Carnage Mevsimleri Üçlemesi

TURİST MEVSİMİ

BRYNNE WEAVER

JUNO kitap

CARNAGE BURNU'NA HOŞ GELDİNİZ! BİR KEZ GELDİNİZ Mİ... ÇIKIŞ YOK.

Carnage Burnu; rengârenk evleri ve
tuhaf dükkânlarıyla büyüleyici bir sahil kasabasıdır.
Ama burada turist olmak tehlikelidir.

Harper Starling, kusursuz görünen dünyasını ve hafızası günbegün silikleşen yaşlı akıl hocasını korumak için her şeyi göze alır. Sorun çıkaran turistler Carnage'dan ayrılamaz. Harper'ın çiçek tarhlarının altında kaybolurlar.

Ta ki Nolan Rhodes gelene kadar.

Şeytani derecede yakışıklı, acımasız ve bıçak kullanma sanatı konusunda usta olan Nolan, geçmişindeki bir kazanın intikamını her yıl yeni bir hedefle alır. Ve sıradaki hedefi Harper'dır.

Ancak Harper kurban değildir. İkisi de değildir.

Kasabaya gelen bir gerçek suç araştırmacısı dengeleri altüst ettiğinde, Harper ve Nolan istemeden bir ateşkes yapar. Fakat bu kırılgan ittifak kısa sürede tehlikeli bir saplantıya dönüşür ve Carnage'daki tüm sırları, hatta aralarındaki ölümcül çekimi bile yerle bir edebilir.

TURİST MEVSİMİ, YIKIM İLE ARZUNUN BIÇAK SIRTINDA YÜRÜDÜĞÜ BİR AŞK HİKÂYESİ.

Yetişkin okurlar içindir.

Çevirmen. Belgın Selen Haktanır

JUNO kitap

ISBN 978-625-93428-5-6

@juno_kitap | KDV'den muaftır.

BU İSE BİRBİRİMİZE
DÜŞMAN OLARAK BAŞLAMIŞ
OLABİLİRDİK.

RUHSUZ İKİ CANAVAR GİBİ.

AMA GÖLGELERİMİZ BİRBİRİNE BENZİYORDU.

Turist Mevsimi

JUNO kitap

MEMENTO MORI.

ÖLECEĞİNİ HATIRLA.

JUNO kitap

RNAGE
BURNU'NDAN
CARNAGE TİYATROSU
LANCASTER FABRİKASI
CARNAGE DENİZ FENERİ
MAPLE SOKAĞI
LIONSHEAD MOTEL
MARKET
PİPER BULVARI
BEACON YOLU
H.S.M.CARNAGE ENKAZ SAHASI
MEZARLIK
ANA SOKAK
SHARKIMEDES
YENİ ENKAZI ANITI
CAPESIDE OTELİ
ARTHUR'UN MEZARISTANI
MARINA
SPRUCE YOLU
SHIPWRECKED BEAN KAFE
MAPLE SOKAĞI
NIGHTFOG RESTORAN
MALLIE'NİN SU SPORLARI DÜKKÂNI
LANCASTER MALİKÂNESİ & BULÜBESİ
HARBORSIDE YOLU

Carnage Mevsimleri Üçlemesi

TURİST MEVSİMİ

BRYNNE WEAVER

Duzenleme
Ny.ozlem

JUNO
kitap

Ninova

Juno Kitap - 42

TURİST MEVSİMİ
Brynne Weaver

Orijinal Adı: **Tourist Season**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: Belgin Selen Haktanır
Düzelti: Aylin Boz
Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-93428-5-6

Text copyright © 2025 by Brynne Weaver

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul ⋆
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Ninova

Carnage Mevsimleri Üçlemesi

TURİST MEVSİMİ

BRYNNE WEAVER

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

JUNO kitap

Ninova

Beyaz şövalyelerden biri olan
Laura'ya

Ninova

İçerik ve Tetikleyici Unsurlar

Her ne kadar *Turist Mevsimi* karanlık bir romantik komedi olsa ve bütün bu deliliği yaşatırken sizi kahkahalara boğacağını umsam da yine de karanlık olduğunu hatırlatmak isterim! Lütfen bilinçli bir şekilde okuyun.

- Talaş makineleri
- Kuş yemliklerinin yaratıcı bir kullanımı
- Göz küreleri ve bu sefer bir de göz çukurları var. Off. Biliyorum. Bir süredir yanımdaysanız, bence artık hepimiz öngörülebilir gelecekte (kelime oyununu bilerek yaptım) bunlarla karşılaşacağımızı kabullenmişizdir
- Çim havalandırma tırmıkları
- Anı defteri tutma ama içinde cinayetler de var
- Bahçecilik ama bunun içinde de cinayetler var
- Gizlice takip etme ve röntgencilik
- Hırsızlık dahil haneye tecavüz
- Fiziksel ve psikolojik işkence referansları
- Boğulma
- Hamburgerler. ÜZGÜNÜM. Bunlarla ilgili bir şey olacağını düşünmüyordum ama sonra... oldu
- İnsan atıştırmalıklardan hoşlanan kuşlar
- Araç çarpışması

- Aralarında baltaların, bıçakların, tabancaların, iğnelerin, testerelerin, boğma tellerinin ve üç delik açan zımbaların da bulunduğu çeşitli silahlar
- Sansürsüz dil ve dini küfürler
- Ölümcül amaçlarla kullanılan ipler
- Seksi amaçlarla kullanılan ipler
- Aralarında travma tepkisi davranışlarının, kalp masajının, hastanelerin ve uzun süreli iyileşmenin de bulunduğu tıbbi ortamlar ve ayrıntılar
- BDSM, teslimiyetçi/baskın partner seksi, vurmalı oyun, sert seks, yetişkin oyuncakları, acı veren seks ve hafif bıçak oyunu dahil sansürsüz cinsel içerik
- Bu, birbirine âşık olan iki seri katilin hikâyesi. Bu nedenle bolca cinayet ve kaos içermesi şaşırtıcı değil.

Genellikle içerik uyarılarımı esprili bir dille yapmaya çalışırım ama bu uyarımı ciddi bir şekilde ifade etmek isterim: Hafif Bilişsel Bozukluk (HBB) ve Alzheimer hastalığı başlangıcı (AH) olan yaşlı bir yakın. Ayrıca, hasta bakımıyla ilgili sorumluluklar ve zorluklar da anlatılmıştır. Birden fazla yakın aile ferdini Alzheimer nedeniyle kaybetmiş ve on yılı aşkın süredir Alzheimer araştırmaları alanında çalışan biri olarak, demansın insanın kişiliğini ve benliğini aşındırmasından doğan duygusal karmaşaya karşı ciddi bir hassasiyetim var. HBB ya da AH yaşayan kişilere bakmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Romandaki yaşlı karakterin korkularından kafa karışıklığına, espri anlayışından dirençliliğine kadar uzanan güzel ve karmaşık yanlarını yansıtmayı umuyorum ancak bazı okurlar için hafıza kaybına dair bu anlatımlar tetikleyici olabilir. Faydalı olabileceğini düşündüğüm daha ayrıntılı bilgiler aşağıda yer alıyor:

Hafif Bilişsel Bozukluk (HBB): Hafıza ve düşünme becerilerinde, Alzheimer hastalığı gibi diğer demans tablolarına ilerlemeye işaret edebilecek hafif değişimler. Bu terim, "Alzheimer hastalığının başlangıcı" ifadesine alternatif olarak kullanılabilir.

Alzheimer hastalığı (AH): Hafıza kaybı, düşünmede zorluk, ruh hâli ve davranış değişimleri, psikolojik zorluklar (paranoya, depresyon, halüsinasyon), huzursuzluk ve burada belirtilmemiş olan daha pek çok semptomun görüldüğü progresif ve dejeneratif bir nörolojik hastalık. Alzheimer üç ana aşamaya ayrılır: Hafif, Orta ve İleri. Bu hikâyede açıkça belirtilmemiştir ve diğer tıbbi rahatsızlıkların yarattığı komplikasyonlar da söz konusudur ancak kitapta bu rahatsızlığı olan karakter Hafif ile Orta AH evrelerinin semptomlarını sergilemektedir.

Demans: En az iki beyin işlevinin bozulmasıyla seyreden, birbirinden farklı çeşitli nörolojik hastalıkları kapsayan şemsiye bir tıbbi terimdir. HBB ve AH demans spektrumundaki durumlar olarak sınıflandırılır.

Bu serinin satışından elde edilen telif hakkı ücretinin bir kısmı, Alzheimer Kurumu'na ve Kanada Alzheimer Vakfı'na bağışlanacaktır.

Bu seriyi ilk duyurduğumda birçoğunuz
"Yiyecek zevkimizi mahvedecek bir şey var mı?" ve
"Göz küreleri olacak mı?" diye sormuştunuz.

Gerçekten de muhteşemsiniz ve sizi seviyorum.
Bu kitap sizin için.

... Ve, EVET.

EROZYON

Harper

KİMSENİN TATİLE ÇIKARKEN parçalara ayrılıp bir talaş makinesine atılmayı hayal ettiğini sanmıyorum ama bazı turistler o kadar gerzek ki başlarına geleni hak ediyorlar.*

Geçen yıl, Buoy ve Beacon Barı'nda Selma Dayton'ı tuvaletlerin orada sıkıştıran adam gibi. Ben de oradaydım. Selma'nın ona hayır dediğini duydum. Barın köşesinden döndüğümde, adam onu öpmeye, elini bluzunun altına sokmaya çalışıyordu. Pislik.

Talaş makinesi.

Ya da sarhoş ve kafası iyi bir hâlde Dale Linden'ın çiftliğinin çitlerini yaran ve sonra tarladan atlarını kovalayan adam gibi. Elbette, atlar ürkmüştü. Bir tanesi düşmüş, bacağını kırmıştı. Dale'in atı öldürmesi gerekmişti. Polisi aramasına rağmen, Şerif Yates bir polis raporundan fazlasını yazamayacak kadar tembel davranmıştı. Her zamanki gibi.

Talaş makinesi.

Ya da şu anda kesik elini tuttuğum adam gibi. Bay Bryce Mahoney. Onu Carnage İlçe Pazarı'nda telefonuyla kadınların eteklerinin altından fotoğraf çekmeye çalışırken görmüştüm. Cüzdanını çalıp ufak bir araştırma yaptığımda, iki farklı eyalette de bunu yaparken yakalandığını ve suçlandığını öğrenmiştim. Ama Carnage'da elini kolunu sallaya sallaya ge-

ziniyor, yine aynı boktan işi yapmak için orada bulunduğunu saklamaya bile zahmet etmiyordu.

Kesinlikle talaş makinesi.

Adamın avucunu incelerken, gerçek bir elin balmumundan yapılmış bir taklidine bakıyormuş gibiydim. Buz gibiydi. Özellikle de tombul parmakları beklediğimden daha ağırdı. Kesik eli diğer tarafa çevirdim ve kemiklerin üstüne yayılmış olan damar ağını inceledim. Saatler önce hepsi hayat doluydu. Adam damarlarının desenini biliyordu. Eminim, parmak eklemlerinden birinin üzerindeki o ufak tırtıklı yara izinin nasıl oluştuğunu anlatabilirdi. Derisinde nokta nokta izler bırakan dikişlere dair de mutlaka bir hikâyesi vardı. Belki de o anıları elinden aldığım için suçluluk hissetmeliydim.

"Ama hissetmiyorum," dedim, adamın elini mavi talaş makinesinin haznesine atarken. Kurabiye Canavarı adını verdiğim bu makine, aralarında Bay Mahoney'nin de bulunduğu on iki turistle başa çıkmamda sadık bir yardımcım olmuştu. Üstelik, hep daha fazlası için açtı. Tıpkı benim gibi.

Makine etleri ve kemikleri çiğneyip çiçek tarhının kenarına serdiğim muşamba örtüye püskürtürken, sesi biraz kalınlaştı.

Belki bir zamanlar pişmanlık hissedebilirdim. Ama dört yıl önce Carnage Burnu'na geldiğimde o kişiyi geride bırakmıştım. Yeni bir hayata başladığımda. Geçmişi gizli tutmaya ve bu sır sığınağını korumaya yemin ettiğimde.

Bryce Lanet Olasıca Mahoney gibi birisinin kasabamı mahvetmesine hayatta izin vermeyecektim.

Bakışlarımı bahçeye çevirdim. Yılın o ara dönemindeydik: Henüz ne ilkbahardı ne de yaz. Sadece nergisler, laleler ve kardelenler tomurcuklanmıştı. Ama turistler gelmeye başlamıştı bile. Balıkçı tekneleri tutuyorlardı. Ekipman kiralıyorlardı ve kasabamızın ismini aldığı HMS *Carnage* gemisinin

ve kayalıklı kıyının açıklarındaki sayısız diğer geminin enkazını gezmek için turlara yazılıyorlardı. Sanatsal, şirin ve ilginç kasaba merkezini geziyorlardı. Yüz elli iki basamağı olan Carnage Burnu deniz fenerine çıkıyorlardı. Yerel içki fabrikalarına ve üzüm bağlarına gidiyor, viskileri ve şarapları tadıyorlardı.

Zaman zaman ürkütücü ve garip bir yer olabiliyordu. Ama benim için bir cennetti.

Ufak kasabamızda ben dahil birkaç bin kişi kalıcı olarak yaşıyordu. Turist mevsimi, yaz sonunda düzenlenen Dehşetin Tadı yemek festivaliyle zirve noktasına ulaştığında, turistlerin sayısı bizimkini kat kat aşıyordu. Bunu gerçekten de anlıyordum. Kıyım burnu anlamına gelen Carnage Burnu gibi bir isimle kasabanın, tatilcileri çekmek için bu tuhaf ismi ve geçmişini avantaja çevirmeye çalışması normaldi. Bu kısa, değerli yaz ayları, kimsenin kasabaya uğramadığı kış mevsiminde hayatımıza devam etmemizi sağlıyordu. Dolayısıyla, kasabayı güzel tutma rolümü çok ciddiye alıyordum. *Güvenli* tutma görevimi ciddiye aldığım gibi.

Dikkatimi tekrar ayaklarımın dibindeki kanlı naylon torbaya verdim. En iyisini sona saklamıştım: Bryce Mahoney'nin bacağının alt kısmı. Gür bacak kıllarının altındaki soluk derisinde ucuz bir alabalık dövmesi vardı. Düz bir yara izini gizleyen çirkin bir balık dövmesi. Burnumu kırıştırdım, sonra bacağı makinenin haznesine attım; et ve kemik son santimine kadar makine tarafından yutulurken kaçınılmaz bir şekilde üstüme çökecek olan o derin sükûnet hissini deneyimlemeye hazırlandım.

Ama öyle *olmadı*.

Talaş makinesinden tiz bir gıcırtı sesi yükseldi. Hemen ellerimle kulaklarımı kapattım. Burnuma yanık lastik kokusu doldu. Duyularım saldırıya uğramış gibiydi. Sağır edici, leş

kokulu ve kafa karıştırıcı bir saldırı. *Harekete* geçmem gerektiğini biraz geç anladım. Kuyruk milini durdurabilmek için traktörün tamponundaki düğmeye bastım ama ondan önce kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek *güm* diye bir ses çıktı.

Traktörün motorunu kapattım ve şok içinde talaş makinesine baktım.

"Tanrım, Kurabiye. Neler oluyor?" diye fısıldadım panik içinde. Ciğerlerime hava gitmediğini hissettim. Bana karşı bir suç işlemiş gibi Kurabiye Canavarı'na bakakaldım. Ama nihayet panelleri açıp bıçaklara göz attığımda, sorunun makinede olmadığını anladım. Sorun, öldükten sonra benimle dalga geçen lanet olasıca *Bryce*'tı. Makineden parçalanmış bacağını çıkardım. Kemik kırılmıştı ve yarısı gitmişti. Diğer yarısı, ameliyat vidalarıyla tutturulmuş titanyum bir plakaya kaynamıştı. Alabalığın kuyruğunun bir kısmı hâlâ yırtılan deride duruyordu. Siyah, gri ve yeşil dövmenin altındaki o yara izini hafife almıştım. O gerzeğin, o çirkin alabalığın altında metal plakalar olabileceği hiç aklıma gelmemişti; bu basit hatanın hayatımın sonuna kadar içimi içten içe kemireceğini biliyordum.

Bacağı bir naylon torbaya atıp derin bir iç çektim. "Şerefsiz."

Bryce'ın mezarında pis pis sırıtan yüzünü hayal ederken, daha fazla vakit harcamadan makinenin yedek kilit cıvalarını ve aletlerimi almak için alet edavat kulübesine gittim. Kırık parçaları çıkarıp yenisini takmam neredeyse yarım saat sürdü. Bıçaklar hasar almıştı ama o an için hâlâ iş görür durumdaydı. Baltamla Bryce'ın kemiğini titanyum plakanın üstünden kesip derisini ayırdım ve motoru tekrar çalıştırıp bacağın geri kalanını hazneye attım. Bu sefer, her şey yolunda gitti. Ama Bryce Mahoney'nin bedeninin geri kalanının muşamba örtüye püskürüşünü izlerken, Kurabiye Canavarı'nın aldığı

hasarla yaşadığım o felakete çok yakın olmanın sarsıntısını hâlâ üzerimden atamamıştım.

Makinenin kıvrık burnundan başka bir şey dışarı fırlamadığında her şeyi kapattım. Öbeğin yanına eğilirken, tanıdık bir *gak gak* sesi, dikkatimi bahçe kapısının oradaki ağaca çevirmeme neden oldu. Dallarının arasında gizlenmiş siyah gölgeye baktım. "*Hımm, çok leziz.* Doyur beni," dedi kuzgun.

"Bir dakika," dedim. Ama kuzgun gakladı ve sesimi neredeyse kusursuz bir şekilde taklit ederek ricasını tekrarladı. Öksüz bir kuzgunu sahiplenip yetiştirdiğinizde, azıcık çiğ etle konuşması için eğitmenin inanılmaz kolay olduğunu görmüştüm. Tek kötü yanı, istedikleri bir şeyi gördüklerinde çok ısrarcı olmalarıydı. "Birazdan vereceğimi biliyorsun. Biraz sakinleş yoksa martıların dikkatini çekeceksin."

Eldivenli elimle muşambadaki öbekten birazını aldım ve sivri bir çatıyı taşıyan gotik sütunlu, siyah bir platformu andıran kuş yemliğine götürdüm. Bunu sırf Morpheus için yapmıştım. Kuzgunum her hareketimi izlemek için bahçeyi çevreleyen taş duvardan yere atladığında, mürekkep rengi tüyleri siyah, çivit mavisi ve koyu yeşil parıltılar saçıyordu. Kıyma hâline gelmiş olan et ve kemik karışımını platforma koydum. Daha ancak iki adım geriye çekilmiştim ki Morpheus kuş yemliğinin üstüne kondu ve yemeğine balıklama daldı. Boktan bir insanın vahşi bir yaratığı beslemesi bana ahenkli bir şeymiş gibi geliyordu. Bu döngünün kapanışında, bana anlık huzur yaşatan bir şey vardı.

Tekrar bir zamanlar Bryce Mahoney olan öbeğe döndüm, muşamba örtünün kenarına bıraktığım küreğimi aldım. Öbeği yavaş yavaş bahçeye kazdığım çukurlara doldurdum, arada sırada henüz tomurcuklanmaya hazır olmayan çiçekleri ekmek için ara verdim. Orman gülleri. Süsenler. Yıldız çiçekleri. Zambaklar. Çok geçmeden ceset, bitki fidelerinin arasında

gözden kayboldu. Morpheus'u beslediği gibi onları da besleyecekti. Tıpkı içimde aradan geçen her mevsimle daha da acıkan o şeyi beslediği gibi. Asla uzun süre tok kalamayan şeyi.

Etrafı temizledim. Aletlerimi kaldırdım. Talaş makinesine kedi kovucu sprey sıktım. Mahallenin sokak kedisi Doug, bahçedeki plastik mobilyalara işemesin diye sıktığımda plastiğin rengini beyazlattığını fark ettiğim için makinenin üstüne bulaşmış olan kan lekelerini de temizleyeceğini düşünmüştüm. Bryce'ın bacak kemiğinden arta kalan parçayı eve götürdüm, alüminyum folyoya sardım ve buzluğa koyup yukarı kata çıktım. Ancak duş başlığından su akmaya ve ısınmaya başladığında aynadaki görüntüme dikkatle baktım. Yüzümde kan ve toprak lekeleri vardı. Koyu renkli saçlarımın arasında Bryce'ın parçaları parıldıyordu. Vahşi gözüküyordum. Akbabaların ağaçtan izledikleri o dehşet evinden kaçtığım günkü gibiydim. Gözlerim irileşmişti, kalbim kırıktı. O zamana kıyasla daha sakindim; korkularıma ve feci bir hüzne daha az yenik düşüyordum ama hâlimde hâlâ pervasız bir şey vardı. Sanki her an çekip gidebilir, arkama bile bakmadan dünyanın el değmemiş yerlerine kaçabilirdim.

Ama bunu yapmamaya kararlıydım. Burası güvenli yerimdi. Beni ele geçiren hüzünden kaçmaya çalışarak ama bunu beceremeyerek Carnage Burnu'na tesadüfen geldiğimde, dilediğim kişi olabileceğim bir diyara açılan sihirli bir kapıdan geçmiş gibi hissetmiştim. Belki yepyeni bir başlangıç değildi ama buna ancak o kadar yaklaşabilirdim. Artık burası yuvamdı. Dahası, bana muhtaçtı.

Aynaya biraz eğildim, nefesim camda buhar oluşturana kadar yüzüme yaklaştım. Alnımın soluk derisini örten perçemimi aynaya dayadım. Saçlarımın neredeyse siyah gözükecek kadar koyu bir kahverengi tonu olan kısımlarının diplerinde daha açık renk olan ince bir şerit vardı. Sarı saç dipleri.

Bazen bedenim, olmaya karar verdiğim kişiye direniyormuş gibi hissediyordum.

Dudağımı ısırdım, dikkatimi banyo tezgâhında duran telefonuma çevirdim ve Keşfedilmemiş Gerçekler isimli özel tartışma forumunda sahte bir isimle açtığım hesabıma girdim. Keşfedilmemiş Gerçekler, ara ara takip ettiğim çevrimiçi amatör bir dedektif grubuydu. İlk kez ortadan kaybolduğumda, beni bulmak için en çok bu grup çaba sarf etmişti ve ismim zaman zaman hâlâ sitelerinde gündeme geliyordu. Esas konuşmaların gerçekleştiği genel mesajlar dizisini açtım ve yakın tarihli paylaşımlara baktım. Washington Eyaleti'ndeki çözülmemiş bir vakayla ilgili mesajlar vardı. Louisiana'da bir cinayete kurban giden bir seri katille ilgili birkaç mesaj vardı. Birkaç tane de kayıp kişilerle ilgili mesaj bırakılmıştı. Ama yakın tarihli mesaj dizilerinde belirli ya da endişe verici hiçbir şey bulamadım. Kesinlikle korkunç geçmişimle ilgili bir şey yoktu. Benimki gibi hikâyeler bile zamanla unutulup gidiyordu. Anınızı canlı tutacak bir aileniz olmadığında, sırra kadem basmak daha kolaydı.

Derin bir iç çekerek telefonuma saç boyası almam gerektiğine dair bir not yazdım ve telefonumu tezgâha bırakıp duşa girdim.

Geniş arazinin güney ucundaki ufak evimden çıktığımda öğleyi biraz geçiyordu. Bryce'ın eğrilmiş kemiğini çantama attım ve Carnage Burnu'nda nesilden nesle geçen zenginliği yansıtan görkemli taş bir bina olan Lancaster Malikânesi'ne doğru yola çıktım. Evden de göz korkutucu olan şey, orada yaşayan adamdı. Kasabada en sevdiğim kişiydi. En yakın arkadaşımdı.

Evine elini kolunu sallayarak girebilen iki kişiden biriydim.

Antreye adım attığımda beni kimse karşılamadı. İçime hafif bir ürperti yayıldı. Genellikle, o ciddi görünümlü taş eve

sıcak bir hava veren cıvıl cıvıl sesler duyulurdu; klasik müzik, eski filmler, Arthur'un kendi kendine alçak sesle mırıldanışı. Ev nadiren sessiz olurdu.

"Arthur?" diye seslendim salona girerken. Yanıt gelmedi. Kaşlarımı çattım, sıcak havalarda bile zamanının büyük bir kısmını şöminenin yanında kitap okuyarak geçirdiği kütüphaneye doğru gittim. "Arthur... Sana öğle yemeği hazırlamak için geldim..."

Mutfağa çıkan koridora adımımı atar atmaz Arthur, dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir bıçakla bir heykelin arkasından fırladı; yürüteçle yürüyen seksenlik biri için hayli etkileyici bir hareketti.

"Yüce Tanrım, Arthur..."

Dengesini sağladıktan sonra bıçağı eline alıp bana doğrulttu. "Kimsin sen?"

"Benim. Harper."

Yürüteci bir adım kadar bana itti ve tehditkâr bir tavırla bıçağı çevirdi. "Hırsızlık yapmak için geldiysen, *seni delik deşik ederim*..."

"Hırsızlık yapmak için gelmedim. Ben *Harper*. Bahçıvanın. Kulübede yaşıyorum." Bu sözleri duyan Arthur'un kırışık yüzünde anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sana öğle yemeği hazırlamak için geldim. Her gün yaptığım gibi."

"Öğle yemeği mi?"

"Bugün favori sandviçine ne dersin? Kepek ekmeği ve pastırma. Aç mısın?"

Arthur gözlerini kırpıştırdı; zihnindeki pus, bıçağı aşağı indireceği kadar dağılırken gür beyaz kaşlarını havaya kaldırdı. Bıçağın yanı sıra kalbimin ufak bir parçası da mideme iner gibi oldu. Elimi uzattığımda, avucumdaki çizgilerin altında yatan sırları keşfetmeye çalışıyormuş gibi dikkatle elime baktı. "Harper," dedi nihayet. Bıçağın sapını avucuma

koydu. "Elbette. Bir hırsız olduğunu sandım." Şüpheyle kaşımı kaldırdığımı görünce, gözlerini kıstı. "Birisi buraya giriyor, evimden bir şeyler çalıyor."

Kolunu tutup onu mutfağa doğru çevirirken, istifimi bozmamaya çalıştım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ayakkabılarım kayıp."

"Birisi ayakkabılarını mı çaldı?"

"Evet."

"Neden?"

"Stefano Ricci marka," diye homurdandı, sanki bu ismi bilmem gerekirmiş gibi.

"Birisi bunları ne amaçla çalmak istesin?"

"Çünkü *Stefano Ricci* marka," dedi gözlerini devirerek. Dünyanın en salak insanıymışım gibi bana baktı. "Nadide ayakkabılardır."

"Anladım." Onu mutfaktaki kahvaltı köşesine götürdüm. Arthur yerine oturduktan sonra, çantamı mermer adacığa bıraktım ve ellerimi yıkadım. "Demek birisi nadide, yıpranmış, yaşlı adam ayakkabılarını çaldı. Ama birisinin gizlice eve girip güzel ayakkabılarını *çalmamış* olabileceği ihtimalini düşünerek, belki yanlış bir yere mi koymuş olabilirsin diye daha sonra ayakkabılarını arayabilirim. Başka bir şey kayıp mı?"

"Swarovski Signum şekerliğim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bir şekerlik. Birisi *şekerliğini* mi çaldı?"

"Çok pahalı bir parçadır."

"Pauly'nin Rehin Dükkânı ayarında mı pahalı yoksa uluslararası şekerlik karaborsasına göre mi?"

Arthur dik dik bana baktı ama iğnelenmekten ne kadar keyif aldığını biliyordum. Zaten o yüzden çok yakın arkadaş olmuştuk.

Dört yıl önce Carnage'a geldiğimde, huysuz tavırlarından ve ciddi zenginliğinden gözümün korkması gerektiğini bilmiyordum ve bu tavrım Arthur'a taze bir nefes gibi gelmişti. "Pauly bir Wassily'yi bir Modway çakmasından ayırt edemez, seni cahil karı."

"Az önce ne dediğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Tanrı aşkına, *sandalyeler*, Harper."

"Wassily sandalyelerini mi diyorsun?" Elimle alnıma vurdum. "Şok geçiriyorum."

"Hani bana pastırmalı sandviç hazırlayacaktın?"

"Hemen." Selam verircesine hafifçe başımı eğdim ve buzdolabına gidip pastırmayı ve *provolone* peynirini almak için paslanmaz çelik kapağını açtım. Ama et ve peynirden daha fazlasını buldum. Arkama dönmeden, "Şu çok özel olan şekerlik... Yeşil mi?" diye sordum.

"Evet. Kapağında bir Swarovski kristali var."

Buzdolabında, göz hizasındaki rafta duran şekerliğin kapağını alıp iç çektim. "Yani... bunun gibi mi?" Elimde şekerlikle Arthur'a döndüm. Gözlerindeki ani şaşkınlık ifadesi, sanki şekerlik bir suç işlemiş gibi öfkeye dönüştü.

"Onu oraya ben koymadım," dedi. Ona kimsenin ayakkabılarını çalmak ya da şekerliğini bulamayacağı bir yere koymak için evine girmediğini söyleyebilirdim ama bir şey demedim. Onu üzmekten başka bir işe yaramazdı çünkü Arthur pek çok şeyi hatırlamıyordu. Yakında beni de hatırlamayacağı gibi.

Bir gazeteyi kendisine çekti, uzunca bir süre beni izlerken bir sayfanın kenarıyla oynadı ve en sonunda bakışlarını önüne indirdi. Bunu asla yapmazdı. Bir şeylerle oynamazdı. Beni çözemiyormuş gibi dikkatle bana bakmazdı. Carnage Burnu'na geldiğimden beri, Arthur beni gerçekten anlayan tek kişi olmuştu. Ama şimdi sanki hâlâ olmak istediği kişiyi

muhafaza etmek için aramızda bizim inşa ettiğimiz duvarlar yükseliyormuş gibiydi. Belki de bu ağır çöküşünü izlemenin en zor yanı buydu.

Hafifçe öksürdüm, arka cebimden telefonumu çıkarıp bir mesaj yazmaya koyuldum. "Eminim ki Lukas şekerliği buzdolabına yanlışlıkla koymuştur. Şimdi ona mesaj atıp bunu söyleyeceğim."

> Seni büyükbabana şikâyet ediyorum.

"Evet. Teşekkür ederim. Bunu bir daha yapmamalı," dedi Arthur hoşnutsuz bir tavırla dilini şaklatarak. "Lukas yapmış olmalı. Ona bir dahaki ziyaretinde eşyalarıma daha özenli davranmasını söyle."

Telefonum titreşti.

> Lanet olsun, Harper. Damıtma imbiklerinden biri az önce patladı. Şu anda elim ayağıma dolaşmış durumda. Büyükbabamdan azar işitecek hâlde değilim.

> Çok geç. Seni şikâyet etmem onu mutlu ediyor. Şikâyet ettim bile. Kıpırdamadan dur ve kaderini kabullen.

> Siktir.

"Sanırım, son zamanlarda Lukas'ın dikkati biraz dağınık," dedim. Sabotaj oyunumuzun bir raundunu kazanma

heyecanı damarlarıma yayılırken, sinsi gülümsememi gizlemeye çalıştım.

"Haklısın. Lukas bugünlerde biraz dalgın. Ona gelip çatı oluklarını temizlemesi gerektiğini söyle. Temiz hava ona iyi gelir."

> Huysuz büyükbaban çatı oluklarını temizlerken biraz temiz hava alman için buraya gelmen gerektiğini söylüyor.

Ama yüksekten nefret ederim.

> Bu arada, geçen gün foseptik alarmı çalmaya başladı. Tamirci çağıracaktım ama istersen sen tamir edebilirsin?

Ona çarşamba günü orada olacağımı söyle.

Senden gerçekten de nefret ediyorum.

"Tamam. Lukas çarşamba günü gelecek." Telefonumu tekrar cebime koyarken sırıttım ve Arthur'un keskin, beni delip geçen bakışları altında ellerimi ikinci kere yıkadım. Hemen arkasından yaptığımı onaylamış gibi bir ses çıkardı. "Fabrikada işler nasıl gidiyormuş? Sana bilgi verdi mi?"

Lancaster İçki Fabrikası'nı yeniden canlandırma faaliyetleri iki yıl önce gerçekleşiyor olsaydı, Arthur bana iyi ve kötü giden her şeyin uzun bir listesini verebilirdi. Ama duraksadı. Eğri parmaklarını hafifçe kiraz ağacı masaya vurmaya

başladı. "İyi," dedi en sonunda, dikkatini gazetesine vererek. Gülümsedim çünkü iyi *gitmediğini* bildiğim hâlde, onun başka şekillerde patlak verecek bir şey için strese girmesini istemiyordum. Buzdolabındaki şekerlikler gibi. Ya da Arthur uyurken gizlice eve giren hayalet bir ayakkabı hırsızı gibi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Arthur'un sandviçini hazırladım. Arka planda hafif bir müzik açmamı istedi: Mozart'ın *Don Giovanni* operası. Kaçak şık şekerliğinizi bulduktan sonra, öğle yemeğinin havasını küstah bir soylunun en yakın arkadaşı olan doğaüstü bir heykelle ilgili bir hikâyeden başka bir şeyin belirlemesi mümkün değildi sanırım.

Ama ben kimdim ki şikâyet ediyordum? Bu, Arthur'u mutlu ediyordu. Umarsızca sarf ettiği sivri laflara rağmen o iyi bir adamdı... Galiba. En azından, *yalnız* bir adamdı. O yüzden, yemeğini yerken ona eşlik ettim. Kasabadan söz ettik. Gelmeye başlayan turistleri konuştuk. Arthur Alzheimer hastalığı yüzünden hatırlamakta zorlandığı daha yakın tarihli deneyimlere kıyasla kolaylıkla hatırlayabildiği eski zamanlardan söz etti. Bana, bir zamanlar sessiz sakin bir yer olan Carnage Burnu'nu kendi hatırladığı hâliyle anlattı. Yemek festivallerinden, gemi enkazı turlarından; geceleri el fenerleri ve kostümlerle yapılan hayalet yürüyüşlerinden önceki hâlini. Viktorya tarzı evlerin pencereleri tekrar boyanmadan ve Buoy ve Beacon Barı'nda karaoke başlamadan önceki zamanı.

Hüznün yalnızca bir miras olmadığı, gemilerin gövdelerine çarpıp can almayı bekleyen dalgaların arasındaki kayalıkları gizleyen pus kadar gerçek bir varlık olduğu bir kasabadan söz etti. Arthur'un gençliğinde, Maine'in en kuzeyindeki uzak kıyı şeridinin hain sularına bağlı olan Carnage Burnu gibi ıssız bir balıkçı kasabasında insanın ekmeğini kazanması kolay değildi. Ölüm, sadece kötü bir fırtına, gizli bir kayalık

ya da yaklaşan sert bir kış anlamına geliyordu. Bu, benim tanıdığım kasaba değildi; yine de yankıları, denize bakan kayalıkların üzerine kayıp gemilerin anısına dikilmiş anıtlarda hâlâ duyuluyordu. Ama bana Carnage Burnu'yla ilgili hikâyeler anlattığında, o hikâyelerin koruyucusuymuşum gibi hissediyordum. Sanki silinmeye başladığını bildiği anılarını benim korumamı istiyordu.

Arthur yemeğini bitirdikten sonra ona haplarını verdim, ellerini yıkadım ve onu kütüphaneye götürdüm. Midem guruldarken ve kafein yoksunluğundan doğan bir baş ağrısı beynime yayılmaya başlamışken, Arthur öğle yemeği sonrası şekerlemesi için kucağında açık bir kitapla en sevdiği yatar koltukta uykuya dalana kadar yanında kaldım.

Yaşlı adama son bir buruk gülümsemeyle baktıktan sonra malikâneden çıktım ve Carnage Burnu'na doğru yürümeye başladım.

Kasabama.

Duzenleme
Ny.ozlem

DEMİR ATMA

Nolan

RÜZGÂR, DENİZİN TUZLU TADINI taşıyordu. İçime derin bir nefes çekip ciğerlerimi doldurmasını bekledim. Okyanus kokusunun bize enerji verdiğine inanırdık. Bizi arındırdığını sanırdık. İnsanlar için belki de gerçekten öyleydi. Huzur verdiğini söylerdik; oysa soluduğumuz şey, ölümün ve çürümüşlüğün kokusundan başka bir şey değildi.

Suya bakarken hafifçe gülümsedim. Evet, ölüm kokusu beni gerçekten de canlandırmıştı.

İntikamımı Carnage Burnu'nda almak için sabırsızlanıyordum.

Kiralık arabamın bagajından valizlerimi çıkardım, okyanusa son bir kez baktıktan sonra Capeside Oteli'nin basamaklarından çıktım. Uzun araba yolculuğundan sonra dizim tutulmuştu. Başımı sağa sola çevirdiğimde, omurgamdan gelen çıtırtıları ve tuhaf sesleri duyabiliyordum. Oradaki ilk günüm için yaptığım planı içimden biraz değiştirdim.

Birincisi, otele yerleşecektim. İkincisi, biraz kendime gelmek için yürüyüşe çıkacaktım. Belki bir yerden bir sandviç alabilirdim. Üçüncüsü, bana yaşattığı acı ve utancın karşılığını vermek için, ona söz verdiğim ağır ve ıstıraplı ölümü gerçekleştirmek üzere o kaltağın izini sürecektim. Dördüncüsü, jakuzide dinlenecektim.

Lobiye girerken, gülümsemem yüzüme yayıldı.

Erkek kardeşimin ölümüne neden olan, benim kıl payı kurtulduğum araba kazasının her yıldönümünde bir başka can alıyordum. Bu kadın, her yıl çıktığım adalet keşif gezilerinin son ödülü olacaktı. En değerli kupam olacaktı.

Bu muhteşem bir tatil olacak.

Valizimi kan kırmızısı halıya bıraktığımda, resepsiyon masası boştu ama arka taraftaki karanlık bir odadan hafif bir horultu sesi geliyordu. Öksürdüm ama bir şey olmadı. Horlama devam etti. "Affedersiniz," diye seslendim ama yine yanıt gelmedi. Tam o sırada, ufak pirinç bir zilin yanındaki çerçeveli tabelayı gördüm: ZİLİ ÇALIN, YOKSA HORLAMAYA DEVAM EDERİM, yazıyordu büyük harflerle. Altında daha küçük harflerle, YALAN SÖYLEMİYORUM. ZİLİ ÇALIN, YOKSA ANAHTARLARINIZI ALAMAZSINIZ, yazıyordu.

Zili çaldım.

Karanlık odada biri içine burnundan bir nefes çekti. Sonra "Geliyorum. Biraz bekleyin," diye seslendi.

Odada ayak sesleri duyuldu. Kısa boylu, yaşlı bir kadın resepsiyon masasına doğru gelirken, gözlüğünün camlarına nefesini üfleyip belindeki işlemeli önlüğüne sildi. Ayaklarını sürüyerek attığı her adımda kar beyazı bulutları andıran saçları sallanıyordu ve gülümsemesi mürekkep rengi derisinde derin çizgiler oluşturuyordu. Nihayet resepsiyon masasına ulaştığında gözlüğünü taktı, mahmur gözlerle dikkatle yüzümü inceledi. Her şeyi olması gerekenden çok daha ağır bir şekilde yapıyordu. Göz kırpışı. İçine nefes çekişi. Hafifçe öksürdü. Sesli bir şekilde yutkundu. Nihayet "Giriş mi yapacaksınız?" diye sordu.

"Evet," dedim, masanın üstüne ehliyetimi ve kredi kartımı bırakıp. "Nolan Rhodes adına bir rezervasyonum var."

Kadın eğri parmaklarıyla kartlarımı aldı ve deri kaplı bir defteri açarken tekrar masaya bıraktı. "Carnage Burnu'na hoş geldiniz," dedi sayfaları karıştırırken. "Ben Irene."

"Memnun oldum, Irene..." dedim ama Irene beni duymadı. Parmağını defterde aşağı indirirken ismimi tekrarlamaya başladı. Başını giderek deftere yaklaştırdı. Sonra, bir büyüteç alıp biraz daha yaklaştırdı.

"Nolan Rhodes," dedi zafer kazanmış gibi. İsmimi bulmuştu. "15 Temmuz çıkış. 117 numaralı oda."

"Jakuzisi olan oda, değil mi?"

"Evet, o oda." Arka duvardaki pirinç kancalarda anahtarların asılı olduğu bir panoya döndü. "Tatil için mi geldiniz?"

"Evet, hanımefendi."

"*Carnage*'ı mı görmeye geldiniz?"

Güldüğümü belli etmemek için öksürdüm. "Öyle sayılır, hanımefendi."

"Su hâlâ epey soğuktur ama berraktır. Sizde yoksa Wallie kışlık dalış giysileri kiralar. Wallie'nin Su Sporları dükkânı marinada. Yamacın kenarında ilerleyen Harborside Yolu'nu ve tabelaları izlerseniz, mutlaka görürsünüz," dedi eliyle deniz yönünü işaret ederek.

Kasabanın haritasını ezbere biliyordum ve kadın doğru yönü işaret etmiyordu ama yine de başımı salladım. Kadın verdiği bilgilerden tatmin olmuş bir tavırla anahtarı uzattı. "Kahvaltı her gün yemek salonunda altıdan ona kadar servis edilir. Süitinizde ufak bir mutfak var ama dışarıda yemek yiyebileceğiniz birkaç güzel restoran da var." Masadan bana bir broşür uzattı, kredi kartımdan ücreti çekti ve artık ne anlama geliyorsa "ön yelkenimi beğendiği için" bana sezon dışı ücreti uyguladığını söyledi. Neşeli bir tavırla teşekkür edip kartlarımı ve valizlerimi aldım, koridora çıkıp odama doğru yürümeye başladım.

Çok yaşlı bir kadın tarafından işletilmesine rağmen, otelin geleneksel ama sofistike, zamansız bir havası vardı. Odam, açık mavi duvarları, maun mobilyaları ve denize açılan çift kapıları olan bir süitti. Yüksek çitli ufak bir verandası ve muşamba bir örtünün altında fokurdayan bir jakuzisi vardı. Dışarıya çıktım ve uzun bir süre yamaçlara baktıktan sonra odanın içine girdim. Yatağın önünde durdum, kollarımı iki yana açtım ve kendimi kalın yatak örtüsünün üstüne attım. Kemerime taktığım bıçağın sapı kaburgalarıma battığında, bana orada ne kadar eğleneceğimi hatırlattı. Tamı tamına altı hafta izin almayı başarmıştım. Arama kurtarma işinde çalışıyorsanız, bu kesinlikle büyük bir başarı sayılırdı. Son dört yıldır bu tatilin hayalini kuruyordum. Nihayet buradaydım ve peşinde olduğum tek şeyi gerçekleştirmek üzereydim. En karanlık saatlerde devam etmemi sağlayan şeydi bu: İntikam.

Bıçağı kınından çıkardım ve çevirip başparmağıma sürterek ne kadar keskin olduğunu kontrol ettim. Bıçak, derimi sıyırınca ve bir damla kan belirince gülümsedim.

"Benden saklanamazsın. Artık mümkün değil."

Bıçağı komodine bıraktım ve valizimi boşaltmadan önce içinde bir yara bandı bulmaya çalıştım. Temiz giysilerimi çıkardım. Çamaşır torbamı. Dizüstü bilgisayarımı ve şarjını. Biri beni izliyor olabilirmiş gibi odada şöyle bir etrafıma bakındıktan sonra sahip olduğum en değerli şeyi çıkardım.

Resimli anı defterim.

İlk sayfayı açtım. Yüzüme bakıp, *Evet, anı defteri tutan bir adama benziyor*, diyebileceğiniz türden bir adam değildim. Ama hayatınızın iki ayını derin bir üzüntü, ıstırap ve intikam arzusuyla bir hastanede geçirdiğinizde yeni hobiler ediniyordunuz. İlk sayfalar biraz düzensizdi. Fotoğraflar ve anılar, kenarları kırışmış ya da yüzeyleri yapışkan yüzünden dalgalanmış hâlde yapıştırılmıştı. Titrek bir elle yapıştırıldıkları

belliydi. Ama sayfaları çevirdikçe, defter daha düzenli bir görünüm kazanıyordu. Rehabilitasyonda yeniden yürümeyi öğrenirken, bir yürüteçle kız kardeşimin ve ebeveynlerimin yanında ilk adımlarımı attığım döneme ait fotoğraflar vardı. O gün, babamın yorgun gözleri yaşlarla dolmuş bir hâlde bana ne dediğini hatırlıyordum. "Seninle gurur duyuyoruz, oğlum. Bu dünyada kimse Nolan Rhodes kadar azimli olamaz."

Belki biraz abartıyordu ama o iyi bir babaydı ve oğulları bir vur-kaç olayından kurtulduğunda iyi babaların söyleyeceği türden sözler söylüyordu. Ayrıca, azimli olduğum konusunda da haklıydı: Kesinlikle, çok azimliydim. Ama belki babamın kastettiği konuda değil.

Çoğu kişi size benim deneyimlediğim ıstıraptan kurtulabilmek için karanlıkta aydınlığı bulmanız gerektiği gibi bir şey söyleyebilir. Hayatımı değiştiren kazadan sonra devam etmemi sağlayacak olan olumlu ideallere odaklanmamı beklemişlerdi. Değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmek gibi. Acıdan ve öfkeden kurtulmak gibi. Katarsis. *Affetme*. Ama birisini affetme düşüncesi benim için tiksindiriciydi.

Bunları yapmadım. Ağrı kesicileri yavaş yavaş bırakmamı, yeniden tek başıma yemek yemeyi öğrenmemi ya da başkaları beni yıkayıp giydirdiğinde hissettiğim utancı aşmamı sağlayan şey umut ya da iyimserlik değildi. Kaybettiğim şeyden sonra hayatta kalmama yardımcı olan şeyler bunlar değildi.

Acı uçurumunda asla aydınlığı bulamadım.

Kendi içimde en derin, en karanlık boşluğu buldum. Bildiğim adamın yavaş yavaş silindiği, yerinde bambaşka bir adamın şekillenmeye başladığı yer orasıydı.

O gece bana çarpan ve beni karanlıkta tek başıma ağır ve acı dolu bir ölüme terk eden arabadaki dört kişiyi neden affedecektim ki? Onları benden aldıkları kardeşim için neden affetmem gerekiyordu?

"Billy." Elimi, ismini her yüksek sesle söylediğimde hâlâ sızlayan göğsüme götürdüm. Artık bunu nadiren yapıyordum. Kardeşimin ismi dudaklarımdan her döküldüğünde, aklımdan önce çocukluk anılarımız geçmiyordu. Kulaklarımda neşeli gülüşü çınlamıyordu. Hatırladığım şey gülümsemesi olmuyordu.

Gözlerime kilitlenmiş donuk gözlerini görüyordum. Ağzından damlayan, asfaltta koyu renkli birikintiler oluşturan kanları görüyordum. Aralık duran dudaklarından kaçan cılız bir nefes sesini duyuyordum. Geceleyin yerdeki kan birikintilerini ısıtan son bir fısıltı şeklinde dışarı verdiği nefesin sesini.

Hayır, onları asla affetmeyeceğim.

Böylece, karanlığa tutundum. Onu besledim. Tüm acımı ona verdim.

Tüm nefretimi verdim. Karşılığında o da beni besledi.

Bana bir amaç hissi verdi. Güç. Odaklanabileceğim bir hedef. Uğruna çaba sarf edebileceğim bir misyon.

Anı defterimin bir sonraki sayfasını çevirdim.

Marc Beaumont.

Yüzü sadece anı defterimin sayfasına damgalanmış değildi. Hafızama kazınmış, düşüncelerimin üstüne bir yara izi gibi sonsuza dek dağlanmış bir imgeydi. Yaz esintisinin ılıklığı, akşamüzeri güneşinin son ışığı ya da Maryland'da Calvert Yamaçları'ndaki kumsaldan başlayan dik yürüyüş yolunu kaplayan çam iğnelerinin kokusu gibi. Billy'yle o yolu tırmandığımızda, çam iğnelerinin botlarımızın altında nasıl çıtırdadığını hatırlıyordum. Dört Temmuz hafta sonuydu. Küçük kardeşimi görebilmek için kısa ve rahat bir tatil planlamıştım. Birkaç ay önce Baltimore'a taşınmıştı ve onu hâlâ çok özlüyordum. Kolumu omzuna atarken, gülüşünü yeniden duymanın ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Kamp alanına geri dönmek için yolun karşısına

geçtiğimizde paylaşacağımız biralardan söz ediyordu. Ama oraya geri dönememiştik. O araba keskin virajın arkasından ansızın çıktığında ve ikimize birden çarptığında dönememiştik.

En net o ânı hatırlıyordum. Marc Beaumont'ın, yolcu koltuğunda şok içinde olduğunu hâlâ hatırlıyordum. O korkunç acıyı hissetmeden bir saniye önce, lastiklerin çıkardığı tiz ses hâlâ kulaklarımdaydı. Kardeşim bana seslenirken nasıl çığlık attığını hatırlıyordum. Çıkardığı son ses buydu.

Aldığım yaralardan sonra iyileşmem aylar sürmüştü. Gücümü geri kazanmam da öyle. Her boş vaktimi yeni beceriler edinerek, farklı bir avı avlamayı öğrenerek geçirmiştim. Kazanın birinci yıldönümünde, avladığım ilk kişi Marc Beaumont olmuştu.

"Arabadaki diğer iki adamın ismini söyle," diye fısıldadım. Bir anının yankısıydı. Capeside Oteli'ndeki odamda oturuyor olabilirdim ama gördüğüm şey Marc'ın gözlerindeki dehşet ifadesiydi. Uyuşuk parmağımın ucunu fotoğrafta yüzünün üstünde gezdirdim. Gözlerimi yumduğumda, hâlâ boğuk yalvarışlarını duyabiliyordum. Ağzındaki koli bandını hızla çektiğimde, içime nasıl bir tatmin hissi yayıldığını hatırlıyordum. "Bana isimlerini söylersen, yaşamana izin verebilirim."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum. Lütfen, *lütfen*, bırak beni." Korku dolu ses tonu, benim için bir uyanıştı. Bir farkındalıktı. Elimin altına kadar gelmiş olan intikamın, tam da ihtiyacım olan şey olduğunu fark etmiştim. Beni yatıştıracak olan ilaçtı. Asla doyamayacağım uyuşturucuydu.

O gece arabada yanında kimler olduğuna dair bir fikrim vardı ama emin olmam gerekiyordu. Marc, kız arkadaşı bizi ezdiğinde evde yalnız olduğunu, onun yanında olmadığını söylemişti ama kazadan bir saat kadar önce onunla

bir partide görülmüştü. Kardeşimin hayatını alan, benim ölmekten kıl payı kurtulduğum kazayla ilgili hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Arabanın şoförünün bizi ölüme terk ettiği noktadan biraz ileride yoldan çıktığı, bir uçurumdan aşağı yuvarlanıp denize gömüldüğü ve kızın da öldüğü söylenen kaza.

Ama gerçeği biliyordum. Marc *oradaydı*. Kendisi önde, yolcu koltuğunda oturuyordu, arkada da iki adam vardı. Biraz ileride arabadan indiklerinde, orada kalmakla kaçmak arasında gidip geldikleri an bulanık olsa da siluetlerini ve yüzlerini görmüştüm.

Yalnızca birkaç saniye içinde kaçmaya karar vermişlerdi ama kız hızla arabaya binmiş, tiz lastik sesleri çıkararak uzaklaşmıştı. Acı içinde bilincimi kaybetmeden önceki saniyelerden hatırladığım tek şey, kardeşimin adını haykırırken bana kilitlenmiş o donuk gözleriydi.

Bakışlarımı Marc'ın fotoğrafından yanındaki sayfaya çevirdim.

"Trevor Fisher," diye nihayet itiraf etmişti Marc. Birkaç yumruk yeterli olmuştu. "Ve Dylan Jacobs. Graywood'daki Instinctive Ink dövme stüdyosunda çalışıyor."

Kollarını sandalyeye bağladığımda, yanıt verirken koluna nasıl baktığını hatırlıyordum. Kolunu büktüğümde, harflerin hâlâ yepyeni olduğunu, kenarlarının iyileştiğini ama temiz olduğunu görmüştüm. Bir, iki senelik bir dövme olmalıydı.

Memento mori.

"Tahmin edeyim," demiştim kolunu bırakıp. "Dylan ve Trevor. Onlarda da aynı dövme var, değil mi?"

"E-evet."

"Güzel." Kanla vaftiz edilmeyi bekleyen aletleri koyduğum masaya dönmüştüm. "Bir kupaya ihtiyaç duyacağımı biliyordum."

İçime derin bir nefes çektim ve gözlerimi kırpıştırarak anıyı aklımdan atmaya, oteldeki odama geri dönmeye çalıştım. Komodine koyduğum, ilk kupamı aldığım günkü kadar keskin olan bıçağıma baktım. İlk *adaletimdi.* Sonra, sayfaya yapıştırdığım, kenarları tırtıklı ince deri parçasına baktım.

Memento mori.

Öleceğini hatırla.

AZİMUT

Harper

ÇANTAMI OMZUMA ATMIŞ Shipwrecked Bean'e girerken, küçük kafede garip bir şey var mı diye etrafa göz gezdirdim. Her zamanki şüpheliler oradaydı. Her ilkbaharda, yollarda beliren çukurları doldurma işleriyle meşgul olmak yerine, kafede giderek daha fazla vakit geçirmeye başlamış olan üç Robert: Bob, Bobby ve Bert. Yaz boyunca tezgâhın arkasında tam zamanlı olarak çalışan Maddison isimli çalışkan, sessiz genç kız. Ondan bir yaş büyük, kabarık saçlı, gamsız bir tavrı olan Alex isimli genç. Maddison ona sırılsıklam âşıktı. Bean'in sahibi diğer restoranıyla ilgilenirken mesai saatlerini birkaç kez değiştirmeme rağmen bu iki genci bir türlü bir araya getirememiştim. Sıraya girdim, kaşlarımı çatıp Alex'e bakmamaya çalıştım. İkisinin bir araya gelmesini engelleyen tek şeyin çocuğun bariz şapşallığı olduğundan emindim. Müşterilere son kez göz gezdirdikten sonra tezgâha yaklaştım.

"Sana ne verebilirim, Harper?" diye sordu Maddison. Benim için bir karton bardak alırken, tatlı, utangaç bir ifadeyle gülümsedi. Aslında, bir Americano isteyeceğimi biliyordu; hatta siparişimi satış noktası sistemine girmeye başlamıştı bile.

"Her zamankinden, lütfen," dedim. Cüzdanımı çıkarmak için elimi ufak çantama soktum ama parmaklarım cüzdanıma

değmeyince yüzümü buruşturdum. "Kahretsin. Cüzdanımı unutmuşum."

"Sorun değil. Nasıl olsa sonra getirirsin."

"Hayır, öyle olmaz. Bir yerlerde bozuk param olduğundan eminim." Bryce'ın alüminyum folyoya sarılı bacak kemiğini çantamdan çıkardım ve çantamın içindeki şeylerin arasında bir on dolar bulunca özür dileyerek tezgâha bıraktım. Maddison para üstünü vermek için kasayı açarken, bakışlarım turtalara, keklere ve üstü şekerli çöreklere kaydı. Yorucu sabahımın ardından ufak bir ödülü hak etmiştim. Öğle yemeği vaktine kadar bir adamın izini sürmek, onu öldürmek ve parçalara ayırmak kolay bir iş değildi. Belki tarçınlı bir çörek—

"Tavsiye edeceğiniz bir şey var mı?" dedi arkamdaki adam. Ses tonu kadife gibiydi. İnsanın içine işliyordu. Hafif Güney aksanı kulağa samimi geliyordu. Ses tonu, cam büfenin arkasındaki tüm tatlılardan daha baştan çıkarıcıydı. Arkama döndüm. Ama o ses ne kadar leziz olsa da yüzünü ilk kez görmenin yanında bir hiçti.

Boy farkımızı fark edeceğim kadar uzun boyluydu; ben bir yetmiş yediye yakın olduğum için genellikle bana tepeden bakan birisiyle karşılaşmazdım. Elini saçlarının arasından geçirmesi, neredeyse müstehcen bir hareketti. Dahası, kendisi de bunun *farkındaydı*. Dudaklarının bir kenarının yampiri bir gülümsemeyle yukarı kalkması ve kusursuz dişlerini sergilemesi onu ele veriyordu. Adam müthiş bir özgüvenle karışık bir çekiciliğe sahipti. Elini yanına indirdiğinde, saçları sanki üstü başı dağınık olduğunda bile fiziksel olarak sadece kusursuz görünebilirmiş gibi yerine oturdu. *Özellikle* de üstü başı dağınık olduğunda. Ancak güneşin altında vakit geçirdiği için o tona bürünmüş olabilecek bal rengi saçları, elmacıkkemiklerini kaplayan koyu kahverengi kirli sakalına sürtünüyordu. Manyetik bir adamdı. Ama çok da... *tehlikeliydi.*

Kendime gelmeye çalışarak yutkunduğumda, bakışları boğazıma kaydı; yeşil gözleri bunu görmek hoşuna gitmiş gibi parıldadı. Sol gözünün irisinin altındaki sıradışı kahverengi benek, gözünün daha açık tonlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. "Canınızın ne çektiğine bağlı," dedim istifimi bozmamaya çalışarak. "Tatlı mı, ekşi mi?"

Gülümsemesi güneşten bronzlaşmış, soluk renkli çillerle kaplı yanaklarında iki gamzenin belireceği kadar yüzüne yayıldı. "Bilemiyorum, siz ne aldınız?" İlk önce, ne dediğini anlayamadım ama sonra elimde sıkı sıkı tuttuğum alüminyum folyoya sarılı olan paketi işaret etti. "Siz ne aldınız?"

"Şey..." Sadece gözlerimi kırptığımdan emindim ama ezbere bildiğim menüdeki her şeyi düşünürken ve aklıma tek bir sözcük gelirken, bana aradan bin sene geçmiş gibi geldi. "Et."

"Et mi?"

"Kıyma." Adam başını yana eğdi. Güçlükle yutkunmaya çalışırken boğazının zorlandığını hissettim. "Kıyma. Yani, *kıymalık... köfte*. Köfte yapmak için. Bir kilo. Gibi."

İkimiz aynı anda elimdeki alüminyum folyo pakete baktık. İçinde olsa olsa yarım kiloluk et varmış gibi gözüküyordu. Göz göze geldiğimizde yüzümü buruşturmadan edemedim. Ama nazikçe gülümsediğinde, bana acımış gibiydi. "Başka bir şey deneyebilirim," dedi.

"Hindi olabilir," dedim, Maddison cam büfenin üzerinden önümdeki müşteriye bir sandviç uzatırken. Sandviç o kadar büyüktü ki etrafındaki mumlu kâğıda zor sığmıştı. Kalçama değen çantamın arkasına gizlediğim alüminyum paketin üç katı gözüküyordu. *Neden paketle ilgili yalan söyledim ki?* Sanırım, "Ah, bu mu? Bir gerzeğin parçalanmış kaval kemiği," diyemezdim ama yine de... Daha iyi bir yanıt bulabilirdim. Adam yüzündendi. Gözleri yüzünden. Garip kahverengi bir

lekesi olan, bir şey hoşuna gittiğinde parıldıyormuş gibi gözüken olağanüstü yeşil gözleri yüzünden. Tıpkı o anda olduğu gibi.

Adam muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Kıymalık köfte almayayım yani. Anladım."

Gülmek isterken burnumdan garip bir ses çıkardım. Cidden.

Ve öldüm. *Gerçekten* değil ama ölmüş kadar oldum.

Adam domuz sesini andıran gülüşüm çok şirinmiş gibi hafifçe güldü. Sadece bahşiş kavanozuna para üstünü atacak ve Bryce'ın kemiğini çantama tıkacak kadar yana döndüm. Tenim alev alev yanıyordu. Sırtımdan terler akıyordu. Ama bir kez daha gözlerine baktığımda, adam bana sırıttı. Hafifçe geriye kaykıldı. İçten bir ifadeyle dikkatle yüzüme baktı. "Peki, köftelik kıymalı olmayan sandviçimin yanında ne içmemi önerirsiniz?" dedi. Bana biraz daha yaklaştı, tezgâhın üstündeki kara tahtaya baktı.

"Utancıma utanç katmak için poşetli çay falan demem gerekiyor sanırım."

Adam gülmemeye çalıştı, başını çevirip bana baktı. "Poşetli çay gerçekten de kıymalık köfteyle çok uyumlu. Bravo."

"Tutarlı olamazsam bir hiçim demektir."

Maddison cam büfenin üzerindenden kahvemi uzattı. Bardağımı aldım ve yanımdaki adama baktığımda, kaşlarını çatmış dikkatle elimin hareketini izlediğini fark ettim. O an çok çabuk sona erecekmiş gibi gülümsemesi silinmeye başladı. Belki de benim gibi o da göğsünde bir şeyin gerildiğini hissediyordu ve bunun kopmasını istemiyordu.

Arkama dönmem gerekiyordu. Oradan çıkıp gitmeliydim. Turist adamı geride bırakmalıydım. Oraya büyük ihtimalle en fazla birkaç günlüğüne gelmiş, rasgele bir adamla başımı derde sokacak bir flörte girişmem gerekmiyordu. Bazen henüz kurmaya hazır olduğumdan bile emin olmadığım bir bağı ne

kadar arzulasam da böyle davranamazdım. Gitmem gerekiyordu. Yürüyüşüme devam etmeli, deniz fenerini geçip yamaçta durmayı, denize bakmayı sevdiğim yere gitmeliydim. Bryce'ın parçalanmış kemiğinin dibe batacağı, kapkara sular tarafından ele geçirilen bir başka anı olarak bir daha ortaya çıkmayacağı okyanusa atmalıydım.

Ama kendimi hareket etmeye ikna edemeden, adam koluma dokundu. Çok nazikçe. Bir fısıltıyı andıran bir sıcaklık ve baskı hissedeceğim kadar. Çok basit bir hareket olsa da dokunuşu tenime bir şok dalgası yaydı. Nefesim kesildi. Nabzım hızlandı, mideme bir ateş çöktü ve düşüncelerime hücum ederek hepsini siliverdi. Daha bir saniye önce oradan gitmek için aklıma gelen bütün argümanlara tutunuyordum. Ama şimdi... hepsi silinmişti.

"Size kahve ısmarlayabilir miyim diye sormak isterdim ama kahvenizi almışsınız bile," dedi başıyla elimdeki karton bardağı işaret ederek. Gözlerindeki o muzip parıltı geri gelmişti. "Ama köftelik kıymalı sandviçinizi yerken bir arkadaş isterseniz, size katılmak çok hoşuma gider."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Gözleri parıldar gibi oldu. Hayır demeliydim. Bunu biliyordum. Ama "Tamam," dedim.

"Tamam." Sanki kalacağımdan emin olmak istiyormuş gibi elini biraz daha kolumda tuttu, sonra geri çekilip Maddison'a döndü. "Paket olarak bir hindili sandviç ve çift poşetli Earl Gray rica edebilir miyim?" dedi.

Hafifçe gülümseyip başımı iki yana salladım. Ona baktığımda, onun da yüzünde aynı ifade olduğunu gördüm.

Bu adamın dikkatini bana vermesinin bağımlılık yaratan bir yanı vardı. Kalkanlarımı azıcık indirmenin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştum. Birden, içimden zekice ya da esprili bir şey söylemek geçti. Belki azıcık takılmak. *"Hindi*

eti ve çay mı? Tehlikeli bir adamsınız doğrusu," gibi. Hayır, Tanrım, berbat bir espriydi. Ağzımdan doğru dürüst bir laf çıkacağını sanmıyordum.

Peki, ya belirli bir ifadeyle gülümsersem? Gözlerimden uzaklaşıp saçımı kulağımın arkasına iten parmaklarıma kayan o yeşil gözlerine kilitlensem? Bunun nasıl yapıldığını unuttuğumu sanıyordum. Yani, bir erkekle flört etmeyi. O işi yıllar önce bitirdiğimi sanıyordum. Yirmi dokuza basmama birkaç ay kalmış olabilirdi ama o becerileri uzun bir süre önce içime gömdüğümü düşünmüştüm. Benimle aynı gün öldüklerine inanmıştım.

Bir sonraki müşteri sipariş vermek için aramıza girdi, havada bir büyü gibi cızırdayan uğultuyu böldü. Yeni arkadaşım paket sipariş tezgâhına doğru giderken, Maddison onun siparişini hazırlamaya koyuldu. Duvarın önündeki ufak stantta kahveme krema ve şeker koymak için yanından uzaklaşırken, yeni arkadaşımın beni izlediğini hissedebiliyordum. Ama işim bitince yanına dönmedim.

Etrafımda yolda açılan deliklerden, gemi enkazlarından, kasaba dedikodularından, müzelerden, hayalet turlarından ya da Carnage tiyatrosundaki oyunlardan söz eden insanları izliyormuşum gibi yaptım. Aslında, ona kaçamak bakışlar atıyordum. Ayrıntıları fark ediyordum çünkü kendimi bunu yapmaya eğitmiştim. Yürüyüş botlarının yıpranmış olduğunu, vaktinin büyük bir kısmını açık alanlarda geçiriyormuş gibi derisinin çiziklerle ve tabanlarının ince bir kurumuş çamur katmanıyla kaplı olduğunu fark ettim. Saçlarındaki daha açık renkli telleri fark ettim. Kollarından birini çevreleyen ouroboros dövmesini. Dirseğinin kıvrımından başlayan, gömleğinin sıyrılmış kolunun altında gözden kaybolan yara izini. Kemiklerinin arasındaki gizli bir gerginliği yumuşatmak istiyormuş gibi başını sağa sola eğişini. Özellikle de diğer müşterileri

soğuk, mesafeli bir ifadeyle süzdüğünü fark ettim ama bakışları dönüp dolaşıp beni buluyordu. Her göz göze geldiğimizde gülümsüyordu. Gözlemci bir adam gibiydi ama mesafeliydi. Sanki cazibesi dilediği zaman kullandığı bir kuyuydu. Ama diğer zamanlarda... Yüzü duygusuzdu ve o kuyu özenle koruduğu çok uzak bir diyarda gizliymiş gibi davranıyordu.

Belki korkmam gerekirdi. Ama bu, beni kendine çağıran yerçekimini daha da güçlendirdi.

Sandviçini ve çayını aldıktan sonra, yanıma gelip çayına azıcık süt koydu. Küçük kafeyi şöyle bir süzdükten sonra, kaşlarını çatarak bana döndü. "Çok kalabalık. Oturacak yer yok."

Omzumu silktim ama rahat tavrım zorlama gibiydi. "Turist mevsiminin başları olmasına rağmen Bean hep böyledir. Ama isterseniz yürüyebiliriz?"

Ağzımdan neden bu sözcüklerin çıktığını bilmiyordum. Bu adama bir kasaba turu teklif etmemek için kendimi zor tutuyordum. Artık rahatlıkla yabancılarla kaynaşan birisi değildim. Eskiden öyleydim. Sonra, güzel ve masum bir Ağustos günü, bu tavrım bana hayal bile edemeyeceğim kadar ağır bir bedel ödetti.

Ama bu adamın, Carnage'a uğrayan diğer turistlerden, kasabam için bir tehdit olup olmadıklarını anlayabilecek kadar ilgilendiğim insanlardan çok farklı bir yanı vardı. Bir şeyi bana tanıdık geliyormuş gibiydi. Belki de dikkatli bakışlarını son kez içeride gezdirirken kalabalık kafenin geri kalanından ayrı görünmesiydi. Belki bana güven veren şey, tehdit olup olmadığını anlamak istermiş gibi kafeyi incelemesiydi. Ya da belki de dikkatini tekrar bana verip gülümsediğinde, yüz ifadesinin tamamıyla değişmesiydi. "Çok güzel bir fikir," dedi ve gözlerimi bir kere kırptığım sürede, tek bir kalp atışında etrafımızdaki dünya silindi.

Hafifçe öksürdüm. Başımı azıcık salladım. Sonra, arkama dönüp kapıya doğru yürüdüm ama ben daha kapıya dokunamadan yanımdan geçti ve kapıyı benim için açtı. Göğsümde dans eden heyecan dalgasına engel olamadım.

"Peki insan kendini Carnage Burnu gibi bir isme sahip bir kasabada nasıl bulur? 'İsmi için gel, kıymalık köfte için kal' gibi bir durum mu?" diye sordu. Bağımsız dükkânlarla ve küçük restoranlarla dolu şirin kasaba merkezinde yürürken, sandviçinden bir ısırık aldı. Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, muzip gülümsemesiyle karşılaştım. Gülümsemesini çok çekici bulacağımdan emin olmama rağmen, manyetik gücüne kesinlikle hazır değildim.

"Kıymalık köfte kesinlikle insanları çeken bir unsur. Carnage'da süper kaliteli kıymalık köfte bulabiliyorsunuz." Bardağıma karşı gülümseyip kahvemden bir yudum aldım.

"Siz bir şey yemeyecek misiniz?"

"Hayır, sonraya saklayacağım," dedim, alüminyum folyoya sarılı kemiği koyduğum çantama hafifçe vurarak. Bir an göz göze geldiğimizde, gülümsememin yüzümü zorladığının belli olmamasını umdum. "Sizi buraya bu mu getirdi? Kaliteli kıymalık köfte mi?"

"Açıkçası, hayır. Poşetli çay yüzünden geldim." Güldüm ve vücudundan yayılan tatlı sıcaklığını hissettim. "Tatildeyim."

"Hiç tahmin edemezdim."

"Beni ne ele verdi?"

Omzumu silktim. "Kasabadaki bütün yüzleri tanırım. Sizinkini tanımıyorum."

"Carnage'da kaç kişi yaşıyor?"

"Dört bin iki yüz on."

"Demek buradaki herkesi tanıyorsunuz."

Gözlerini kısmış beni süzdüğünü fark ettim. İçten ifadesi silinmemişti ama üstüne ince bir şüphe katmanı çökmüştü. "Evet. Tanıyorum."

"Doğma büyüme buralı mısınız?"

"Hayır," dedim, sokağın karşısındaki Starlight Butiği'nin sahibi Diane Montgomery'ye el sallarken. Giysi dükkânına girmeden o da bana el salladı. "Sadece vaktim ve motivasyonum vardı sanırım." Omzumu silkip yeni arkadaşıma baktım ve çatık kaşlarının arasındaki çizginin ele verdiği şüphe orada olmasına rağmen yüz ifadesinin yumuşadığını gördüm. "Ya siz? Neden onca yer arasında burayı seçtiniz?"

"Kuş gözlemciliği yapıyorum."

Duraksadım, şaşkınlıkla ona baktım. "Kuş gözlemciliği."

Gözlerinde buna inanmamamı komik bulmuş gibi muzip bir parıltı belirdi. "Duydunuz beni, Kıymalık Köfte."

"Sakın. Kahveyi üstünüze boca ederim," dedim oflayarak. Tehdidime gülümseyip çayını yudumladı.

"Ne tür kuşlar?"

Aynı muzip bir tavırla omzunu silkti ama yüz ifadesinin üstüne ışık vuran bir bıçağı andıran karanlık bir yanı vardı. Sanki kuş gözlemciliği avlanmaya benziyormuş ve kimsenin girmediği ıssız ormanlardaki gölgelerde saklanan gizli bir şeyi bulma heyecanı yaşatan bir şeymiş gibi bakıyordu bana. Zihnimin gerisinde alarm zilleri çalmaya başladı ama yüz ifadesi yumuşadı ve paranoyamı dindirdi. "Hepsi, sanırım. Kel kartallar. Balık kartalları. Ama seçici değilim. Şahinlerden sığırcıklara kadar hepsi ilgimi çekiyor."

Yavaşlayarak Carnage Burnu'nun biraz daha garip olan dükkânlarından birinin önünde durduk. Ne söyleyeceğimi düşünürken, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. En son ne zaman bunları hissettiğimi hatırlayamıyordum. Yoğun

bir istek. Çekim. Sonraki soruyu sormak istemedim. Ama yanıtı öğrenmek için can atıyordum. "Yalnız mı geldiniz?"

Ama sesim çok alçak çıktığı için beni duymadı, benden daha yüksek sesle sorduğu soru sesimi bastırdı. "Ceset Sanatı mı? Gerçek mi burası?"

Boğazımı temizledim, utandığımı belli etmemeye çalıştım. "Evet," dedim hissetmediğim kadar neşeli ve gamsız bir sesle. "Bu yıl açıldı. Biraz şu *Build A Bear* denen oyuncak yapım malzemelerinin satıldığı bir yer gibi. Ama... burada oyuncak yok." Vitrindeki her biri farklı çürüme aşamalarında olan, bazıları kumaş çiçekler, bazıları plastik silahlar tutan, diğerleri de çeşitli hareketleri yaparken donakalmış bir sıra sahte eli işaret ettim. Vitrin camında yeni arkadaşımın gözünün yansımasını gördüğümde, bana camın diğer tarafındaki vücut parçalarını inceleyen bir hayalet gibi geldi.

"Bunlar Carnage Yerçekimi Yarışı Karnavalı için satılıyor. Motorsuz araba yarışçın için iyi bir ceset yoldaş tasarlamak, stil puanları açısından oldukça önemlidir. Pistte en hızlı giden araba olmak önemli elbette ama bazen birinciliği getiren şey cesedin kalitesi oluyor."

"Anladım. Aslında, dahiyane bir iş fikri," dedi yeni arkadaşım. Dükkânın sahibi Henry bize kesik bir elle el sallarken, müşteriler çeşitli vücut parçalarını sahte kanla boyuyordu. Vitrinde gerçekmiş gibi gözüken bağırsaklar, göz küreleri ve kopuk uzuvlar olmasına rağmen, arkadaşım bu kanlı manzaradan hiç etkilenmemişti. Bu fikir hoşuna gitmiş gibi başını sallayarak vitrindeki şeyleri incelerken sandviçini bitirdi. "Hoşuma gitti," dedi ama sandviçten mi, dükkândan mı, yoksa ikisinden de mi söz ettiğinden emin olamadım.

"Evet, süper. Kesinlikle 'Carnage' tarzı bir şey," dedim parmaklarımla tırnak işareti yaparak. Henry son bir kez el salladıktan sonra dönüp yürümeye devam ettik.

"Öyle," dedi. "Ve evet." Kafam karışmış gibi ona baktığımda, güneşe karşı daha da yeşil gözüken gözlerinde muzip bir ifadeyle bana bakıyordu. O ışıkta, sol irisinin altındaki ceviz rengi beneği, yeşil tonunun arasında insanı rahatlatan tanıdık bir şeymiş hissi veren lekeyi daha iyi görebiliyordum. "Buraya yalnız geldim."

Yanaklarım kızardı. Kahve bardağımla bunu gizlemem mümkün değildi ama gözlerimi gözlerine dikerek kahvemden bir yudum alırken yine de denedim. Ne yazık ki bunu geçiştirmedi. Beni yakalamış gibi gülümsedi ve bir yanım bakışlarımı kaçırmayı istese de bunu yapmadım.

En azından, telefonum çalana dek.

"Affedersiniz." Aramızdaki ânın bölünmesine duyduğum hayal kırıklığını bir kenara itip çantamda telefonumu aradım. Telefonumu çıkardığımda, ekranda Arthur'un ismini gördüm. Aramaya yanıt verip telefonumu kulağıma dayadım, özür dilermiş gibi yeni arkadaşıma baktım. "Alo?"

"Harper."

"Benim."

"Neredesin?"

"Kasabada. Bean'ın yakınlarında."

"Siyah çantam nerede?"

Adımlarımı yavaşlattım ve arkadaşımın da yanımda endişelendiğini hissettim. Ona sakin bir ifadeyle gülümsedim ama ikimiz de ikna olmadık. Arthur'un kötü nam salmış siyah çantasında ne olduğunu bildiğimden, ani endişe patlamamı tamamıyla gizlemem mümkün değildi. "Çantan mı?"

"Evet, çanta dedim."

"Çantana neden ihtiyacın var?"

"Maria Flores'in airbnb'si. Orada kalan turistler korkunç. Adam dün arabasını diğer yöne çevirmek için benim garaj yolumu kullandı ve çimlerin kenarını ezdi. Bugün de korkunç

ufak köpeğinin gül çalılıklarının arasında tuvaletini yapmasına izin verdi ve sonra dışkısını oradan almadı. Maria'nın neden bu kadar muhteşem bir evi bir airbnb'ye dönüştürdüğünü hiç anlamıyorum. Her yaz, dünyanın en küstah sersemlerini oraya çekiyor."

"Şey... Tamam... ama bu yanlışların senin planladığın şey için kriterlere uyduğundan emin değilim..."

"Bugün uyuyor. Siyah çantam nerede?"

Yanımdaki gizemli yabancıyla biraz daha vakit geçirme umudu hızla parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Arthur'un ilaçlarını, silahlarını ve değerli "kara defterini" koyduğu çantasını bir ay önce aramaktan çekineceği kendi evime gizlemiştim ama yine de golf arabasına atlayıp evi karıştırmayacağından emin değildim. Bir sonraki durak Arthur'un, sahiplerini öldürmek için tatlı dille içeri gireceği komşu ev olacaktı. O insanlar bunu hak ettikleri ve Arthur cesetlere ne yaptığını daha iyi hatırladığı için iyi olurdu ama Arthur artık cinayeti haklı çıkaracak bir suçun ne olduğuna doğru dürüst karar veremiyordu.

İç çekip saatime kaçamak bir bakış fırlattım. Malikâneye gittiğimde, Arthur'un geçici komşularımızı öldürme planını unutmuş olacağını umdum. Unutmamış olursa unutana dek dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. "Yirmi dakikaya evde olurum, çantanı aramana yardım ederim, tamam mı?"

"Bana soya sütlü, üstüne bir tutam tarçın serpilmiş çift şat chai latte getirirsin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam."

"Ekstra sıcak olsun."

"Tamam, biliyorum."

"Tarçınlı, Harper. Hindistancevizli değil."

"Telefonu kapatıyorum."

"Ekstra sıcak olsun, Harp—"

Telefonu kapattım ve çantama koyarken duraksadım. Yeni arkadaşım yanımda durdu ve hayal kırıklığımı yansıtan gülümsememe bakarken gözleri tenimde alev alev bir iz bıraktı. "Gitmem gerek," dedim bakışlarımı güçlükle ondan ayırıp geldiğimiz yöne bakarak. "Tekrar Bean'e uğramam ve komşumun evine gitmem gerekiyor. Yaşlı bir adam, o yüzden bazen bulamadığı şeyleri aramasına yardım etmem gerekiyor. Sanırım, giderek daha çok şey kaybediyor."

"Size eşlik edeyim," dedi adam hiç tereddüt etmeden. Bu kez kendini tutamayıp teklifi çok çabuk yapmış gibi yanakları kızardı. "İsterseniz, tabii."

"Evet. Çok isterim."

Aramızdaki elektriklenme, Arthur aramadan önce hissettiğimden de güçlüydü. Sanki bu yabancıyla geçirdiğim her an bunun gücünü daha da arttırıyordu. Buna izin vermemem gerektiğini biliyordum. Bu adam, kalıcı sığınağımda yalnızca geçici biriydi. Ama belki de tam da bu yüzden bana daha cazip geliyordu. Daha başlamadan kaybedeceğini bilmek, bir yandan yara açarken bir yandan da merhem olabiliyordu.

Shipwrecked Bean'e yaptığımız yürüyüş kısa sürdü ve havadan sudan söz etmemize rağmen, parmağımı tam olarak üstüne basamadığım tuhaf bir hisse kapılmıştım. Dediği bir şeye güldüğümde, bir parçası derime sızıyormuş gibi beni nasıl izlediğini hissedebiliyordum. Kafenin kapısını benim için açarken kolu benimkine sürtündü ve onunla sıraya girdikten çok sonra bile dokunuşunun baskısı tenimde kaldı. Arthur'un latte'sini sipariş ettim ve Maddison'ın içeceği hazırlamasını beklemek üzere kenara çekildik. Aradan saniyeler geçtikçe zamanın nasıl aktığını hissedebiliyordum. Onun da aynı durumda olduğu hissine kapıldım.

"Kısa olsa da yürüyüşümüzden çok keyif aldım," dedi adam, hâlâ elinde olan karton bardağa bakarak. "Bu kadar güzel bir günde kasabayı baştan sona gezememek kötü oldu."

"Size en azından Ceset Sanatı'nı gösterebildiğim için şeref duydum. Carnage Burnu'ndaki bir tur rehberi için olabilecek en ufak başarı bu bence."

Gülümsedi ve gayet rahat görünmeye çalıştığı hâlde gergin olduğunu hissettim. "Önümüzdeki günlerde bir ara vaktiniz olursa, belki bir ceset yapabiliriz?" Hayır dersem bunu önemsemeyecekmiş gibi omzunu silkti. "Yani, o tür şeyleri seviyorsanız."

Onu azıcık kıvrandırmak için gülümsememeye çalıştım. Ama gülümsemem karların altında yanan, zapt edilmesi mümkün olmayan bir ateş gibi yüzeye çıktı. "Çok hoşuma gider."

"Harika," dedi. Elini saçlarının arasından geçirirken, yanaklarının hafifçe kızardığını gördüm. Gözlerinin arkasında ani bir farkındalık ânı yaşamış olmalıydı çünkü yanakları biraz daha kızarırken gözleri irileşti. "Bunca zamandır konuşuyoruz ama daha kim olduğunuzu bile bilmiyorum. İsminiz nedir?"

"İsmim..."

"Harper?" Bakışlarımı ondan ayırıp tezgâhın üzerinden Arthur'un latte'sini uzatan Maddison'a çevirdim. "Siparişin hazır," dedi ve ancak birkaç saniye sonra elimi uzatıp bardağı alabildim. Kehribara yapışmış bir böcek gibi ağır hareket ediyordum. Çünkü ona "Harper" ismini söylemeyi düşünmemiştim. Son dört yıldır kullandığım tek isim olsa da. İlk savunma hattım olsa da. Gerçek ismimi ve ismimi izleyen geçmişimi gizli tutmaya yemin etmiş olsam da. Ama nedense dilimin ucundaydı, mezarından çıkarılmayı bekliyordu.

Maddison'a teşekkür ederken, sözcükler bana zoraki geldi. İçi boşaltılmış notalar gibi. Duygudan tamamıyla yoksundu.

Tekrar adama döndüğümde, gözlerindeki parıltıdan eser kalmamıştı.

Birbirimize bakarken bir duraksama, âdeta sonsuzluğa uzanan havada asılı kalmış bir an yaşadık. Sırf bana bakmıyordu. Ruhumu *okuyormuş* gibiydi. Kendimi sırtımı bir kaplana dönmüşüm, birden bana saldırmaya hazırlanıyormuş gibi hissediyordum.

Belki de paranoyak davranıyordum. Hissettiğim ürpertinin bir anlamı olmayabilirdi. Son birkaç yılda, hayatımda pek çok "anlamsız" an yaşamıştım. Benim gördüğüm şeyleri gördüğünüzde, herkesin bir maskenin arkasına gizlenmiş bir canavar olduğunu düşünmeniz kolaydı. Dolayısıyla, sadece garip bir an yaşamış olabilirdim. Garip bir aksama gibi. Tanrı biliyordu ya son birkaç dakikadır ben ondan daha garip davranmıştım.

Ne de olsa katil olan bendim.

Gözlerimin önüne bir anı geldi. Çıplak bir ağacın üzerindeki akbabalardan biriydi. Sürüklenerek, rengi atmış, eğri parmaklar gibi göğe uzanan dalların altına götürüldüğümde akbabalar kanat çırpıp dağılmıştı. "Kemiklerini sıyırmaya geldiler," demişti adam, beni saçlarımdan tutup toz toprağın ve çayırdaki otların arasında sürüklerken. Ellerini tırmalamıştım. Çığlık atmıştım. Ama bana sadece gülmüştü. "Kemiklerinde gram et kalmayacak."

Ben kurban olmayacağım, diye içimden kendime bir hatırlatma yaptım ve o an başladığı gibi silindi. Artık katil bendim. Ölü bir adamın bacağından kopmuş bir parçayı tutan ve bunu saçma sapan küçük bir sandviç gibi göstermeye çalışan bendim. Bu yüzden, belki de bu isimsiz adam biraz gecikmiş bir tepki veriyordu; az sonra toparlanacaktı. Belki sadece anlamı olmayan bir durumdu.

Gözlerini kırpıştırarak yüzündeki o ölümcül rengi silmesinin aslında o kadar da uzun sürmediğine kendimi inandırabilirdim. Yine gülümsedi. Ama bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Yana doğru bir adım attım, adam ile arkamdaki cam büfenin arasına geçtim. Yutkunduğumda, bakışlarını boğazımın hareketine dikti. Gözleri parıldadı ama güven telkin eden bir parıltı değildi. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Ama ses tonum buz gibiydi. Aniden ortaya çıkan bu içgüdüyü göz ardı edemezdim. *Etmeyecektim.* Bu işi orada sonlandırmam gerekiyordu. "Kuş gözlemciliğinde bol keyif dilerim. Umarım aradığınızı bulursunuz."

Ona sırtımı dönmedim. Bir başka müşteriye çarpıp bir özür mırıldanmak için bakışlarımı kaçırmam gerekene dek. Tekrar adama baktığımda, hâlâ beni izliyordu.

Ama gülümsemesi silinmişti.

AÇILIM

Nolan

KAPIDAN ŞİFONYERE GİTTİM. Şifonyerden kapıya yürüdüm. Kapıdan denize bakan pencerelere gittim. Sonra geri döndüm.

Ama odada kaç kere volta atarsam atayım, içimdeki o huzursuzluk yumağı hafiflemedi. Beni en çok neyin rahatsız ettiğini bilemiyordum. Barista onun ismini söylemeden önceki etkileşimimiz miydi? Elindeki sandviçle ilgili bir şeyler saçmaladığında yanaklarında beliren pembelik miydi? Bakışlarını öne indirip saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, yüzünde beliren mahcup ifade miydi?

Kiminle karşı karşıya olduğumu fark etmeyeceğim kadar büyüsüne kapılmış olmam mı beni huzursuz etmişti?

Yoksa bana fiziksel acı hissettirecek kadar içimi yakan daha tekinsiz bir şey miydi? Ellerimi boynuna dolayıp, dudaklarından çaresiz bir itiraf dökülene kadar sıkma dürtüsü müydü bu? Onu itiraf ettirmeye *zorlamalıydım*. O itirafı. Son kayıp parça. Her şeyin tam olarak nasıl gerçekleştiğini ondan duymalıydım. Karanlıkta, çarpışmadan bir saniye önce yüzümdeki korku ifadesini görmüş olmalıydı. Aşırı hız yapan arabası. Erkek kardeşimin dehşet dolu çığlığı. Her şeyden habersiz olan bedenim. Hayatımızı sonsuza dek lekeleyen, geri dönüşü olmayan o an.

Sonra, beni orada bırakmıştı. Tek başıma. Karanlıkta.

Nedenini bilmiyorum ama onu tanıdığıma dair en ufak bir his yoktu içimde. Oysa Harper Starling'le bu ilk karşılaşmayı dört yıldır planlıyordum. Her ânının nasıl gideceğini hayal etmiştim.

Ama böyle olacağı *aklımdan* bile geçmemişti.

Yatağın ucuna oturup komodinden dizüstü bilgisayarımı aldım ve kucağıma koydum. Oturum açtıktan sonra Harper Starling dosyasını açtım. İlk fotoğrafa tıkladım. Bu, Maryland, Calvert İlçesi yerel haberlerinde yer alan; bir vur-kaç kazasına karıştığı ve sözde öldüğü iddia edilen dönemde sosyal medyada paylaşılan bir fotoğraftı. Benim de ilk başlarda inandığım bir hikâyeydi. Herkes gibi. Ölmüş olması, cesedinin Chesapeake Körfezi'nin gelgitleriyle ve akıntılarıyla arabadan sürüklenmiş olması gayet mantıklıydı. Ama kardeşime ve bana çarpan, bizi ölüme terk eden kadınla ilgili daha fazla bilgi sahibi olma arayışım sırasında karşıma kritik bir ayrıntı çıkmıştı.

Harper Starling'in banka hesabı, aracı denizin dibini boyladıktan sadece saatler sonra boşaltılmıştı.

Gözlerimi kısarak ekrana baktım. Sosyal medyada kendi fotoğraflarını pek paylaşmamıştı; paylaştığı birkaç fotoğraf da ya uzaktan çekilmişti ya da o sırada ekranda açık olan fotoğraftaki gibi filtrelerle ciddi bir şekilde değiştirilmişti. Ama koyu renkli saçları ve açık teni benzerdi. Beni şaşırtan şey perçemi mi olmuştu? Çikolata rengi saçlarının hafif dalgaları mı? Çünkü diğer ayrıntılar hemen hemen aynıydı. Yüz şekli. Gördüğüm kadarıyla vücut tipi. Tüm bunlar bir sonraki fotoğrafa da uyuyordu ama çekildiği açı ve ışık, yüzünün daha belirgin özelliklerini görmeyi zorlaştırıyordu. Ama yüz yüze geldiğimizde, Harper'ın statik bir görüntüden çok farklı olan bir yanı vardı; beni içine çeken hoş ama gizemli bir özellik.

O fotoğraflara çok uzun süre baktım. Kafede sırada beklerken içimi saran o aşinalığı nasıl yanlış yorumladığımı anlayamıyordum. Harper'la ilgili bulabildiğim her şeyi araştırmıştım. Fazla bir şey de öğrenememiştim. *Carnage Burnu Gazetesi*'nde bir bahçecilik yarışmasını kazandığını görmüştüm. Başka bir yerde kumlu bir fotöğrafına rastlamıştım. Ama tüm bu ayrıntıları, onlardan besleniyormuşum gibi yutmuştum. İşin aslı, en karanlık saatlerimde beni gerçekten de ayakta tutmuşlardı. Ama acı ve hüzün hisleri beni nihayet ele geçirecek gibi olduğunda, beni hayatta tutan tek şey Harper Starling'in peşine düşme düşüncesi olmuştu.

Peki, ona baktığımda neden kafam o kadar karıştı?

Öfkeyle dizüstü bilgisayarımı kapatıp yatağa fırlattım. Attığım her adımda, o hoş ve zararsız maskenin altındaki huzursuzluğu içimden atmaya çalışarak otelin lobisine yürüdüm.

Resepsiyon masasına vardığımda, yan odada Irene'in horladığını duydum. İç çekerek ufak zili çaldım ve birkaç saniye sonra, yaşlı kadın ayaklarını sürüyerek masaya geldi. "Bay Rhodes."

"Nolan diyebilirsiniz, hanımefendi."

Başını bir kere salladı. "Nolan. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslında, sizden bir tavsiye isteyecektim. Öğle yemeği yiyebileceğim bir yer ararken Shipwrecked Bean'e girdim. Orada Harper isimli bir kadınla tanıştım. Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, Harper Starling. Bitki yetiştirme konusunda ustadır."

"Bahçecilikle mi uğraşıyor?" diye sordum bunu bilmiyormuşum gibi.

"Harper kasabadaki peyzaj işlerinin büyük bir kısmıyla uğraşır. Lancaster Malikânesi'nde yaptığı çalışma, iki yıl üst üste kasabanın en güzel bahçesi ödülünü aldı. Tomurcukların

açtığı zamanı görebilmek için burada uzun süre kalman gerek. Herkes malikânenin bahçesine bayılır ama arazinin güney ucundaki kendi evinin bahçesi de muhteşemdir doğrusu."

Tam isabet. Bulamadığım ayrıntılardan biri nerede yaşadığıydı.

Irene'in gözlerindeki katarakt perdesi kalkar gibi oldu ve gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı belirdi. *Hiç* hoşuma gitmedi. "Harper tatlı bir kızdır."

"Eminim."

"Tam olarak ne öğrenmek istiyordun?" diye sordu Irene. Aradığım yanıtı bana zahmetsizce verdiği için bir şeyler uydurmaya çalıştığım sırada lobinin kapısı açıldı. İkimiz de o yöne döndük ve kocaman, tekerlekli bir ekipman çantasıyla bir sırt çantasını içeri sokmaya çalışan bir adamla karşılaştık. Gözüme ilk çarpan şey ise omzundaki, üzerinde Canon logosu bulunan üçüncü çantaydı.

"Ah, Bay Porter," dedi Irene, adam çantalarını içeri sokarken. Benim yaşlarımda, muhtemelen otuzlarının başlarında bir adamdı. Kısa sarı saçlarının çoğu, üzerinde gümüş rengi yuvarlak bir logo bulunan bir beyzbol şapkasının altına gizlenmişti. Logoda *Porter Prodüksiyonları* yazıyordu ve bu nedense, en karanlık düşüncelerimin derinliklerinde bir alarm zilinin çalmasına neden olmuştu. "Durumlar nasıl?"

"Fena değil, Irene, teşekkürler," dedi adam. Bana nazikçe başını salladıktan sonra, bakışlarını tekrar Capeside Oteli'nin yaşlı sahibesine çevirdi. "Drone operatörüm gelebilseydi daha iyi olabilirdi. Bütün izinleri ve onayları almanın ne kadar uzun sürdüğünü anlatamam."

Zihnimde bir ampul yandı. "Bir drone operatörü mü?" dedim.

Adamın yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi ve tam bir açıklama yapacakmış gibi nefesini içine çektiğinde, Irene araya girdi. "Bay Porter bir belgesel çekiyor," dedi. "Birkaç

hafta burada olacak. Drone operatörü hastalandığı için gelemedi." Irene ciddi bir ifadeyle başını salladı ve dilini şaklattı. "Bu kadar güzel bir günün boşa gitmesi çok kötü olmuş. Ne derler bilirsiniz: 'Carnage'da hava hoşunuza gitmezse, yapmanız gereken tek şey birkaç saat beklemektir çünkü hava değişir.'"

Acaba o da benim gibi, Capeside Oteli hakkındaki yorumlarda Irene'in müşterileriyle ilgili *her şeyi* bildiğine dair bilginin gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyor, diye merak ettim. "Eminim ki Carnage'da emekli bir CIA analistinin olduğunu bilmiyorsunuzdur," dedim. Adamın ne yanıt vereceğini merak ederek elimi uzattım. "Ben Nolan."

Adam elimi güçlü bir şekilde sıktı. "Sam Porter. Carnage Burnu CIA izleme listesinde olabilirim de olmayabilirim de."

Ona içten bir ifadeyle gülümsediğim hâlde, henüz bana tam olarak güvenmediğini hissettim. Belki drone'la ilgili aşırı hevesli görünmeme neden olan o soruydu. Ya da belki de yüzüme yansıtmamaya çalıştığım heyecandı. "Drone uçurmakla ilgili birkaç şey biliyorum. Zorda kaldıysan sana yardımcı olabilirim," derken, sesimin heyecandan titrememesi için elimden geleni yaptım.

Sam'in yüzündeki tereddüdün resmen dağılmaya başladığını görebiliyordum. "Sahi mi?"

"Arama Kurtarma'da görevliyim. Drone'ları sık sık iş başında kullanırız." Omzumu silkip rahat görünmeye çalıştım ama derimin altına yayılmaya başlayan müthiş heyecanı hissedebiliyordum. "Bugün çekim yapmak istiyorsan ve yardıma ihtiyacın varsa bol bol vaktim var. Bana haber vermen yeterli. Yüz on yedi numaralı odada kalıyorum."

Başımı salladım ve istifimi bozmadan arkamı dönmeye kendimi zorladım. Ellerimi ceplerime soktum. Sakin adımlarla yürümeye başladım.

Ancak üç adım atmıştım ki Sam arkamdan seslendi. "Hey... Aslında, ciddiysen teklifini kabul etmek isterim. Tabii, meşgul değilsen."

Karşımdaki koridorun gölgelerine fırlattığım gülümseme, arkama dönüp Sam'e fırlattığım gülümsemeyle aynı değildi. "Seve seve."

Sam eşyalarını odasına götürürken onu lobide bekledim. On beş dakika sonra, elinde sert plastik bir çantayla ve bir sırt çantasıyla geri geldi. Tam kapıya vardığımızda, Irene masanın arkasından fazla neşeli ve muzip bir ses tonuyla seslendi: "Bay Rhodes, bana ne sormak istiyordunuz? Harper Starling'le ilgili bir şey miydi?"

"Önemli bir şey değildi, hanımefendi." İçim heyecandan kıpır kıpır olmasına rağmen, minnetle ve içtenlikle başımı salladım. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

İkimiz de Irene'e hafifçe başımızı sallayıp veda ettik ve deniz fenerine doğru yürümeye başladık. Kasaba merkezinin, yani büyük bir olasılıkla Harper'ın olduğu bölgenin aksi istikametine doğru gittiğimiz hâlde, yine de topografik açıdan yüksek bir noktada olduğunu biliyordum. Şansım yaver giderse drone'u Lancaster Malikânesi'ne yeteri kadar yakın uçurabilir, onu görebilirdim.

"Demek bir Arama Kurtarma uzmanısın?" dedi Sam, Deniz Feneri Yolu'na saptığımızda. Başımı salladım. "Her gün sizden birisiyle karşılaşmıyorum. Bu işe nasıl başladın?"

Sanki planlanmış gibi dirseğimdeki ağrı nüksetti; bilincimin gerisine itmeyi başarsam bile yaralarımın beni asla bırakmayacağını hatırlattı. "Bir itfaiyeciydim. Sonra, bir kaza geçirdim. Hastaneden çıktıktan sonra mesleğime devam edemedim." Omzumu silktim, avucumu vidaların ve plakaların kemiklerime çakıldığı yara izinin üstüne koydum. "Arama Kurtarma iyi bir seçenekti. Büyük Smoky Dağları

Milli Parkı'nda çalışmaya başladım ve bir daha dönüp geriye bakmadım. Bu arada, epey drone tecrübesi edindim," dedim, başımla siyah çantasını işaret ederek. "Sadece arama çalışmalarına değil hasarlı yürüyüş yollarının haritalanmasına, kaza önleme çalışmalarına da katıldım."

Sam beyzbol şapkasının ön tarafını güneşe karşı biraz daha aşağı çekerken güldü. "Büyük bir olasılıkla, yanımda getirmeyi planladığım adamdan daha tecrübelisin. Güzel bir tesadüf oldu."

"Irene bir belgesel çektiğini söyledi," dedim. Sam bana bakmadı ama dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Neyle ilgili?"

Açık mavi gözlerini bana çevirdi. Sırlarının hepsini bir yabancıya ifşa etmemek için kendisini zor tutuyormuş gibiydi. "Gerçek suç belgeseli tarzı bir şey." Ne tepki vereceğimi görmek için tekrar bana baktı. Endişeyle karışık bir merak ifadesi görünce gülümsemesi yüzüne yayıldı. "İsminden kâr etmenin bir yolunu bulmuş olan şirin küçük bir kasaba için kulağa garip gelebilir ama burada yaratılan o ürkütücü havanın tamamıyla sahte olmadığını söyleyebilirim."

"Nasıl yani?"

"La Plume isimli bir seri katili duymuş muydun?" İsim biraz tanıdık geldi ama başımı iki yana salladığımda, Sam beni eğitecek kişi olduğunu anlayıp heyecanlandı. Cebinden telefonunu çıkarıp bir internet sayfası açtı, La Plume ismini arattı ve adamın robot resmini görebilmem için telefonu bana çevirdi.

Adamın kısa saçları yandan ayrılmıştı ve siyah çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri duygudan yoksun gözüküyordu. "Belirli bir yöntemi vardı," dedi Sam, telefonunu cebine koyarken. Başıyla, yürüdüğümüz kaldırımdan, üzerinde "DUL UÇURUMU" yazan yıpranmış bir tahta tabelayla

ayrılan patikayı işaret etti. "Kurbanlarını hareketsiz hâle getiriyordu ve bir tüylü kalemle derilerine yazı yazıyordu. Kurbanlarının vücudunun tamamını yazıyla kaplıyordu. İşi bittikten sonra da onları öldürüyordu. Hemen hemen otuz yıl önce burada genç bir kadını öldürmüş, sonra birden... *ortadan kaybolmuş*. Ama Carnage Burnu'ndaki cinayetlerin kesildiğini düşünmüyorum. O zamandan beri buradan geçen bazı insanlar kaybolmuş. Kimi Carnage'dan ayrıldıktan sonra yakın kasabalarda, kimi de doğrudan Carnage'da."

Karşımızdaki çıplak kahverengi kayalığın yüzeyinde bir ipucu olabilirmiş gibi etrafıma bakındım. "Yani... hiçbir zaman bulunamamışlar mı?"

Sam başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Sırra kadem basmışlar. Kanıt yok. Bir daha onları gören olmamış. Polis de işi derinlemesine araştırmak istemiyormuş gibi görünüyor. Bir cinayet vakası ve buraya tatile gelen bir seri katilin ortadan kaybolması, turizm açısından pek de iyi haber değil. Kasabanın isminin yarattığı ürkütücü atmosferi seviyor olabilirler ama kimsenin bunun gerçek olaylardan kaynaklandığını düşünmesini istemiyorlar." Yanımızdaki yolda deniz fenerine ve yakınlardaki müzeye doğru ağır ağır gitmekte olan otobüs, dikkatimizi ilerideki yoldan ayırdı. Turist mevsimi yeni başladığı hâlde, renkli camların arkasındaki siluetlere bakılacak olursa araç tıklım tıklım doluydu. "Şehir efsaneleri öyle kaldığı sürece iş açısından faydalı. Efsane olarak."

Yamaca uzanan patikanın ortalarındaki kayalık bir tümsekte durduk. Uzaklarda dalgaların ritmik bir şekilde kayalıklara çarptığını, su ve kara arasında her daim devam eden savaşın seslerini duyabiliyordum. "Ama beni buraya getiren şey efsaneler," dedi Sam çantasını yere koyarken. Bana fırlattığı karanlık ve kararlı bakış, bana bazen aynada gördüğüm birisini hatırlattı. "Sanırım, Carnage Burnu'nda çok önemli

birisi kaybolmuş. La Plume'un onu da burada öldürdüğünü düşünüyorum. Zaten burayı, bu şekilde ifşa edeceğim."

Ona ne demek istediğini sormadım. Bana koca bir ziyafet sunmamak için yalnızca ilgimi canlı tutacak kadar ekmek kırıntısı bırakan o gergin gülümsemesinden, sorsam bile cevap vermeyeceğini anlıyordum. Sırlarını öğrenmek istiyorsam beklemek zorundaydım. İlgisiz davranırsam konuşmaya heveslenecek türden bir adam gibi geldi bana. Fazla hevesli olduğumu düşünürse, onu korkuturdum ve içine kapanırdı. O yüzden, Sam drone'u hazırlayıp teknik özelliklerden ve çekmek istediği görüntülerden söz ederken hiç sesimi çıkarmadım. Daha sonra, drone'un kontrolünü aldım ve şirin kasaba merkezinin üstünde uçurdum.

Kamera, Harper Starling'i tanıştığımız kafenin yakınındaki bir ara sokakta yürürken yakaladığında, içime yayılan zafer hissini güçlükle bastırdım. Omzunda kumaş bir çanta, kulaklarında kulaklık vardı; siyah bisikletçi taytının üzerine neredeyse dizlerine kadar uzanan bol bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Spor salonuna gidiyormuş gibiydi ve tam spor salonunun girişine uzanan patikaya adım attığında, binadan bir adam çıktı. Tipik bir sporcu gerzeğe benzeyen adam doğruca Harper'a doğru yürümeye başladı. Harper onu görür görmez kulaklıklarını çıkardı ve yüzüne bir gülümseme yayılırken durdu. Adam onu sıkıca sarınca, içimde kabaran zafer duygusu bir anda paramparça oldu.

"Güney ucunun birkaç görüntüsünü alalım, kasabanın hemen eteklerinde kocaman bir malikâne var," dedi Sam ama onu hayal meyal duyuyordum. Harper ile adamın birbirlerinden ayrılışlarını izlerken, kalbim âdeta boğazıma tırmanmış, içime çekmeye çalıştığım her nefesi tıkıyordu. Adamın elleri hâlâ Harper'ın kollarının üzerindeydi. İçimden, ellerinin kemiklerini teker teker kırıp o salak gülümsemeyi yüzünden silmek geçti. İçimden— "Nolan? Güney ucu?"

"Evet, kusura bakma. Dalmışım," dedim biraz mahcup bir sesle. Sam başını salladı ve bana daha fazlasını anlatmak istiyormuş da hazır değilmiş gibi üstü kapalı bir şekilde katıldığı amatör bir araştırma grubundan söz etti. Harper'a ve yanındaki adama son bir kez baktıktan ve öfke hissi derimi son bir kez yaktıktan sonra, drone'u oradan uzaklaştırdım.

Kasabanın geri kalanını da çektik. Devasa bahçelerin bir kısmını ve kasabanın üzerinde, kötü şeyleri haber veren bir kale gibi yükselen Lancaster Malikânesi'nin kasvetli taş binasını görüntüledik. Arazinin güney ucundaki, büyük bir bölümü meşelerin ve karaağaçların arkasında kalmış olan ufak evin bir kısmını da. Denize bakan yüksek yamaçları da. Drone'un bataryası zayıflamaya başladığında, kutusuna kaldırmak üzere kayalık alana geri yönlendirdim. Sam'le sohbet etmeye çalıştığımda, her şey zorlama geldi. Resmen konuşabilmek için çaba sarfettim. Otele geri döndüğümüzde, hem tükenmiş hem de öfkeliydim. Günün geri kalanını sakinleşmeye çalışarak geçirdim.

Ama öfke hissi asla dinmiyordu.

Bu bitmek bilmez işkenceyi hafifletebilecek tek bir şey vardı: *avımı bulmak.*

Irene'in Harper'ın Lancaster Malikânesi'ndeki bahçesiyle ilgili olarak verdiği bilgiler sayesinde, en iyi başlangıç noktasının orası olduğuna karar verdim.

Aletlerimle ve silahlarımla dolu sırt çantamı alıp Capeside Oteli'nden çıktığımda, kasaba merkezinden geçen ana yol yerine loş ara sokaklardan güneye yöneldim. Hava karanlık ve serindi. Haritayı tam olarak nereye gittiğimi bilecek kadar ezberlemiştim ve arazinin drone görüntüleri de çok faydalı olmuştu. Malikânenin uçsuz bucaksız arazisini çevreleyen taş duvara vardığımda kapüşonumu kaldırdım, malikâneye uzanan garaj yolunun başındaki dökme demir kapının bulunduğu

ana girişin önünden geçtiğimde yavaşladım. Yürümeye devam ettim, güneybatı yönündeki ikinci girişe doğru gitmek için bloğun sonundan köşeyi döndüm. Oradaki garaj yolu kapısı bir zincir ve asma kilitle kapatılmıştı ama ondan önce şirin taş kulübeye uzanan ufak bir yürüyüş yolu vardı. Ufak kapısı açık duruyordu. Işıklar da açıktı.

Sırt çantamın kayışlarını sıkıca kavradım.

Ufak kapıdan içeri girdim. Yavaşça. Dikkatli bir şekilde. Gözlerimi kulübenin kapısından ayırmadan eve uzanan geniş bir bahçenin solundaki gölgelerin arasına daldım; bir sıra çalılığa ve ağaca doğru dekoratif bir patikayı izledim. Alçak taş bir duvar görünce üstünden atladım, başımı kaldırmadan gölgelerin arasında yürüdüm. Sonra sessizce eve biraz daha yaklaştım.

Duvar; kulübeyi, bahçeleri ve iki yanda sere serpe uzanan bahçeleri izliyordu. Küçük evin arkasında yaşlı meşe ağaçları ve bazı kısımlarına süs bitkileri bazı kısımlarına da sebze ekilmiş olan alanlar vardı; bir öbek taşın yanına park edilmiş olan bir talaş makinesinin ve traktörün bulunduğu alan henüz tamamlanmamış gibi gözüküyordu. Duvarda büyük bir kısmını kalın ağaç dalları yüzünden göremediğim arka bahçeye uzanan ufak bir kapı daha vardı. Harper'ın yaz aylarında orada çalıştığını, güneşin çıplak sırtına nasıl vurduğunu hayal ettim. Teninde biriken ter damlalarını. Kendi kendine konuşurken ses tonunu. Ya da benimle konuşurken.

Kollarımı boynuna doladığımı, ona yaptığı şeyi itiraf ettirdiğimi hayal ettim. Dört yıldır duymayı beklediğim kelimeleri söylemesi için. Bana—

"Evet, bebeğim. Biraz daha yakına gel."

Nefesim kesildi. Gözlerimi bile kırpmadım. Uzuvlarıma kaç ya da savaş dürtüsü yayılmaya başladı.

"İşte, böyle. Bana o güzel memelerini göster," diye fısıldadı bir adam, kocaman bir meşe ağacının gölgelerinin arasından. "Azıcık sola kay. Tamam."

Harper arka bahçede bir adamla birlikte olmalıydı. Belki de spor salonunun dışında gördüğüm o gerzekti. Belki de yıldızların altında seks yapıyorlardı. Harper onun için dizlerinin üstüne çökmüş olabilirdi. Bunu düşündüğüm anda, o görüntü beynime kazındı. Geride bir yanık izi kaldı. Kül tadı hissettim. Müthiş bir öfkenin kokusunu aldım.

Yumruklarımı sıktım.

Bir yanım gitmek istiyordu. İntikamımı bir başka güne saklamalıydım. Ama o sersem her kim ise Harper'ı onunla düşündüğümde o kadar sinir oldum ki işi temiz bir şekilde yapabileceğimden emin olamadım. Harper hiçbir sonucu olmayan korkunç hatalar yapıp insanların hayatını mahvederken, aşk ve yakınlık gibi kutsal şeylerin keyfini çıkaramazdı. Hepimize bir iyilik yapıp onu yok etmek istesem de bunun benim de ölümüme neden olmasını istemiyordum. İkisi dışarıdayken, kendimi içine atacağım tehlike çok daha yüksek olurdu.

Geriye doğru bir adım attım. Yumruklarımı sıkarken deri eldivenlerim gıcırdadı.

"Şimdi, çantadan o oyuncağı çıkar. Çok uslu bir kızsın sen."

Sırtım kaskatı kesildi.

Harper adamla dışarıda değildi. Kulübesindeydi. Adamın orada olduğundan bile habersiz olabilirdi.

Her adımımı yavaşça ve bilinçli bir şekilde atarak sessizce ilerledim. Bahçe duvarının diğer tarafındaki meşe ağacının altına sinmiş olan bir adamın siluetini görebiliyordum. Kulübenin ışıkları açıktı ve adamın gördüğü sahneyi göremediğim hâlde nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum.

Sessizce bir adım attım. Bir adım daha attım. Kulaklarımda kan akışımın uğultusunu duyabiliyordum. Vücudumda her daim hissettiğim ağrılar, damarlarıma dolan bir adrenalin akımıyla silindi. Durup sırt çantamı omzumdan indirip ayaklarımın dibine koydum. Çantayı sadece elimi içine sokabileceğim kadar aralarken, fermuarın açılan her dişi hafif bir çıt sesi çıkardı. Elime gelen ilk silahı aldım ve çantadan çıkarırken gülümsemeden edemedim. *Boğma teli.*

Çantamı karanlık alanda bıraktım.

"Evet, bebeğim. Aynen öyle," diye fısıldadı ağacın altındaki gölge.

Boğma telinin saplarını daha sıkı tuttum.

Ben ona yaklaşırken o beni fark etmedi. Aramızda bizi ayıran alçak bir taş duvar vardı ama yine de ne yaptığını anlamıştım. Kolu ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Kulübeden dışarı sızan ışıkta nefesi buharlaşıyordu. Ereksiyonunu okşarken inledi. Tekrar eve baktığımda, Harper'ın çıplak hâlde bir koltuğa uzandığını; televizyonun ışığında bacaklarını iki yana açmış, elinde bir vibratör tuttuğunu gördüm.

Adam "Siktir, *evet*," diye fısıldayınca, dikkatimi tekrar ona çevirmeme neden oldu. Kalp atışlarım hızlandı. Ağaca biraz daha yaklaşıp, drone'un kamerasında yakaladığım kişinin *gerçekten* o spor salonu gerzeği olduğunu görünce, damarlarıma öfke ve tatmin karışımı bir his yayıldı. Boğma telinin iki sapını ayırıp teli gerdim. "Benim için oyuncağı içine sok."

Hücrelerime muazzam bir öfke dalgası yayıldı.

Öne atıldım. Ay ışığının üstüne vurduğu ince teli adamın boynuna doladım. Tel çenesinin altına kaydığında, adamın ciğerlerindeki hava, geçirdiği şokla boşaldı. Telaşla teli tutmaya çalıştı. Onu ikimizi ayıran duvara çektiğimde debelenmeyi kesti. Metal tel, etlerini yarıp nihayet kemiğe dayanana dek

telin saplarını giderek daha çok çekmemek için kendime hâkim olmaya çalıştım.

"Kes sesini," diye fısıldadım, adam merhamet dilemeye çalışırken. Botları taş duvara sürtündü. Duvarın aramızda olması güzel bir tesadüftü çünkü duvar olmasaydı apış arama sert bir tekme indirebilirdi. Ama beni kesinlikle alt edemezdi. Bunu biliyordum. O da biliyordu. O yüzden yalvarmaya başladı. Sesi, tele karşı titreşirken, içimden sadece telin saplarını daha da germek geçiyordu. Elini geriye atıp yüzümü tırmıklamaya çalıştığında, göğsünden boğuk bir hırlama sesi yükseldi. "Biraz sakin olmaya çalışırsan, seni serbest bırakacağım." Parmaklarını tel ile boynunun arasına sokmaya çalıştığı hâlde, başını hızlıca sallamayı başardı. Teli, içine bir nefes çekebileceği kadar gevşettim.

"N-ne istiyorsun?" diye kekeledi.

"İsmini."

Yutkunduğunda, boynunun hareketinin titreşimi silahımın saplarına yayıldı. "J-Jake. Jake H-Hornell."

Gözlerimi devirdim. Altına yapmıştı. Ayaklarımın altındaki ezilmiş çimlerin kokusuna; sidik, ucuz tıraş kolonyası ve karanlıkta bir yere döküldüğünü tahmin ettiğim şekerli bir enerji içeceğinin kokusu karışıyordu. "Burada ne işin var?" dedim.

"N-ne olabilir?" Yine elimden kurtulmaya çalışarak debelendi. Teli biraz daha sıktığımda, debelenmeyi kesti. "S-sadece izliyordum, tamam mı? İzliyordum."

Bakışlarımı kulübeye çevirdim. O açıdan Harper'ı değil sadece penceresinden dışarı yayılan ışığı görebiliyordum.

"O burada olduğunu biliyor mu? Bir oyun falan mı oynuyorsunuz?"

"H-hayır. B-bilmiyor. Yemin ederim, bir daha buraya yaklaşmayacağım." Öfke hissi damarlarıma akın etti. Çenemi o

kadar sıktım ki azı dişlerim gıcırdadı. Adamın panik içinde dudaklarından dökülen yalvarışları avucumda hissettim; kulağına karşı gülümsedim.

"Peki o zaman," diye fısıldadım ve hızla öne eğilip onu duvardan kendime çektim. Onu gizlendiği yerden ve kulübeden uzağa sürüklerken, derisindeki gerilimin nihayet azaldığını hissettim. Gecenin karanlığında etrafa saçılan kanlardan buharlar yükseldi. "Verdiğin sözü tutacağını garanti altına alsam iyi olacak."

SÖZLÜ SALDIRI

Nolan

UYKUSUZ BİR GECE geçirmiş olabilirdim ama ufak sürprizimi hazırlamama kesinlikle değmişti. Gayet uyanık hissediyordum. Harper'dan daha enerjik olduğum belliydi. Onu yemek odasının penceresinden izlediğimde, kulübesinin aşağı katına indiğini, başının tepesinde gevşek ve eğri duran topuzundan fırlamış olan saç tellerinin ve perçeminin yüzünü biraz kapattığını gördüm. Uyurken açık bıraktığı ışıkları söndürerek basamaklardan indi. Yatak odasındaki ışıkların bile bütün gece açık kalmış olması garipti. Kısacık gri pijama altı, kıç kaslarını sımsıkı sarmıştı; biçimli bacakları çıplaktı ve ayaklarında penguen terlikler vardı. Gerçi kıçının ya da bacaklarının nasıl olduğu önemli değildi. Hafifçe bana doğru döndüğünde, ince, askılı pijama üstünden belli olan meme uçlarını görebiliyor olmam da önemli değildi. Harper'ın mutfağa gittiğini gördüğümde bir sonraki pencereye geçip onu izlemeye devam ederken sertleşmiş olabilirdim ama bu sadece *biyolojik* bir durumdu. Görsel bir uyarıcıya verdiğim otomatik bir tepkiydi. Başka bir şey değildi.

Harper'ın kahve yapışını izlemek insanı çileden çıkaran bir manzaraydı. Gözleri yarı açıktı ve sürekli esnediği için sulanmıştı. Tezgâh üstü espresso makinesini çalıştırmak için gereken tüm adımları tamamladı ama bunu yaparken bile

zorlandı. Makinenin su haznesinin kapağını tek seferde kapatamadığında, mutfağına dalıp her şeyi hızla yapmamak için kendimi zor tuttum. Teorik olarak suyun kaynamasını beklemek iki dakika sürdü ama bana iki saat gibi geldi. Yine de bekleyerek geçirdiğim yıllar bana önemli bir şey öğretmişti. Bazen bir hedefe ulaşma heyecanı, onu gerçekleştirme memnuniyetinden bile daha iyi hissettirirdi.

"Ama belki bu sefer değil," diye fısıldadım, Harper bir kupaya kahve ve azıcık süt koyarken. Bir eline kupasını, diğer eline kruvasanını aldı, bahçeye bakan bir verandaya açılan kapıya gitti. Ne de olsa, Carnage Burnu'nda güzel, güneşli bir gündü. Kim bir kahveyle ve kruvasanla dışarıda oturup kuşları izlemek istemezdi ki?

Kulübenin kenarından gizlice onu izlerken kendi kendime güldüm.

Harper başını kaldırmadan, tüm dikkatini kahvesine vermiş bir hâlde kupasını verandadaki masaya koydu. İlk yudumu alırken gözlerini yumdu, yüzünü güneşe çevirip tenine vuran sıcaklığının keyfini çıkardı. Bir kuzgunun gaklaması huzurlu güneş banyosunu böldüğünde bile gözlerini açmadı.

Kuzgun yine gakladı.

"Sus, Morpheus," dedi Harper. Sesin geldiği yöne bakmadı ama ben baktım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Bir dakikaya yemeğini vereceğim."

Harper gözlerini açmadan kupasını dudaklarına götürdü.

Kuzgun daha da yüksek sesle gakladı.

Her şey ağır çekim bir film sahnesi gibi gerçekleşti. Harper'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. İnatçı kuşla bir mücadeleye hazırlanıyormuş gibi kahvesini yudumladı. Başını kuş yemliğine çevirdi.

Gözlerini açtığında ve nihayet *gördüğünde*, kahvesini püskürttü.

Kuzgun, kuş yemliğinin çatısına tünemiş, Jake Hornell'ın göz kürelerinden birini didiklemek için çatının kenarından aşağı eğilmişti. Adamın diğer göz küresi çoktan yok olmuştu. Kuzgun, adamın göz çukurundan ince, lime lime olmuş bir et parçası çekti ve bir güzel yuttu. Yaptığı iş onu tatmin etmiş gibi kanatlarını çırpıp Harper'a gakladı.

"Jake..." diye fısıldadı Harper.

Damarlarıma müthiş bir keyif yayıldı. Harper etrafına bakınırken, hemen kulübenin kenarından geriye çekildim. Dehşet dolu bir çığlık atabilirdi. Dramatik bir şekilde dizlerinin üstüne çöküp başını ellerinin arasına alabilirdi. Suçluluk hissiyle yumruklarını göğe savurabilirdi. En azından, gözyaşlarının akacağından emindim. En azından ağlamaya başlayabilirdi...

Köşeden ona baktım. Harper başını yana eğmiş kıpırdamadan duruyordu. Sırtı bana dönüktü ve yüz ifadesini göremiyordum ama sanki donakalmıştı.

Çökmek üzereydi. Bundan emindim.

Harper kuş yemliğine doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha attı. Ağır bir kavis çizerek yanından geçen bir sinek, önce Jake'in yanağına kondu, sonra boş göz çukuruna girdi. Ölümün dehşet verici görüntülerine alışık olmama rağmen, bu manzara bana yine de iğrenç geldi. Harper da öyle düşünüyor olmalıydı. Kusacaktı. Emindim. *Her yere* kahve ve kruvasan saçılacaktı.

Harper elindeki telefona baktı ve bir numaraya basıp sesi hoparlöre verdi. Telefon iki kere çaldıktan sonra, yaşlı bir adam alçak sesle ama aksi bir tavırla "Alo?" dedi.

"Ayakkabılarını buldun mu?" diye sordu Harper.

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne?"

"Ayakkabılarını diyorum. Christina Ricci miydi neydi."

"*Stefano,*" diye bağırdı adam. "*Stefano* Ricci, cahil kadın."

Harper'ın yüzünü göremiyordum ama bu yanıtı hem bekliyormuş hem de komik bulmuş gibi gülmemek için eliyle ağzını kapattı. "Elbette, *Stefano* Ricci. Buldun mu? Acaba... ayakkabılarınla ufak bir gezintiye çıkmış olabilir misin?"

"Neden Stefano Ricci'lerimle dolaşmaya çıkayım ki?"

"Bilmem. Belki ufak bir deneme sürüşüne çıkmak istemişsindir? Dün gece?"

"Sadede gel, Harper. *Notorious*'ta Alicia'nın şarap mahzeninin anahtarını çaldığı kısım yaklaştı."

Harper bahçeye göz atarken gözlerini devirdiğini görebileceğim kadar yana döndü. İçime yoğun bir kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı dalgası yayılırken, sesimi güçlükle kontrol ederek, "Neler oluyor?" diye fısıldadım. "Tamam. *Stefano Ricci* ayakkabılarınla Jake Hornell'ın evine gidip kafasını kestin ve hatıra olarak geri getirdin mi? Yeteri kadar ayrıntılı oldu mu?"

Kısa bir sessizlik oldu. Kuzgun, kuş yemliğinin çatısından gakladı ve kenarından eğilip göz çukurunu didikledi. Karanlık göz çukurundan rahatsız olan sineğin boğuk vızıltısı duyuldu.

"Hayır," dedi adam en sonunda.

"Emin misin?"

"Evet."

"Hafızanın çok kötü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Harper, Bay Hornell'ı öldürmedim. Nihayet o gösteriş meraklısı yaşlı sersem Simon McCarthy'yi öldürmeme izin verdiğin ama sonra beni Irene Kennedy'nin yetmiş yedinci yaş günü partisine götürdüğün zamanki gibi korkunç bir eşek şakasıysa seni asla affetmem."

"Harika bir akşam geçirmiştin. Irene'den çok hoşlanıyorsun, itiraf et." Harper tırnaklarından birini kemirirken, adam bunun doğru olmadığına dair kulağa zorlama ve yalanmış

gibi gelen bir dizi argüman sıraladı. Harper ağırlığını ayaklarından birine verip penguen terliğin dokunuşu onu rahatlatıyormuş gibi diğer ayağıyla baldırının arka tarafını kaşıdı. Adamın yanıtını biraz düşündü ama derin bir iç çektikten sonra nihayet, "Tamam, gitsem iyi olacak," dedi.

"Bir dakika... Biraz geri al. Jake'in *kafası* mı?"

"Gitmem gerek. Öğle yemeğinde görüşürüz."

"Harper..."

Telefonu kapattı ve gömleğinin ön tarafına götürüp sutyen destekli ince elastik bluzunun içine soktu ve göğüslerinin arasına yerleştirdi. Sonra, ufak bir aksaklıkmış gibi ellerini beline dayayıp kesik kafaya baktı. "Eh," dedi. "Bu... gerçekten de garip."

Garip mi?

Bunu neredeyse yüksek sesle soracakken, Harper'ın bahçede ipuçları ararmış gibi ağır ağır kendi etrafında döndüğünü görünce hemen kulübenin gölgelerinin arasına sığındım. İçeri girdi ve onu izlemek için mutfak penceresine gittiğimde, penguen terliklerini çıkarıp Dakota bahçe botlarını giydiğini gördüm. Botlarının yıpranmış derisiyle çıplak bacaklarının ve o saçma şortun yarattığı tezat, yeniden sertleştiğimi hissedip kıpırdanmama neden oldu. Lanet olasıca biyolojik tepkiyi gidermeye çalıştım. *Erkek kardeşini öldürdü*, dedim kendime. *Az kalsın seni öldürecekti. O kesinlikle* seksi *değil.*

Kapıdan çıkarken bana sırtını döndü. Peçete boyutlarındaki şortunun içindeki yuvarlak kıçını gördüm ve bu sahneyi beynimden kazıyabilmek için yüzümü ovuşturdum. Kapı küt diye kapanırken, aletim mesajı almadığı için bıkkınlıkla "Lanet olsun," diye fısıldadım.

Sırtımı soğuk taş duvara yasladığım anda, Harper yanımdan geçip alçak bahçe duvarının yanındaki bir bahçe kulübesine doğru gitti. Önceki gece Jake'i öldürdüğüm yerden uzak

değildi. Harper duvarın diğer tarafına bakacak olsa ortancaların hemen ilerisinde çimlerin üstündeki kan lekelerini görebilirdi. Ama diğer tarafa bakmadı. Kulübeye girdi ve birkaç saniye sonra, bir elinde bahçıvan eldivenleri, diğer elinde bir sprey şişesiyle kararlı adımlarla dışarı çıktı. Kuş yemliğine gitti, eldivenleri takmadan önce turuncu şişeyi yere bıraktı ve kuş yemliğinin içine uzanıp kesik kafayı, çatı ile platformun arasından kurtarmaya çalıştı.

Neler.

Oluyor.

Lan!?

Başımı köşeden biraz daha uzattığımda, kafayı kulaklarından tutup çektiğini gördüm. Açıkçası, önceki gece kesik kafayı çatı ile platformun arasına sıkıca yerleştirmiştim. Biraz daha malzeme almak için koşa koşa otele gittiğimde, bir rakunun kafayı alıp kaçacağından ve emeklerimin boşa gideceğinden biraz endişelenmiştim. Jake Hornell'ın geri kalanını kesmem ve parçaları Ballantyne Nehri'nin yanındaki sığ mezarlığa götürmem birkaç saat sürmüştü. Orayı topografya haritalarından bulmuş, Harper'ın cesedini oraya gömmeyi planlamıştım. Kesik uzuvları ve katlanan bir küreği, sırt çantasına doldurup üç kilometrelik bir mesafeye taşımak için itfaiyecilik ve arama kurtarma eğitimi almamıştım ama en azından gece iyi bir egzersiz yapmıştım.

Ama egzersiz yapan tek kişi ben olmamıştım.

"Bir kez olsun... talimatlara... uy... Jake..." dedi Harper çenesini sıkıp kafayı çekiştirirken. En sonunda, kafayı kuş yemliğinden çıkaracak kadar sert bir şekilde çekmeyi başardı. Kesik kafa göğsüne yapışınca cıyakladı; bunun nedeni, umduğum gibi dehşete kapılması değil, buna sinirlenmiş olmasıydı. "Öldükten sonra bile mi, Jake? Cidden mi? Çok *yanlış* davranıyorsun, dostum."

Neler olduğunu... anlayamamıştım. Açıkçası, biraz sinirlenmiştim. Gecenin tamamını o gerzeği parçalara ayırarak ve gömeceğim yere kadar taşıyarak geçirmiştim ve daha işi tamamlayamamıştım bile. Sırt çantama astığım, içi parçalarla dolu torba hâlâ yanımdaydı. Bir insanı zifiri karanlıkta parçalamak ve uyuyan düşmanınızı uyandırmamak çok fazla zaman alan bir işti. Dahası, büyük bir tepki vermesi için uğraşmıştım. Çığlıklar. Gözyaşları. Dehşet. Panik. Ama Harper sanki sabah rutinini bozan tatsız bir aksaklık olmuş gibi sadece biraz şaşkındı, azıcık da sinir olmuştu. Kesik kafayı ellerinde tutarken, bir zamanlar adamın gözlerinin olduğu yerdeki kanlı, boş deliklere bakıyor, istifini bozmadan olduğu yerde duruyordu.

Kuzgun yakınlardaki bir elma ağacının dalında gakladı. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Harper kuşa. Bana baktığına yemin edebileceğim o kuş bir kez daha gakladı. "Sana verdiğim onca bedava yiyecek karşılığında, arada sırada bana hediye getirmekten daha fazlasını yapmaya başlaman gerektiğini düşünüyorum."

Harper biraz gizlendiğim yere doğru döndü ama tamamıyla bana dönmedi ya da gölgelerin arasından onu izlediğimi fark etmedi. Tüm dikkatini ellerindeki kafaya vermişti. Kafa, göğsüne çarptığında, göz çukurları bluzunda iki kanlı leke bırakmıştı. Bunu görünce, o spor salonu gerzeğini tekrar öldürebilmek için onu diriltmenin bir yolunu bulmaya dair güçlü bir istek hissettim.

Harper'a her baktığımda dikkatimi dağıtan o istenmeyen düşünceleri yok etmek için başımı iki yana salladım. Büyük bir olasılıkla, bunun nedeni sadece avımı ele geçirme isteğiydi. O adamın bir tehdit olduğu belliydi. Dolayısıyla, verdiğim tepkiler sadece biyolojikti. Affedici olmayan bir dünyada bir sonraki yemeğini ya da güvenli alanını kaybetmek istemeyen her güçlü yırtıcı hayvan gibi davranıyordum.

"Hareketli bir gece geçirmiş gibisin," dedi Harper kafaya. Onu evirip çevirdi, yırtılmış olan derisinin kenarlarını inceledi. Karanlıkta kafayı çok iyi görememiştim ama baltam onu omurgasından ayırdığında izler bırakmış olmalıydı. Alçak sesle ve düşünceli bir tavırla *hımm* dedi, eldivenli ellerinden birini içine sokup çıkardı, kafayı ışıkta döndürürken kemiği inceledi. Burnunu kırıştırdı. Düşüncelere dalmış gibiydi. Bir sonuca varmış olmalıydı ki omzunu silkti ve tereddütlü görünmesine rağmen, Jake Hornell'a bakarak kararlı bir tavırla bir kere başını salladı.

Sonra, dehşet dolu bakışlarım arasında kafayı *kokladı*.

Ânında geri çekildi. Kafayı kendisinden mümkün olduğunca uzakta tutmaya çalışırken, yüzünde tiksinti ve kafa karışıklığı karışımı bir ifade belirdi. "Çok iğrenç," diye fısıldadı.

İğrenç şeylerden mi söz etmek istiyordu? Ona kesinlikle iğrenç şeyler gösterecektim.

"Aynı fikirde olduğumu söylemem gerek," dedim gizlendiğim yerden çıkarken. Jake'in kesik ellerini kaldırdım ve Harper yavaşça bana dönerken elleri alkış tutar gibi birbirine çarptım. Kesik kafa hâlâ eldivenli ellerinde duruyordu. Harper'ın gözleri bilenmiş çelik gibiydi; şaşkınlık ve kafa karışıklığı ise sadece bir anlığına yüzünden geçti. Yaşadığı şok yerini hızla etimi kemiklerimden ayırmaya hazır öfke dolu bir bakışa bıraktı.

"Kıymalık köfte adamı," diye fısıldadı hışımla.

Ona tekinsiz, şeytani bir gülümseme fırlattığımda gözlerini kıstı. "Beni böyle mi hatırlıyorsun? *Kıymalık köfte adamı* olarak mı? Eh," dedim, düşünceli bir ifadeye bürünmüş gibi Jake'in parmaklarından birini hafifçe yanağıma vurarak, "*senin* ağzından çıktığı için mantıklı aslında."

Yavaşça birkaç adım yaklaştım ama korkudan kaskatı kesildiğini gördüğüm anda durdum. Neden o kadar ani bir

şekilde durduğumu bilmiyordum. Sadece içime işlemiş, bedenimin zihnime verdiği doğal bir tepkiydi. Zihnim onun aradığım kişi olduğunu söylüyordu. Almak için geldiğim ruh. O anda üstüne atılıp kollarımı boynuna dolamamak için kendimi zor tutuyor olmam gerekirdi. Hak ettiği en hafif son buydu.

Kendimi ona doğru bir adım daha atmaya zorladım. "Arthur kim?"

Harper'ın yanakları kıpkırmızı oldu. "Sen..." dedi sorumu duymazdan gelerek. "Gizli gizli beni mi izliyorsun?"

"Gizli gizli izlemiyorum. Avlanıyorum. *O*, seni gizli gizli izliyordu." Hâlâ elinde tuttuğu kafaya, kesik eli salladım. Kaşlarını kaldırdı, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Tekrar bana baktı ve başını hafifçe yana eğdi.

"Onu benim için mi öldürdün? Beni... güvende tutmak için mi?"

Ağzımı açıp kapadım ama sesim çıkmadı.

Hayır.

... Kesinlikle hayır.

Tuğladan örülmüş bir duvara toslamış gibi hissettim. Bu kadınla ilgili hiçbir şey düşündüğüm gibi çıkmamıştı. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu.

"Bak," dedim kesik elleri indirerek, "azılı düşmanlar olacaksak, iletişim becerilerimizi gerçekten de geliştirmemiz gerekiyor."

"Seninle neden düşman olmak isteyeyim ki?"

"Belki daha yeni Jake'i, hoşlandığın adamı öldürdüğüm ve kafasını kuş yemliğinde bıraktığım için?"

"Ondan hoşlanmıyorum."

İç çektim. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Beni gizli gizli izliyorsan..."

"*Avlanıyorum* dedim..."

"Hiç becerikli değilsin demektir çünkü Jake Hornell'ın sapık olduğunu fark etmemişsin. *Yılışık Sapık Jakey* lakabını hak ediyor. Sanırım, bana bir iyilik yaptın." Omzunu silkti, sert bakışlarına yansımayan bir tavırla omzunu silkti. "Belki bu arkadaş olduğumuz anlamına geliyordur."

"Arkadaş falan *değiliz*."

Harper vaktini boşa harcıyormuşum, boktan olduğu belli olan hayatına geri dönmesini engelleyen bir başka aksaklıkmışım gibi ofladı. "Anlaşıldı. O hâlde, aydınlat beni. Neden buradasın?"

Ona bir adım daha yaklaştım. "Gerçekten de beni hatırlamıyor musun?"

"Poşetli çay ve hindili sandviç seviyorsun," dedi geriye doğru bir adım atarken. "Seni gayet iyi hatırlıyorum, evet."

"Ama ilk kez o zaman tanışmadık."

Harper dikkatle yüzümü süzdü, gözleri yüz hatlarımda o kadar ağır bir şekilde dolaştı ki bakışlarını derimde hissettim. "Güçlü bir etki bıraktım herhâlde."

Güldüm. Aslında, uzun zamandır o kadar gerçek, içten bir kahkaha atmamıştım. Tıpkı önceki gün kafede Harper'a takılırken yüzümde beliren, kazadan beri ilk kez kalbimi hoplatan gülümseme gibi. İnsanın ayaklarını yerden kesen, bir hız treninin tepesine çıkmış, aniden serbest düşüş deneyimlemeyi anımsatan o hissi ne kadar özlediğimi unutmuştum. "Öyle de diyebiliriz," dedim kahkahalarım dindikten sonra. Harper'ın bunu benim kadar komik bulmadığı belliydi. Ona bir şey hatırlatmaması beni biraz şaşırttı.

"Tamam, sanırım kim olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını anladık. Düşündüğünün aksine, seni daha önce hiç görmedim. O yüzden, bana istemeden de olsa hayatının sonuna kadar seni hapse tıkabilecekleri bir iyilik yaptığın için teşekkür etmem gerek herhâlde. Ama hobilerinden söz etmek

için kahvaltıya kalmayacaksan," dedi kafayı aramıza uzatarak, "belki gitsen daha iyi olur."

Kanlı kesik elleri biraz daha sıkı tuttum. Harper, tehdidi sezmiş gibi kaslarımdaki gerginliği, gözlerimdeki öfkeyi ve dudaklarıma yayılan o korkutucu, acımasız gülümsemenin her anlık değişimini dikkatle izledi.

"Henüz bir yere gideceğimi sanmıyorum," dedim ona bir adım daha yaklaşarak. Benden sadece birkaç adım ötedeydi. Ani bir hareketle onu hemen yakalayabilirdim. Kendime henüz bunun sırası olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım çünkü daha birkaç hafta oradaydım. Ama o anda üstüne atlamamak için kendimi gerçekten de zor tutuyordum. Narin boğazını sıkarak o sözcükleri, bunca yıldır duymayı beklediğim itirafı ona zorla söyletebilirdim: *Benim suçumdu.*

"Harper?" diye seslendi bir kadın içeriden. Harper'ın gözleri irileşti. Ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

"Bu da kim?" dedim öfkeyle ama mutfak kapısı çoktan kapanmıştı ve ayak sesleri evin dış kenarına yaklaşıyordu. Kuzgun gakladı; bizi kaçınılmaz olarak tehlikeye sokacak suça ortak olmak istemiyormuş gibi, kan lekeli kuş yemliğinin tepesinden havalanıp meşe ağacının dalları arasına gizlendi. Peki ya Harper ve ben? İkimiz de zamanda donakalmış gibi birbirimize bakakaldık.

"Demek buradaydın," dedi bir kadın. Ellerinde bir kitapla köşeyi dönerken ve arka bahçeye girerken başını kitaptan bile kaldırmadı. Sonra, başını sallayarak bana selam verdi ve dikkatini tekrar kitabına verdi. "N'aber?"

Cılız bir sesle "Selam," derken, kesik elleri çaktırmadan arkama sakladım. Ama Harper benim kadar çabuk davranamadı. Kesik kafa hâlâ elindeydi ama bunu saklamaya çalışmak yerine göğsüne bastırdı ve kollarını etrafına doladı.

"Selam, Maya," dedi çatlak bir sesle.

Maya başını kaldırdı, bir kesik kafaya bir Harper'ın yüzüne baktı, altın rengi çerçeveli gözlüğünün arkasında gözlerini kıstı. "Bu yıl yerçekimi yarışına mı katılıyorsun?"

"Ha... evet. Katılıyorum sanırım." Harper fazla neşeli bir tavırla gülümsedi. Gülümsemesi fazla zorlamaydı. Hızla göğsüne bastırdığı kafaya baktı, sonra bakışlarını tekrar davetsiz misafirine çevirdi. "Oysa... Ne bileyim..." Kesik kafanın tepesine hafifçe vurdu. "Başıma iş çıkarıp yarışa katılacağımı hiç düşünmemiştim."

Kötü esprisi karşısında yüzünü buruşturdu. Maya neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Ama Harper Starling tehlikeliydi. Belki de o gece yolda yatarken, bilincimi kaybetmemeye çalıştığım sırada, sonsuza dek mahvettiği hayatlardan hızla uzaklaşan Harper, düşündüğümden de tehlikeliydi. İstese kadını rahatlıkla öldürebilirdi. Maya minyon, hatta narin yapılıydı; uzun siyah saç örgüleri beline kadar uzanıyordu ve üstünden yayılan turunç ve kuşburnu kokusu etrafında tatlı bir hâle oluşturmuştu.

Ama davetsiz bir misafir gibi başka bir farkındalık daha yaşadım. Maya'yı Harper'dan korumam gerekiyordu ama Harper ne kadar tehlikeli olsa da onu da tehlikelerden korumam gerekiyordu. Bunca yolu gelip de yıllardır yapmak istediğim şeyi yapamadan başına bir şey gelmesine izin veremezdim. İşte, bu düşünceyle ona bir adım daha yaklaştım.

"Sahte kanın suyla temizleniyor olması iyi bir şey," dedim. Maya bana döndü ve arkama gizlediğim kesik elleri kayıtsızca öne uzattım. "Ben Nolan. Elini sıkardım ama boyalar her yana bulaşıyor. Umarım yarışta alacağım stil puanlarına değer. Çünkü motorsuz yarış arabası inşa etme becerilerimin yeterli olduğundan emin değilim."

Maya ellere baktı ve tükenmez kaleminin ucuyla gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Sahte kanı Ceset Sanatı'ndan mı aldın?"

"Evet."

Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve bir an için yalan söyleyerek başıma dert mi aldım diye düşünmeden edemedim. Tekrar Harper'a baktığımda, istifini bozmadan bana baktığını gördüm. Göğsüne dayadığı kesik bir kafayla, birbirine bastırdığı dolgun dudaklarıyla ve panikle irileşmiş gözleriyle çok komik gözüküyordu. Korkunç bir insan olduğu, inanılmaz derecede dengesiz olduğu *belliydi*. Onu *yüzde yüz* hiç şirin bulmuyordum. *Zerre kadar*.

"Orada satılan sahte kan, leke bırakabiliyor," dedi Maya; beni, Harper Starling'in ne kadar çekici olduğuna dair düşüncelerimden sıyırarak. Minnetle tüm irademi ezeli düşmanımla aramda duran kadına bakmak için zorladım. Bunun tahmin etmediğim kadar zor olmasına da aldırış etmemeye çalıştım. "Boya lekelerini çıkaran bir leke çıkarıcı yapıyorum. Ana caddedeki dükkânımdan satın alabilirsin. Maya'nın Sihirli Karışımları. Hem ben daha kaliteli sahte kan satıyorum. Hatta yenilebilir türden; keklere ve içkilere koyabiliyorsun. Çilek ve böğürtlen aromalı. Shipwrecked Bean'in acı biberli sıcak çikolatasının çırpılmış kremasının üstüne koyarsan, inan ki hayatın değişir."

Maya kitabının son sayfalarının arasından bir kartvizit çıkardı, bana yaklaşıp gömleğimin cebine koydu ve göğsüme hafifçe vurup Harper'a döndü. "Hazır konu açılmışken, biraz çilek almam gerek. Çileğin var mı?"

"Şey..." Harper öksürdü, gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturmuş gibi göründü. Yanaklarına yerleşen gerginlik, gülümsemesinin gözlerine yansımasını engelledi. "Elbette, dilediğin kadar al."

"Teşekkürler." Maya ikimize de başını salladı, omzundaki kumaş çantayı indirdi, bahçenin arka duvarındaki kapıya doğru yürüdü ve sebze bahçesinde gözden kayboldu.

Harper dikkatle bana baktı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Ama sonra beni şaşırtarak doğruca yanıma geldi; derisinden yayılan ölüm, narenciye ve şifalı ot kokuları arasında yüzü, yüzümden yalnızca birkaç santim ötede durdu.

"Defol," diye hırladı.

"Henüz birleştirmeye başladığım cesedi tamamlamadım."

"Git, başka bir yerde birleştir. Bunu da yanına al." Kafayı göğsüme itti ama elinden almadım.

"Sende kalsın," dedim. Jake'in kesik elleriyle birlikte kafayı ona geri ittim. "Hediyem olsun."

"Bir veda hediyesi mi? Bir daha buraya dönmemek üzere siktir olup gidiyor musun yani?"

Dudaklarımda Harper'ın izlediği, ölümcül bir yeminle aydınlanan bir gülümseme belirdi. Onu bir akım gibi hissediyordum. Hafif bir uğultu. Tenimde bir titreşim. Henüz bırakmadığım bileklerini biraz daha sıktım, soğuk teninde izler bıraktım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu tehdidin onu korkutmasını bekledim. Dehşete kapılışını izlemek istiyordum. Korkuyu minnacık kalan gözbebeklerinde görmeyi ya da kokusunu hissetmeyi istiyordum. Ama bunu göremedim. "Ben de hiçbir yere gitmiyorum," dediğimde, duyduğum tek şey bir meydan okumaydı.

"Güzel. Enerjini boşa harcama. Çünkü Carnage Burnu'ndan kaçabilirsin ama benden asla kaçamazsın."

"Harper?" diye seslendi Maya duvarın diğer tarafından. "Bu yıl o Tatlı Öpücük çileklerinden var mı?"

"Tabii ki var. Dur, sana yardım edeyim."

Harper'ın yüzünde anlık bir korku ifadesi görür gibi oldum. Ama bu ifade hemen silindi, Harper bunu vahşi bir gülümsemeyle gizledi. Maya oradayken bir hamle yapamayacağımı biliyordu.

Ama bunun sadece başlangıç olduğunu bilmiyordu. Planlarımı alelacele uygulamak için gelmemiştim.

Tadını çıkarmak için oradaydım.

"Nereye gidersen git. Ne kadar vakit alırsa alsın," diye fısıldadım. Ona biraz daha yaklaştım. Aramızda sadece birkaç santimlik bir mesafe kalmıştı. Öfkeli gözlerim gözlerine kilitlendi ve orada kaldı. Harper da aynı şekilde karşılık verdi. "Kaçarsan seni bulurum. Cehennemin en dibine gizlensen bile, seni sürükleye sürükleye oradan çıkarırım. İblisler bile seni benden kurtaramaz."

Kesik elleri aramıza attım.

Sonra, arkamı döndüğüm gibi oradan uzaklaştım.

Düzenleme
Ny.ozlem

ÇAPRAZ ATEŞ

Harper

KIYMALIK KÖFTE ADAMI, beni açıkça hafife alıyordu.

Zayıf olduğumu sanıyordu. Kaçacağımı sanıyordu. Saklanacağımı sanıyordu. Nasıl bir tuzak kurmayı planladığını bilmiyordum ama gözdağı vererek beni sindirebileceğini sanıyordu.

Henüz benden ne istediğini bilmiyordum ama son derece dengesiz ve tehlikeli olduğunu anlamıştım. Ama ben de öyleydim. Ayrıca, orası *benim* kasabamdı. Her santimini benim korumam gerekiyordu.

Capeside Oteli dahil.

Otoparkın yanındaki kayalık tepeden, Nolan'ın üstünde bir kazak ve bol bir şortla lobiden çıktığını gördüm. Denizden karaya püsküren yağmurdan korunmak için kapüşonunu başına geçirdi. Esneme hareketleri yaparken etrafına bakındı. Belki de izlendiğinin farkındaydı çünkü etrafta ipucu arıyormuş gibiydi. Gözleri, çalılıkların ve kayalıkların arasına çömeldiğim alanda dolaştı ama gölgelerin arasında gizlendiğim yeri fark etmedi. Eğildi, bacaklarından birini esnetmeden önce bir dizlik taktı. Sonra, kulaklıklarını taktı ve kasabaya doğru ağır bir tempoda koşmaya başladı. Dizlik taktığı bacağı önceleri biraz tutuk gibiydi ama ısınmak için giderek yukarı eğim

kazanan tepede koşmaya başladığında, bacağı temposuna uyum sağlamayı başardı.

Hedefime odaklandım. Capeside Oteli. İçime karanlık bir heyecan dalgası yayıldı.

Hızla tepeden indim, Nolan geri gelebilir diye otoparkın kenarında durdum. Misafir odamdaki çalışma masasının altında, göğsüme bir tabanca dayalı hâlde geçirdiğim uykusuz saatlerden sonra cin gibiydim. Sokağın ucuna varan Nolan'ın, tepenin üstünde gözden kaybolduğunu gördüm. Sonra, hızla otele doğru koşmaya başladım.

Lobiye girdiğimde, resepsiyon masasının yanındaki ofisten hafif bir horlama sesi geliyordu. Masanın altındaki açılır panelden geçerek Irene'in alanına girdim. Ofise baktığımda, yatar koltukta ağzı açık uyuyordu; onun kadar eski görünen televizyonda ise sesi kısık bir pembe dizi oynuyordu. Uyanmayacağından emin olduktan sonra tekrar resepsiyon masasına döndüm, konuk kayıt defterinin son sayfalarını karıştırınca aradığım şeyi buldum.

Nolan Rhodes, 6 Haziran – 15 Temmuz, Oda 117.

Saatimdeki tarihi tekrar kontrol ettim, sihirli bir şekilde yanılıyor olabileceğimi umut ettim. Ama yanılmıyordum. 8 Haziran'dı.

"*Lanet olasıca altı hafta* burada mı olacak?" diye fısıldadım öfkeyle. Irene yandaki odada uyanır gibi bir ses çıkarınca, hemen yere çömeldim ama çok geçmeden horlamaya devam etti.

Sezon yeni başlamıştı. Irene'in konuk defterinde o hafta için sadece birkaç başka rezervasyon vardı. Çoğu insan bir hafta ya da en fazla iki hafta kalırdı. Carnage Burnu şirin bir yerdi ama o büyüklükteki bir kasabada yapacak çok şey yoktu. Tabii, belirli bir kişiyi ziyaret etmek için geldiyseniz, o ayrı konuydu. "Düşmanlar olarak daha iyi iletişim kurmamız

gerek" saçmalığının ne anlama geldiği gayet açıktı: Buraya *beni* bulmak için gelmişti.

Defteri çat diye kapatma dürtüsüne direndim, kendimi zorlayarak yavaşça kapattım ve masanın altından geçip sessizce 117 numaralı odaya koştum.

Odaya vardığımda, Nolan'ın dışarıda olduğunu bildiğim hâlde kapıyı dinledim. Bu tür bir adam söz konusu olduğunda, amatörce hatalar yapamazdım.

Şöyle bir arkama bakıp kapıyı tıklattım ama yanıt veren olmadı. İki yıl önce yaptığım maymuncuğu kilide soktum ve yeni düşmanımın geçici inine girdim.

İlk bakışta, odada herhangi bir ipucu göremedim. Yatağı toplanmıştı. Ayakkabılarını kapının yanına dizmişti. Tekerlekli siyah bir valiz masasında açık duruyordu ama içi boştu. Valiz etiketini diğer tarafa çevirdim ve bir adres olmadığı hâlde bir telefon numarası gördüm. Bunun bir fotoğrafını çekip devam ettim. Komodinlerden birinde bir dizüstü bilgisayar gördüm. Belki şansım yaver gider diye bilgisayarı açtım ve bir şifreyle korunduğunu görünce şaşırmadım. Zaman zaman ufak bir hırsızlık olayını başarıyla gerçekleştiriyor olabilirdim ama bir bilgisayar korsanı değildim. Diğer komodinde reçeteli bir ağrı kesici şişesi vardı. Açık mutfağa gidip dolapları ve buzdolabını açtım. Çok fazla yiyecek yoktu ama içindeki her şey sağlıklı ve tazeydi. Sık sık kendisi için yemek pişirdiği belliydi.

Daha sonra gardırobu açtım, asılı olan her kıyafeti yana çekip ipucu aradım ama hiçbir şeyi onu şüphelendirecek şekilde bırakmadım. Kıyafetlerin arkasında, rafın en gerisine itilmiş siyah bir sırt çantası duruyordu. Onu alıp açtım.

"Ah, Bay Rhodes," dedim, çantadan bir boğma teli çıkarırken. Parlak telden klor kokusu yayılıyordu. "Yanlış kasabaya gelmişsiniz."

Çantayı biraz daha karıştırınca, bir çift deri eldiven ve bir çekiç gördüm. Çantanın fermuarını çektim, kayışını omzuma attım ve gardırobu kapatıp bir sonraki hedefime yaklaştım.

Banyodaki raflar.

Bir ütü ve ütü masası. İki tane katlanmış bornoz. Ekstra havlular ve yastıklar. Orta rafta bir kasa.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Eldivenlerimin içindeki ellerim ter içinde kalmıştı. Arthur'un uzun süre önce kapanmış Lancaster İçki Fabrikası'ndan aldığı eski bir şişe viskiyle Irene'i sarhoş ettiğimde, ondan öğrendiğim ana şifreyi kasaya girmek üzereydim. O gece, Irene sahip olduğum tek güzel ayakkabıların üstüne kusmuş olabilirdi ama buna değmişti. Özellikle de bu gibi zamanlar için.

Tam o sırada, telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım.

"Arthur," dedim, aramayı hoparlöre verip telefonu masanın üzerine koyarken. Şifrenin ilk rakamını tuşladım.

Sıfır.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir şey yaptığımı da kim söyledi?"

"Yaramazlık yapacağın zaman bana söyleyeceğine dair söz vermiştin. Ben, belirsizliğe doğru ağır ağır yürüyen, bir ayağı çukurda yaşlı bir adamım—"

"Ne kadar da abartıyorsun. Öleceksen öl artık, yaşlı adam—"

"—ve hayatımı çırağım aracılığıyla yaşamak zorundayım."

Bir sonraki rakama basarken alaycı bir tavırla güldüm. *Dokuz.*

"Yaramazlık yapmıyorum," dedim. *İki.* "Sadece bir yeri araştırıyorum."

"Tam olarak *nereyi* araştırıyorsun?"

"Capeside Oteli. Bir turistin odasındayım."

"Kendisi nerede?"

"Koşuya çıktı." Saatime baktım. Bacaklarından birine dizlik takmış olması beni germişti. Bacağı kasabada kıvrılarak ilerleyen dik tepelerde ağrımaya başlarsa fazla vaktim olmayabilirdi. Ben de o sokaklarda koşuyordum. Sürekli bir ağrı hissetmeden de oralarda koşmanın ne kadar zor olabileceğini biliyordum. Hele insanın kemiklerine işleyen, sizi içten dışa doğru buz kesiyormuşsunuz gibi hissettiren serin puslu havalarda. "İşim bitmek üzere," dedim, Arthur'dan çok kendi kendime. "Sadece bu turistin kendini Kurabiye Canavarı'nın ağzında bulma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu bilmem gerekiyor."

Kasanın kombinasyon kadranındaki son düğmeye bastım. *Üç.*

"Ne gibi bir sonuca vardın?" Kilit tıkırdadı ve sürgüler yana kaydı. Kapak kendiliğinden açıldı. Karanlık kasadan deri kaplı bir defter çıkardım ve sol elime koyup bir ayraçla işaretlenmiş olan sayfayı açtım. "Harper?"

"Çok yüksek bir ihtimal olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadım. Bir tür anı defteriydi. "Trevor Fisher," diye bir başlık atılmıştı. Sol tarafta bir harita vardı. Bir nehrin yanına kırmızı tükenmez kalemle bir *X* işareti koyulmuştu. İsmin altında tarihlerden ve suçlardan oluşan bir liste vardı. Bazıları daha hafif suçlardı. Bir elektronik mağazasından hırsızlık, genel düzeni bozan davranışlar. Bazıları daha ciddiydi. Bir barda saldırı olayı. Ateşli bir silah kullanma. Aile içi şiddet suçundan birden fazla tutuklanma. Sayfanın sağ tarafında adamın uzaktan çekilmiş fotoğrafları vardı. Sonra, biraz daha yakından çekilmiş olanlar vardı. Adamın dehşet içinde çarpılmış yüzü. Her yerine kan sıçramış hâli. Sayfanın alt tarafına yakın bir yere de deriye benzer bir şey yapıştırılmıştı. Muhafaza edilip kurutulmuş ve kırışmış bir şeydi. Sayfaya

yapıştırılmıştı. Ama dokunun içindeki ince tüyleri görebiliyordum. Kesilmiş olan derinin üstündeki çarpık harfler de hâlâ okunuyordu.

Memento mori.

"Ne oldu, Harper?" diye sordu Arthur. Sesi endişeliydi. "Ne gördün?"

Defteri kapatıp göğsüme dayadım ve telefonu kasanın üstünden alıp odaya girdim. "Burada çok kötü bir adam var."

"Ne kadar kötü?"

"Bizim gibi birisi," diyebilirdim. Ama işin aslı, benzer... hobilerimiz olsa da... Nolan Rhodes ve ben daha farklı olamazdık. Ama onun gibi başka insanlar da tanıyordum. Onun gibilerden kaçıp *hayatta kalmayı* başarmıştım. Arthur da öyle. "La Plume gibi," dedim.

Defteri sırt çantasının boş dizüstü bölmesine yerleştirirken telefonda bir sessizlik oldu. Arthur'un bir şeyler hatırlamaya çalıştığı için sessiz olmadığını biliyordum. La Plume, unutacağı son isimdi. Son nefesini verene dek hafızasından silinmeyecek olan isimdi.

Arthur sesini bir oktav alçaltıp "Oradan derhâl ayrılman gerekiyor. Hemen çık."

"Harekete geçtim bile," diye fısıldadım. Arthur'un başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Komodinin önünde durup ağrı kesici şişesinin bir fotoğrafını çektim; reçeteyi yazan eczanenin bilgilerinin ve adresinin okunaklı görünmesine özen gösterdim. Sonra, kâğıda ve kaleme baktım. O defterde gördüğüm ganimet beni dehşete düşürmeliydi. Nolan nerede yaşadığımı biliyordu. Evimin orada birini öldürmüş, bundan ruhumun bile haberi olmamıştı. Benimle oyun oynuyordu.

Arkama bakmadan Carnage Burnu'ndan kaçmam gerekirdi.

Ama kaçmak yeterli değildi. Daha önce de kaçmış ve yakalanmıştım. Bir kere ölmüş, hayata yeniden başlamıştım. Bunu tekrar yapamazdım.

Kâğıda bir not yazarken, gülümsemem her sözcükle yüzüme yayıldı.

Kâğıdı katladım ve bulacağından emin olduğum bir yere koydum.

Sonra, sırt çantasını omzuma astım, düşüncelerim birbirine karışmış bir hâlde Capeside Oteli'nden çıktım.

Lobiden geçerken, kapıda durup otoparka göz attığımda Irene hâlâ uyuyordu. Hava yağmurlu ve pusluydu. Otoparkta sadece birkaç araba vardı ve Irene'in yasal olarak kullanmaması gerektiğinden yüzde doksan dokuz emin olduğum eski Hyundai'si dışında, diğer arabaların kiralık olduğunu tahmin ettim. Göze çarpmayan bir SUV. Gümüş rengi bir sedan. Özel bir plakası olduğu için elediğim bir Escalade. Sinsi bir gülümsemeyle yağmura çıktım ve doğruca siyah SUV'a doğru gittim.

Araca vardığımda, yolcu tarafındaki ön lastiğin yanma çömeldim ve sırt çantasını omzumdan indirip en dibindeki bıçağı çıkardım. Bir saniye sonra, bıçak sapına kadar lastiğin içindeydi. Hava ağır ağır boşalsın diye bıçağı yeteri kadar yana çevirdim. Doğruldum, sırt çantamı yine omzuma asıp kayışlarını sıkılaştırdım. İçimden gülerek arkama döndüm ve silahını ona hediye olarak bırakıp kaçtım.

Eve vardığımda sırılsıklam olmuştum; sutyenim ve külotum üstüme yapışmıştı. Çantamı üstüne koymak için mutfak masasına giderken attığım her adımda botlarımın içinden sular taşıyordu. Damarlarımda korku, heyecan ve beklenti karışımı bir his akıyordu ve parmaklarım titriyordu. Çantanın fermuarını tutup esas bölmesini açtım ve içinde gizli olan silahları çıkardım. Bıçaklar. Tornavidalar. Tabanca ve iki şarjör.

Kesiciler. Katlanabilir testere. Nolan'ın defterini düşününce tüylerimi diken diken eden bir peynir bıçağı. Çantasında psikopat bir katilin, tatil valizi hazırlarken isteyebileceği her şey vardı.

Ganimetleri bile oradaydı.

Silah ve şarjörler dışında her şeyi tekrar ana bölmeye kaldırdım ve defteri koyduğum dizüstü bilgisayar bölümünü açıp bir sandalyeye oturdum. İçime derin bir nefes çekip odasında okuduğum sayfayı açtım.

"Trevor Fisher," diye fısıldadım. Parmaklarımı sol tarafta yazılı olan ismin üstünde gezdirdim, sonra muhafaza edilmiş insan derisi olduğundan emin olduğum parçaya götürdüm. "Kimdin sen?"

Bu adamla ilgili hiçbir şey tanıdık değildi. Ne işlediği suçları ne bir harita üstünde işaretlenmiş olan yeri ne de deftere yapıştırılmış olan *memento mori* dövmesi hakkında bir şey biliyordum. Önceki sayfayı açtığımda, yine önemsiz suçlardan oluşan bir liste, bir harita ve yine bir insan derisi parçası gördüm. Bunun da kayışımvari yüzeyinde *memento mori* dövmesi vardı. Sayfanın üst kısmında, fotoğrafların üstünde Dylan Jacobs ismi yazıyordu. Bir dövmecide çalışırken gizlice çekilmiş olan fotoğraflarından anladığım kadarıyla bir dövme sanatçısıydı. O da Trevor Fisher gibi korkunç bir şekilde işkence çekerek ölmüş olmalıydı. İkinci gruptaki fotoğraflarda yüzünü acı içinde buruşturmuş, dehşet ifadesi ölümsüzleşmişti. En çok ilgimi çeken fotoğraf, Nolan'ın dükkânda Dylan'ın yanında durduğu, kolunun ön tarafına yeni yaptırdığı ouroboros dövmesinin göründüğü fotoğraftı. Dylan eserine gururla gülümsüyordu. Nolan da gülümsüyordu ama gülümsemesinin keskin köşelerinde farklı bir ifade vardı. Sadece dövme yaptırdığı için mutlu değildi. Sadece ona komik gelen bir espriye gülümsüyormuş gibiydi. Avıyla oyun oynayan bir avcı gibi.

Nolan Rhodes'un kim olduğunu bilmiyor olabilirdim. Ama onun gibileri tanıyordum; sırf aynı evrim ağacının farklı dallarında duran benzer yaratıklar olduğumuz için değil. Ne de olsa, karşılaştığım ilk seri katil değildi. Ama özellikle benim peşime düşmüş olan ilk seri katildi. Ben sadece tesadüfen karşısına çıkmış olan bir fırsat değildim. Beklediği ödüldüm.

Ama nedenine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Birisinin pencereyi tıklattığını duydum.

Oturduğum yerde irkildim, hemen tabancayı kaptım ve sesin geldiği yöne döndüm. Ama sadece pervaza asılı olan saksıya tünemiş, gagasından parlak gümüş rengi bir zincir sarkan Morpheus'tu. Titrek nefesimi yavaşça dışarı verdim ve tabancayı bırakmadan pencereye gittim.

"Ödümü patlattın," dedim pencereyi açarken. Tezgâhtaki kavanozdan bir parça ev yapımı kurutulmuş et alıp avucumda ona uzattım. Cırtlak bir sesle gakladı, tüylerini kabarttı ve eti alıp birkaç adım öteye gitmeden önce hediyesini elime bıraktı. Daha zincir avucuma düşmeden ne olduğunu anlamıştım. "Ah, Morpheus." Başparmağımla bileziğin gümüş parçasının üstündeki yazıyı okşadım. A^2BC. Kalbimdeki o hiç iyileşmeyen çatlaklar biraz daha genişledi; dolan gözlerimden yaşlar akmasın diye uzun süre direndim. Önceki hafta Lancaster aile mezarlığına gittiğimde, Morpheus beni izlemiş ve belki kaybetmişimdir diye bileziği geri getirmiş olmalıydı. "Çok güzel ama bunu bulduğun yerde bırakmak istemiştim. Mezarlıktan hiçbir şey almamalısın. Bazı insanları çok üzebilirsin."

Morpheus gaklayıp cıyakladı, sesimi taklit ederek, "Uslu çocuk" dedi ve gözlerini kurutulmuş et kavanozuna dikti. İç çektim ve gergin, hafif bir gülümsemeyle bileziği tezgâha bırakıp ona bir parça daha et verirken bahçeye göz attım. Yağmur kesilmişti ama pus hâlâ dağılmadığı için malikâneyi göremiyordum. Büyük bir olasılıkla Nolan, Capeside

Oteli'ndeki odasına geri dönmüştü. Belki de henüz odasına girdiğimi fark etmemişti. Ama bundan emin olamazdım. Fazla vaktim olmayabilirdi.

Morpheus'a oyalanması için birkaç parça daha atıştırmalık verdim ve bahçeye birisi girdiği anda bana haber vereceğini bildiğim için pencereyi açık bıraktım. Son bir kez pencereden dışarı baktıktan sonra masaya dönüp tabancayı önüme koydum ve Nolan'ın günah ve sır dolu defterinin başına geçtim.

Defterin ön tarafına yakın olan bir sonraki sayfayı açtım, ileriye doğru gitmeye başladım. Üçüncü bir adam vardı. Marc Beaumont. Bu ismi de tanımıyordum. Yine bir deri parçası ve birkaç fotoğraf vardı. İşlenen suçlar listesi yoktu ama isimsiz bir nehrin kıvrımında *X* harfiyle işaretlenmiş bir nokta gördüm. Büyük bir olasılıkla cesedi, en azından geriye kalan parçalarını oraya gömmüştü. Dudağımı ısırdım, parçaları birleştirmeye çalıştım ama beceremedim.

Sayfayı çevirdim.

Bu sefer bir deri parçası ve sayfanın üzerinde bir isim yoktu. İsim bir fotoğraftaydı, granit bir mezar taşına kazınmıştı: WILLIAM EMERSON RHODES. Genç bir adamın fotoğrafları vardı; bazıları tek başınayken, bazıları Nolan ile genç bir kadınla çekilmişti. Dudak şekillerinden, burunlarının açılarından ve yanaklarındaki gamzelerden akraba oldukları belliydi. İki erkek ve bir kız kardeş. William'ın gözlerinin içine baktım; sanki bir tortu katmanını kazırsam altından bir resim çıkacakmış gibi, henüz göremediğim bir bağlantıyı bulmaya çalıştım.

Bir resim.

Bakışlarım tekrar mezar taşına kaydı. Yazıyı daha okumadan ne olduğunu anladım.

Dört yıl önce, 5 Temmuz.

"Billy," diye fısıldadım ama duyduğum ses bana ait değildi. Gecenin karanlığında bir adamın çaresiz sesiydi. Boğuk bir haykırışa hapsolmuş derin bir hüzün. *Billy.*

Bir sonraki sayfayı çevirirken elim titriyordu.

Nolan Rhodes, iki yanında anne babası ve kız kardeşiyle, bastonuna tutunmuş duruyordu. Üstlerindeki tabelada büyük beyaz harflerle "Wycombe Memorial Hastanesi" yazıyordu. Nolan Rhodes bir rehabilitasyon tesisinde bir fizyoterapistle egzersiz yapıyordu ve dirseğindeki yara izi hâlâ kırmızıydı; yeni iyileşmiş gibi gözüküyordu. Nolan Rhodes yürümeyi öğreniyordu. Yazmayı öğreniyordu. Tek başına yemek yemeyi öğreniyordu. Sayfayı çevirdim. Nolan Rhodes bir hastane yatağındaydı. Bir solunum cihazına bağlıydı. Vücudu metallerle çevriliydi. Etrafında tüpler vardı. Yüzü şişmiş, tanınmayacak hâle gelmişti. Nolan Rhodes güçlükle hayata tutunuyormuş gibiydi.

Gözlerimin önünde canlanan ânın bir fotoğrafı yoktu. Issız bir otoyolda, kırık koluyla gözleri donuklaşmış olan bir başka adama elini uzatan bir adam. İçine çektiği her nefes işkenceden farksız. Dışarı verdiği her nefes bir fısıltı. Bir yalvarış. *Billy. Uyan, Billy. Lütfen uyan.*

Defterdeki son sayfayı kapatıp ilk sayfaya geri döndüm. Sayfada tek bir şey vardı. El yazısıyla yazılmış bir liste.

Marc Beaumont, ön yolcu koltuğu.
Dylan Jacobs, arka yolcu koltuğu.
Trevor Fisher, arka sürücü tarafı koltuğu.

Son olarak da ona vuran arabayı kullanan kadın. Erkek kardeşinin hayatını alan kadın. Onları ölüme terk edip oradan kaçan kadın. Listedeki son sözcükler âdeta ruhuma dağlanırken, kanım damarlarımda dans eden buz kristallerine dönüştü.

Harper Starling, sürücü.

Harper Starling. Öldürdüğüm ilk kişi.

İZLER

Nolan

GECE ÇÖKEN PUSUYLA, ince ince yağan yağmuruyla bu kasabanın kendine özgü bir şirinliği vardı. Birbirine uymayan canlı renklere boyanmış Viktorya tarzı evler. Sonsuza dek devam ediyormuş gibi gözüken karanlık sular ve kayalıklara çarpan dalgalar. Kasabada yaşayan insanların yeni boyanmış çitlerin önünde durup komşularıyla sohbet edişi. İki yanında antika gaz lambalarının sıralandığı ve hiç kesilmeyen esintide dalgalanan flamaların asılı olduğu sokaklardan arabalarıyla geçerken birbirine el sallayan insanları. Fakat turistlerin gözünde yerli halk, dost canlısı ama mesafeliydi; gerçek Carnage'ı benim gibi ziyaretçilerden koruyan kişilerdi. Nereli olduğumu soruyorlardı. Ne kadar kalacağımı. Ne iş yaptığımı. Neyi görmeye geldiğimi. Ama yanıtlarımı hatırlamayacaklardı. Yanıtlarımın çoğu doğru bile değildi.

Dik ve engebeli tepeler ve terle kaplı vücuduma vuran buz gibi yağmur damlaları yüzünden koşu beni yormaya başlamıştı. Kasabada iki tur attıktan sonra dizimi fazla zorlamamaya karar verdim ve vücudumun soğuması için yürüyüş temposunda otele doğru ilerleyerek ana caddeye çıktım. Shipwrecked Bean'e yaklaştığımda, hafif kokusunu ancak önümden geçip dışarı çıkarken fark ettiğim Harper'ı gördüm. Kahve ve çörek kokuları arasında, kahverengi saçları

omuzlarına dökülmüş hâlde kuyrukta bekliyordu. Kokusu tatlı, hafif aromatik bitki, misk ve yabani çiçek karışımı bir şeydi. Portakal tomurcukları ve bergamot gibi. Kasabaya yayılan pusa karışmış gibi, kokusunu hâlâ hatırlıyordum.

Ancak birkaç saniye sonra kafenin önünde durduğumu fark ettim. Sipariş tezgâhının arkasına bakıyordum ama Harper'ı görüyordum. Ondan tavsiye istediğim, onun bana baktığı ânı tekrar yaşıyordum. Dolgun dudaklarını. Parıldayan tenini. Kaşlarına sürtünen perçemini, gri gözlerini öne çıkaran koyu kahverengi saçlarını, irislerinin bulutlu gökyüzünü andıran rengini. Yüzü çok narin gözüküyordu ama narin değildi. *Ateşliydi.* Dönüp bana baktığı anda bunu anlamıştım. O kadar güzeldi ki neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

Göğüskafesimin altında kalbim tekler gibi oldu ve elimi göğsüme dayayıp gözlerimi yumdum. Hâlâ anlayamıyordum. Onun kim olduğunu nasıl anlamamıştım? Büyüsüne nasıl bu kadar kolaylıkla kapılmıştım? O, bana çarpan kadındı. Küçük kardeşimi benden çalan kadındı. Hayatımı paramparça eden ve sonra... *çekip gitmiş* olan kadındı.

Gözlerimi açtığımda, gördüğüm şey benim geleceğimdi. Ellerimi Harper'ın boynuna o kadar sıkı dolamıştım ki ona göstermeyeceğim merhameti bile dileyemiyordu.

Ölmüş numarası yapmış olabilirdi. Bir sahil kasabasına, cennet gibi bir yere kaçmış olabilirdi. Sırlarını gizleyebilir, zaman kazanabilirdi. Ama benden kaçamazdı.

Sırtımı kafeye dönüp hızlı adımlarla pusların arasında yürümeye başladım. Yeniden avıma odaklandım, intikam hissinin oraya öldürmek için geldiğim kadını düşündüğümde zihnime dolan bulanıklığı bölmesi için yeniden ortaya çıkmasını bekledim.

Otele geri döndüğümde, görevime tekrar odaklandığımı hissediyordum. Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyordum

ama belli ki o hâlâ benim kim olduğumu anlamamıştı. Açıkçası, çok sinir bozucu bir durumdu. Ama en azından üstünlük bendeydi.

Jake'in cesedini nehrin yakınlarındaki gizli bir alana gömmüştüm ve ona her işkence çektirmek istediğimde oradan çıkarmaya hazır şekilde bırakmıştım. Posta kutunuzda bulduğunuz bir ayak ya da saatler süren kahve demleme ritüeliniz sırasında kupayı almak için dolabı açtığınızda karşınıza çıkan bir uyluk kemiği kadar hiçbir şey psikolojik baskı yaratamazdı. Bu küçük fanteziler bana güç veriyordu. Son iki günün kafa karışıklığı arasında ihtiyaç duyduğum netliği veriyordu. Adımlarım bana acı veriyor olabilirdi ama daha hafifti. Hatta otele girerken ve koridorda ilerlerken gülümsüyordum. Ne de olsa üstünlük bendeydi.

Ama sonra öyle olmadığını gördüm.

Odama girdiğimde, bir adım attığım anda kaskatı kesildim. Kapı arkamdan bir *klik* sesiyle kapanırken kıpırdamadım. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Etrafımdaki ayrıntılar netleşti. Oda aynı bıraktığım gibiydi ama içeride bir koku, bir enerji ya da bir niyetin yankısı vardı.

Buraya gelmiş.

Hemen gardıroba gidip kapağını açtım, metal çubuğa asılı olan kıyafetleri yana itip dolabın arkasına baktım.

Sırt çantam yoktu.

Boşuna arkamı döndüm; çaresizlik içinde çantayı başka bir yere koyduğuma kendimi ikna etmeye çalıştım.

Ortadan kaybolmadığına inanmak istedim. Ama orada değildi.

Kalbim âdeta boğazıma fırladı, içime çektiğim her nefesi öfkeli atışlarıyla kesti.

"Siktir. *Siktir.*"

Kasanın küçük bir bölmede saklandığı banyodaki raflara doğru koştum. Rakamları teker teker tuşlarken parmaklarım titriyordu. *Sıfır. Yedi. Sıfır. Beş.* Kapağı kendime çektim.

Yerinden kıpırdamadı.

Kürekkemiklerimin arasından ter damlaları süzülmeye başladı. Tenim yanıyordu. Görüş alanım daralır gibi oldu. Sonucu değiştirebilirmişim gibi tekrar yüksek sesle saymaya çalıştım.

"Sıfır. Yedi. Sıfır. Beş."

Bu sefer, kasanın kapağını sert bir şekilde çektim. Ama yine kıpırdamadı.

Vücudumun her hücresine öfke ve panik hissi hücum etti. Rafın önünde hızla yana döndüm ve yumruğumu tezgâha indirdim. Acı hissi, bir çığlık olarak boğazımdan yükselmek üzere olan muazzam öfkeyi dindirmedi. Aynadaki görüntüme baktım. Gözlerim irileşmişti. Kaşlarımı çatmıştım ve ortasında çizgiler belirmişti. Saçlarım terden ve yağmurdan ıslanmıştı. Aynaya biraz daha yaklaştığımda, düzensiz nefeslerim aynanın buğulanmasına neden oldu ve titreyen ellerle musluk haznesinin kenarlarını kavradım. Harper'ın eşyalarıma ne yapmış olabileceğini kim bilebilirdi? O anda, karakolda silahlarımı teker teker bir masaya diziyor, korkunç bir silah sergileme oyunu oynuyor olabilirdi. Onlara defterimi gösteriyor olabilirdi...

Yumruğumu ikinci kez tezgâha indirdiğimde, kemiklerime keskin bir acı yayıldı.

"O lanet olasıca kadını *öldüreceğim*."

Bu yemin, aynada nefesimin oluşturduğu buğunun arasında kaldı.

Hızla koridora çıktım, öfkeyle kamerası olmayan köşelere baktım. *Hiçbir* yerde kamera yoktu. Zaten o oteli bu yüzden seçmiştim. Kasabaya tek gidiş amacınız *cinayet* işlemek

olduğunda, hiçbir güvenlik önlemi olmaması büyük bir avantajdı.

En azından, birisi odanızdan bir saat bile uzak kalmadığınız bir zaman diliminde *lanet olasıca* kasadan değerli ganimet defterinizi çalana kadar büyük bir avantajdı.

Köşeyi dönüp resepsiyon masasını gördüğümde, kendimi tutamayarak öfkeyle inledim.

Her zamanki gibi, karanlık ofisten Irene'in horultuları yayılıyordu. Gözlerimi devirdim ve elimi zilin üstüne fazla sert bir şekilde indirirken ofladım.

Karanlıkta ürküp uyandığını duydum. "Geliyorum, geliyorum, sabırlı olun biraz."

Zili tekrar çaldım.

"Geliyorum dedim. Yüce Tanrım, neler oluyor?" Irene ayaklarını sürüyerek ofisten çıktı, eğri parmaklarıyla gözlüğünü düzeltti. "Bay Rhodes—"

"Irene," dedim güçlükle kendime hâkim olmaya çalışarak. "Nedense kasamı açamıyorum. Acilen önemli belgelerimi almam gerekiyor."

"Ah. Bir dakika." Parmağını havaya kaldırdı ve resepsiyon masasının diğer tarafındaki çekmeceleri açıp karıştırmaya başladı. Bir anahtar aradığını tahmin ettim, çekmecelerden birinin dibinde bütün kasaları açan bir ana anahtar varsa defterim hâlâ kasada olabilir diye ufak da olsa umuda kapıldım. Ama yapışkanlı bir not kâğıdı çıkarıp tezgâhtan bana ittiğinde, son umut kırıntıları da yok oldu. "Buldum."

Sıfır, dokuz, iki, üç, yazıyordu notta.

Üstünde de şu bilgi vardı:

Oda kasaları için ana şifre.

Gözlerimi yumdum. İçime derin bir nefes çektim. Burnumun kemerini sıkarken nefesimi ağır ağır dışarı verdim.

"Irene," dedim gözlerimi açıp donuk bir ifadeyle ona bakarak, "sence bunu bana vermen iyi bir fikir mi?" Kâğıdı ona geri ittim ama sözlerime aldırış etmeden notu tekrar çekmeceye kaldırdı.

"Kırk yıldır bu oteli işletiyorum. Türlü türlü insanların gelip gittiğine şahit oldum." Gözlüğünün asetat çerçevesinin üstünden dikkatle bana baktı. "*Her* türlü insanın. İyi, kötü, kayıtsız. İnsanları anlayabilirim, Bay Rhodes. Siz iyi bir adamsınız."

Dilimin ucuna kadar gelen uyarılar, sivri yanıtlar, hatta boğazımın gerisinde oluşmaya başladığını hissettiğim bıkkınlık oflaması bir anda yok oldu. Irene dediğine kalpten inanıyormuş gibi gülümsedi. Bir yandan da onunla aynı fikirde olmadığımı biliyormuş gibiydi.

Ona iyi bir adam olmadığımı söylemem gerekirdi. Günün birinde iyi olup olmayacağımı da bilmiyordum. Belki de içimdeki canavar her zaman gölgelerin arasında gizleniyor, açığa çıkmak için doğru zamanı bekliyordu. Billy öldüğünde artık o canavarı içimde tutmanın bir anlamı kalmamıştı. İntikamın tadını bir kere aldıktan sonra, sadece daha fazlasını istemiştim.

Bazen keşke nasıl bir insan olduğumu birisine anlatabilseydim diye düşünüyordum. Yaptıklarımla ilgili suçluluk hissetmiyor olabilirdim ama günahlarım hâlâ etrafımda açılması mümkün olmayan ıssız bir orman gibi büyümeye devam ediyordu. O gölgelerin arasında cirit atarken beni görmemeliydiler. Gerçek kimliğimi kimseye belli etmezdim. Elimde bıçak olduğu, karanlığımı bedenlerine kazıdığım anlar dışında bunu belli etmezdim.

Öksürdüm, tüm itirazlarımı ve itiraflarımı içime attım ve ona hafifçe gülümsedim. "Şifre için teşekkürler," dedim başımla kâğıdı işaret ederek. Arkamı dönüp odama gittim.

İçeri girene kadar gerçekler üstüme çökmüştü bile. Özellikle de silahlarımın hiçbiri orada yokken, defterimin o kasada olması imkânsızdı. Kasanın benimle dalga geçermiş gibi durduğu rafa gittim ve ana şifreyi tuşladım. *Sıfır, dokuz, iki, üç.*

Kilit döndü ve kasanın kapağı açıldı.

Tahmin ettiğim gibi, defterim orada değildi. Ama kasada başka bir şey olduğunu görünce şaşırdım. Katlanmış olan notu çıkardım, sırtımı raflara dönüp kâğıdı açtım ve yabancı birisinin kıvrık harflerden oluşan düzgün yazısını okudum.

Merhaba Kıymalık Köfte. Ufak sanat projen bende.
Belki de hâlâ fırsatın varken siktir olup gitsen iyi olur.
Sevgiler,
Baş düşmanın.

Not: İletişim tarzı olarak buna ne dersin, sersem?

Başımı elimdeki nottan kaldırdığımda, bakışlarım aynadaki görüntüme takıldı. Gördüğüm şey sadece öfke değildi. Bir kovalamacanın heyecanıydı. Sadece av olan değil aynı zamanda belki benden çok da farklı olmayan bir avcının meydan okumasıydı. Harper Starling'i sona bırakmamın nedeni en muhteşem ödül olacağını biliyor olmamdı. Sadece bunun ne kadar isabetli bir düşünce olduğunu fark etmemiştim. Öldürülmeye ne kadar değeceğini fark etmemiştim.

"Harper Starling'i öldürmek için sabırsızlanıyorum," dedim aynadaki adama. Ağzımdan çıkan her sözcük kasıtlı ve kararlı bir yemin gibiydi.

Kâğıdı onun katladığı gibi katlayıp komodinime koydum ve arabamın anahtarlarını alıp gittim.

Daha doğrusu, gitmeye *çalıştım.*

Otoparka çıktığımda, orada sadece kendi aracım ve bir Escalade duruyordu. Daha yola bile çıkmayı başaramadan, arabamda ciddi bir sorun olduğunu fark ettim. İki arabalık boş bir alana yanlamasına park ettim ve kapıyı arkamdan kapatıp yolcu tarafına dolandım.

Bıçağım sapına kadar patlak lastiğin içine gömülmüş hâldeydi.

"Yüce Tanrım," diye hırlayarak bıçağı çıkardığımda, lastiğin içinde kalan azıcık hava da boşaldı. Etrafıma bakınırken, dizlik taktığım dizim sızlamaya başladı. Başka seçenek yoktu. Çıplak ellerimle gırtlaklayabileceğim birisinin evine gitmek için bir Uber çağıramazdım.

Derin bir iç çektikten sonra, bıçağı gömleğimin koluna gizledim ve acı içinde Lancaster Malikânesi'ne doğru koşmaya başladım. Ana yollara çıkmadan ilerledim. Viktorya tarzı evlerle savaş zamanından kalma bungalovların ve bulunduğu ortama göre hep fazla modern duran ama yine de daha renkli komşularıyla tezat oluşturarak bir şekilde uyum sağlamayı başaran tek tük yeni binaların karıştığı sessiz ara sokaklardan geçtim.

Pus o kadar yoğundu ki hangi yöne baksam sadece birkaç adım ötesini görebiliyordum. Sokaklarda kimse yoktu ama etraftan sesler geliyordu. Kapanan bir kapı. Saklambaç oynayan çocukların fısıltıları, içlerinden birinin geri sayımı. Bu ürkütücü ortam, takıntımı zerre kadar hafifletmedi. Harper düşüncelerime öyle bir çökmüştü ki yanlış bir yerden saptım ve bir çıkmaz sokağa girdim. Dizim zonkluyordu. Boynum ağrıyordu. Sırtımda hedefime varmak için attığım her adıma bir davul vuruşu gibi eşlik eden bir ağrının başlamak üzere olduğunu hissediyordum. Ama durmadım. Bıçağı daha sıkı kavradım, bunu Harper'ın boynuna dayayacağım, parlak çelik kısmına karşı kalp atışlarını hissedeceğim ânı hayal ettim.

Kendimi yürümeye zorladım, Lancaster Malikânesi'nin tepenin üstünde yükseldiğini, pusla kaplı kasabaya yukarıdan baktığını gördüğüm ıssız bir ara sokağa varana dek ilerledim.

Ama nihayet hedefime vardığımda, yalnız olmadığımı gördüm.

Sam Porter, Lancaster Malikânesi'nin ana girişinin olduğu sokağın karşı tarafında duruyordu. Bir tripoda kamera yerleştirmişti ve malikânenin görüntülerini çekerken, bir ses kayıt cihazına notlarını söylüyordu. Ancak biraz daha yaklaştığımda bölük pörçük bir şeyler duyabildim. *Seri katil... Ufak evde cinayet... Asla aynı değil...*

"Belki de La Plume başından beri buradaydı. Belki buradan asla ayrılmadı," dedi. Ben birkaç adım ileride durduğumda, tekinsiz bir ifadeyle bana gülümsedi. Kamerayı kapattı, ses kayıt cihazını cebine attı ve yağmurluğunun kapüşonunu Porter Prodüksiyonları yazan beyzbol şapkasının üstünden geriye çekti. "Selam, dostum. Atmosferik çekimler için muhteşem bir gün, öyle değil mi?"

"Evet, kesinlikle. Ama hafif bir koşu için harika bir gün değil. Sanırım, birazdan otele geri döneceğim," diye bir yalan uydurdum. Bakışlarımı boğucu pusun arasında bir muhafız gibi dikilen ürkütücü makinenin bulunduğu tepeye çevirdim. "Filmin nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkürler." Başımı sallayıp başka bir soru sormadığımı görünce, "Aslında, bu hafta kasabalılardan bazılarıyla röportaj yapmaya başlayacağım," dedi.

"Sahi mi?" Başımla malikâneyi işaret ettim. "Orada yaşayan kişiyle mi başlamayı düşünüyorsun?"

Sam yanaklarını şişirdi ve dudaklarını büzerek nefesini dışarı verdi. "Keşke. Nedense olanları göz önüne alınca, yaşlı adamın benimle röportaj yapmak istemeyeceğini düşünüyorum." Kaşlarımı çatıp başımı yana eğince, Sam sırıttı.

Meraklandığımı anlamıştı. Ona, bana küçük bir ödül vermesine yetecek kadar karşılık vermiştim. "Malikânenin hikâyesini gerçekten de bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Bu sefer, dürüst bir yanıt vermiştim. Kasabanın eskilere uzanan tarihçesini araştırmayacak ve bu üniversiteli gence muhtaç kalacak kadar Harper'a odaklandığım için hissettiğim öfkeyi dizginlemeye çalıştım. Sam, polo gömleği, bembeyaz dişleri ve golf kulübü müdavimi havasındaki sıkıcı ama geleneksel anlamda "düzgün" görünümüyle tam bir gerzekti. Sinirle çenemi sıktıktan sonra hafifçe gülümseyerek "Bir, iki bahçecilik yarışmasını kazandığı dışında bir şey bilmiyorum," dedim.

"Lancaster Malikânesi, Carnage Burnu kadar eski. Lancaster ailesi kasabadaki ve yakınlardaki işletmelerin yarısının sahibi. Eskiden bir gümüş madenleri varmış. İçki fabrikası. Büyük süpermarket. Liste böyle devam ediyor. Esas sorun şu: Nesillerdir bunun gibi bir kasabanın tepesinde olduğunda zenginlik ve başarı elde edebilirsin ama bir hedef hâline de gelirsin." Sam uzun bir süre malikâneye baktı, sonra tekrar ekipmanlarına döndü, tripoddaki kamerayı söktü ve kamerayı yağmurdan koruyan plastik başlığı çıkardı.

"Plume denen adam açısından mı söylüyorsun?" diye sordum. Bu ismi son konuşmamızdan gayet iyi hatırlıyordum ama kasten eksik söylemiştim.

"Evet, La Plume. Dedektif Avcılarını duymuş muydun?" Hayır anlamında başımı salladığımda, yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Şapkasını düzeltti, kamerayı korunaklı çantasına yerleştirip tripodu sökmeye koyuldu. "Kurucu üyelerinden biriyim. Çevrimiçi amatör bir araştırma grubu. Şu ana kadar iki cinayet vakasını çözdük bile. Gerçek suç olaylarına pek ilgi duymuyorsun sanırım."

"Yani, kulağa oldukça havalı geliyor," dedim omzumu silkerek. Aslında, ben de boş zamanlarımda suçluları avladığım için Sam benden çok farklı değildi. Ama Sam Porter'la benzer boş zaman aktiviteleriyle uğraştığımız düşüncesi içime sinmedi. Bunun beni neden rahatsız ettiğini de çıkaramadım. Belki de genel olarak bıraktığı izlenimle ilgiliydi; göremediğim ya da duyamadığım ama bir şekilde hissettiğim bir şey. Belki sadece lanet olasıca beyzbol şapkasıydı. "Şimdi, La Plume'un peşinde misin?"

"Öyle de denebilir. Son beş yıldır gerçek geçmişini ortaya çıkarmaya çalışıyoruz." Sam oflayarak güldü. Başını iki yana salladı, sonra malikâneyi işaret etti. "Sadece burasının La Plume'un işlediği son cinayet mahalli olduğu biliniyor. Kurbanın ismi Poppy Lancaster. La Plume onu malikâne arazisinde, kadının oğluyla yaşadığı ufak taş kulübede öldürmüş. Anlatılanlara göre, kadının cesedini babası bulmuş. Torununu tek başına büyütmek zorunda kalmış."

Aklıma ilk gelen Harper oldu; aynı taş kulübede tek başına, pencerenin dışında duran bir adamın bahçesinin gölgelerinden en mahrem anlarını izlediği o hâli. Bıçağın sapını sıktım; Jake Hornell'ın derime sinmiş son nefesi hâlâ titriyordu. Elimde olsa, bir kez daha öldürürdüm onu.

Sen de o kadını öldürmek istiyorsun, dedim içimden. *Sadece onu kendine istiyorsun, o kadar.*

"Ben bu olaya şöyle bakıyorum," diye devam etti Sam, düşüncelerimin arasında patlak veren fırtınadan beni kurtararak, "Poppy Lancaster, babasının gizlediği bir sırrı öğrendiyse babasının kendisini korumak için onu öldürmediğini kim bilebilir? Şüpheleri kendisinden uzaklaştırmak için, onu aynı yöntemle öldürdükten sonra zayıf bir mazeretle ve bir torunun yükümlülüğüyle izlerini örtmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Poppy'yi öldürdükten sonra yöntemini tamamıyla

değiştirdiyse Carnage Burnu'nda hiç yakalanmadan cinayet işlemeye devam etmiş olabilir."

"Seri katillerin yöntemlerini pek değiştirmediğini sanıyordum. Sence gerçekten de izlediği kalıbı tamamıyla bir kenara bırakıp bunca zamandır yöntem değiştirmeye bağlı kalmış olabilir mi?"

Sam kaşlarını çattı ve kamera çantasının fermuarını biraz fazla sert bir şekilde çekti. "Hiç duyulmamış bir şey değil," dedi. Fikrini çürütmeye çalışmama sinirlendiğini gizlemekte zorlanıyormuş gibi bana baktı. "O zeki bir adam. Yakalanmamak için kendi kızını öldürdüyse yöntemini değiştirmesi o kadar da akıl almaz bir şey olmaz. Sonuçta bunu yapan ilk kişi değil."

"İlginç. Bu konuda benden çok daha bilgili olduğun belli," dedim. Bu iltifatı duyunca sevindiğini fark ettim. "Dediğin gibi bu civarda insanlar ortadan kaybolmaya devam ettiyse söylediklerin mantıklı."

"Aynen. Polis kıçını kaldırıp bu olayları çözmek için bir şey yapmıyor. İlgilendikleri tek şey turizmi canlı tutmak ve para akışını devam ettirmek. Bu olaylara dikkat çekmek istemiyorlar, anlarsın ya? Carnage Burnu birkaç yıl öncesine kadar terk edilmeye yüz tutmuş bir başka uyuşuk ufak sahil kasabasıydı ama sonra Vali Patel seçildi ve turizm endüstrisini canlandırma planlarını devreye soktu. Şimdi, o tuhaf ve ürkütücü Carnage saçmalıklarıyla tonla para kazanıyorlar. Dahası, bu kasaba tıpkı ondan önceki nesillere ait olduğu gibi Arthur Lancaster'a ait."

Arthur.

Yüzümde sinsi bir gülümseme belirmesin, gizli niyetlerim ortaya çıkmasın diye kendimi tuttum. Harper Starling en değerli eşyamı çalmış olabilirdi ama benim elimde de bir o kadar güçlü bir şey vardı. Zincire bağlı bir kurt. Değerli avının

kokusunu almış olan bir kurt. Avının peşine düşmekten vazgeçmeyeceği belli olan bir kurt. *Arthur Lancaster.*

"Kulağa mantıklı geliyor," dedim, heyecanımı gizlemek için şüpheli bir ses tonuyla konuşarak. "Sanırım, ihtiyacın olan tek şey kanıt."

Sam tripodu bir çantaya kaldırdı ve kamera çantasını omzuna astı. "Bende daha iyi bir şey var. Hayatta bir kere karşıma çıkacak bir hikâye. Yapmam gereken tek şey, güneşin, ayın ve denizin doğru konuma gelmesini beklemek. Bir sonraki bahar gelgitinde, Arthur Lancaster'ın en büyük sırrı ortaya çıkacak ve kendisi bile bunun ne kadar büyük bir sır olduğunun farkında değil."

"Bahar gelgiti mi?" dedim. Ama Sam yanıt vermedi. Anlaşılan bir yem atıp henüz geri çekmeye hazır olmadığı bir oltaya takılmamı istiyordu.

Dostane olması gereken ama bana sahte gelen bir hareketle omzumu sıktı. "Seni arabayla otele bırakmamı ister misin?"

"Yok," dedim. "Ama teşekkürler. Biraz daha koşacağım."

"Görüşürüz." Şapkasını hafifçe kaldırdı ve arabasına gitti. Yağmurun altında arkasından baktım. Yolun sessizleşmesini bekledim. Birkaç saniye içinde yolda bir ben kaldım bir de tepedeki malikâne. Pusun arasından bana uzanan, sırlarını sunan dallar. Harper Starling'in alt edemeyeceği hayaletler.

Pusun arasında bir yerde bir kuzgun gakladı. Ufak taş kulübenin orada bir dizel motoru çalıştı.

Gülümsedim.

DÜŞÜŞ

Harper

"USLU ÇOCUK," DEDİ MORPHEUS, traktörün boğuk motor sesi arasında. Eldivenli elimdeki et parçasını didikledi. "Güzel cinayet kuşu."

Diğer elimi sallayarak eldivenimi çıkardım ve ağır ve yumuşak bir hareketle kuzgunun sırtını okşadım. "Evet. Sen güzel bir cinayet kuşusun." Bulutlu havanın loş ortamında, tüyleri parlak mavi, yeşil ve mor parıltılar saçıyordu. Dönüp onu Jake Hornell'ın sağ elinden kalan büyük bir parçayı yemesi için bahçe duvarına koydum. "Az sonra sana biraz daha atıştırmalık getireceğim."

Saatime baktım; bir anda silahsız kalabilirmişim gibi, belimdeki kılıftaki tabancaya kolumu dayadım. Neredeyse öğle vakti olmuştu; Capeside Oteli'nden eve döndüğümden beri aradan hemen hemen bir saat geçmişti. Nolan büyük bir olasılıkla koşusunu bitirmişti. Odasına girdiğimi anlaması kim bilir ne kadar vakit alacaktı. Oyuncak çantasını ne sıklıkta kullandığına bağlı olarak, fark etmesi günler sürebilirdi. Birkaç hafta kasabada kalacaksa, kasasını nadiren kontrol ediyor olabilirdi. Belki anı defterini uzun aralıklarla kullanıyordu. Bütün günü, odasına girdiğimi ne zaman fark edeceğini düşünerek geçiremezdim; yapması gerektiği gibi kasabadan ayrılmasını ya da kendi sonuyla

yüzleşmek üzere Lancaster Malikânesi'ne gelmesini bekleyemezdim.

Bu işi daha iyi planlamış olmam gerekirdi. Birkaç kamera alıp odasına gizleyebilirdim. İletişimle ilgili yorumunu ciddiye alıp daha anlaşılır bir mektup yazabilirdim. Neredeyse masum olduğumu söyleyebilirdim. Haklı olduğunu da açıkça söyleyebilirdim; bir azize değildim. Ne de olsa, onu o yolda bırakmıştım. Yeni bir hayata başlayabilmek için onu ölüme terk etmiştim. Ama ben düşündüğü kişi değildim. Dahası, Arthur'a verdiğim sözü çiğnemeyecektim. Nolan bir canavarı bir diğeriyle karıştırdı diye, kurmak için bu kadar emek verdiğim hayattan vazgeçecek değildim.

Nolan Rhodes'a ya da başka birisine bir açıklama borçlu değildim. Artık değildim. Tanrı aşkına, boktan turistlerden korumam gereken bir kasaba ve ilgilenmem gereken, hafıza kaybı yaşayan yaşlı bir seri katil vardı. Tüm hayatımı, beni öldürmek isteyen son derece seksi bir psikopat için askıya alamazdım.

"Zamanımı bunu yaparak en iyi şekilde değerlendiremem. O yüzden, o adam da lanet olasıca gamzeleri de cehenneme gidebilir," dedim Jake'in kesik eline. Nolan'ın kafedeki gülümsemesini ve içimdeki uyuyan, uzun süredir ihmal edilmiş o alevi canlandırdığını unutmaya çalıştım. Jake'in parmaklarını eğdim, sadece ortaparmağını dik bırakıp *siktir git* hareketi çektim ve Kurabiye Canavarı'nın haznesine fırlattım. Talaş makinemi boylayan kişiler arasında beni biraz üzen tek kişi oydu ve onu öldüren ben bile değildim. Aslında, Sapık Jakey'ydi, belki düşündüğümden daha da sapıktı ama kasaba halkından biriydi ve Arthur'un talimatları çok netti: *Sırlarını saklayacağım, Harper ama bana bir söz vermelisin. Bana ne pahasına olursa olsun, bu kasabayı her zaman koruyacağına söz ver.*

Makinenin Jake'ten geriye kalan son etleri ve kemikleri çiğneyişini ve muşamba örtüye tükürüşünü izlerken, pişmanlıkla derin derin ofladım. Tam eğilip Jake'in kafasını saçlarından tutacağım sırada, makine ani bir sesle kapandı.

Tabancamı kılıfından çıkarırken kalbim duracak gibi oldu. Kafayı yere attım, doğrulurken kedi kovucu spreyi kaptım ve hem tabancayı hem de spreyi traktörümün önüne doğrulttum.

Nolan Rhodes yanaklarındaki derin gamzelere yayılan tekinsiz bir gülümsemeyle karşımda duruyordu.

"Merhaba, Harper," dedi. Kazağının kapüşonunu ıslak saçlarından aşağı indirdi. "Sende geri almayı istediğim bir şey var."

Tabancanın namlusuna baktım, Nolan'ın yüzüne nişan aldım ve yanındaki emniyet kilidini açtım. Tam o sırada Morpheus, çok geç kalmış bir uyarı gibi gakladı. "Notumu aldın demek. Gayet açık bir mesaj olduğunu düşünmüştüm ama burada olduğuna göre bir şey eksikti sanırım. Şuna ne dersin?" Öksürüp dramatik bir şekilde duraksadım. "*Siktir. Git.* Carnage Burnu'ndan defolup gidersen ve bir daha asla geri dönmezsen, defterinin güvenli bir yerde olmasını sağlarım. Bu sefer yeteri kadar açık oldu mu?"

Nolan'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Loş ışıkta yanında bir şey parladı. Lastiğine sapladığım bıçağın sapını sıkıca kavramıştı ve keskin tarafını beni öldürmeye hazır bir şekilde bana çevirmişti. "Henüz hiçbir yere gitmiyorum. Sen bana defterimi verene dek gitmiyorum."

"Elimdeki kozu öylesine sana vereceğimi mi sanıyorsun? Sana bir bok vermiyorum," dedim tabancayı sıkıca kavrayarak. "Her şeyi daha da yanlış anlamadan önce gitmen gerek. Bir hata yapıyorsun. Düşündüğün kişi değilim."

"Haklısın. Sadece geçmişinden kaçan ödleğin teki olduğunu sanmıştım. Ama aslında ruhu olmayan bir canavarmışsın."

Nolan küçümseyici bir tavırla bakışlarını ağır ağır ayaklarıma indirdi, bir tiksinti ifadesiyle tekrar yüzüme çevirdi. Nedense, bu hareketi beni onu tanıdığım kısa sürede yaptığı zehir zemberek yorumlardan daha çok etkiledi.

Berabere.

Bu sözcük bir anda aklıma geldi ve beni öyle bir çiğneyip geçti ki az kalsın nerede olduğumu unutacaktım. Aradan geçen yıllara rağmen, bu sözcüğü söyleyen ses zihnimde gayet netti. Böylesine endişe verici bir âna müdahale etmeye hakkı olmayan bir anıydı bu.

Zihnimdeki sesin yankısından kurtulmaya çalışarak başımı sadece hafifçe, belli belirsiz salladım. Nolan'ın bunu fark edeceğini sanmıyordum ama fark etti ve kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Dışarıdan öyle gözükebilirdi ama bu bir endişe ifadesi değildi. Sadece kafa karışıklığıydı. Bundan emindim. Ama anlık bir empati hissettiyse bile bunu istemiyordum. Ondan istemiyordum.

İçime bir nefes çektim, tam ganimetlerini içeren anı defteriyle ilgili tartışmama devam etmek üzereyken bir başka ses düşüncelerimi böldü.

"Güzel cinayet kuşu," dedi Morpheus bahçe duvarından. İkimiz ona dönerken, taşın üstündeki son et parçalarını gagaladı. "Nam, nam. *Kurabiye*, *K* harfiyle başlar."

Morpheus üç kere gakladı, sonra da traktörün dizel motorunun sesini taklit etti.

Nolan önce talaş makinesine, sonra yüzüme baktı ve yüzündeki tiksinti ifadesine bir de hayret ifadesi karışmaya başladı. "Talaş makinene Susam Sokağı'nın çok sevilen karakteri Kurabiye Canavarı'nın ismini verdin ve bir kuzguna öldürdüğün insanlardan yaptığın atıştırmalıklar için yalvarmasını mı öğrettin?"

Güçlükle yutkundum. "Kulağa geldiği kadar kötü değil."

"Doğru," dedi Nolan, gözlerindeki parıltı yok olurken. "Daha kötü."

"Benim için yeteri kadar iyi," dedi Morpheus, Kurabiye Canavarı'nı taklit edişimi ustalıkla taklit ederek. İçimden yüzümü ovuşturmak geçti ama tabancayı da kedi kovucu spreyi de bırakmak istemiyordum. Nolan'ın yüzündeki saf nefret ifadesine rağmen, ikisi de bana hazır birer silah gibi görünüyordu. Nolan'ın bakışları, uyuyan bir yanardağın şiddetli bir şekilde patlamasına neden olacak kadar ateşliydi.

"Sen korkunç bir insansın," dedi. Sanki beni buna inandırmak istediği kadar kendisini de ikna etmeye çalışıyordu.

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadım.

"Sahi mi? Ben çok şey bildiğimi düşünüyorum." Bir adım daha attı ve vücudumdaki her şey bana kaçmam için haykırırken, tabancamı yüzüne doğrultmuş bir hâlde olduğum yerde kaldım. "İnsanları öldürüp arabayla kaçıp gittiğini biliyorum. Cesetlerden bir talaş makinesiyle kurtuluyorsun."

"Sen insanları öldürüp bir anı defteri hâline getiriyorsun. Hem suçlusun hem güçlü."

"En azından, ben onlardan doğru dürüst kurtuluyorum. Kemik parçalarının sihirli bir şekilde toprakta erimediğini biliyorsun, değil mi? O bahçecilik ödüllerini nasıl aldığını biliyorum sanırım. Belki polis de bilmek ister." Nolan kaşlarını çatıp muşambaya, sonra da yeni ektiğim çiçek tarhlarına baktı ve öfkeli bakışlarını tekrar bana çevirdi. Bana bir adım daha yaklaşırken, bıçağın sapını biraz daha sıkı tuttu. "Söylesene, yaşlı adamla mı avlanıyorsun? Yoksa onun pis işlerini mi temizliyorsun? Bu yüzden mi bu kulübede yaşamana izin veriyor? Belki de seni hep sahip olmayı hayal ettiği bir kız evlat yerine koyuyordur."

Göğüskemiğimin altında bir safra dalgasının kabarmaya başladığını hissettim. Nolan ne dediğinin farkında mıydı

yoksa bu acımasız bir tesadüf müydü, bilemiyordum. Her halükârda, sözleri derimin altına işledi, tabancayı daha sıkı kavrayan avucumun eldivenimin içinde ısınmasına neden oldu. "Arazimden defolup gidersen belki yaşamana izin veririm," diye tersledim, bana ufak bir adım daha yaklaştığında. Geri geri gitmem gerekiyordu. Ya da onu vurmam, silah sesinin yakınlardaki komşuların ve turistlerin dikkatini çekme riskini göze almam gerekiyordu. Defterinde ismimin olduğu sayfayı yırtıp kanıt olarak sunabilirdim. Jake Hornell'dan geriye kalanları hızla temizlemeye çalışabilir ve Carnage Burnu'nun beceriksiz şerifi Yates'in, Nolan'dan –Arthur Lancaster'ın arazisine izinsiz girip hayatımı tehdit eden o adamdan– başka bir şeyle fazla ilgilenmeyeceğini umabilirdim.

Hâlâ Nolan Rhodes'u yüzünden vurmanın risklerini ve faydalarını düşünürken, kafatasımın sınırları içinde dönüp duran bütün düşünceleri bölen bir şey söyledi.

"Polis burada tek bir olayın bile üstüne gitmeyeceği için, belki de hazır yaşlı adam dikkatlerini çekmişken şu amatör araştırmacı Dedektif Avcıları grubunu haberdar etmem iyi olur."

Damarlarımda akmakta olan o ateş bir anda buz kesti. "Ne dedin?"

"Dedektif Avcıları. Buradalar ve her an..."

"Kim burada?" dedim geriye doğru bir adım atarak. *"Kim?"*

Nolan'ın gözlerinde, neredeyse bir zırh gibi kuşandığı kötülüğü ve nefreti gizleyen bir merak kıvılcımı parıldadı. Sanki duymayı hiç istemediğim bu ismi bunun yanlış olduğunu bile bile söylemişti. İlk ortadan kaybolduğumda izimi süren adamdı bu. Azimliydi. Kararlıydı. Daha da kötüsü, şöhreti bir tilki kokusu almış bir tazı gibi kovalıyordu. Grubu başka insanların peşine düştüğü zaman hikâyemin unutulduğunu

düşündüğümden beri onu yakından izlememiştim. Ama Nolan "Sam Porter," dediği anda feci bir hata yaptığımı anladım.

O iki sözcüğün ağırlığı altında tereddüt ettim. Nolan da bunu fark etti. Parmağımı tetikten çektiğim kısacık bir an yaşandı. Tabancayı aşağı indirdiğimde, karşısına bir fırsat çıktı.

Nolan bu fırsatın üstüne atladı.

Silah elimden uçtu ve çimlerin üstüne düştü. Ancak elimdeki kedi kovucu sprey şişesini bıçağının düz kenarına savuracak kadar vaktim oldu. Ama daha bıçak yere düşerken, Nolan diğer elini boynuma dolamıştı bile. Elini sadece nefes almama izin verecek kadar gevşetti. Avucu çenemin altında sıkılaştı, parmaklarını sert bir şekilde ve acımasızca boynuma geçirdi. Beni kendisine çekerken ve lanet olasıca ruhumu yutacakmış gibi gözlerimin içine bakarken, nabzımın sıcak tenine karşı hızla attığını hissettim. "Defterim. Nerede. Dedim."

İçine çektiği her nefeste yüzümde nane kokusu ve öfkesini hissettim. Her yanından yayılan müthiş öfke aramızdaki havayı kapladı. Sol gözündeki o kahverengi leke, içindeki iblis yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi koyulaştı. Doğruca gözlerine baktım, ortaya çıkması için iblise meydan okudum. Sesim boğuk çıkıyor olabilirdi ama "Siktir git," derken ses tonum zehir gibiydi.

Parmaklarını daha da sıkınca öksürmemeye çalıştım. "Sen konuşana dek sana işkence edebilirim."

"Daha önce işkence gördüm. Ne istiyorsan yap," diye fısıldadım öfkeyle. Her kalp atışıyla başımdaki baskı artıyor, gözlerimde bir nabız gibi atıyordu. Nolan bir an için kaşlarını biraz daha çattı, bakışları yüzüme kaydı ve gözlerime baktı. "Ama şunu bilmen gerek..." Eldivenli elimle bileğini kavradım ve aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde kendimi ona çektim. "Değerli defterin, hakkında topladığım tüm bilgilerle doğruca FBI'a gidecek. Kiralık arabanın plakası.

Kullandığın ilaç. Reçeteni yazan eczane. Lanet olasıca telefon numaran. İster beni incit ister öldür. Bir şey yaparsan, hayatının nasıl tepetaklak olduğunu görürsün. Eminim ki ebeveynlerin ve kız kardeşin kaybettikleri onca şeyden sonra Nolan Rhodes'un *gerçekte* kim olduğunu öğrenmekten gurur duyacaktır."

Ailesinden söz ettiğimi duyduğu anda, Nolan'ın acımasız ifadesinin altında ilk kez huzursuz olduğunu fark ettim. Hissettiği korkuyu bastırmaya çalışıyormuş gibi çenesindeki kaslardan biri seğirdi. Elini içime tam bir nefes çekebileceğim kadar gevşetti.

"O defteri geri alabilmenin tek bir yolu var," dedim. Nolan'ın yüzünde korkunç bir öfke ifadesinin belirdiğini, dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. "Arthur'u korumama yardım et. Sam'i buradan uzaklaştır."

"Onu öldürmemi istiyorsan, bunu yapmayacağım."

"*Kesinlikle* hayır." Dik dik ona baktım, gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. "Bunu yaparsan, Dedektif Avcıları resmen buraya çöker. Etrafımız o saplantılı komplocularla çevrilir. Sadece buradan gitmesini sağla."

Nolan bir kahkaha patlattı. Bana gülümserken, yüzünde zerre kadar neşe ya da samimiyet belirtisi yoktu. "Yani seri katil hayırseverini, izini doğru düzgün süren adamdan korumana yardım etmemi istiyorsun. Süper doğrusu."

"Teklifim bu. Kabul et ya da başını yak."

"Neden Sam'in buradan uzaklaşmasını sen sağlamıyorsun? Buradaki ufak düzeneğine bakılacak olursa," dedi başıyla talaş makinesini işaret ederek, "dikkatini arkadaşından ayırıp başka bir yere yöneltebileceği bir neden uydurabilirsin. Belki hayatında bir kez olsun asil bir davranışta bulunabilir, Arthur'u kendin koruyabilirsin."

Ettiğim yeminler dilimin ucuna geldi. Ne pahasına olursa olsun yerine getireceğim yeminler. "Onu ben koruyabilseydim,

bunu yapardım," dedim. Bana inanıp inanmayacağını bilmiyordum ama doğruyu söylüyordum. Porter'ı sadece gizemli bir olayı çözmek için orada olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Şöhret peşindeydi. Dahası, kimse ona benden daha iyi bir hikâye sunamazdı. Sam Porter'ın bana fazla yaklaşmasına izin verirsem, beni spot ışıklarının altına iterdi ve o zaman o parlak ışıklar kim bilir neleri ortaya çıkarırdı. Verdiğim bütün sözler –Arthur'a, kendime, geçmişimde bıraktığım hayaletlere– ellerimde un ufak olurdu.

Keşke o kadar basit olsaydı.

Bu işi tek başıma yapamazdım. Nolan Rhodes oraya beni öldürmek için gelmiş olabilirdi ama birden beni kurtarabilecek olan tek kişiye dönüşmüştü.

"Ya bana yardım edersin ya da defterin yetkililere gider."

Ofladı, tek bir bakışla etlerimi kemiklerimden ayırabilirmiş gibi dikkatle bana baktı. "Diyelim ki sana yardım ettim. Sonra ne olacak? Bana defterimi geri verip elimi kolumu sallaya sallaya gitmeme izin mi vereceksin?"

"Evet."

"Defteri elime aldığım anda arkamı dönüp seni öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Eh, sanırım bunu yapabilirsin." Omzumu silktim. "Ama kanıtların geri kalanı başını yine de derde sokabilir."

Aramıza bir sessizlik çöktü. Boynumu saran eli yine biraz sıkılaştı ve içime çektiğim nefesi tuttum. *Berabere*, sözcüğü zihnimde bir kez daha yankılanırken, gözlerim kararmaya başladı. Gözlerimi sadece bu anıyı aklımdan atabilmek için kapattım ve bunu yaptığım saniyede Nolan elini başımdaki uğultunun dineceği kadar gevşetti.

"Arthur konusunda sana yardım edeceğim. Sonra, bana defterimi ve benden aldığın her şeyi geri vereceksin," dedi nihayet.

"Sana defterini ve silahlarını geri vereceğim. Kasabadan gideceksin. Geriye kalanlar bende duracak çünkü birlikte geçirmeyi dört gözle beklediğim çok eğlenceli zaman boyunca bana karşı kanıt toplayacağından eminim. İster kabul et ister etme."

O defteri geri almayı ne kadar istediğini görebiliyordum. Gözlerinin arkasında bir savaş yaşanıyordu. Ama sırf üstünlük bende ve yardımına ihtiyacım var diye ona güvenemezdim. Anlaşmamız sona erdikten sonra elimde ne gibi bir kanıt olursa olsun, defteri aldığı anda beni öldürecekti. Bundan emindim.

Tek kurtuluş çarem önce benim onu öldürmemdi.

"Güzel cinayet kuşu," dedi Morpheus pusların arasından, sesimi kusursuz bir şekilde taklit ederek.

Yutkundum, elimi Nolan'ın bileğinden çektim ve tokalaşmak için ona uzattım. "Evet, anlaştık mı?"

Nolan ateşkes ilan edermiş gibi uzattığım elime baktı. Yüz ifadesinden ne düşündüğü belli olmuyordu ve gözlerini kan lekeli eldivenime dikmişti. Uzun bir süre sonra, bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi ve parmaklarını teker teker gevşeterek elini boynumdan çekti. Morpheus gölgelerin arasında gakladı. Belki de kötü olayların habercisiydi. Ya da tekinsiz bir şarkıya gizlenmiş kaderin habercisiydi. Nolan eldivenimi çekiştirip çimlere fırlatırken ve gözlerini benden ayırmadan elimi sıkıca kavrarken, Morpheus'un şarkısı arka plana karıştı. "Bir yanlış anlaşılma olmasın," dedi. "Ben yakalanırsam, seni de beraberimde götürürüm."

"Eminim." Elini iki kere sıkarken, dudaklarıma yerleşen sinsi gülümsemeyi engelleyemedim. "Anlaşma yarın başlıyor."

Diğer elimdeki kedi kovucu spreyi kaldırdım ve yüzüne sıktım.

Nolan elimi bırakıp geri geri gitti, yüzünü korumak için kolunu kaldırdı. "Neler oluyor? Ne halt ediyorsun?"

"Benden *uzak* durmanı sağlıyorum! Bir gün için yeteri kadar saçmalıklarınla uğraştım."

"Gözlerim *yanıyor*."

"Güzel," dedim hışımla. Spreyi üç kere de eline sıktım. "Defol arazimden. Lanet olasıca kafanı da al. Pisliklerini temizleyecek değilim."

Jake'in kafasını ona fırlattığımda, tak diye göğsüne çarptı. Kapüşonlu kazağının koluyla gözlerini silerken, muşambanın yanındaki bahçe hortumunun vanasını açtım ve ona fırlattım.

"Yarın öğleden sonra gel de ne yapacağımızı konuşalım," dedim. Nolan hortumu almaya çalışırken ve küfürler sıralarken, bıçağı ve silahı aldım. Hortumu yüzüne tuttu, soğuk suyun altında gözlerini kırpıştırdı. "Seni o zamandan önce burada görürsem, daha anlaşmamızı yerine getirmeye başlamadan kendini talaş makinemde bulursun."

Son bir bakış fırlattıktan sonra, oraya beni öldürmek için gelmiş olan adama sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

Ny. Ozlem

GANİMETLER

Harper

"KESİNLİKLE EMİN MİSİN? Cep Roketi esasında bir ölüm tuzağıdır," dedi Lukaş, ben eski motorsuz yarış arabasının kanvas örtüsünü geri çekerken.

"Hepsi öyle değil mi zaten?" Etrafımızı bir toz bulutu kapladı, barakanın ince penceresinden içeri sızan gün ışığını yakaladı. Gövdesi kesilip üzerine ek çelik paneller lehimlenmiş iki viski fıçısından yapılmış o eğreti arabaya biraz yaklaşırken, yüzümün önünde elimi sallayarak toz bulutunu dağıtmaya çalıştım. Arthur'un dehası, âdeta eski meşe tahtalara damgalanmış olan Lancaster İçki Fabrikası logosunun yanında parıldıyordu. "Arthur'un buna Cep Roketi demene izin verdiğine inanamıyorum."

Lukas hafifçe güldü, elini süslü kanadın üstündeki silinmiş ismin üstünde gezdirdi. "Penis argosunu pek bilmezdi. Bert beni anons ederken neredeyse altına edecekti. Arabayla ilgili yorumlarda gayet bariz imalarda bulunurken, büyükbabam durumu hemen çakozladı. Ondan sonra tam iki hafta ceza aldım." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi ve geçmişi düşünüyormuş gibi dalgınlaştı. "Yine de buna değdi. Hayatımın en güzel günüydü."

Lukas'ın hayatın yükü ona taşıyamayacağı kadar ağır geldiğinde hep yaptığı gibi elini kısa siyah saçlarının arasında

gezdirip ensesini kavrayışını izlerken kalbim sızladı. Sadece bir an için gözlerime bakmasına rağmen, asla iyileşmemiş olan bir yaranın tırtıklı kenarlarını görebileceğim kadar uzun bir süreydi. Tüm hayatı boyunca sevdiği Maxine isimli bir kızın açtığı bir yara. Oradan kaçmak için can atıyormuş gibi mezuniyet günü hiçbir açıklama yapmadan, gecenin bir yarısı Carnage'dan giden kız.

Bu olay Lukas'ı yerle bir etmişti. Uzun boylu, fit ve otuzuna gelmeden kimseye muhtaç olmadan yaşayabilecek kadar zengin bir adamdı; üstelik yüzünde yaralı bir ruhun izlerini taşıyan bir yakışıklılık vardı. Yine de bakir olduğundan yüzde doksan dokuz emindim. Gerçi bu beni hiç ilgilendirmezdi.

"Roket'i kullanmamın bir sakıncası olmadığından emin misin?" dedim. Onu kardeşim gibi düşündüğümden biraz garip bir his olsa da düşüncelerimi pek çok kere kafamı kurcalayan "Lukas bakir mi?" sorusundan uzaklaştırmaya çalıştım. Lukas ben daha sorumu tamamlamadan başını iki yana sallamaya, sorumu geçiştirmeye başlamıştı bile. "Başka bir araba bula—"

"Hayatta olmaz. Hiçbir sakıncası yok, Harper. Eski şaşaalı günlerine geri döndüğünü görmek beni çok mutlu eder." Lukas sevgiyle arabanın ön kısmına vurdu ve arabanın altında bir şey çınlama sesiyle yere düşüp gölgelerin arasına yuvarlandı. "Evet... Sanırım, on yıl kullanılmamış olması geri dönüştürülmüş parçalara faydalı olmamış. Onu söküp en azından ilk yaptığımız zamankinden bile daha yarışa hazır olduğundan emin olmalısın."

Gerçekçi olmak gerekirse, yarışa sadece iki hafta kaldığından, komple bir yenileme işi mümkün olamazdı. Ama gülümseyip başımı salladım. "Evet, uçmaya hazır olmasını sağlayacağım. Ama ona yeni bir isim verebilirim. Büyükbabanla başımı belaya sokmak istemiyorum doğrusu."

"Hâlâ beni şikâyet ettiğin için sana kızgınım. O oluklar insanın başına dert. Bütün öğleden sonra onlarla uğraşacağım ve tiyatro provasından önce duş almak için vaktim kalmayacak. Ross hâlâ yapımda Canavar rolünü kaptığım için beni kıskanıyor. Herkesin önünde ter koktuğumu söyleyeceğinden eminim."

"O zaman, kanalizasyon sisteminden söz etmediğim için bana *kesinlikle* teşekkür etmen gerek." Lukas gözlerini devirip bana tozlu bir bez fırlatırken gülümsedim. "Merak etme, ustayı arayıp tamir için çağırdım. Bununla uğraşmana gerek yok. Şimdilik."

Lukas'ın yüz ifadesi yumuşadı ve bir tabureyi sildikten sonra çatlamış vinil yüzeyin üstüne oturdu. "Büyükbabamla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sen olmasan, burası başımıza yıkılırdı."

"Sorun değil."

"Arthur Lancaster'dan söz ediyorum. Her zaman bir sorun vardır."

Lukas bu konuda haklıydı. Arthur *her zaman* sorun demekti ama hayran olduğum bir şekilde. Dahası, sorunlu davranışlarının büyük bir kısmı Lukas'ın bile bilmediği gizli bir hayata işaret ediyordu. Onun neler yapabileceğini bilen iki kişiden biri bendim. Ben, yani en yakın müttefiki. Bir de La Plume, yani baş düşmanı. Sanırım, şimdi üçüncü bir kişi de vardı.

Nolan Rhodes.

Bakışlarım bir gün önce Nolan evime gelmeden önce motorsuz arabanın altına gizlediğim çantaya kaydı. "Aslında," dedim sırt çantasını çıkarıp, "senden bir iyilik isteyeceğim."

Lukas sessiz bir soru sorarmış gibi kaşlarını kaldırdı ve ona Nolan'ın sırt çantasını verirken gülümsedim. "Bunu gizlemeni istiyorum. Benim bulamayacağım bir yere gizle.

Kimseye de nerede olduğunu söyleme. Tabii, başıma bir şey gelmediği sürece."

Kaşlarını çattı. Dokunursa patlayabilirmiş gibi çantaya baktı. En sonunda, yutkunarak çantayı aldı ve kucağına koydu. "Nasıl yani? 'Başıma bir şey gelmediği sürece' derken neyi kastediyorsun?"

"Ortadan kaybolmam gibi. Ya da kendime gelip sana neler olduğunu anlatamayacağım kadar ağır yaralanmam gibi. Ya da ölmem gibi."

"Neden söz ediyorsun? Başın dertte mi?"

"Her şey yolunda."

"Bana hiç de öyle gelmedi. Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım, fermuarı açmaya yeltendiğinde elimi elinin üstüne koydum. Hayatı çoğu zaman farkında olmadığı karanlıkla çevrili olmasına rağmen, Lukas karanlık bir adam değildi. Arthur'un hayat boyu inşa ettiği şeyin benim yüzümden yıkılmasına izin veremezdim. "Bu, bir *gizli bilgi* durumu. Ne kadar az şey bilirsen, herkes için o kadar iyi olur." Başımı bir kere sallayıp elini sıktım. "Lütfen. Bunu güvenli bir yere koy ve içinde ne olduğuna bakma. Bir şey olursa, doğruca FBI'a yolla."

"FBI'a mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Şerif Yates hiçbir şey yapamaz. Bunun iki beyin hücresinin birbirine sürtebilecek birine gitmesi gerek."

Barakaya sessizlik çöktü. Lukas gözlerini yüzüme dikerken, aramızdaki ışık huzmesinin arasındaki toz zerrecikleri havada dönüyor, farklı dünyalara ait olabilecek iki yaratık arasında uhrevi bir sınır oluşturuyordu. Lukas Lancaster, Carnage Burnu'nun meleğiydi. Ben de onun cennetini kirletmek için gelen ruhları ele geçiren iblistim.

Sırt çantasını omzuna asıp başını salladığında, onun sığınağını güvende tutmayı başaramadığım hissine kapıldım.

"İyi olduğundan emin misin? Senin için gerçekten de endişeleniyorum," dedi Lukas. Koyu kahverengi gözlerini gözlerime dikti ve endişeyle kaşlarını çattı. Koyu saçları, kirli sakalla çevrili köşeli çenesi, atletik yapısı ve geniş omuzlarıyla; kareli gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, malt özü gibi kokan bu adamın tüm endişelerini böylesine açık dile getirebileceğini tahmin edemezdiniz. "Arthur'la ilgilenerek büyük bir sorumluluk üstlendiğin için üzgünüm. İstersen ben biraz daha fazla burada—"

"Hayır, Lukas." Cep Roketi'nin üstündeki kanvas örtüyü indirdiğimde, etrafımızı volkanik patlamayı andıran bir toz bulutu sardı. "Arthur'la vakit geçirmeye bayılıyorum. Hem senin içki fabrikasını yenilemen de onu çok mutlu ediyor. Bu işin çok vakit aldığını biliyorum. Benim için sorun yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim, kapıya doğru giderken koluna hafifçe vurarak. Lukas kalkıp peşimden geldi. "Yardımına ihtiyacım olursa, sana hemen haber veririm. Zaten çok geçmeden daha normal bir programın olacak, hiç endişelenme. Üstelik, buna değecek. Bütün kasaba fabrikanın yeniden açıldığını ve düzgün bir şekilde işlediğini görünce çok heyecanlanacak."

Lukas omuz silkti, arkasını dönüp zinciri barakanın kapı kollarından geçirerek asma kilidi kilitledi. Yanımda durdu ve manzaraya baktık. Lancaster Malikânesi'nin bulunduğu tepeden bütün kasabayı görmek mümkündü. Tepemizdeki pofuduk beyaz bulutlar kesilmek bilmeyen deniz esintisinde sürükleniyordu. Güneş ışınları suya ulaşabilmek için bulutların yumuşak kenarlarını delip geçiyor, uzakta suyun parlak yüzeyinde tekneler gidip geliyordu. Kasabanın merkezindeki Viktorya tarzı denize bakan evlerin canlı renkleri, burada yeteri kadar uzun yaşamış olanlar için ölümü ve nahoş anıları barındıran derinliklerin karanlığına meydan okuyordu. Bu

kasabanın her parçası, Lancaster Malikânesi'nin gölgesinde var oluyordu. Malikâne arazisinde yaşayan insanlar bile.

"Heyecanlanacaklarından emin değilim," dedi Lukas düşüncelerimi okumuş gibi. "Evet, bazıları heyecanlanacak. Ama hepsi değil."

Ona baktım, gözlerimi kısarak düşünceli ifadesini çözmeye çalıştım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmem. Sadece bazı şeyleri asla unutmaya hazır olamayacaklarını hissediyorum. Anneme olanlar gibi." Omzunu silkti, bakışlarını kasabadan ayırmadan çantanın kayışını biraz daha sıkıca kavradı. "Bu sabah damıtma imbiklerini temizlemek için malzeme almaya Maya'nın dükkânına gittiğimde, belgesel çeken bir adamın ona malikâneyle ilgili sorular sorduğunu söyledi. *Belgesel*, Harper. Sanki birisi hep ailemin geçmişini deşmeye çalışıyor. Anlarsın ya?" Başını iki yana sallarken bana bakmamasına sevindim. Çünkü bakmış olsaydı, dişlerimi birbirine sürterken çenemin nasıl gerildiğini ya da yanaklarımın kızardığını görebilirdi. "Anlaşılan adam geçen gün Daryl Winkle'a Ballantyne Nehri'nin oradaki arazimizle ilgili sorular sormuş."

Gözlerimi kıstım ve Lukas birden kalbimin odacıklarına yayılan paniği hissetmiş gibi bana baktı. "Bunu neden merak etmiş ki?"

"Büyük ihtimalle, o araziyi geçen ay sattığım içindir ama onu neden ilgilendirdiğinden emin değilim."

Nefesim boğazıma kaçınca, az kalsın boğulacaktım. "*Ne* yaptım dedin?"

"Sattım," dedi Lukas kaşlarını çatarak. "Artık oraya ihtiyacımız yok. Konsey imar izni çıkarmak için işlemleri hızlandırdı—"

"Kime sattın?" Sesimin biraz fazla sert çıktığını çok geç fark ettim. Lukas dikkatle bana bakarken, yüzüne derin bir

şüphe ifadesi yerleşti. "Özür dilerim. Arthur bana sana vekâlet verdiğini söyledi ve bu konu beni hiç ilgilendirmez. Sadece şaşırdım, o kadar."

"Bunun, gizlememi istediğin şeyle bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Bu yalanı boğazımdan zorla çıkarmak istiyormuş gibi başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece çok meraklıyım, sormamın başka bir nedeni yok."

Lukas hâlâ dikkatle yüzüme baktığı hâlde, çenesi gevşer gibi oldu. "Viceroy isimli bir emlak geliştirme şirketi. Bir süre önce beni aradılar, nehrin kenarında yeni bir butik otel inşa etmeyi planladıklarını söylediler. Oldukça hevesliler. Bert'ten izinlerini aldıklarını ve kazıcıları bile kiraladıklarını duydum. Sanırım, fabrikadaki işlere o kadar daldım ki bunu söylemeyi unuttum... Özür dilerim. Fabrika beni çok meşgul etti."

"Hayır, özür dileme." Yeterince inandırıcı görünmesini umduğum bir gülümseme takındım. "Harika," dedim ama bu da lanet olasıca bir yalandı. Suçluluk hissi kalbimi kemirmeye başlamıştı. Zaten var oluşum yeteri kadar kandırmacayla dolu olduğundan, önemsediğim insanlara doğrudan söylediğim yalan miktarını kısıtlamaya çalışıyordum. Arthur dışında, Lukas korkmadan yakınlaştığım tek kişiydi ve zaten nasıl bir kadın olduğumu bilmediği için her daim suçluluk hissediyordum. Durumun daha da kötüye gitmesini istemiyordum. "Satış ne zaman kesinleşecek?"

"Tam üç hafta sonra."

"Üç hafta sonra," diye yanıtını tekrarladım ve boğazıma kadar yükselen acı kahkahayı içimde tutmaya çalıştım. "Süper... Süper. Şey, artık gitsem iyi olacak." Ona bir kez daha tatlı, sakin bir gülümseme fırlatıp gözlerinde beliren şüphe ifadesini dindirmeye çalıştım. Elimi kaldırıp hafifçe salladım ve arazinin kenarındaki evime uzanan patikaya döndüm. "Damıtma imbikleriyle iyi eğlenceler."

Ninova

"Bir dahaki sefere, ben seni büyükbabama şikâyet edeceğim," diye seslendi arkamdan ama ortaparmağımı kaldırdım ve eve kadar yolun geri kalanını koşarak gitmemek için kendimi tuttum.

İçeri girdiğimde, kesik kesik nefes alıp veriyordum ve kalbim her atışında göğüskafesimi zorluyordu. *Üç lanet olasıca hafta.*

Hızlı adımlarla merdivenlere gittim, basamakları ikişer ikişer çıktım ve merdiven boşluğuna geldiğimde misafir odasına döndüm. Bebekliğinde Lukas'a ait olan odada hava her zaman durgundu. Arthur çantasını aramaya kalkıştığı takdirde, mutfak dışında en çok oraya girmeye çekineceğini biliyordum çünkü o odayla ilgili anıları beyninin o kadar derinlerine kazınmıştı ki hastalığının bile bunları yok edemeyeceğini biliyordum. Yatağın altına gizlediğim çantayı alıp aşağı kata indirdim.

"Bir cinayet çantasından diğerine," dedim yüksek sesle. Kalın minderli koltuklardan birine oturup çantayı yere bıraktım. "Hayatımı ne hâle getirdim?"

Kesinlikle beklediğim gibi olmamıştı. Güzel bir evim, mutlu bir çocukluğum olmuştu. Normal bir hayatımın olacağını sanıyordum. Ama evren sizi yanıltmaya bayılır. Bir gün her şeyi tepetaklak eder. Hatta bir gün bir seri katil tarafından yakalanıp adam sizi mahzenine tıkarken "Beklentilerine sıçayım," der.

Koltuğa oturup Arthur'un sihirbaz çantasından "kara defterini" çıkardım.

"Tanrım. Bu... tam *Arthur'a* göre bir şey." Parmaklarımı defterin yumuşak deri kapağının, Arthur'un kaligrafiye kendi elleriyle yapıştırdığını tahmin ettiğim altın rengi boyayla kabartmalı hâle getirdiği harflerin üstünde gezdirdim. İlk kez cesaretimi toplayıp isimlerden, tarihlerden ve ölüm şekillerinden oluşan değerli kayıtlarını bu kadar dikkatle inceliyordum.

Defterin yıpranmış kapağını açtım. İçinde zehir tarifleri vardı. Zehirli gazlarla ilgili notlar. Silahlarla, çözünmeyle ilgili değerlendirmeler. Uzun yıllar, her cesetten nasıl kurtulduğunu ayrıntılı bir şekilde not etmiş, gömdüğü yerleri arazilerinin haritalarının üstünde sayılarla işaretlemişti.

Ballantyne Nehri'nin oradaki arazi parselinin olduğu sayfayı açtım.

O anda, kanım damarlarımda donmuş gibi hissettim.

Gözlerimi yumdum ve korku içinde nefesimi uzun uzun dışarı verdim. "Başım büyük bir belada."

Sönük şöminenin oradaki ufak masada duran satranç tahtasına baktım.

Berabere.

Sesi yine zihnimde yankılandı.

Avuçlarımın dibini gözlerime bastırdım.

"İkimiz de kazanmadık," diye yankılandı sesi geçmişte.

"Bırak da bu sefer kaybedeyim, Adam," dediğimi hatırladım. Bir çekicinin gelmesini ve ıssız bir toprak yolda bozulan aracımızı çekmesini beklediğimiz gündü. Adam'ın o çok sevdiği yarım ay biçimli tütsülükte yanan palo santo tütsüsünün dumanının kokusu hâlâ burnumdaydı. Tütsülük o zamanlar evimiz dediğimiz minibüsteki ufak odun sobasının üstündeydi. Hayatımızın parçalandığı, un ufak olduğu ve etrafımıza yıkıldığı gündü.

Bazen aradan geçen beş yıl hiç yaşanmamış gibi hissediyordum. Zihnimde sesini o kadar net duyabiliyordum.

"Senin için her zaman kaybedeceğim." Adam'ın sözlerine, yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesi sıcaklık katarken, tahtanın üstünde şahını devirdi ve oyunda yapacak başka hamle kalmadığında hep yaptığı gibi berabere kaldığımızı anlattı.

Tam bir saniye sonra, kayar kapımız üç kere tıklatıldı.

Gözlerimi açmaya ve unutmaya çalıştığım, izin verirsem beni boğacak o zamandan kendimi uzaklaştırmaya çabaladım. Satranç tahtasının üstüne dizilmiş, yeni bir oyuna hazır olan taşlara baktım. Adam'ın gülümsemesinin anısı nihayet yok olana dek taşlara baktım ve peş peşe derin nefesler aldım.

Verdiğim sözleri tutmam gerekiyordu. Adam'a asla umudumu yitirmeyeceğime dair verdiğim söz. Arthur'a bu kasabayı korumak için verdiğim söz.

Kendime verdiğim sözler.

Dikkatimi güçlükle kucağımda açık duran deftere verdim. Hâlâ haritaya bakarken, cebimden telefonumu çıkardım ve bakışlarımı sadece rehberime yeni eklediğim numarayı bulacak kadar haritadan ayırdım. *Kıymalık Köfte Adamı.*

Numarasına bastım ve sesi hoparlöre verdim.

Telefon iki kere çaldıktan sonra, Nolan Rhodes'ın tatlı sesini duydum. "Kimsiniz?"

"Sence kim?" Yakın geleceğime, mürekkeple ve bana eski kan lekeleri gibi gelen kahverengi beneklerle dolu olan haritaya bakmaya devam ettim. Defteri yüzüme yaklaştırdım ve tereddütle kokladım. Sayfadan yayılan mürekkep ve deri kokularını, kenarları tırtıklı pamuk kâğıdın liflerinin arasına bir hayalet gibi çökmüş olan küf kokusunu hissedebiliyordum. Burnumu kırıştırdım. "Neden erkeklerin kan ve deri içeren defterleri var?"

"Ne dedin?"

Gözlerimi devirdim, kara defteri kapatıp koltukta yanıma koydum. "Hâlâ değerli anı defterini geri istiyor musun?"

"Başka işlerim de var. Sen 'anı defteri' dediğin anda, koşa koşa kapına gelecek değilim."

"Bunun yalan olduğunu biliyorsun. Buraya benim için geldin. Tabaklanmış ufak deri ganimetlerinden birine

dönüştürmek için. Ama ganimet kasan bende olduğuna göre, biraz vaktin olduğunu düşünüyorum."

"Bütün dünyanın etrafında dönmesini bekliyorsun. Şok geçirdim."

Dilimin ucuna kadar gelen sert yanıtı içimde tuttum. Ona kiminle konuştuğunu bilmediğini söyleme dürtüsünü içime atacak kadar dayandım. Bakışlarım tekrar satranç tahtasına kaydı. Eskiden olduğum kişiden ne kadar kaçmaya çalışsam da o kadın oradaydı ve yok etmeye çalıştığım bir geçmişi sahiplenmeye hazırdı. Ama onu Nolan Rhodes gibi birisinin yüzeye çıkarması için bu kadar zamandır gizli tutmamıştım.

"Basit bir soru, Nolan. İstersen defteri FBI'a yollayabilirim."

Yanıt verdiğinde, sesi kendinden gayet emindi ve gülümsüyor olmalıydı. "O kadar kolay olsaydı bunu çoktan yapardın. Ama o kadar kolay değil, öyle değil mi? Yardımıma ihtiyacın var."

Tanrı aşkına. Bu adamdan gerçekten de nefret ediyordum. Sadece haklı olduğu için de değil.

"Lanet olasıca defterini istiyor musun, istemiyor musun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Bir an için, hattın kesildiğini sandım ama ekranda saniyelerin geçtiğini görebiliyordum. Yanımdaki defter, sessizlikte bana fısıldıyormuş gibiydi. Ballantyne Nehri'nin kıyısındaki arazi haritasında çok fazla isim vardı. O kadar kısa sürede tek başıma kazıp çıkaramayacağım kadar çok isim vardı. Düşmanım olsa da olmasa da Arthur'un sırrım saklamama, Lukas'ı ve Carnage Burnu'nu güvende tutmama yardım edebilecek tek kişi Rhodes'du. Hayır derse ne yapacağımı bilemiyordum.

Nihayet, tek bir sözcükle yanıt verdi ama kalın ses tonunun hem temkinli hem de kararlı olduğunu duyabiliyordum. "Evet."

"O zaman, işe koyulsak iyi olur."

MEZARDAN ÇIKARMA

Nolan

"SATIŞIN KESİNLEŞMESİNE ÜÇ HAFTA VAR. *Üç lanet olasıca hafta.*"

Harper bir kere başını salladı. "Üç lanet olasıca hafta."

"Kaç ceset olduğunu söylemiştin?" diye sordum ama Harper bunu bana ilk söylediğinde dediğini gayet iyi duymuştum. Sert bakışlarımı yüzünün yan tarafına diktim ama gözlerini karşımızda uzanan alüvyonlu taşkın yatağından, baş fenerinin ışığının hemen ötesinde akan karanlık sulardan ayırmadı.

Yutkundu. Hafifçe öksürdü. "On altı."

"*On altı* lanet olasıca ceset. Hemen hemen her gece bir ceset demek. Tabii, yerlerini tam olarak bulursak ve sıfır hata yaparsak."

"Evet," dedi. Devirdiği gözlerinin loş ortamda parıldadığını gördüm. "Tipik bir erkek gibi hesaplama yaptığın için teşekkürler. Çığır açan katkın olmasaydı ne yapardım bilemiyorum."

Bıkkınlıkla ofladım. "Tipik bir erkek gibi hesaplama falan yapmıyorum."

"Tipik bir erkek gibi Sam'i buradan nasıl uzaklaştıracağınla ilgili şu ayrıntılı planını açıklamaya ne dersin? Bunun gerçekten de bir faydası olabilir."

Doğru. Bu da vardı. O sabah, ileride faydalanmak ya da kendi çıkarıma kullanmak üzere davranış kalıplarını anlaya-

bilmek için Sam'in nerelere gittiğini izlemeye başlamıştım bile. O âna kadar, ekipmanlarını ve aracını sabote etme fikrinden başka iyi bir çözüm bulamamıştım. "Üstünde çalışıyorum," diye homurdandım.

Harper ofladı. "Eminim. Elini çabuk tutsan iyi olur, Kıymalık Köfte," dedi ve bana dönmediği, hatta bakmadığı hâlde bir küreğin sapını göğsüme itmeyi başardı. "Kasabadan uzaklaştırmamız gereken bir Dedektif Avcıları üyesi ve birlikte geçireceğimiz üç muhteşem hafta süresince her gün başına kazıp çıkarmamız gereken tamı tamına sıfır nokta yetmiş altı ceset var. İşe koyulsak iyi olur."

Nehrin alüvyonlu şeridine uzanan hafif eğimli, bitkilerin daha seyrek ve sınır işaretlerinin daha az olduğu alanına doğru hızla yürümeye başladı.

Onu öldürebilirdim. Ellerimdeki küreği başına indirebilir, defterimle ilgili blöf yapmadığını düşünebilirdim. Sonra, vahşi doğaya karışırdım. Zaten paramparça olan kalplerini daha fazla kırmamak için kendimi ailemi bir daha görmemeye zorlayabilirdim. En azından, hak edenlerin cezalarını çektiklerini bilirlerdi.

Harper'ın sırt çantasını yere bırakıp küreğini yanına koyuşunu izlerken, küreğin sapını kavrayan parmaklarım biraz gevşedi. Sırtı bana dönüktü ve düşüncelerini zemine yansıtıyormuş gibi etrafını gözden geçirirken başındaki fenerin ışığı zemini aydınlatıyordu. Korkuyordu ama ne benden korkuyordu ne de kendisi için korkuyordu. Yaşlı adam için endişeliydi. O kadar endişeliydi ki beni kontrol etmeye çalışarak hayatını tehlikeye atmaya bile razıydı. Ben de bunun nedenini öğrenmek istiyordum.

Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor olsa da arabasını neden bir uçurumdan attığını ve ölümcül bir vur-kaç olayından sonra ölmüş gibi izini kaybettirdiğini anlayabiliyordum. Dört yıl

boyunca neden garip ve ufak bir kasabada gizlendiğini anlıyordum. Kendisini korumak için. Ama neden her şeyi kendi kızını öldürmüş olabilecek yaşlı bir adam için riske attığını *anlamıyordum*. Beni ve erkek kardeşimi rahatlıkla ölüme terk edebilen bir insanın, neden kendisini tehlikeye atacak kadar yaşlı adama sadık olduğunu bilemiyordum.

Harper'ın zihnimin karanlık dehlizlerinden soruların çıkmasına neden olan bir yanı vardı ve bunlar Carnage Burnu'na ona sormak için geldiğim sorular değildi.

Harper eğildi ve çantayı açıp karıştırmaya başladı. Son dört yıldır sabırla beklediğim fantezi sadece birkaç adım ötedeydi. Onu boğarak yaptığı şeyi zorla itiraf ettirdiğimi kim bilir kaç kere hayal etmiştim. Ona birkaç adım yaklaştım. Onu sadece birkaç saniyede kontrolüm altına alabilirdim. Ama küreği yanıma indirdim, içime derin bir nefes çektim ve onu ürkütmemek için yeteri kadar ses çıkararak sakin bir tavırla yanına gittim.

Almak için geldiğim yanıtları alacağım, dedim içimden. *Buraya onun yaptığı seçimlerin ikimizin de kaçamayacağı sonuçlarını gerçekleştirmek için geldim. Ama önce bütün sırlarını öğrenmek istiyorum.*

"Evet," dedim yanında durduğumda. "Nereden başlayacağız?" Harper bana döndüğünde bakışları bir an için elimdeki küreğe kaydı. Tekrar yüzüme baktığında gözlerimi başındaki fenerin ışığına karşı kıstım. Onu ürkütüyordum. Varlığımın onu huzursuz ettiğine sevinmem gerekirdi. Ama sevinmedim.

Küreği toprağa sapladım ve kasten yanından uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Harper da karşılığında bana bir iyilik yapıyormuş gibi baş fenerini kapatıp bir kamp feneri yaktı.

"Sanırım, şu kenardan başlayıp soldan sağa doğru gidebiliriz," dedi başıyla ilerideki bir grup granit kayayı işaret

ederek. Çantadan bir şerit metre çıkarıp ayaklarımın dibine fırlattı, eline bir sprey şişesi aldıktan sonra doğruldu. Kamp feneri onu birçok insanı bok gibi gösterecek şekilde alttan aydınlatıyordu. Ama Harper bok gibi gözükmüyordu. İnsanın aklına kazınacak kadar güzeldi, fenerin mavimsi ışığında ve ay ışığının altında bu dünyaya ait değilmiş gibi gözüküyordu. Spreyi başının üstüne kaldırıp havaya sıktığında ve saçlarına düşen damlalar parıldadığında daha da dünya dışı bir güzelliğe büründü.

"O ne?"

"Sinek beceren."

Bir kahkaha patlattım. Havaya sıktığı şey etrafında ufak bir bulut oluştururken, gülümsemedi bile. Tam o sırada, bir sivrisinek enseme konup beni sokunca enseme bir şaplak attım. "Ciddi misin?"

Omzunu silkti. "Maya ürünlerine yaratıcı isimler koyar. Ama kadının MIT'ten bir kimya doktora derecesi var. Yaptığı her şey inanılmaz. Bu sprey de işe yarıyor." Harper hoşuna gitmeyen en ufak bir hareket yaparsam spreyi bana sıkabilirmiş gibi gözlerini ayırmadan ilacı kollarına sıktı. Gözlerindeki ölümcül ifade, istese tırnaklarını yüzüme geçirip derimi yüzebileceğini anlatıyordu. Ölümcül ama çok şirin bir ifadeydi.

Hayır, kesinlikle şirin falan değil. Ne oluyor sana?

Belki o beklenmedik düşüncelerden kurtulmak, belki hafif esintide idris otu kokulu damlalardan oluşan bulutun bana da bulaşacağını umarak başımı iki yana salladım.

"Bana da biraz verebilirsin," dedim.

Harper öfkeyle gözlerini kıstı. "Seninki nerede?"

"Otelde kaldı."

"Bana Arama-Kurtarma *işi* yaptığını söylüyorsun, sonra da gece vakti nehir kenarında ceset kazıp çıkarma partisine sinek spreyin olmadan mı geliyorsun?"

Bir sivrisineğe daha şaplak attım ama ben onu öldürürken iki tanesi daha üstüme kondu. "Birincisi, 'parti' sözcüğünü kullanarak acele ediyorsun. İkincisi, 'Beni saat onda al ve Arthur'la ilgili bir konuda yardım et,' dediğinde, lanet olasıca bir nehrin kenarında ceset çıkaracağımızı söylemeyi unuttun. O yüzden... *Şimdi spreyi verir misin?*"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Pek de nazik bir adam değilsin galiba. 'Lütfen,' demiş olsaydın, belki defterini ilk istediğinde sana geri verebilirdim."

"Hayır, vermezdin."

"Haklısın. Sana bunu da vermeyi istemiyorum aslında," dedi gözlerini benden ayırmadan üstüne sinek ilacını sıkarken. Kan akışım kulaklarımda uğuldamaya başladı. Öfkelendiğim için mi yoksa sprey göğsünün çıplak tenini kapladığı ve kürekkemiği parıldadığı için miydi, bilemiyordum. Belki de bu üç şey birden birleşip içime bir sıcaklık yayılmasına neden olmuştu.

Ona bir adım daha yaklaşırken çenemi sıktım. "Ben alabilirim."

Sadece birkaç santim ötedeydi ve dolgun dudaklarını birbirine bastırmış bana meydan okurmuş gibi yüzüme bakıyordu. "Ben de bunu suratına sıkabilirim. Geçen sefer bayağı işe yaramıştı."

Ona biraz daha yaklaştım. Hâlâ benden ürkmemişti. Tam aksine, bana meydan okuyormuş gibi spreyi arkasına sakladı. Elimi arkasına uzatmam, ona sarılıp ellerinden almam için. Ne kadar kontrollü davranmaya çalışsam da vücutlarımızın temas etmesinin nasıl bir his olabileceğini düşünmeden edemedim. Sıcaklığının. Göğsünün benimkine karşı inip kalkmasının. Kalp atışlarının yükselip alçalmasının.

Gözleri beni delip geçti, kalbime yerleşip beni içten dışa doğru deşene kadar her katmanı aştı. "Lütfen, Harper," dedim

en sonunda. Gözlerinin nasıl dudaklarıma kaydığını ve ismini yavaşça söylediğimde oraya kilitlendiğini gözden kaçırmadım. "Sinek ilacını alabilir miyim?"

Yanıt verdiğinde biraz nefessiz kalmış gibiydi. "Spreyi sana verirsem daha az şikâyet edecek misin?"

"Eminim ki şikâyet edecek bir şey bulurum, merak etme."

Ellerinden birini yavaşça öne getirdi ve şişeyi göreceğim şekilde kaldırdı. "Beni başka nasıl keyiflendireceğini görmek için can atıyorum."

Şişeyi ondan alırken, parmaklarımız birbirine sürtündü. O anlık dokunuş geçtikten sonra bile tenimde bir elektrik akımı hissettim. O da hissetti mi diye merak ettim. Hissetiyse bile istifini bozmadı. Şişeyi bana verdiği anda hemen eğilip bir eline feneri ve şerit metreyi, diğer eline küreği aldı. "Beni izle," dedi sadece.

Sırt çantasını ve küreğimi alıp sinek becereni üstüme sıkarken, Harper taşkın alanının sonundaki tepedeki kayalıklara doğru yürümeye başladı. Oraya vardığımızda, küreğini ve feneri yere koydu, şerit metreyi sıkıca tutup ucunu bana verdi.

"Yanında bir harita var mı?" diye sordum.

Bana ters ters baktı. "Harita *benim*. En büyük kayanın ortasından itibaren altı metre. Ufak bir çizgi olması gerek," dedi parmağını kayanın üstünde gezdirerek. "Burada."

Eğilip parmaklarını dayadığı yere baktığımda, gerçekten de bir insan eliyle açılmış ufak bir çentik gördüm. Doğruldum ve ikimiz de taşkın alanına baktık. "İyi de düz bir çizgide yürüdüğünü nasıl bileceksin? Şurada olabilir," dedim. Zeminde kıyıya yakın bir noktayı işaret ettim. "Ya da şurada." Kolumla bir kavis çizip başka bir yönü işaret ettim. "Ya da bu iki noktanın arasında olabilir. İkinci bir dayanak noktası belirlemeden, burada herhangi bir yerde olabilir."

Harper ağır ağır akan nehre göz attı ve karşı kıyıdaki bir grup kayalığa odaklandı. Omuzlarını hafifçe ama benim fark edeceğim kadar sarkıttı. "Bir dayanak noktası daha var. Suya en yakın olan kaya."

"Tamam... şey... işe yarar bir bilgi sanırım. Ama o kayalık nehrin karşı tarafında."

"Evet." Uzun, derin bir sessizlik oldu. Neredeyse hızla nehir kenarına gitmesini, şerit metreyle ve belki dişlerinin arasında bir bıçakla suya dalmasını bekliyordum. Ama bir şey demedi. Dudağını ısırdı, endişelerini umursamaz bir hareketle gizleyebilirmiş gibi omzunu silkti. "Bence bu kayalıktan itibaren ölçsek de olur," dedi. Şerit metrenin ucunu kayalığın üstündeki çentiğe tutmamı işaret etti. "Mümkün olduğunca düz bir çizgiyi izleyerek yürümeye çalışırsam..."

Sesli bir şekilde iç çektim ve koluna dokunarak onu durdurduğumda irkildiğini fark ettim. "Sen de dedin ya, fazla vaktimiz yok. Her tarafı kazmaktan başka bir çözüm bulmalıyız. Yanında bir tane daha şerit metre var mı?" Çömelip çantayı karıştırmaya başladım ve Harper'ın başını iki yana salladığını gördüm. Birden fazla şerit metresi olmayabilirdi ama çantada rulo edilmiş altmış metre uzunluğunda yepyeni bir naylon ip vardı. Bunun işe yarayabileceğini düşündüm. "Haritanda nehrin karşısındaki kayalık ile ilk ceset arasındaki mesafe ne kadar?"

"Kırk dört metre."

"Tamam. O zaman, şöyle yapacağız." Naylon ipi ölçüp kırk dördüncü metrede bir düğüm attık. Sonra, şerit metreyi altı metreye getirdim ve pozisyonu direksiyona kilitledik. Her şey hazır olduğunda, el fenerimizle ve halatımızla kıyıya doğru yürümeye başladık. Geriye tek bir şey kalmıştı.

İçime derin bir nefes çektim, gömleğimi çıkarmak için elimi başımın arkasına götürdüm.

"Ne halt ediyorsun?" diye fısıldadı Harper panikle. Yakınlarda gizlenmiş birisi olabilirmiş gibi etrafına bakındı.

Hafifçe güldüm, sonra pantolonumun kemerinin tokasını açtım. "Yüzmeye gidiyorum." Yanaklarının kızardığından emindim. Yanaklarına akın eden kanın sesini neredeyse duyabiliyordum. Bakışlarını kaçırmaya çalıştığı hâlde bunu beceremiyordu. Bakışlarını sürekli bana çeviriyor, gözleri kol kaslarımda, karın kaslarımda, omuzlarımda ya da pantolonumun üst düğmesini ağır ağır açarken ellerimde geziniyordu. Genel olarak çıplak tenimi ya da daha fazlasını görebileceği her yerde geziniyordu.

Neler oluyor? Öldürebileceğim kadınla flört *etmeyeceğim*. *Öldüreceğim* kadınla. Onu *öldürecektim*.

Sonra.

"Sanırım, şimdi anlayacağım," dedim.

"Neyi?"

"Neden bunca zamandır özellikle Carnage Burnu'nda gizlendiğini." Ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumun fermuarını açtım. Harper gözlerini gözlerime dikip başını yana eğdiğinde, tenimde bakışlarının yokluğunu, serinleyen gece havasından çok onunla ilgili olan bir serinlik hissettiğime yemin edebilirdim.

"Nedenmiş bilge adam?"

"İlk başlarda, sadece... *şirin* bir yer olduğu için burada yaşadığını düşünmüştüm." Pantolonumu aşağı çektim ve apış arama bakacağını düşündüm ama bakmadı. Büyük bir hayal kırıklığıyla yutkundum. "Ama tüm boş vakitlerini yemek ve yatak karşılığı La Plume'dan kaçınarak ve onun pis cinayetlerini gerçekleştirerek geçiriyorsan, burada olman daha da mantıklı."

Onunla flört etmişsem bile ki *etmemiştim*, bu sözlerim şansımı sıfıra indirirdi. Bana fırlattığı bakış ölümcül olmaktan da

beterdi. Beni âdeta diri diri yakmak istiyormuş gibiydi. "Beni öldürmek isteyen *adam* olduğuna inanamıyorum. İstesen bile daha beceriksiz olamazsın herhâlde. Benimle ya da başkalarıyla ilgili varsayımlarının *hiçbiri* doğru olmadığı için tebrikler." Gözlerinde zalim bir ifade belirmişti ama sanki ipin bir ucunu bana fırlatmadan önce gözlerinin derinliklerinde belli belirsiz bir incinme ifadesi de görmüştüm. "Boğulma. Bu boktan dünyanın o dahiyane zihninden yoksun kalması trajik bir olay olur." Pis pis sırıttı, baş fenerini gözlerimi kör edecek kadar yüzümde tuttu, sonra arkasını döndüğü gibi kayaya doğru yürümeye başladı. Parlak ışık, gözlerimin önünde bir hâle oluşturduğu için onu doğru dürüst göremiyordum ama arkasına dönüp bana baktığını bile sanmıyordum. Bakışlarımın ağırlığını omuzlarında hissettiyse de renk vermedi.

Hâle yavaş yavaş silindi, geriye sadece fenerin soluk mavi ışığı ve karşı kıyıdaki ormanın karanlığı kaldı.

İpi ayak bileğime bağladım ve sivri dişleriyle derimi ısıran suya girdim.

Kıyıdan uzaklaşırken, yumuşak kumlar ayaklarımın altında çökmeye başladı ve direnebileceğim kadar ağır ama hedefimi azıcık şaşıracağım kadar hızlı olan akıntı etrafımı sardı. Taze suyun mis kokusu, hâlâ vücudumdan silinmemiş olan idris otu yağı kokusuna karıştı. Gümüş rengi kayadan gözlerimi ayırmadan karanlığın içine doğru ilerledim. Defterimi nasıl geri alacağımı ya da bu ceset çıkarma planından nasıl kurtulabileceğime dair plan yapıyor olmam gerekirdi. Ama bunları yapamadım. Harper'ı düşünüyordum. Gözlerinde yakaladığım o anlık incinme ifadesini düşünüyordum. Buna benim neden olduğumu bilmek, hiç de tahmin ettiğim gibi bir his değildi.

Gözlerimi yumdum ve o görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalışarak başımı suya soktum. Ama görüntü kaybolmadı. Gitmek istemiyordu.

Nehrin dar kıyısına tırmanırken, soğuktan ürperdiğimi hissettim. Omurgamın ortasında hissettiğim kötü baskıdan kurtulmak için başımı bir sağa bir sola oynattım. Dirseğimin acısını hafifletmek için kolumu uzatıp esnettim. Önceki gün Harper'a yetişmeye çalışırken fazla koştuğum için dizim ağrıyordu. Yara dokusu ve kırık parçalar asla tam olarak iyileşmemişti. Tekrar suya baktığımda, baş fenerini kapatmış, ayaklarının dibindeki fenerin ışığında beni izliyordu. Soyunduğumda vücudumda gördüğü izler hakkında ne düşündüğünü merak ettim. O izler oluşurken ne kadar acı çektiğimi ya da tırtıklı kenarlarının derinliklerinde nasıl bir hüzün saklı olduğunu düşünüyor mudur, diye merak ettim.

Hava, birbirimizi net bir şekilde göremeyeceğimiz kadar karanlıktı ve aramızda çok mesafe vardı. Ama aramızda kıvrılan nehrin bir ucundan diğerine kadar devam eden bir süre boyunca ikimiz de kıpırdamadık.

İlk hareket eden Harper oldu. Hâlâ bileğime bağlı olan ipin diğer ucunu tutmak için eğildi. "Hazır mısın?" diye seslendi. Hâlâ hareketsiz duruyordum.

Nihayet, tek dizimin üstüne çöküp ipi çözdüm ve yüzeyine bir çentik açılmış olan kayaya götürdüm. Harper ipi gerdi ve diğer şerit metreye yaklaştırdı. İki ölçümün kesiştiği noktayı bulduktan sonra, küreğini yumuşak toprağa sapladı. Nehrin iki yakasından da çıt çıkmıyordu. Kazmaya başladı. Ben de yüzmeye başladım.

Tekrar kıyıya çıktığımda, yumuşak toprağı epey kazmıştı. Sırılsıklam bir hâlde giyinirken, akıcı ve ritmik hareketlerini izledim. Küreğini toprağa sapladı ve toprağı açtığı çukurun yanına boca etti. Güçlüydü. Zarifti. Ben bir kürek alıp ona katıldığımda bile yavaşlamadı. Konuşmadık. Bana baktığını sanmıyordum. En azından, benim gibi arada sırada kaçamak

bakışlar fırlattığını sanmıyordum. Ancak küreğinin ucu yabancı bir dokuya değdiğinde göz göze geldik.

"Sanırım, planın işe yaradı," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Bir tanesini bulduk."

"Geriye on beş tane kaldı."

Aramızda geçen keyifsiz bakıştan sonra, geride sadece üstünde silikleşmiş büyük siyah harflerle ÇAVDAR yazan çürümüş bir polipropilen çuvalın içindeki kemiklerden oluşan cesedi çıkardık. Sonra, kazdığımız çukuru doldurduk, aletlerimizi toparladık ve bir an için orada durup taşkın alanına ve devam etmemiz gereken işe baktık. Arkamızı dönüp yola doğru yürümeye başladığımızda, büyük bir ihtimalle aynı şeyi düşünüyordu. Bunu dört gözle beklememem gerektiğini biliyordum ama beynimdeki cılız hain ses aksini söylüyordu. Avın heyecanını hissediyordum; o kadardı. Kanıt topluyordum ve avımın alışkanlıklarını öğreniyordum. O gece sadece Harper'ı alt etmek için onun hakkında bilgi ediniyordum. Sadece merakım kabarmıştı, başka bir şey değildi.

"Teşekkürler," dedi Harper, karmaşık düşüncelerime daldığım için aramıza çöktüğünü fark etmediğim sessizliği bozarak.

"Rica ederim."

"Sorun ne?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "'Sorun ne?' de ne demek?"

Omzunu silkmesine rağmen, ipuçları arıyormuş gibi yüzüme dikkatle bakarken kaşlarını çattığını fark ettim. "Bütün gece çok keyifsizdin ama şimdi... *daha da* mutsuz gözüküyorsun. Daha da mutsuz görünmenin mümkün olabileceğini düşünmezdim ama öyle gözüküyorsun."

"Belki de bu durumun ne kadar boktan olduğunu düşünüyorumdur."

"Anı defteri hobin yüzünden ufak bir ceset yer değiştirme işinin seni bu kadar etkileyeceğini düşünmezdim. Ama evet," dedi, parmaklarını çenesinde gezdirerek yola bakarken. İçimden ona bir ceset torbasını ellediğini ve ceset çürürken vücut sularının kesinlikle o torbanın liflerine işlediğini söylemek geçti ama sesimi çıkarmadım. "Sanırım, gerçekten de biraz boktan bir durum."

"Biraz. Şimdi de öldürmek istediğim bir kadının başka bir seri katil tarafından işlenmiş olan cinayetleri örtbas etmesine yardım ediyorum. Hayatımda hiç bu kadar birbirine geçmiş ilişkilerle dolu bir cinayet partisi duymamıştım."

"Tahmin bile edemezsin," diye mırıldanan Harper, kemik dolu çuvalı omzuna attı ve uzaklaşmaya başladı.

"Bir dakika... Ne? Ne demek istiyorsun?" Birkaç adım peşinden koştum ama Harper dönüp kafası karışmış gibi bana baktı. Nedense kanım alev almış gibi hissettim. "Yoksa Arthur'la aranda... bir şey mi var?"

"*Ne?* Hayır. Aman Tanrım. *Hiçbir* şeyi doğru anlamıyor musun? Arthur, Irene'den hoşlanıyor." Ofladı ve yüzünü görmeme fırsat kalmadan arkasını dönmesine rağmen, resmen gözlerini devirdiğini *duydum*. "Saçmalama, Kıymalık Köfte."

Harper arabayı park ettiğim çakıl taşlarıyla kaplı sığ cebe doğru yürüdü. Peşinden gittim ama kiralık arabama vardığımda yürümeye devam etti ve yolun diğer tarafında ormana uzanan bir patikaya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun? Benim arabamla geldik," dedim, karanlık yolun ortasına kadar gidip.

"İdare ederim. Yarın görüşürüz."

Harper başka bir şey demeden gözden kayboldu. Tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibi beni yalnız bıraktı.

Karanlıkta.

AVAST

Harper

ON YEDİ GÜN DAHA BU BOKTAN İŞİ yapmak bir kenara, dünyada o gün hayatta kalmama yetecek kadar kahve olduğunu sanmıyordum. Tanrı aşkına, *kahve* yapacak kadar bile düzgün düşünemiyordum. Dün lanet olasıca ocağın altını açmayı unutmuştum. *Tam on dakika.*

Bugün dördüncü gündü. Ama bana dört yüz seksen beşinci gün gibi geliyordu. Gece geç saatlerde yatmak beni mahvetmişti. Mesele sadece sabahın ikisine ya da üçüne kadar uyanık kalmak ya da bir kez daha Sarah Winkle'ın umutlarını ve hayallerini yıkmak için Arthur'un uçsuz bucaksız bahçesiyle uğraştığım yorucu bir günün arkasından cesetleri kazıp çıkarmak için harcadığım fazladan fiziksel çaba değildi. Sadece eski Cep Roketi'ni yenilemeye çalışmam ya da Sam Porter'ın bir zafer ifadesiyle bir anda kapımda belireceğinden endişe etmem de değildi.

Hayır. Beni öldürmek isteyen bir adamla ıssız bir yerde olmanın ve onu durduran tek şeyin son derece saf ve her daim dalgın olan Lukas Lancaster'ın elinde bir kanıt olduğunu bilmenin yarattığı stresti.

Peki, ya bu ceset bulma programını bu kadar tahammül edilmez kılan diğer şey neydi?

Nolan Rhodes'un *inanılmaz derecede seksi olması.*

O gamzeler. Bana nefretten başka bir ifadeyle gülümsediği takdirde, aklımı başımdan alabilecek olan gamzeler. Teni. Bir erkeğin teni, Nolan'la karşılaşana dek dilimin tutulmasına neden olmamıştı asla. Her gece nehrin karşı tarafına yüzmek için soyunduğunda, ay ışığı o muhteşem vücudunun kas katmanlarını aydınlatmaya kararlıymış gibi üstüne vuruyordu. Bazen ışık, dirseğindeki yara izlerini aydınlatıyordu. Omzunu. Sırtını. Karnının alt kısmını. Tanrım, en kötüsü buydu. İç çamaşırının altına uzanan kasın çapraz kenarını izliyordu. İç çamaşırı, beni baştan çıkarmak istiyormuş, karanlık suya girebilmek ve hain kollarına dalabilmek için giysilerini çıkardığında oraya bakmam için bana meydan okuyormuş gibi hep biraz aşağıda duruyordu. Daha önce *suyu* hiç kıskanmamıştım. Ama şimdi kıskanıyordum.

Sorun sadece görünüşü de değildi. Büyük bir olasılıkla, küreğini suratımın ortasına indirmeyi tercih edeceğini bildiğim hâlde, her gece yanımda tekinsiz bir sessizliğe bürünmesinin garip bir şekilde beni rahatlatan bir yanı vardı. En tehlikeli canavar, yanı başımdaydı. Ama yanımda olduğunda, karanlıktan korkmadığımı hissediyordum.

Sanırım, gayet boktan bir Stockholm sendromu gibi bir şey yaşıyordum. Onun mantıklı zihnine göre ona ait olduğumu düşündüğünü biliyordum. Nolan Rhodes ve almak için geldiği can arasında hiçbir şey, hiç kimse duramazdı. Ama benim o kadar mantıklı olmayan zihnim için bu durum *inanılmaz seksiydi*. Size karşı bir tehdit oluşturan herkesi yok edeceği kadar bir insanın takıntı nesnesi olmak aklımı başımdan alıyordu. Bunun kulağa ne kadar çarpık geldiğinin farkındaydım. Dahası, adamın deri defterindeki bir hatıra olmadan önce onu öldürmem gerektiğini çok iyi biliyordum. Derhâl aksi yöne doğru koşmam ve aramızda ne kadar mesafe olursa olsun beni bulacağı teorisini sınamam gerektiği hâlde, beni

bulabilmek için dünyanın öteki ucuna kadar gidebileceği fikri, onu gözümde daha seksi kılıyordu.

Yıllardır sürdürdüğüm o gönüllü bekârlık hâli beni daha da zorluyordu. Haşin öykümüze alternatif, hatta mutlu bir son hayal etmek güzeldi ama işin aslı beni öldürmeye niyetliydi ve öldürecekti. Bunun sonunda yüzde yüz ölüm vardı.

Ellerimi ocağın iki yanına dayayıp iç çektim ve gözlerimi devirdim. "Kendine gel," diye fısıldadım. Nihayet, suyu kaynamak için set üstü kahve demliğimin altını açmadığımı fark ettim. *Yine*. "O, sadece adamın teki. Güzel bir vücudu, sayamadığım kadar çok kası ve çok şirin gamzeleri olan psikopat bir seri katil." Gözlerimi sımsıkı yumdum ve dönüp sırtımı tezgâha yasladım. "Onu Kurabiye Canavarı'na yem edip bu işi unutmalısın."

Bunları yüksek sesle söylediğim hâlde, hislerimi zıt bir gerçekliğe dönüştürmeyeceğini biliyordum.

Düşmanım onu görebileceğim bir noktadaydı. Sadece yardımına ihtiyacım yoktu. Bunu *istiyordum*. Belki bir yanım *onu* bile istiyordu.

"Hayır, onu kesinlikle istemiyorsun," dedim kendi kendime, kahve demliğindeki su kaynamaya başladığında. "Senin sadece kafeine ihtiyacın var." Ocağı kapatırken, hâlâ beni rahat bırakmayan o hain, müdahaleci düşünceler yüzünden kendimi azarlıyordum. Tam kahvemi bardağıma koyarken ve Cep Roketi için hangi parçaların gerekli olduğunu düşünmeye çalışırken, kulübenin bahçesinin ilerisinde büyük bir gümbürtü koptu. Sesin yarattığı şok, elimin sıçramasına ve demlikteki kaynar kahvenin yarısının diğer elime ve tezgâha dökülmesine neden oldu. Elimin üstüne keskin bir acı yayılırken "Kahretsin," diye inledim. Yanma hissini dindirmek için elimi soğuk suyun altına koyacak kadar vaktim yoktu. Bir el havlusu alıp dökülen kahveyi sildim ve hızla kapıya gittim.

"Nolan Rhodes, senin gürültü yaptığını görürsem, seni *fena benzeteceğim*."

Dışarı çıktım ve taş duvardaki arka bahçe kapısından geçtiğimde, Arthur'un bir ağaca çakılmış olan golf arabasından indiğini gördüm.

"Tanrım, Arthur," dedim. Düşmesin diye onu kolundan tuttum. "İyi misin?"

"Gayet iyiyim."

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bu hurdayı parçalıyorum." Bastonunu arabanın yamulmuş ön kısmına indirdi. "Sana ne yapıyorum gibi görünüyor?"

"Kasıtlı olarak mı?"

"Tabii ki kasıtlı değil." Bastonunu çimlere vurdu ve hiçbir şey olmamış gibi topallayarak evime doğru yürümeye başladı. "Gaz pedalı sıkıştı."

"Ayağının altına mı? Fren yerine gaz pedalına basmış olma sakın?"

Arthur bir şeyler homurdandı.

"Yürütecin nerede?" dedim. Peşinden gitmeden önce golf arabasının yamulmuş tamponuna baktım. Hafif bir kanat sesi duyunca, başımı Morpheus'un tünediği duvara çevirdim ve bizi dikkatle izlerken kanatlarını salladığını fark ettim. Oflamamak için kendimi tutmaya çalıştım ama pek beceremedim. "Evde mi bıraktın?"

"Evet."

"Neden?"

"Yürütece ihtiyacım yok. Beni yavaşlatır." İşte, bu asla iyiye işaret değildi. Öldürme kararlılığı kemiklerine işleyip oraya kök saldığında, Arthur hantal yürüteci bir kenara bırakır, el yapımı bastonlarından birini kullanırdı. Özellikle de o anda elinde olan, koyu kırmızı meşe ağacından yapılmış, tutacak kısmında bronz bir kurt kafası olan bastonunu. Bastonu

sıkıca kavrayıp kararlı adımlarla bahçe kapısına doğru yürürken, içine akın eden karanlık enerjiyi görebiliyordum. Daha ağzını açmadan hangi soruyu soracağını da biliyordum. "Siyah çantam nerede?"

Yutkundum, yüzüme masum bir ifade yerleştirdim ama Arthur başını çevirip bana dik bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum, Arthur. Nereye koymuştun?"

"Çantayı aldığını biliyorum. Pasotti şemsiyemi çalan kişiyi görmek için güvenlik kamerası görüntülerine bakarken seni gördüm."

"Birisi şemsiyeni mi çaldı?"

Yanıt vermedi.

"Buldun mu?"

"Önemli olan bu değil, Harper," dedi, ben keskin bakışları altında dudağımı ısırırken. "Çantamı istiyorum."

"Neden?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Cinayet," dedi Morpheus duvardan. Arthur ölümcül bakışlarını sesin geldiği yere çevirirken, yüzünde keyifsiz bir ifade belirdi. "Güzel cinayet."

"Güzel cinayet *kuşu*," diye kuzgunun hatasını düzelttim.

Morpheus kapkara gözleriyle Arthur'u izleyerek kuş yemliğinin tepesine uçtu. "Nam nam kurabiye."

"Harper. Neden bu mikrobu besliyorsun?"

"Mikrop değil o. Kargagiller familyasından çok zeki bir kuş."

"Eline fırsat geçtiği anda memnuniyetle gözlerini oyabilecek, kargagiller familyasından çok zeki bir kuş." Arthur kuzguna doğru elini salladı ama Morpheus susturulmayı reddediyormuş gibi sert bir şekilde gakladı ve biz kuş yemliğinin yanından geçerken "nam nam kurabiye" sözcüklerini tekrarladı. "Çantamı bulmam gerek. Burada olduğunu biliyorum."

Verandanın yassı taşlarına adım attığımızda, Arthur yavaşladı ve masaya ulaştığında durdu. Ufak kulübeme baktı. Bastonunu tutan eli bir gevşedi bir sıkılaştı, gözlerinin önüne gelen anıları zihninden atabilirmiş gibi parmaklarını esnetti. Durduğu yerde ayaklarını oynattı ama kararlılığı giderek siliniyor olmalıydı çünkü kapıya yaklaşmadı.

Yüzünde acı bir ifade belirdi. Derin hüzün, asla vazgeçmeyen bir hayaletti. Kalplerimize baskın yapmaktan hiç yorulmazdı. Direnir, diğer anılar silinip giderken bile bir şekilde varlığını sürdürürdü. Arthur'un ruhuna öyle bir işlemişti ki hastalığı kişiliğini parçalarken her şeyi değişse bile bunun silineceğini sanmıyordum. Belki günün birinde benim de başıma aynı şey gelecekti. Her şey karanlığa boğulduktan sonra, hâlâ içimde taşıdığım derin hüzün omuzlarıma serilmiş bir pelerin gibi benimle kalacaktı. Korku da öyle. Kemiklerime işlediğini hissettiğim dehşet verici olaylar da.

O anla ilgili her şeyden nefret ettim. Yıllar önce Arthur'un yaşamaya zorlandığı kayıptan nefret ettim. Acısıyla baş etmek için kullandığı aletleri saklamak ve ona geri vermemek zorunda kalmaktan nefret ettim. Sevdiğim dostumu ve akıl hocamı, böylesine acımasız bir çöküşe kaybetmekten nefret ettim.

Arthur'un elini tuttum. İrkildi ama gözlerini ufak evden ayırmadı. Elimi sıkarken dudaklarını birbirine bastırdı.

"O çantayı önemli bir şey için istediğinden eminim. Ama neden biraz oturmuyorsun? Sana çay yapayım. Sonra bu konuyu konuşuruz." Masanın önündeki minderli veranda sandalyelerinden birini onun için çekip oturmasını işaret ettim. "Lütfen?"

Kısa bir sessizlik oldu ve bir an için bunu kabul etmeyeceğini düşündüm ama sonra başını salladı ve nihayet birbirine bastırdığım dudaklarımı aralayıp nefesimi dışarı verdim.

Sandalyeye oturmasına yardım ettim, onu kuzgunla baş başa bırakıp çay demlemek ve tekrar kahve yapmak için içeri girdim. Suyun kaynamasını beklerken, yüzümü buruşturarak su toplayan elime büyük bir gazlı bez yapıştırdım. İçecek tepsisine birkaç çörek ve Morpheus için bir atıştırmalık ekleyerek dışarı çıktığımda, Arthur önünde kavuşturduğu ellerine bakıyor, gergin parmaklarını kıpırdatıyordu. Bir bakıma, orada oturuyor olması beni rahatlattı. Öte yandan, keşke çekip gitseydi diye düşündüm çünkü en azından hâlâ istediği şeyi yapmaya kararlı olduğunu anlardım.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordum, çay fincanını önüne koyup Morpheus'un kuş yemliğine bir parça balık koyarken. Arthur'un yanına oturduğumda, hâlâ ellerine bakıyordu. "Bir yerini mi incittin?"

"Hayır," dedi. Sorumu geçiştirmek istermiş gibi elini sallayacak kadar parmaklarını birbirinden ayırdı.

"O çantayı neden istiyorsun, Arthur?"

Maria Flores'in Airbnb'sinde kalan, çirkin köpeğiyle gül bahçesine tuvaletini yapan adamı öldürmek istediğini söylemesini bekledim. Ya da belki, öldürmek için başka bir aday bulduğunu söyleyebilirdi: Kızı, karşımızdaki kulübede ölmeden çok önce, son altmış yıldır kendini Carnage Burnu'nun koruyucusu ilan etmiş, sayısız kurbanı olan yaşlı bir seri katile layık bir aday. Orası öyle ya da böyle her zaman korunmaya ihtiyaç duyan bir yerdi. Dolayısıyla, toplumda derin kökler salmış, aynı zamanda ihtiyaç olduğunda iyi planlanmış bir cinayet işlemekten de hoşlanan son derece zeki ve ilkeli bir adamdan daha iyi koruma sağlayacak birisi olabilir miydi? Bu yüzden, bana birisinin işlediği suçlardan söz edeceğinden emindim. Belki bahçedeki köpek dışkılarından ya da çimlerdeki araba lastiği izlerinden daha korkunç suçlar olabilirdi.

Arthur nihayet yanıt verdiğinde bana bakmadı. "Kim olduğumu hatırlayabilmek için."

Göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ciğerlerimdeki hava boşalırken nefesim sert bir şekilde dudaklarımın arasından çıktı. Boğazıma aniden yerleşen bir yanma hissi gözlerimin dolmasına neden oldu. "Sen Arthur Lancaster'sın," diye fısıldadım.

"İsmimi biliyorum," dedi kaşlarını çatarak. Ama yüz ifadesi çabucak yumuşadı ve sert hatlarına sıkıntılı bir ifade çöktü. "Ama silinip gidiyormuşum gibi hissediyorum. Gerçekte kim olduğumu unutmaya başladım." Boğazıma oturan yumruyu gidermek için yutkunurken, elimi elinin üstüne koydum. "Bunu hatırlaman için o çantaya ihtiyacın yok. Bunu ben yapabilirim." Arthur bulanık yüzeyine parlak bir katman çöken gözlerini gözlerime dikti. "Hitchcock filmlerini seversin. Klasik müziğe bayılırsın. Ayakkabılar konusunda çok zevklisin. Christina Ricci'lerin gerçekten de müthiş."

Ölümcül bir ifadeyle bana baktı. "*Stefano Ricci*, seni taş kalpli cahil."

"Elbette. *Stefano*. Benim hatam," dedim sırıtarak ama yüzümdeki gülümseme daha ağır duyguların altında bana fazla narin geldi. Elini sıktığımda ve Arthur parmaklarımı kavradığında, gülümsemem silindi. Dikkatle yüzümü süzdüğünde, kimliğini bir damga misali üstüne basabilirmişim gibi ciddi bir ifadeyle ona baktım. "Sen tanıdığım en güçlü adamsın. Çok zekisin ama sevgi dolusun. Sertsin ama iyi yüreklisin. En iyi arkadaşımsın."

Arthur'un gözlerinde bir şaşkınlık kıvılcımı parıldadı. Yutkundu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Başını bir kere hızlıca salladı, parmaklarımı son bir kez sıktı ve serbest elini çay fincanına uzattı. "Evet. Sen..." Hafifçe öksürdü, çayından bir yudum alıp yine başını salladı. "Sen..."

"Taş kalpli bir cahil miyim?"

"Evet." Güldü. Nadiren duyduğum, çok değerli bir sesti bu. "Ama kasıtlı olarak taş kalpli gibi davranmadığında iyi bir kız oluyorsun. Ben... burada olmandan dolayı minnettarım."

Gözlerime bir saniyeden uzun bakmamaya çalıştı ama ona gülümsemeden edemedim. Morpheus kuş yemliğinde gakladı; sert bir sesle üç gak sesi çıkardı.

"Ama hâlâ çantamı bana geri vermen gerektiğini düşünüyorum. O mikroptan da kurtulmalısın."

Morpheus üç kere daha gakladı. Az önce yüzümde olan gülümseme silindi. "Sanmıyorum," dedim ve tam o sırada evimin karşı tarafındaki yolda bir motor sesi duydum.

"O çok sinir bozucu."

"Ayrıca, şu anda bizi uyarıyor."

Kalkıp eve doğru baktığımda, sırtımın buz kestiğini hissettim. Spor salonuna giderken Jake Hornell'la konuşmak için durduğumda duyduğum sesin aynısıydı.

Nolan'ın onunla bahçemde karşılaştığım, kanlı hediyesini ellerimde tuttuğum sabah söylediklerini hatırladım. Bu sözler beynime sızmış, anılarıma yerleşmişti ama o ânın karmaşasında mantıklı gelmemişti. Sadece derimin altına gömülmüş bir diken gibi orada duruyorlardı.

Belki daha yeni Jake'i, hoşlandığın adamı öldürdüğüm için...

"Bizi uyarıyor mu?" dedi Arthur. Kulaklarımda uğuldayan kalp atışlarım yüzünden sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Neden?"

Bir drone çatının üstüne yükseldi ve tepemizde durdu. Önceki gün bunu spor salonunun orada da görmüştüm ama önemsememiştim. Birkaç gün önce Jake'in kesik elleriyle bahçemde karşıma çıkan bir düşman tarafından kullanılıyor

olmalıydı. Belli ki beni yine gizli gizli izlemek için geri gelmişti. "Çünkü birisi Lancaster Malikânesi'ni gizlice izlemek için geldi."

Nolan'a karşı hissettiğim çekim mi? O açıklaması olmayan yoğun istek mi? Tüm bunlar evimin tepesinde havada duran aletin dönen beyaz kanatları arasında un ufak oldu. Canımı gereğinden fazla yakan keskin bir sızı hissettim. Ama acı, insanı arındıran bir ateş de olabilirdi. Geriye tek bir gerçeği bırakan bir ateş.

Nolan Rhodes'un ölmesi gerekiyordu.

SAPMA

Nolan

DAVIS CADDESİ'NDEKİ BÜYÜK MARKETTE, baş düşmanım için *almamam* gereken şeyleri alışveriş arabasına atıyordum.

Tıpkı peş peşe son üç gecedir yaptığım gibi.

Ballantyne Nehri'nin buz gibi akıntısında yüzdüğüm ilk geceden sonra, suyun karşı tarafındaki kayayı tutup birkaç saniyede doğru mesafeyi ölçebilmemiz için yanıma bir lazer metre almıştım. Bunu, bir daha karanlıkta nehre girmek zorunda kalmamak için yanıma aldığıma kendimi inandırmaya çalıştım. Ama o gece onu arabamla aldığımda, soyunduğumda beni nasıl izlediğini düşünüp durdum. Bakışlarının nasıl beni okşayan parmak uçları gibi karanlıkta üstümde gezindiğini düşündüm. Gözlerimi ondan ayırdığımda bile bunu hissedebiliyordum. Dudağının kenarını nasıl ısırdığını düşündüm. Belki ikinci bir gece beni düşünmesini istememem gerekirdi. Ya da üçüncü veya dördüncü bir gece. Ama istemiştim ve hâlâ istiyordum.

Lazer metre yeni sırt çantamda kaldı, kutusu hiç açılmadı.

Sonraki gün, Harper'a daha kaliteli bir kürek almıştım. Kendime bunun ceset çıkarma işini daha çabuk bitirmemizi sağlayacağını söylemiştim. Arazinin satışının kesinleşmesine iki haftadan biraz daha uzun bir süre kalmıştı ve hâlâ işimiz bittikten sonra izlerimizi yok etmemiz gerekiyordu. İşin aslı,

yeni küreği ucu sivri ve keskin diye almıştım. Harper her gece omzuna bir çuval kemik asarak eve yürümek için ısrar ettiğinden, başka bir Jake Hornell'la karşılaşırsa yanında en azından bir silah olarak kullanabileceği bir şey olurdu. Lanet sapık.

Belki de o küreği benim üstümde kullanabileceği ihtimalini daha ciddi bir şekilde düşünmüş olmalıydım. Ama suya girmeden önce beni soyunurken izlediğini her düşündüğümde, bunu yapmayacağına kanaat getiriyordum. Yanımda huzursuz davranıyor olabilirdi ama bunun sadece savurduğum tehditler ya da nasıl birisi olduğumu biliyor olmasından kaynaklandığını sanmıyordum.

Dün ona ayı spreyi almıştım. Ya bir kürek en iyi silah tercihi değilse diye düşünmüştüm. Lanet olasıca bir ayının saldırabileceği bir mesafede olmasını istemiyordum. Ayının sivri pençelerini Harper'ın derisine geçirdiğini düşündükçe, mideme bir bulantı dalgası yayılıyordu. Tabii, spreyi ona verirken bunu söylemedim. Elindeki defter yüzünden aldığımı söyledim çünkü başma bir şey gelecek olursa defterin yetkililere yollanacağı konusunda gayet açık konuşmuştu ve bunu yapacak kadar cesur ve zeki olduğunu biliyordum. Bu konuda ona meydan okuyamayacaktım. "Vahşi bir hayvan tarafından parçalanmanı istemiyorum," dedim. Ayı spreyini bir hediye değilmiş de tatsız bir şeymiş gibi ona uzattım. "Hiçbir şeyin yaklaşmasına izin verme."

Sprey şişesini içinde patlayıcı olabilirmiş gibi dikkatle inceledikten sonra nihayet alçak sesle "Teşekkür ederim," dedi ve ceketinin cebine koydu. Sonra, kemik çuvalını çiftçi pazarından aldığı bir çuval sebzeymiş gibi omzuna attı, ciddi bir sesle iyi geceler diledi ve gecenin karanlığına karıştı. Arkasından bakarken, onunla gitmediğim için kendime kızdım, hayatımı mahveden kadın için endişelendiğim için kendime lanetler okudum.

Esas sorun, Billy'yi nasıl elimden aldığını ya da kemiklerimi kırdığını ve hayatımı yerle bir ettiğini veya yolun ortasında beni ölüme terk ettiğini kendime her hatırlattığımda, içimdeki öfkenin bulanıklığı arasından sinsi soruların yükselmesiydi:

Ya hayatımı mahvetmediyse? Ya bana hiçbir amacım yokken bir amaç verdiyse?

"Çok aptalca," dedim yüksek sesle, bir sivrisinek kovucu cihazı rafa geri koyarken. Ufak çocuğunun bebek arabasını iten bir kadın bana bakıp hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Utangaç bir gülümsemeyle başımı salladım, cihazı tekrar alışveriş arabasına attım. Yanımdan geçerken sadece gözlerini kıstı ve yoluna devam etti. Cihaz için bir kutu ekstra kartuş aldım ve aklımdaki listedeki diğer şeyleri düşündüm. Bir keşif gezisine uygun boyutlarda bir sırt çantası. Onunkinden daha fazla ışık veren bir fener. Aşırıya mı kaçıyordum?

Reyonun sonundaki raftan ufak bir Coleman kamp ocağı aldım. Lanet olsun. Bunu ona vermek zorunda değildim. Kendime saklayabilirdim. Belki sıcak çikolata yapar, onu kışkırtmak için salak gibi hepsini kendim içerdim. Kızdığında çok şirin oluyordu.

Hayır, şirin falan değil.

Kutuyu sıkıca kavradım ama sonra alışveriş arabasına attım.

Aradığım diğer malzemeleri de buldum ve kasada ücretini ödedikten sonra kiralık arabama götürüp bagaja koydum. Öğleden sonrasının erken saatleriydi ve hava hâlâ güneşliydi ama bir sonraki cesedin yerini aramaya girişene kadar buz gibi bir yağmur başlayacağından, tatsız bir gece bizi bekliyordu. O âna kadar çok iyi gitmiş, her gece bir cesedin yerini bulmayı başarmıştık. Harper çalışkandı. Asla şikâyet etmiyor, gecenin bir yarısı orada olmaktan, pis işten ya da ısrarcı

böceklerden sızlanmıyordu. Hatta baş fenerine kocaman bir cırcır böceği konup bluzunun içine düştüğünde bile şikâyet etmemişti. Sadece cıyaklayıp kollarını sallamış, sutyeninin içinden çıkarmak için arkasını dönmüştü. Sonra da feneri kapatıp ay ışığında çalışmaya devam etmişti. "Küstah hergele," diye homurdanırken, bana bakarsa güldüğümü görmesin diye dudaklarımı birbirine bastırmıştım. "Sutyenimin içine girmeye çalışmadan önce bana bir içki alabilirdi."

Kahkaha atmamaya çalışmıştım ama pek beceremediştim.

Direksiyonun başına geçerken bile, dikiz aynasında gülümsediğimi fark ettim.

"Kes sesini," diye hırladım görüntüme. Motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaştım.

Sokağın köşesinden ana caddeye saptım. Düşüncelerim hâlâ Harper'la meşgulken, birden kahverengi saçlarım, artık çok iyi bildiğim adımlarını fark ettim ve Maya'nın Sihirli Karışımları'na girdiğini gördüm. Daha ne yaptığımı bile anlamadan kaldırımın kenarındaki boş bir yere park ettim.

Yola devam edebilirdim. En azından, anlaşmamız sona erene dek o anda ne yaptığı hiç umurumda değilmiş gibi günüme devam edebilirdim. Büyük olasılıkla, onunla ilgili saplantılı düşüncelerimin çoktan rüyalarımı ele geçirdiği gibi her uyanık saati de ele geçirmemesi için biraz ayrı kalmak bana iyi gelebilirdi.

İçimde yükselen itirazları bir kez daha düşünmeden, koşarak sokağın karşısına geçtim.

Dükkânın dışındaki telefon direğine zımbalanmış kayıp posterine bakmamaya çalıştım; Jake Hornell'ın bana âdeta sırıtan fotoğrafının altında adı büyük harflerle yazılıydı. Tekrar gitmek istediğim yere odaklanana kadar kaburgalarımın altında öfke hissinin biriktiğini hissettim ve adımlarımı yavaşlatarak büyük vitrin camlarından Harper'ın içeride ne yaptığına

baktım. Koluna büyükçe bir sepet asmış, ilk yardım malzemeleri yazan bir reyona doğru yürüyordu. Bir kavanoz alıp üstündeki etiketi inceledi. Sol elinin üstü bandajlıydı.

Ne yaptığımı bile düşünmeden kapıyı hızla açtım ve hemen yanına gittim.

"Bu da *ne* böyle?" dedim hışımla. Bileğini yakalayıp tepesine dikildim. Gözlerinde beliren şaşkınlık ifadesi, yerini feci bir öfke parıltısına bıraktı.

"Sana da merhaba, beni gizlice izleyen psikopat." Bileğini elimden kurtarmaya çalıştı ama oralı olmadım. "Derdin ne se—"

"Bu ne dedim? Dün gece bir şey mi oldu?"

"Ben—"

"Eve geri yürürken mi oldu? Sana seni arabayla eve bırakabileceğimi—"

"Ama—"

"Bunu birisi mi yaptı? Vahşi bir hayvan mıydı? Ayı spreyini kullanmadın mı?"

"Lanet olasıca bir kahve demliğine mi sıkacaktım yani?"

Şaşkınlıkla ona baktım, elindeki kavanozu alıp çevirdim ve etiketi okudum. "Crispy Yanık ve Kızarıklık Merhemi..."

Yanakları kıpkırmızı olan Harper gözlerini devirdi. "Yanık merhemi alıyordum, seni sersem," dedi öfkeyle. "Herkes bize bakıyor. Derdin ne senin?"

Arkamda kalan kasa tarafına bakıp zoraki bir gülümseme fırlattığında bakışlarını takip ettim. Gözleri camların arkasında obsidyen bıçaklar gibi keskin gözüken Maya, gözlüğünü burnundan yukarı itti. Omuzlarımın nasıl gerildiğini, parmaklarımın Harper'ın bir türlü bırakamadığım narin bileğinin etrafında olduğunu fark etti. Ona şöyle bir gülümsedim, elimdeki merhem şişesini kaldırarak sakince selam verdim ve tekrar önüme dönüp dikkatimi ait olduğu yere verdim. Harper'a.

"Sana ne olduğunu anlamıyorum," diye fısıldadı. Kolunu bükünce, nihayet bileğini bıraktım. Avucum sıcaklığının yokluğunda birden buz kesti. Derime yayılan o tatsız soğukluğun nedenine fazla kafa yormama fırsat kalmadan, elimdeki kavanozu kapıp sepetine attı.

"Elini mi yaktın?"

Gümüş rengi gözlerinde saf bir düşmanlık parıltısıyla bana baktı. "Evet. Sana ne? Aptal bir kahve kazası yüzünden değerli defterini FBI'a yollayacak değilim," diye fısıldadı yanımdan uzaklaşmadan önce.

Ona güzel bir kahve makinesi almam gerek, dedi zihnimdeki hain ses.

Hayır. Ona lanet olasıca bir kahve makinesi *almayacaktım*.

"Sen... Şey yaptın mı..." Ne sormak istediğimden emin olmadığım için hafifçe öksürdüm. İyi olup olmadığını sormak istiyordum ama bunun bir öneminin olmaması gerekirdi. Böyle bir şey olmasına izin verdiğim için hissettiğim suçluluğu damarlarımdan atmam gerekiyordu ama elini yakması neden benim suçummuş gibi hissettiğimi bilmiyordum. Zaten gözlerindeki ölümcül ifadeye bakılacak olursa, onun için endişelenmem hoşuna gitmemişti. Biz düşmandık. Erkek kardeşimi öldürmüştü. Hayatımı tepetaklak etmişti. Bazı şeyleri affetmek mümkün değildi. Harper'ın senaryoya bağlı kaldığı belliydi. Neden ben aynı şeyi yapamıyordum?

"Dediğim gibi. Bir kahve kazası. Ama sabahı beni gözetleyerek geçirdiğin için bunu bilmiyor olmana şaşırdım doğrusu."

"Ne?"

Harper omzunu silkti ama bu hareketinin zerre kadar kayıtsız bir hâli yoktu. "Evimin üstünde bir drone uçurma zahmetine girdiğine göre, bunca zamandır evimin içini gözetliyor olabilirsin diye düşündüm."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama Harper yanımdan uzaklaşıp raflardaki diğer merhemlere ve kremlere bakıyormuş gibi yaparken dönüp bana bakmadı bile. "Evinin üstünde bir drone uçurmadım," dedim.

"Ah, sahi mi? Daha önce beni bir drone'la gözetledin, *değil mi*," dedi hırlar gibi. Bu, bir soru değil bir suçlamaydı. Bandajlı elini bana doğrulttuğunda, beyaz gazlı bezin altındaki yaraya bakmak için aniden içime dolan elini kapma içgüdüsüne direnmek zorunda kaldım. "Geçen sabah, ben spor salonuna giderken o şeyi uçuruyordun. Zaten bu yüzden o salağa âşık olduğum gibi aptalca bir fikre kapıldın..." Etrafa bakınıp başını başıma yaklaştırdı. "*Kimden* söz ettiğimi biliyorsun."

Lanet olasıca Jake Hornell. Elimde olsa onu yine öldürürdüm. Yavaş yavaş. *Acı* çektirerek.

Cinayet fantezilerini ve bunu yeniden yapmanın beni neden bu kadar tatmin edeceğiyle ilgili soruları aklımdan atmak için başımı iki yana salladım. "Yemin ederim ki bugün bir drone uçurmuyordum."

"Tabii. Sana neredeyse inanacağım."

"Doğruyu söylüyorum."

"Kim uçuruyordu o zaman?"

"Bilmiyorum." İçime kötü bir his çöktüğünü hissederek kirli sakalımı kaşırken, Harper dikkatle beni izledi. Sert görünüşünün derinliklerine gizlediği korkuyu hissedebiliyordum. İlk birkaç gün gerçekten de Sam'le vakit geçirmiştim. Pek de aydınlatıcı bir deneyim olmadığını görmüştüm. Kasabalılarla evlerinde ya da iş yerlerinde röportaj yapmaya başlamıştı. Ama konuşmaları duyacak kadar yakınlarda olduğumda, konunun Arthur Lancaster'ın azılı seri katil La Plume olduğunu kanıtlayacak ipuçlarına odaklanmak olduğunu duymuştum. Sam kafayı buna takmıştı. Deri kaplı bir deftere notlarını

yazarken kaşlarını çatıp yüzünü asması da bana aradığı o önemli ipucunu bulamadığını anlatmıştı. *Henüz.*

O âna kadar, Lancaster Malikânesi'nden uzak durmuştu.

Bunu nereden mi biliyordum?

Çünkü ben Harper Starling'den uzak durmamıştım.

Sam'in röportajlarıyla meşgul olduğundan emin olduğumda, hayır diyemediğim bir uyuşturucunun etkisine kapılmışım gibi Harper'ı izleyip durmuştum. Evini çevreleyen taş duvarın üstünden atlamış, Lancaster Malikânesi'nin bahçesinde çalışırken, çiçek tarhları hazırlarken, yeni çiçekler ekerken, çalılıkları ve ağaçları budarken, gerçek bir sapık gibi çalılıkların arasından onu izlemiştim.

Diğer zamanlarda kasabadaki halka açık bahçelerle ilgilenmişti. CARNAGE BURNU'NA HOŞ GELDİNİZ yazan tabelanın etrafındaki çiçeklerle. Randall Yolu'ndaki parkla. Ana caddenin iki yanında asılı olan askılı çiçek sepetleriyle. Bunları geçen gün kafede gördüğüm üç adamın yardımıyla asmıştı. Hepsi parmaklarında alyans olan yaşça daha büyük adamlardı ama yine de onlara sinir olmuştum. Harper'a ben yardım edebilirdim. Belki ona ben yardım etmiş olsaydım, biraz rahatlardı ve bana, anı defterime ne yaptığını anlayabileceğim bir şeyler söylerdi. Sonra, esas orada bulunma nedenime geri dönebilirdim. En azından, kendime bunu söyleyip duruyordum.

"Drone'u uçuran kişi Sam," dedim en sonunda. Öfke hissinin derimin altında kıpırdayan böcekler gibi her yanıma yayıldığını hissettim. Sam'le yardıma ihtiyacı olduğu takdirde bunu benden rahatlıkla isteyebileceği kadar yakınlık kurduğumu düşünmüştüm ama yanılmıştım. "Bu sabah gelmiş olmalı."

"Gelmiş olmalı mı? Porter'a dikkat etmen ve onu buradan uzaklaştırman için bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Bunu yapıyorum zaten."

Harper alaycı bir tavırla güldü. "Belli."

"Belki *diğer projeler* fazla vaktimi almıştır." Siyah etiketinde dans eden bir iskelet resminin üstünde Ceset Dirilten Akşamdan Kalma İçeceği yazan ufak bir şişeyi aldım. Bunu Harper'ın alışveriş sepetine attığımda, bana korkunç bir bakış fırlattı.

"Bütün gün çalışması gereken tek kişi sen değilsin. Hem *benim* şu küçük kuş yemliği hediyeni örtbas etmek için lanet olasıca bir motorsuz arabayı baştan yaratmam gerekiyor. Bu arada, rica ederim." Harper birkaç şişe sahte kan alıp sepetine attı. Gözlerinde kendimi koruma içgüdümün devreye gireceği kadar anlık bir parıltı belirdi ve arkasını dönüp yürümeye devam etti. "Umarım kasabamda yaptığın salak tatilin güzel geçiyordur. Bütün gün ne yapıyorsun ki? Anlaşmamıza *uymamak* dışında tabii."

Seni izliyorum, dedi o beş para etmeyen iç monoloğum büyük bir coşkuyla.

"Evet," dedi ben daha verecek bir yanıt düşünmeye fırsat bulamadan. "Bir bok yaptığın yok ve buna *çok şaşırdığımı* söylemeliyim. Resmen şok geçiriyorum. Ama sen söz verdiğin gibi Sam'i uzaklaştırmaya çalışmadığın için, *şimdi* adam Arthur'un mülkünün üstünde drone'lar uçuruyor, bir fincan kahve içmeye çalıştığımız anda bizi gizli gizli izliyor. Peki, onu durdurmak için ne gibi bir yol izleyebilirim? İçimden Şerif Yates'i aramak geçmiyor, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Neden? La Plume'un malikânenin altında gömülü olan kurbanları da mı var?"

Harper reyonun sonuna varıp bana döndü ve iğneleyici sözlerimden sonra bana öfkeyle bakmasını beklediğim hâlde bunu görmedim. Metalik gri gözlerinin derinliklerinin üstüne parlak bir perde inmişti. Yutkundu, meydan okurmuş gibi

bana baktı. "Hakkımda neye inanmak istiyorsan inan. Ne yaptığımı sandığını biliyorum ve fikrini değiştirmek için uğraşacak değilim. Ama *yanılıyorsun*, Nolan. Arthur Lancaster, La Plume değil."

İtiraz edebilirdim. Her gece yaptığımız keşif gezilerinin bunun aksini kanıtladığını söyleyebilirdim. Ama gözlerindeki kararlı ifade beni durdurdu. Harper bu fırsattan faydalanarak yanımdan geçti, yürürken bandajlı eliyle gözlerinin altını sildi.

"Harper..."

"Beni rahat bırak."

Maya'nın Harper'a ve bana fırlattığı endişeli bakışlar altında, Harper'ın kasaya gidip sepetini boşaltışını izledim. Maya ona bir şey fısıldadı, Harper da başını salladı, rengi solmuş kareli gömleğinin cebinden çıkardığı parayla ürünlerin ücretini ödedi, her şeyi hızla sırt çantasına yerleştirdi ve sırt çantasını omzuna astı. Hızla kapıya doğru giderken, bana kaçamak bir bakış fırlattı. Acı ve öfke ifadesinin, hafızama kazınmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Sonra, çıkıp gitti.

Büyük pencereye biraz daha yaklaştım, onun sokaktan aşağı yürüyüşünü izledim. Koşmadan elinden geldiğince hızlı bir şekilde benden uzaklaşırken, güneşin altında sallanan bandajlı eline baktım. Kaldırımda peşine takılmak için dükkândan çıkmayı düşündüm ama olduğum yerde kaldım, geri dönebilirmiş gibi pencereden onu izlemeye devam ettim.

Derin bir iç çekerek tekrar sokağın karşı tarafına baktım ve bana giderek daha tanıdık gelen dükkânlara göz attım. Shipwrecked Bean. Ceset Sanatı. Bhandari Hukuk Bürosu. Disco Berberi. Bir de Viceroy İnşaat isimli yeni açılmış bir ofis vardı.

Viceroy'un sokağın karşısındaki girişinin önünde duran kişiyse Sam Porter'dı. Omzunda bir kamera çantası asılıydı.

Ninova

Harper'ın az önce gittiği yöne dönüktü. Gözlerini uzaktaki bir şeye dikmişti.

Ya da birisine.

Bir saniye sonra, Maya'nın dükkânından dışarı fırlayıp hızlı adımlarla Sam'e doğru yürümeye başladım.

Hızlı hızlı yürüdüğümü fark etti, bana hafifçe gülümsedi, elindeki kâğıtları bırakmadan el salladı ve çantasını açıp kâğıtları içine soktu. Kâğıtlar çantanın içinde gözden kaybolmadan önce, açık yeşil ve mavi renklerde bir harita gördüm. Kalbim güm güm atmaya başladı.

"Selam, Sam," dedim sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak ama düşündüğümden daha fazla zorlandım.

"Rhodes. Selam, dostum." Sam elini uzatınca tokalaştık ama eli avucuma şöyle bir ancak değdikten sonra, başıyla Harper'ın gittiği yönü işaret etti. "Onu tanıyor musun?"

İşaret ettiği yöne dönüp sokağın ilerisine bakınca, esintide Harper'ın dalgalanan kahverengi saçlarını gördüm. Sam fark etmesin diye ona odaklanmamaya çalışarak kaldırıma göz attım. "Kimi?"

"Şuradaki kadını," dedi Harper'ı işaret ederek. "Kareli gömlekli. İkiniz aynı dükkândan çıktınız."

Hayır anlamında başımı sallayıp omzumu silkerken, Harper yolun kıvrımına gelene kadar gözlerimi ondan ayırmadım. "Hayır. Kusura bakma. Onu tanımıyorum."

Sam biraz hayal kırıklığı ifade eden düşünceli bir ses tonuyla *hımm* dedi. Ona endişesiz bir gülümsemeyle baktım ama karşılık olarak yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Aklında başka bir şey olduğu belliydi ve bakışları Harper'ın gözden kaybolduğu noktaya çevrildiğinde, ne düşündüğünü anlamak zor değildi. "Belgesel nasıl gidiyor?" diye sordum, birden dikkatini Harper'dan uzaklaştırma ihtiyacı hissederek. "Biraz ilerledin mi?"

Ninova

"Bir şeyler oluyor." Birkaç saniye öncesine kıyasla çok daha heyecanlı bir tavırla kamera çantasına vurdu. "Birkaç röportaj yaptım, birkaç kişiden de haber bekliyorum."

"Yine drone'la ilgili yardıma ihtiyacın var mı? Biraz boş vaktim var. Seve seve yardım ederim."

"Sağ ol, dostum. Drone'u idare eden yardımcım geldi, bir sorun çıkacağını sanmıyorum ama bir şey olursa seni ararım." Sam gülümsedi ama yine sokağa döndü ve gözlerini neye odaklandığını ele verecek kadar kıstı. Harper'ı bir zamanlar Poppy Lancaster'a ait olan kulübenin önünde Arthur'la otururken gördüyse yeni hedefi Harper olmalıydı. Zaten karmaşık olan bir geçmişe bir katman daha eklenmiş demekti.

Ama gözlerindeki parıltı bana daha fazlası olduğunu düşündürdü. Yüz ifadesi, röportajlardan sonra yüzünde gördüğüm, parçalarını birleştirmeye çalıştığı resimde bir şeyin eksik olduğunu anlatan ifadesinin tam tersiydi.

Karşımdaki adam bir avcıydı. Avının kokusunu rüzgârda almış avcı bir hayvanın ifadesine bürünmüştü. Bunu biliyordum çünkü aynaya baktığımda ve dökeceğim kanı hayal ettiğimde, aynı ifadeyi kendi gözlerimde görmüştüm. Aynaya Harper Starling'i öldüreceğimi söylediğimde görmüştüm.

"Neyse," dedi Sam kâğıtlarını koyduğu çantaya hafifçe vurarak. "Gitsem iyi olacak, yapmam gereken bir sürü iş var. Sonra, görüşürüz."

"Elbette," dedim.

SÜRÜKLENME

Harper

SAĞANAK BAŞLAMIŞTI. HAVA DA BUZ GİBİYDİ. Kötü hava şartlarında dışarıda olmaya alışıktım ama gündüzleri. Karanlıkta ve şiddetli yağmurun altında yalnız olmak çok farklıydı. Beni, unutmak için çabaladığım geçmişle ilgili düşüncelere daha fazla yaklaştırıyordu. İçimde kalan her güzel şeyi tüketen, geride sadece bir kabuk bırakacak kadar tüketen bir dehşet deneyimledikten sonra, içime özgürce çektiğim ilk nefesi hatırlatıyordu. Bir bıçağa dönüştürülebilecek ama hâlâ ölümcül olamayacak kadar zayıf bir şeyi. Sadece demir ocağını görmüştüm. Henüz alevlerini kucaklamamıştım.

Omzuma attığım küreği biraz daha sıkı tutarak Ballantyne Nehri'ne ve taşkın alanına uzanan karanlık patikada yürümeye devam ettim. Kayalarla ve köklerle dolu engebeli bir zemin olmasına rağmen, karanlıkta patikaya ya da tehlikelere dikkat etmiyordum. Geçmişi düşünmekten nefret ettiğim hâlde, aklımda hâlâ eski günler vardı. Sadece zorla götürüldüğüm o harap evi, mahzenin kemiklerime işleyen soğuğunu ya da sidik, dışkı, korku ve ölüm kokusunu düşünmüyordum.

Yalnızca tepemizdeki gürültülü ayak seslerini ya da Adam benden alındığında ruhumu yiyip bitiren çaresizliği ve korkuyu hatırlamıyordum. Yalnızca elektrikli testerenin sesini ya da Adam'ın çığlıklarını veya bir üst katta erkek arkadaşımı

katleden adamın manyakça kahkahalarını hatırlamıyordum. Yalnızca o sesi kafatasımın içinden atabilmek için avuçlarımın diplerini var gücümle kulaklarıma bastırdığımı hatırlamıyordum. O cehennem evinden kaçtıktan sonraki ilk birkaç günden de nefret ediyordum çünkü bir polis, avukat ve muhabir girdabına yakalanmıştım. Savunmasız yanlarımla yüzleşmeye zorlanmıştım.

İşin aslı, kendimi hayatta kalmayı başarmış biri gibi hissetmiyordum. Başarısız olduğumu hissediyordum.

Adam'ın öldüğü gün, benimle o mahzene atılan kadın gibi olmak istemiştim. Ben Adam'ın ölümüyle ilgili kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalışırken, yüzünde kan lekeleri olmasına ve omzu çok kötü bir şekilde yerinden çıkmış olmasına rağmen kadın sakin ve soğukkanlıydı. "Evet. Adam'ı öldürdü," demişti. "Ve sana söz veriyorum, Adam o Harvey Mead denen herifin öldürdüğü son kişi olacak."

Sonra, bana lanet olasıca gömleğini vermişti.

Sloane Sutherland. O kadın sadece hayatta kalmayı başaranlardan değildi, bir savaşçıydı.

Cesurdu. Kararlıydı. Boyun eğmezdi.

O mahzenden kurtulduktan sonra, özgürlüğümün ilk saniyelerini düşündüğümde bir rahatlama, hatta belki gurur hissetmiş olabileceğim düşünebilir. Ama öyle hissetmedim. Çünkü yağmurun altında gizlenip Sloane'un ve şimdiki kocası olan adamın, Harvey Mead denen o lanet olasıca canavardan intikam alışlarını izlerken, gerçekte ne kadar zayıf olduğumu anlamıştım. Sloane sadece sert bir kadın değildi, aynı zamanda Mead'den de tehlikeli bir katildi. Bunu onu gizlice izleyene ve en derin sırlarını öğrenene dek tam olarak anlayamamıştım. Kötü nam salmış Küre Dokuyucu, katillerin katili, seri katilleri avlayan ve sanata dönüştüren bir kadındı. Ama o ilk saniyelerde, onun ve Rowan'ın beni kaçıran ve neredeyse

öldüren adamdan intikam alışını izlerken, Sloane kadar yenilmez bir kadın olabilmek için daha çok yolum olduğunu fark etmiştim.

Belki asla onun gibi olamayacaktım.

Onun kadar güçlü olamayacağımdan emindim. Büyük bir ihtimalle, asla ışığı açık bırakarak uyumuyordu. Eminim ki yağmurda ve karanlıkta yalnız olmaktan korkmuyordu. Nolan'ı o âna kadar on kere öldürmüş olacağından da emindim. "*Sana*, deri defterine, ölümcül gamzelerine ve inanılmaz derecede güzel gözlerine lanet olsun. Seksi bir psikopatın beni etkilemesine izin vermeyeceğim," derdi. Sonra, göz kürelerini oyardı, boğazını keserdi ve bütün cesetleri tek başına kazıp çıkarırdı. Sam konusunda ne yapacağını ve Arthur'u yakalanmadan nasıl koruyacağını bilirdi. Başka birisinin yardımına ihtiyaç duymazdı.

Dudaklarımı büzüp derin derin iç çektim ve nefesimin yağmur damlalarının arasında buharlaşacağı kadar soğuk olduğunu fark ettim. Asla onun gibi olamayacaktım. Çünkü Maya'nın dükkânında Nolan'a beni yalnız bırakmasını söylediğim için neredeyse pişmanlık hissediyordum. Sadece beni öldürmek isteyen bir başka sersem olduğu hâlde, ceset çıkarma işi sırasında yanımda olmasını tercih ederdim. Boktan bir durumdu.

İşin daha da kötüsü, ona sadece drone, Sam'i uzaklaştırmaması, Arthur'la ilgili kırıcı sözleri ya da yaptığım şeylerle ilgili hatalı düşünceleri yüzünden kızgın değildim. Beni asıl öfkelendiren, tüm bunların altındaki kırgınlık hissiydi. Sanırım, bana o ayı spreyini verdiğinde ya da nehrin karşı tarafına geçmek için soyunurken gözlerimin içine baktığında, tenimi yakmak istiyormuş gibi beni izlediğinde, kendimi beni önemsediğine inandırmıştım. Aramızda bir ipin sıkı sıkı gerildiğine, narin ipliklerinin üstünde çatırdayan bir enerji

hissettiğime yemin edebilirdim. Ama işin gerçeği, bunun sadece bir numara olmasıydı. Yalnızca defterini geri alabilmek için bana yardım ediyordu. Sanırım, gece işimiz için bana mesaj atmadığı, aramadığı ya da almak için gelmediğine göre bunu da pek önemsemiyordu.

Keşke ne kadar ufak olursa olsun her iyi davranışının tek bir amacı olduğunu hatırlayabilseydim: Hedefine biraz daha yaklaşmak. Harper Starling'i öldürmek.

Dudağımı ısırdım, sırt çantamın kayışını omzumdan yukarı ittim ve etraftaki ışığın arasında yağmurun yüzeyine çarptığı sessiz yola yaklaşırken baş fenerimi kapattım. Nolan'ın arabası orada değildi. Genellikle, arabası dikkat çekmesin ve şüphe uyandırmasın diye araziye uzanan çakıl taşlı yolun dar bir alanına park ediyordu ama zaten o yolda neredeyse hiç trafik olmazdı. İçime karmaşık duyguların yayıldığını hissettim. Rahatlamıştım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Neyse ki çok da öfkelenmiştim. Kızgınlık, tüm bunların arasında en faydalı duyguydu; o yüzden, hızla yolda ilerledim ve dikkatimi ait olduğu yere verdim. Lanet olasıca Nolan Rhodes'a.

Nasıl olur da anlaşmamızı bozardı? Ben de bir seri katil olmama ve açıkça bir başka seri katili koruduğum hâlde, nasıl olur da hakkımda en kötü varsayımlarda bulunabiliyordu? Bana ayı spreyi vermeye ama sonra beni bu spreyi kullanabileceğim ayıların olabileceği bir yerde gece yürümem için tek başıma bırakmaya nasıl cüret edebiliyordu?

Ne cüretle... sıcak çikolata yapabiliyordu?

Taşkın alanının kenarında aniden durdum. Nolan sol tarafta, her zaman eşyalarımızı bıraktığımız kayaların orada, üstündeki ağaç dallarına bağladığı bir muşambanın altında katlanan bir taburede oturuyordu. Ufak bir kamp ocağının üstüne eğilmişti ve üstünden buharlar tüten bir cezvedeki sıcak çikolatayı karıştırıyordu. Ayaklarının dibindeki fenerin ışığında,

yanında iki fincan ve bir çırpılmış krema kutusu olduğunu da görebiliyordum.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi, ona biraz daha yaklaşıp karşımdaki manzaraya baktığımda. Bana yüzündeki ifadeyi yorumlayabileceğim kadar uzun bakmadı. İçimde hâlâ fokur fokur kaynayan öfke hissinden güç almaya kararlı bir şekilde aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdim. Yağmur sert bir şekilde yağmurluğumun başlığına inerken, ellerimi ceplerime sokmuş bir hâlde öylece orada dikildim. Nolan bana temkinli bir bakış fırlattığında, kaşlarımı bir soru soranmış gibi kaldırdım. "Üşümememiz için sıcak çikolata yapmaya karar verdim. Yağmurun altında çalışacaksak, en azından buna değsin."

Bunu yapmanın başka yollarını bulabilirim, diye düşündüm. Nolan'ın yağmurda soyunup üstünde mayosuyla kaldığını hayal ettim. Bu istenmeyen düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladığımda, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

"Sıcak çikolata istemiyor musun?" dedi. Bunu kayıtsızca sormaya çalıştığı hâlde, yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi görür gibi oldum.

Sıcak çikolata içmek istiyordum. Ama bu herifin ikram ettiği tek bir şeyi bile kabul etmek istemiyordum. Nasıl bir oyun oynadığını biliyordum: O anı defterini bir yere postalamayayım diye gözüme girmeye çalışıyordu. O yüzden, başımı iki yana salladım. "İstemem, teşekkürler," dedim, çantamı yere koyup fermuarını açtım ve içinden feneri çıkardım. Bunu yaparken, parmaklarım çantamın dibindeki bir şişeye sürtündü. Şişeyi çıkarıp etiketine baktım. Meyveli Mis Kan Banyosu. Maya'nın çilek özlü sahte kanı.

Hayatını değiştirecek, demişti Maya önceki gün, Nolan ellerinde kesik ellerle arka bahçemde dururken.

Daha önce de yenilebilir kanını denemiştim. Gerçekten de insanın hayatını değiştiriyordu.

"Biliyor musun," dedim feneri yere koyarken. Şişenin kapağını açıp kokladım. Burnuma tatlı bir çilek kokusu doldu. Diğer malzemelerin toprağımsı, misk kokusunu hissetmedim. Ama içinde bunların da olduğunu biliyordum. Şişenin ön tarafındaki içindekiler listesini ve kırmızı uyarı etiketini parmaklarımla gizledim. "İçmeye karar verdim. Hatta çırpılmış kremanın üstüne biraz Maya'nın Kan Banyosu'ndan da koyabiliriz. Epeydir bundan içmemiştim. Hayatını değiştireceğini söylediğinde ciddiydi."

Nolan beni tepeden tırnağa süzerken, bakışları geride tenimi karıncalandıran bir akım bırakıyordu. Hiç tepki vermedim. Sıcak çikolata içmeye fazla hevesli görünmemeye, içip içmemek umurumda değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama canım birden sıcak çikolata çekmişti. *Hem de çok.*

"Tamam," dedi. Ocağı kapatıp fincanları alırken ve üstünde buharlar tüten sıcak çikolatayı koyarken, sesi rahatladığını ele veriyordu. "Bu, Bean'den aldığım acı biberli çikolata. Umarım seviyorsundur."

Fazla gülümsememeye çalıştım. "Harika."

Nolan çırpılmış krema kutusunu salladı, fincanlara bolca sıktı ve fincanlardan birini bana uzattı. Kendi kremamın üstüne birkaç damla çilek kanı koyduktan sonra, onunkinin üstüne bolca yapış yapış kırmızı sıvıdan sıktım. "Ben çilekli olanını pek sevmem," dedim tatlı bir gülümsemeyle. Nolan fincanını geri çekene dek şişeyi sıkmaya devam ettim. "Böğürtlenliyi tercih ederim ama çoğu insan çilekliyi daha çok seviyor."

"Teşekkürler," dedi Nolan. Çırpılmış kremasının üstüne çaprazlama sıktığım kırmızı çizgilere baktı. Başını kaldırıp bana baktığında, içeceğimden bir yudum aldım.

"Ben *sana* bunun için teşekkür ederim," dedim fincanımı şerefe kaldırıp. "Çok düşüncelisin."

Nolan başını salladı. İçeceğinden bir yudum aldığında ve bolca kremayı da mideye indirdiğinde, zalimane bir gülümsemeyi gizlemeye çalıştım. "Yağmurun yarım saate kadar dinmesi gerek," dedi düşünceli bir ifadeyle taşkın alanına bakarak. "Belki biraz beklesek iyi olur. Bu işi gereğinden fazla zorlaştırmanın bir anlamı yok."

"Tabii." Fincanımı dudaklarıma götürdüm, parmağımı kenarına dayayıp çırpılmış krema bulutunun ağzıma girmesini engelledim. Nolan'ın bakmadığı bir anda, kremayı arkamdaki gölgelerin arasına attım. Görüş alanının kenarında bir şey yaptığımı fark etmiş olmalıydı çünkü kaşlarını şüpheyle çatarak bana baktı. "Carnage Burnu böcekleri," dedim, bir sivrisineği kovuyormuş gibi elimi yüzümün önünde sallayarak. "Biraz yağmur bile onları caydıramıyor."

Başını salladı, benim için ikinci bir katlanan tabure çıkardı ve yer açmak için kendi taburesini biraz kenara çekti. Yine de yanına oturduğumda muşambanın altında fazla alan yoktu. Yanımda vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Aramızdaki giysi katmanlarına rağmen, varlığı derime işledi. Uzunca bir süre konuşmadık. Bunun rahat bir sessizlik olmaması gerekirdi ama öyleydi. Onun geceleri sessiz olmasına alışmıştım. Ben onunla konuşmamaya çalışıyordum ama onun da kasıtlı olarak mı konuşmadığını bilemiyordum. Belki de mizacı öyleydi. Duygularını belli etmiyordu. Birini etkilemek istemediğinde ya da buna ihtiyaç duymadığında az konuşuyordu. Ama konuşmalarımızı ne kadar yüzeysel tutmaya ve yaptığımız işe odaklanmaya çalışsak da çoğu zaman daha fazlasını söylemek istiyormuş gibiydik. En azından, ben öyle hissediyordum.

"Eminim ki çocukluğunda burada olacağın hiç aklına gelmemiştir," dedi gözlerini karanlığa uzanan alüvyonlu alandan

Ninova

ayırmadan. Bakışlarını takip ettim. Son günlerde kazdığımız çukurları karanlıkta seçmek zordu çünkü yumuşak ve az bitkili toprak, şiddetli yağmur yüzünden sürüklenmişti.

Sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. "Hayal panolarımda olduğunu söyleyemem doğrusu."

"Gerçekten de onlardan yapar mıydın?" Şaşkınlıkla Nolan'a baktığımda, beni beklemediğim kadar meraklı bir ifadeyle izlediğini fark ettim. "Hayal panolarını diyorum."

"Evet," dedim hüzünlü bir gülümsemeyle. "Yapardım. Aslında, uzun bir süre yapmaya devam ettim."

"Panolarda neler vardı?"

Bu sefer Nolan'a döndüğümde, başlığımı ıslak saçlarımdan geriye atarken ona biraz daha uzun süre baktım. Bunu neden soruyordu? Gerçekten de merak mı ediyordu? Ona ne kadarını anlatmalıydım? Aramızdaki o ip, karşılığında ne alacağımı görmek için ona azıcık bilgi vermem için yalvarıyormuş gibi beni çekiştirirken, ne kadarını kendime saklamam gerekiyordu?

"İlk başlarda, Disney prensesleri gibi şeyler vardı. Bir hayvanat bahçesinde çalışmak ya da hayvanları eğitmek istiyordum. O yüzden, annem ve babam nihayet bir köpek almam için bana izin verdiklerinde köpeğime bir sürü kıyafet almıştım."

"Köpeğine giysi giydiren bir tip olduğunu tahmin edemezdim."

Omzumu silkip bakışlarımı kaçırdım. "Farklı hayat, farklı zaman."

"Ebeveynlerin köpek giysileri takıntına ses çıkarmamışlar mıydı?"

Dudaklarımda acı-tatlı bir gülümseme belirdi. "Ellerinden geldiği kadar izin verdiler."

Daha fazla ayrıntıya girmedim. Ona bakmadım bile. Gözlerimi karşımıza uzanan mezarlığa diktim. Geçmişi

düşündüğümde, sanki ölümün beni yalnız bırakması için her yalvardığımda, sivri pençelerini üstüme daha fazla geçiriyormuş gibi hissediyordum. Bunu nihayet kabullenmeye karar verdiğimde, ölümün yaşamanın anahtarı olduğunu görmüştüm. Artık bunu tüm kalbimle kabul etmiştim. Kuşanmıştım. Koruyordum. Bunun için mücadele veriyordum. Ama o ilk kayıp hissi mi? O ilk hüzün öpücüğü mü? Hâlâ bunu hissetmemek için her şeyimi verebilirdim.

"Demek artık yoklar," dedi Nolan.

"Köpek kıyafetleri mi? Doğru. Pips altıncı sınıf yetenek gösterisinde Bay Taylor'ın pantolonunun paçalarına saldırdığında ve sahneye tuvaletini yaptığında, köpek kıyafetlerinden vazgeçtim. Çok kötü bir hayvan eğitmeni olduğum gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıştım."

Nolan güldü. Hafifçe gülmüş olabilirdi ama içtendi ve o ilk gün kafede karşılaştığımızdan beri böyle içten güldüğünü görmemiştim. Nedense kalbime bir dart oku gibi saplandı, duygularımı alt üst etti. "Bunu görmek için para ödeyebilirdim."

"Evet," dedim gözlerimi devirerek. "Eminim ki utandığımı görmekten çok keyif alırdın."

Sıcak çikolatamı yudumladım ve Nolan'ın bakışlarının ağırlığını elimdeki bandajın üstünde hissettim. Görüş alanımın kenarında, bana baktığını hissedebiliyordum. İlk önce üstelemeyeceğini düşündüm. Ama sonra "Köpek kıyafetlerini demiyorum," dedi. "Ebeveynlerini kastetmiştim. Hayatta değiller mi?"

Yutkundum. Hayır anlamında başımı salladım. "Hayır." Daha önce görmediğim bir şey bulabilirmişim gibi ellerime baktım. "Bir araba kazasında öldüler. Sarhoş bir sürücü yüzünden. Evlilik yıldönümlerinde yemeğe çıkabilmeleri için bir arkadaşımda kalıyordum. Polis, arkadaşım Caroline'ın evine geldiğinde krep yiyorduk."

Gözlerimi kırpıştırarak ve anılara direnerek fincancıma baktım. Nolan'ın hakkımda bin tane korkunç şey düşündüğünden emindim. Bazıları doğru da olabilirdi. Nolan'a çarpmış olan kişi ben olmayabilirdim ama onu o yolda görmüştüm. Onu kaderine terk etmiştim. Dahası, ahlaki pusulam ikimiz karşılaşmadan çok önce şaşmıştı. Çünkü annem ve babam öldüğünden beri düşünebildiğim, *istediğim* şey, kötü şeyler yapan insanları yok etmek olmuştu. Onlardan birine dönüşmem gerekse bile.

"Bu yüzden mi Division Yolu'nda bana çarptıktan sonra beni orada bıraktın?"

Yavaşça, kararlı bir ifadeyle ona baktım. Gözleri beni delip geçiyordu. Her gece olduğu gibi, gözündeki o kahverengi lekeyi seçemeyecek kadar karanlıktı ortalık. Ama o gün görmüştüm. La Plume'la ilgili sözlerinin doğru olduğunu düşündüğü saniyede, o lekenin nasıl koyulaştığını fark etmiştim. O anda da öyle olup olmadığını merak ettim.

Benimle ilgili fikirlerini asla değiştirmeyecekti. Düşündüğünden daha iyi bir insan olduğuma dair neden onu ikna etmeye çalışacaktım ki?

Ona yanıt olarak tek bir sözcük söyledim. Bunu sesim titremeden, gayet açık ve kararlı bir tavırla söyledim. *"Hayır."*

Göz temasımızı bozan ilk ben oldum. İkimizi de susmaya zorlayarak bakışlarımı nehrin kıyısına çevirdim. Sıcak çikolatamı bitirdiğim hâlde fincanımı bırakmadım ve Nolan'ın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Şiddetli yağmur hafiflerken ve sert bir şekilde düşen damlalar tepemizdeki muşambaya daha yumuşak bir şekilde düşmeye başlarken ikimiz de sessiz kaldık. Tam işe koyulmayı önerecektim ki yolun oradan bir ses duyuldu.

Sırtımı dikleştirip taburenin üstünde yana döndüm.

"Duydun mu?" diye fısıldadım.

"Hayır..."

Kulak kesildim, sesi sadece hayal ettiğimi umdum ama sesi yine duydum. Bir araba kapısı ya da bagaj kapatılmıştı. Günlük hayatta sık sık duyduğumuz için uzaktan gelmesine rağmen ne olduğunu anlayabileceğim bir sesti.

"Neler oluyor?" dedi Nolan.

"Bir ses duydum. Bir araba kapısının çıkardığı ses gibiydi." Muşambanın altından yola doğru baktım. O noktada yolu göremeyeceğimiz kadar çok ağaç ve sık çalılıklar vardı. O yöne doğru bir adım attım, başka bir ses duyabilecek miyim diye tekrar kulak kesildim. "Belki yanılıyorumdur..." dedim. Ama içgüdülerimi asla hafife almazdım. O sırada, içgüdülerim bana kesinlikle bir şey duyduğumu söylüyordu.

Yola uzanan patikaya doğru bir adım daha attım. "Gördün mü?" dedi Nolan. Sesi o kadar ürkmüş gibiydi ki arkama döndüğümde, yere çömelmiş, ağzı şok içinde açık kalmış bir hâlde fenere baktığını gördüm.

Lanet olsun. "Şey... bir şey mi gördün?"

Nolan fenere biraz daha yaklaştı, ışığın arasında bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "*Hareket* etti."

"Sadece rüzgâr olduğundan eminim."

"Hayır." Ellerini fenerin iki yanına götürdü ve yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. "Işığın içinde... bir tür... yaratık vardı. Onu gördün mü?"

"Şişşt." Susması için elimi salladım ve yoldan ses gelip gelmediğini anlamaya çalıştım. "Gözlerin sana oyun oynuyor. Büyük bir ihtimalle, uykusuzluktan bir şey gördüğünü sandın."

"Hayır, Harper, hayal etmiyorum. Şuraya *bak*." Ağaçların arasında bir ses duyar gibi oldum. Yalnız değildik. "*Hareket* ediyor—"

Elindeki feneri kapıp nehrin kenarına ve suya doğru kaldırdığımda, Nolan'ın dehşet dolu bir ses çıkardığını duydum.

"Boğulacak, seni *canavar*—"

Dizlerimin üstüne çöktüm, elimle ağzını kapattım ve avcumda bir şeyler söylemeye çalıştığını hissettim. "Beni iyi dinle, Nolan Rhodes," diye fısıldadım telaşla. Korkudan irileşen gözlerinin derinliklerine gizlenmiş olan sağduyusuna ulaşmaya çalışarak dikkatle ona baktım. "Işıkta bir şey yok, tamam mı? Bir yaratık, peri ya da ruh falan yok. Hepsi hayal ürünü. Ben... sana bir şey vermiş olabilirim."

Elimi ağzından çekmediğim için boğuk bir sesle sorduğu soruyu anlayamadım.

"Maya sahte kanın hayatını değiştireceğini söylediğinde dalga geçmiyordu." Elimi ağzının üstünde tutarak gözümün ucuyla gördüğüm sıcak çikolata cezvesini kapıp suya fırlattım. Hemen arkasından kamp ocağını da fırlattım. "İçinde psilobisin var. Sihirli mantarlardan."

Nolan elimi ağzından çekti. "Bana *uyuşturucu* mu verdin?"

Omzumu silktim. "Belki azıcık," dedim. İkimizin fincanım da suya fırlattım. "Azıcık derken, çok da olabilir. Kim bilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bolca koydum demek istiyorum. Önceden vücut kitle indeksini ölçmedim ya?"

"Korkunç bir insansın sen," diye fısıldadı hışımla.

"Bunu biliyordun zaten, unuttun mu?" Üstüne oturup bütün hayat seçimlerini sorgulayabileceği tabureyi altından kapıp suya fırlatırken, küt diye popo üstü ıslak zemine düştü. "Ama hıncını sonra çıkarırsın çünkü burada birisi var ve gizlenmemiz gerek. Hemen."

"Bana uyuşturucu verdiğine inanamıyorum," dedi. Etrafımızı saran karanlık ve tatsız yerden çok daha farklı bir dünya görüyormuş gibi oraya buraya bakındı.

Ninova

"Ben de ceset kazdığımız alana yaklaşan birisi var dediğimde bir buzdağı hızında hareket etmene inanamıyorum. Hadi, çabuk ol." Kendi sırt çantamı bir omzuma, onunkini diğer omzuma attım ve Nolan'ı bileğinden tutup ayağa kaldırdım. Küreğimi eline tutuşturdum. "Bugün dükkânda salak gibi davrandın. Ne bekliyordun ki?"

"Öyle mi davrandım?" dedi kaşlarını çatarak. Sonra, ben muşambayı dallardan çıkarmaya çalışırken, gözlerini elime dikti. Su toplayan elime yeni bir bandaj takmıştım. "Sadece senin için endişelenmiştim."

Sözleri zihnime kök salarken hareketlerim yavaşladı ve göğsüme bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Bu etkiyi yaratmak istediğinden emindim ama uyuşturucu yüzünden gerçeği söylüyormuş gibiydi. Ama bu bir numaraydı. Defterini istiyordu. Onu geri alabilmek için her şeyi söyleyebilirdi.

Başımı iki yana salladım ve kalbime sızan sıcaklığın hafifleyip yok olmasını umarak yaptığım işe odaklandım. "Ufacık bir yanık için seni hapse tıktıracak değilim, Nolan. Evet, elim konusunda garip davrandın ama Arthur konusunda tam bir salaktın."

Muşambayı kolumun altına sıkıştırıp etrafıma bakındım ama yakınlarda gizlenecek iyi bir yer olduğundan emin değildim. Ağaçlar fazla seyrekti. Kayalıklar fazla ortadaydı. Taşkın alanında hızla koşmaya başlarsak, biri bizi görebilirdi ve çamurda taze ayak izleri bırakırdık.

Nolan elimi tuttu. "Gel," diye fısıldadı, ses giderek yaklaşırken. Beni peşinden sürükleyerek nehir kıyısına ve ormanın arasından kıvrılarak geçen nehre doğru götürdü.

"Hayır—"

"Gidebileceğimiz tek yer orası."

Haklıydı; tek makul gizlenme yeri nehirdi. Ama orada açık alanda oturarak da savunmasız durumda olacaktım. Çünkü yüzme bilmiyordum.

Nolan'ın elini daha sıkı kavrayıp dar kıyıya inerken, adrenalin akımı damarlarıma yayıldı. Nolan nehrin kenarında durmadan, mürekkep siyahı suya girdi ve tereddütlü adımlarımı ya da elimin titrediğini fark etmemiş gibi beni çekiştirdi. Buz gibi akıntı botlarıma doldu ve ayak bileklerimi kuşattı. Baldırlarımdan dizlerime kadar ulaştı. Su kalçama ulaşmadan, telefonumu ceketimin göğüs cebine koymayı başardım. Nehir göğüslerimin altına sürtündüğünde, ya soğuktan ya da korkudan tir tir titriyordum.

"Dur," diye fısıldadım.

Nolan döndü, ağır ağır beni süzdü. Her zamanki keskin, dikkatli bakışlarından eser kalmamıştı ama yine de hipnotize olmuş bir hâlde bile suya daha fazla giremeyeceğimi anladı. Bir şey söylemek üzere ağzını açtığı anda, karanlığın arasından gelen bir ses onu durdurdu.

"...drone görüntüleri nehri izleyecek," dedi kıyının yukarısındaki bir adam. "Dış ses daha önceki sahibinin kaybolmasından sonra arazinin satın alındığını..."

"Bu Sam," diye fısıldadım.

Nolan başını salladı ve elimi çekip beni kendine yaklaştırarak beni hem akıntıdan korudu hem de nehir kenarından görünmemi engelledi. "Bugün onu ana caddedeki Viceroy ofisinden çıkarken gördüm."

"Bu araziyi satın alan şirket."

"...alacakaranlık, sis ya da yoğun bulutlu bir günde çekimler yapılacak. Bir metal dedektörü de getir..."

Nehrin içinde kıpırdamadan ve ses çıkarmadan bekledik. Sam izinsiz girdiği arazide gezinirken, sesi uzaklaşmaya başladı. Dudaklarım titriyordu. Dikkatimi Sam'in sesinin geldiği yönde tutmaya çalıştım ama suya vuran yağmurun uğultusundan ve kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımın sesinden ne dediğini duymakta zorlanıyordum. Nolan'ın gözlerini

üstümde hissetmeme rağmen, yüzüne bakamadım. Ta ki kulağıma Sam'in oluşturduğu tehdidin eski bir anı gibi kalmasına neden olan tamamıyla beklenmedik bir şey fısıldayana dek.

"Çok güzelsin."

Gözlerinin içine baktım, karanlıkta yüz ifadesini çözmeye çalıştım. "Beni ışıldayan solucanlar gibi gördüğün için bunu söylüyorsun."

"Hayır." Suyun altında hâlâ elimi tuttuğunun farkında mıydı, bilemiyordum. Ya da başparmağını tekrar tekrar bandajımın üstünde gezdirdiğinin. Ya da istese beni incitebileceğinin. Yarama biraz baskı uygulasa, bana açık açık hâlâ düşman olduğumuzu hatırlatabilirdi. Ama bunu yapmadı. Diğer elini beni korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça kaldırdı ve yüzümde nehrin kokusunu bırakarak yanağımın kıvrımın üstünde gezdirdi. "Sen söyleyince fark ettim, yüzünde gerçekten de ışıldayan solucanlar var."

"Harika."

"Ama ilk tanıştığımızda da güzel olduğunu düşünmüştüm."

Eliyle çenemi okşadı, boynumdan göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbime indirdi. Bunu bana hem saygı dolu hem de yasak gibi gelen dokunuşu izledi. Gözlerimin kapanmaması için büyük bir çaba sarf ettim. Kalbim, kemiklerimin altında âdeta patlamış gibiydi. "Sonra, kim olduğumu anladın."

"Bir şeyi değiştirmedi."

"Hayır. *Her şeyi* değiştirdi."

Gözlerini gözlerime dikti, avucunu enseme dayadı. Ellerini rahatlıkla boğazıma dolayıp sıkabilirdi. Vücudumu suya daldırması bir saniye sürerdi. Ciğerlerimdeki havanın boşalmasını ve suyla dolmasını sağlaması da birkaç saniye sürerdi.

Belki o da o anda bunu düşünüyordu çünkü Nolan gözlerini gözlerimden ayırmadan parmaklarını teker teker kaldırdı ve elini indirdi. Aramıza bir gölge çökmüş gibi hissettim.

Karanlık, soğuk ve bu dünyaya ait olmayan bir şey. Sam'in sesinin yola doğru ilerlediğini duyduğumuzda hâlâ birbirimize bakıyorduk. Sam uzaklaştıktan sonra, hatta arabanın kapısı birkaç saniye sonra kapandığında bile göz temasını bozmadık. Ancak arabanın yakınlardaki köprüden geçtiğini duyduğumuzda aramızdaki ip koptu ve kıyıya döndük.

Ama Nolan elimi kıyıdaki kayalıkların üstüne çıkana ve karşımızdaki mezar alanına bakana kadar bırakmadı.

SİSLER ARASINDA

Nolan

"UZUN ZAMANDIR ARABA KULLANMAMIŞTIM," dedi Harper, gözlerini ayarlamaya çalıştığı dikiz aynasına dikerek. Altdudağını ısırırken, dudaklarının her hareketinden ışık huzmeleri fışkırıyordu. Ağzına bakmayı kesmeliydim. Bakışlarımı ondan her güçlükle ayırdığımda, kalbim içime doğru patlayacakmış gibi oluyordu; o kadar güzeldi ki gözlerimi çekmekte zorlanıyordum. Değişen renklere bürünen, içten aydınlanıyormuş gibi gözüken teniyle bir melekten farksızdı.

Tanrı aşkına, o bir melek değil. Bana uyuşturucu *verdi. Lanet olasıca bir* iblis *o. Ama bunu fazla düşünme, yoksa her yerde lanet olasıca iblisler görmeye başlayıp kafayı yiyebilirim.*

Bakışlarımı ondan ayırıp gözlerimi yumdum ve dünya etrafımda dönerken başımı yolcu koltuğuna yasladım. "Neden acaba?"

"Düşündüğün nedenden dolayı değil."

Başımı sadece yüzünü biraz görebileceğim kadar çevirdim. "Yeterli bir neden değil miydi?"

Harper'ın gözlerinde anlık bir kırgınlık ifadesi belirdi ve motoru *çalıştırdı*. Kalkanlarını delen bir ok fırlatmayı her başardığımda, tahmin ettiğimden farklı bir hisse kapılıyordum. Onu incittiğim için tatmin hissetmeyi bekliyordum ama bir

hedefe her yaklaştığımda ve daha derin bir yara açtığımda, nedense hedefi tamamıyla ıskalamışım gibi hissediyordum.

Harper bir şey demeden el frenini çekti ve biz cesetleri çıkarırken Sam, Ballantyne Nehri kıyısındaki arazinin oradan geçebilir diye kiralık arabayı gizlediğim ıssız yoldan uzaklaştı. Lanet olasıca Sam Porter. Ona fazla yaklaşıyordu. Yüzünü parçalayabilirdim. Etlerinin kemiklerinden ayrıldığını, derisini çıplak ellerimle parçaladığımı hissetmek çok da keyifli olurdu. Ama büyük bir olasılıkla kötü bir fikirdi ve geriye bir parça sağduyum kaldıysa kendime gelmeliydim. O yüzden, içime derin bir nefes çektim, gözlerimi yeniden yumdum ve sırtımı, koltuk beni yutuyormuş gibi hissedene dek geriye yasladım.

"Eh," dedi Harper ciddi bir ses tonuyla, "sanırım bu durumda seni Capeside'a geri götüremeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü az önce çıplak ellerinle Sam'in yüzünü parçalamak istediğini söyledin."

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Harper bana baktı. Yanaklarına yayılan pembe ışıltı arasında hafif bir kızarıklık görür gibi oldum. Aracı yavaşlatırken ve Lancaster Malikânesi'ne uzanan yola saparken bana yanıt vermedi.

Hedefe varmamız altı yıl da sürebilirdi birkaç saniye de. Zaman kavramımı yitirmiştim. Tek bir şeyden emindim. Harper Starling, beni o gezegende tutan cankurtaran halatıydı. Onun yanında olmazsam, kendimi başka bir boyutta bulabilirdim. Ona dokunmam gerekiyordu. Nehirde kendime hâkim olamamıştım. O anda da olamıyordum. O yüzden, uzanıp kolunu tuttum ve kolunu hareket ettirdiğinde elimi geri çekmeyince onu şaşırttım.

"Geldik," dedi motoru kapatıp. Kolunu elimden kurtardı. Neden elim birden buz kesmişti? Neden ona dokunmuştum

ki? Harper'ın plana bağlı kaldığı belliydi. Ölene ya da yıkıma kadar düşman kalmamız gerekiyordu. Ben neden aynı şeyi yapamıyordum?

Harper beni sokaktan evinin bahçe kapısına yönlendirdi ve kapıyı benim için açtı. Ön kapıya vardığında kilidi açtı ve arkasında mıyım diye dönüp bana baktı. Elbette, evini pencerelerden görmüştüm ama ilk kez içeriye giriyordum. Harper'ın evi hayalimde canlandırdığım gibiydi, sadece taş zemindeki geometrik desenin kıpırdandığından ve ayaklarımı yuttuğundan emindim. Sadeydi. Pratik bir yerdi. Az süs eşyası vardı ama her birinin anlamlı olduğundan emindim. Taşlarının kendi başına hareket ettiğini gördüğüm satranç tahtası. Tahtadan yapılmış bir orka. Canlı renklerle yapılmış bir güneybatı çöl manzarası makromesi. Bir adam ve bir kadın ile dört, beş yaşlarında sarışın bir kız çocuğunun fotoğrafı. Fotoğrafı alıp yüzlerine baktım. Harper ve ebeveynleri olabilirdi. Gülümsemesi mutluydu ve o sırada mutfakta duran versiyonunda görmediğim kadar huzurluydu. Benim tanıdığım kadın, yıkımla şekillenmişti. Belki de bu dünyada hayatta kalmanın tek yolu buydu. Yok eden kişi olmaktı.

Montunu çıkarırken, her hareketini izleyen ışık huzmelerinin altında duran Harper'a baktım. Onu izlediğimi hissedebiliyormuş gibi başını çevirip bana baktı. "Sana bir bornoz getireyim. Sonra, giysilerini yıkarız," dedi kareli gömleğinin düğmelerini açarak. O an, bana dönüp yüzüme bakması için her şeyimi verebilirdim. O biyolüminesans* ışıltının vücudunun tamamına yayılıp yayılmadığını görebilmek için. Hızlı hızlı nefes alıp verirken, yükselen ve alçalan memelerinin kıvrımını görebilmek için. Tenindeki ışıltıyı. Kalçalarının

* Biyolüminesans, bazı canlıların kendi vücutlarında kimyasal bir reaksiyon sonucu ışık üretmesi demektir. -*y.h.*

kavisini. Teninin yumuşaklığını. Tahrik olup benim için ıslanıp ıslanmayacağını görmek için.

Yüce Tanrım.

"Tamam," dedim ellerimle yüzümü ovuşturarak. Aletimin bir anda canlandığını hissettim.

Harper şaşkınlıkla bana baktı ama bakışlarını yüzümden hemen ayırmadı. İçindeki ışık koyulaştı, kırmızı ve turuncu tonlarına büründü. Bir an için bana dönebileceğini sandım. Ama bana dönmeden yukarı kata çıktı. Ben ellerimle yüzümü kapatmış ereksiyonumun geçmesi için dua ederken, Harper üstüne bir bornoz geçirmiş, ikinci bir bornozu koluna asmış, bandajlı elinde ıslak giysilerini tutarak aşağı indi.

"Al," dedi. Elindeki bornozu bana verecek kadar yaklaştı. Tereddütle uzattığı bornozu aldım. "Beni izle." Harper beni mutfağın önündeki kısa bir koridora çıkardı, banyoyu işaret etti ve ıslak giysilerini karşı duvardaki bir dolabın içinde olan çamaşır makinesine attı. "Üstünü değiştirdikten sonra kendi giysilerini de koyabilirsin. Kapağı kapatman yeter, program hemen başlar."

Başımı sallayarak dediğini yaptım ama aynadaki görüntüme bakakaldığımda ve bana bakan kişiyi bir mantık çerçevesine oturmaya çalıştığımda, bu basit iş bile düşündüğümden çok daha uzun sürdü. Kardeşimin intikamını almak için bunca yolu gelmiş, yıllarca beklemiştim. Ama şimdi onun katilinin evindeydim ve hayatını alan kadın yüzünden ereksiyon mu olmuştum?

Mantarlar yüzünden, dedim içimden. *Zihnini bulanıklaştırıyorlar.*

Ama bunu kendime her söylediğimde, bana daha büyük bir yalanmış gibi geliyordu. Ya mantarların etkisi falan değilse? Ya tam aksine zihnimdeki düşünceleri netleştiriyorlarsa?

Ben banyodan çıkıp çamaşır makinesini çalıştırana kadar Harper bir bira açmıştı; sırtını yasladığı mutfak tezgâhında ise çoktan boşalmış bir başka bira şişesi duruyordu. Bir şişe tekila da çıkarmıştı. Şat bardağındaki tekilayı bir dikişte içti. "Geceyi burada geçirmen gerek çünkü seni arabayla hiçbir yere götüremem," dedi ben ona yaklaşırken. "Yani, seninle ilgileniyor olacağım. Çok eğlenceli."

Güldüm. En azından, birimiz içinde bulunduğumuz duruma odaklanabiliyordu. Benim de aynı şeyi yapmam gerekiyordu. "Akıllıca bir plan," dedim. Tezgâhtaki tekila şişesini alıp doğrudan şişeden bir yudum aldım. İçkinin isli tadı içimi yakarak boğazımdan aşağı kayarken, bu hissi korumaya çalıştım. Onu damarlarımdan yakarak atmam gerekiyordu. "Billy'yi öldürüyorsun. Ben seni öldürmek için geliyorum. Defterimi çalıyorsun ve bana uyuşturucu veriyorsun. Sonra, benimle ilgileniyorsun. Başladığımız yere döndük sanki, değil mi?" Ona ouroboros dövmemi göstermek için kolumu kaldırdım. Anı defterimi incelediğini biliyordum. Bana bu dövmeyi kimin yaptığını ve sonrasında benim ona ne yaptığımı biliyordu.

Ben şişeden bir yudum daha alırken, Harper dalgın dalgın beni izliyordu ve farklı renklere bürünen yüzünde artık bir tek mavi bir parlaklık görüyordum. Sesi sertti ama hafif bir melankoli ifadesi, çok daha derinlere gömülmüş, gizli bir şeyin tınısını da taşıyordu. "Eğer tartışıyorsak, şu anda seninle tartışmak istemiyorum."

"Nasıl bir argüman uydurabilirsin ki? Yaptığın şeyi biliyoruz."

"Ah, *bir sürü* argüman öne sürebilirim." Gözlerini devirip birasından uzun bir yudum aldı. "Mesele şu ki sana gökyüzünün mavi olduğunu söylesem benimle tartışacak bir tipsin. Yeşil olduğuna inanmak istiyorsan, bunu sonuna ka-

dar savunursun. *Çok yanılıyor* olmanın bir önemi olmaz. Neye inanmak istiyorsan ona inanırsın ve kimse fikrini değiştiremez."

"Bu kadar *mantıksız* olduğum izlenimini ne zaman yarattım?"

"Bilmem," dedi öfkeyle. Ağzından çıkan her sözcükle sesi biraz daha yükseldi. "Lanet olasıca kuş yemliğime kesik bir kafa bıraktığın zamana ne dersin? Mantıklı bir insanın yapacağı bir şey mi bu?"

"Peki, sen nesin, bir ahlak abidesi mi? Tepede yaşayan yaşlı katili arayıp bunu o mu yaptı diye sordun, sonra kafayı bir güzel yemlikten çıkarıp test etmek için kokladın ve hafifçe sarıldın. Çok büyük bir olasılıkla tam da bir vur-kaç katilinin yapacağı bir şey, sence de öyle değil mi?"

Şişeyi elimden kaptı ve küt diye tezgâha indirmeden önce uzun bir yudum aldı. *"Ben bunu bilemem."*

"Tabii." Ona bir adım daha yaklaşıp tezgâha sıkıştırdım. Ne şaşırdı ne de kurtulmaya çalıştı. Nefesini her dışarı verdiğinde tekila kokusunu hissedebileceğim kadar eğildiğimde bile bir şey yapmadı. Bakışları dudaklarıma kaydı ve tekrar gözlerimin içine baktığında, gözlerinin cıva rengi derinliklerinde öfkeden daha fazlasını gördüğüme yemin edebilirdim. "Her şeyden kaçıyorsun, değil mi? Benden kaçıyorsun."

"Öyle mi? Beni tehdit ettin, gözümü korkuttun, gizlice izledin ama *tam karşında* duruyorum."

Haklıydı ama bir yandan da yanılıyordu. Sadece kazayı kastetmiyordum. *Şimdiki* zamandan, Carnage Burnu'ndan söz ediyordum. Maya'nın dükkânını. Ceset kazıp çıkardığımız o geceyi. Israrla her seferinde eve yürüyerek gidişini. Arabada dokunuşumdan kaçışını. Daha sadece birkaç dakika önce olmuştu. Ona nasıl baktığımı gördüğünü biliyordum. Bana bakıyordu... ta ki inkâr edilemez o görünmez ipi, yanında olduğumda gerilen o bağı

hissedene kadar. O sırada bile büyüleyici küstah ifadesiyle bana bakıyordu ama aslında geri adım attığını, içine kapandığını biliyordum. Kaçıyordu.

Onu orada bulamayacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Çünkü onun benim düşüncelerimde olduğu gibi, ben de onun düşüncelerindeydim. Bunu gözlerindeki hareketli gümüş benekler-de görebiliyordum. Yanaklarındaki gül rengi pembelikte görebiliyordum. Boğazındaki ışık akımları yayan nabzında ve göğsünde titreşen kesik nefeslerinde. Bakışları dudaklarıma kaydığında ve orada kaldığında yüzüne çöken yoğun istek ifadesinde.

Harper Starling'e bakakaldığım bir an yaşandı. Âdeta sonsuzluğa kadar uzadı, bir bıçağın keskin tarafına yerleşti. Şiddetin ve yoğun arzunun iç içe geçtiği, kendisini tüketen bir ouroboros oldu.

Bir sonraki saniyede, dudaklarımız tutkuyla birbirine kenetlendi.

Kesinlikle şefkatli bir şekilde öpüşmüyorduk. Bunun sevecen bir yanı yoktu. Merhamet içermiyordu. Dişlerimiz dudaklarımızı sıyırıyordu. Tırnaklarımız derimize geçiyordu. Dilimize kan akın ediyordu. Yalın bir mücadeleden ve saf bir istekten ibaretti. Ellerimle yüzünü kavradığımda, altdudağımı ısırdı. Parmaklarımı saçlarına dolayıp boynunu ısırmak ve öpücükler kondurmak için başını geriye attığımda, tırnaklarını kan toplanacak kadar sert bir şekilde göğsümde gezdirdi. Onu tezgâha dayadığımda, inleyip bornozumu omuzlarımdan geriye attı ve ereksiyonumu teninde hissedebilmek için bacağını bacaklarımın arasına itti.

"Benden bu kadar çok nefret ediyorsan," dedi, ben memelerinden birini avuçladığımda ve meme ucunu sıkıp onu inlettiğimde, "bunu belli edecek şekilde beni becersen iyi olur."

Bir anda onu diğer tarafa çevirdim, üstünde bornozuyla kıçı bana dönük bir şekilde tezgâha dayadım. "Ciddi değilsen bana bunu söyleme."

"Ciddi olmadığımı kim söylüyor?" Kıçını, direnmem gereken bir davet gibi vücuduma dayadı. Ama direnemedim. Çırılçıplak kalması için bornozunu geriye çektim, kuşağını sıkıca tutarak bornozun yere düşmesini izledim. Diğer elimi ensesinden kıçına indirdiğimde ve bacaklarının arasına götürüp onu avuçladığımda ürperdiğini hissettim. O kadar uyarılmıştı ki elime ipeksi, sıcak ıslaklığı geldi. Ereksiyonum biraz daha büyüdü. Uyuşturucu beynimi mi sulandırmıştı yoksa Harper'ın etkisi miydi, bilemiyordum ama hiçbir kadın bana böyle hissettirememişti. Sıcaklığı, kokusu, ağzından çıkan zehir zemberek sözlere rağmen ellerimin şeklini alan yumuşacık vücudu. Hiç kimseyi o kadar arzulamamıştım ve Harper asla arzulamamam gereken tek kişiydi.

Gözlerimi yumdum, içime uzun ve derin bir nefes çekip elimi güçlükle bacaklarının arasından indirdim. Omurgasında titreşen hafif bir iç çekişle yanıt verdiğini hissettim.

"Güzelce istemen gerek," dedim başımı kulağına yaklaştırıp. "Seni öldürmek için buraya gelmiş olabilirim ama becerilmeyi istemeyen bir kadına el sürecek bir adam değilim. Seni becermemi mi istiyorsun? Bana söyleyeceksin. Durmamı mı istiyorsun? Bana söyleyeceksin."

Boynunu ısırıp bir öpücükle kapladığımda titredi ama beni beklettiği için dudaklarımın yumuşak dokunuşu silindi ve onu daha sert bir şekilde ısırdım. "Beni, benden nefret ediyormuşsun gibi becer," diye fısıldadı.

Hafifçe güldüm, elimi sırtından kıçına indirip bir şaplak attım. Cıyakladı ama bana sürtünmeye başladığında inlemeye başladı. "Yeteri kadar güzel istemedin."

"Beni, benden nefret ediyormuşsun gibi becer, *lütfen*."

"Böyle daha iyi. Ama hâlâ yaramaz bir velet gibi konuşuyorsun."

"Siktir git."

Kıçına daha sert bir şaplak attığımda, tezgâhın kenarına tutundu ve parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Bunu bütün gece yapabilirim. Sistemimde etkisi daha altı, yedi saat sürecek kadar mantar olduğundan çok ciddiyim. Acaba kimin suçu bu?"

Avucumu bir kez daha vücuduna dayadığımda, kalçasında patlayan ışık dalgaları her yanına yayıldı. Her duyumsamanın etkisi kat kat artmıştı. Şaplağı telafi etmek için kıçını okşadığımda, teni bana kaşmirden daha yumuşak geldi. Omuzlarındaki minik benlerin oluşturduğu ağ bile teninde fraktal desenler, yoğun bir tutku takım yıldızı oluşturuyordu.

"Ne istiyorsun?" dedim çenemi sıkarak.

"Ne istediğimi söyledim. Ama her zamanki gibi beni dinlemiyorsun." Yine şaplak attım. "*Tanrı aşkına*, becer beni, seni inatçı sersem."

Dudaklarımı kulağına dayayıp tatlı mı tatlı bir sesle "Ama yanımda prezervatif yok," dedim.

"Doğum kontrol hapı alıyorum. Ayrıca, temizim."

"Benim temiz olduğumu nereden biliyorsun?"

"Ben..."

Tereddütle duraksadı, etrafımızı o âna zar gibi yapışan bir sessizlik kapladı. Elimi boynuna doladım ve beynimin gerisindeki bir düşünce, nefessiz kalana dek boğazını sıkmam gerektiğini hatırlatsa da parmaklarımı sadece ufak bir uyarı gibi hafifçe sıktım. "Söyle bana."

"Ben..." Yutkunduğunda boğazı avucumun altında kıpırdadı. "Sana güveniyorum."

Nefesim kesildi. Belki de Harper bunu ciddi söylememişti. Ona inanmamalıydım. Ama bu bir yalan olabileceği gibi, aynı

zamanda doğru olabileceğine dair ufacık bir olasılık bile vücudumdaki bütün hücrelerin alev almasına neden oluyordu.

Onu damarlarımdan yakarak çıkarmam gerektiğini düşündüğümde haklıydım. Sadece bunun imkânsız olacağını düşünememiştim. Önce bütün parçalarımı ele geçireceğini bilememiştim.

Ereksiyonumu dibinden tuttum, Harper'm bacaklarını biraz daha iki yana açtım ve sert bir şekilde bir kerede içine girdim.

Hiçbir şey Harper'ın aletimi saran sıcaklığı kadar güzel bir his yaşatmamıştı.

Nefeslerim kesik kesik çıkıyordu. Sırtına vuran kalp atışları en az benim göğsümden fırlamak üzere olan kalbimin atışları kadar sertti ve daha başlamamıştık bile. Oyalanıyor, kıpırdamadan durup yaptığımız şeyi, geçici bir an sürse bile kabullendiğimiz kaderin izlediği yoldan saptığımızı idrak etmeye çalışıyorduk.

Ondan *nefret* etmem gerekiyordu. Kardeşimi elimden aldığı için. Kardeşim benim her şeyimdi, iyi bir insan olmayı istememi sağlayan kişiydi. O kasabaya adım attığımdan beri, bütün planlarımı mahvettiği için ondan nefret etmem gerekiyordu. Bunun kolay bir iş olacağını düşünmüştüm. Carnage Burnu'na gidecektim. Harper Starling'i öldürecektim. Düşüncelerimi ele geçirmiş olan intikamı, doyana kadar besleyecektim. Sonra, hayatıma devam edecektim. Billy'nin bıraktığı boşluklardan birkaçını dolduracak olan iyi yürekli, dost canlısı ve hayat dolu bir kadın bulacaktım. Normal, sağlıklı, üretken bir hayat yaşamaya başlayacaktım. Beni neredeyse öldürmüş olan kadının içine gömülmüş bir hâlde olmamalıydım. En kötüsü de bu zayıflığı sergilediğim için kendimden nefret ettim. Çünkü o anda olmayı istediğim başka hiçbir yer yoktu.

Ama bu yüzden hâlâ ikimizi de cezalandırabilirdim.

İçinden tamamıyla çıkıp tekrar sert bir şekilde içine girdim. Tanrım, aletimi öyle sıkı sıkı kavramıştı ki bir melekten farksızdı. İnlemesi öylesine bu dünyaya ait olmayan bir sesti ki resmen etrafımı saran renk dalgalarını görebiliyordum. Acımasızca tekrar içine girdiğimde, bandajlı eliyle elimi tuttu. İçine girme arzusuyla yanıp tutuşurken hâlâ elimde olduğunu unuttuğum bornozun kuşağını çekiştirdi.

Kuşağı bıraktığımda, bunu boynuna doladı, iki ucunu sırtından arkaya attı. Aletim dibine kadar içine gömülü bir hâlde kıpırdamadan dururken, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum ki o an başını çevirip bana dik bir bakış fırlattı. O kısacık göz temasında her şeyi gördüm. Tüm kızgınlığını, yakıcı öfkesini. Ama acı, kayıp ve derin bir hüzün de gördüm. Hatta kirpiklerinin dibine toplanmış olan parlak gözyaşlarının orada, yıllardır görmeyi beklediğim bir parça suçluluk duygusu da gördüm.

"Hakkını vererek yap," dedi ve başını önüne çevirmeden önce imalı bir ifadeyle omzuna attığı kuşağa baktı. "Beni cezalandır. Beni asla affetmeyecekmişsin gibi becer."

Ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissettim.

Kuşağın iki ucunu sıkıca tuttum, boynunu kavrayacak şekilde döndürdüm ve içinden çıkıp kollarımdan birini beline atarak onu tezgâhtan geriye çektim. Onu oturma odasına taşıdım ve kuşağı nefes alabileceği kadar gevşeterek dizlerinin üstünde durabileceği şekilde koltuğa koydum. Serbest elimi omuzlarının arasına bastırıp göğsünü aşağı ittiğimde, kıçının yukarda kalmasını ve vajinasının loş ışıkta hafifçe parıldadığını görebileceğim şekilde durmasını sağladığımda hafifçe inledi. Arkasına geçtim ve onu ürpertecek kadar kuşağı sıktım ama yine de nefesini tamamıyla kesmedim.

"Daha önce ne dediğimi duydun," dedim, aletimi girişine iterek. "Durmamı söyle. Pes et," dediğimde, bunun sadece bir hatırlatma değil gizli bir rica olduğunu hissettim.

Tekinsiz, acı bir sesle güldü. "Sen de beni duydun. Benden nefret ediyorsun. Devam et. Beni *yok etmeyi* dene. Olanlardan sonra bunu hak ediyorum, öyle değil mi?"

Kükreyerek kıçına sert bir şaplak attım ve vücudunun beni alabildiği kadar daracık sıcak boşluğuna girerken, inlemesi elimdeki kuşakta titreşti.

Aletimi ucuna kadar içinden çıkarıp sert bir şekilde içine girdim ve ona ceza verir gibi derin ve acımasız hareketlerle bir ritim tutturdum. Kasları beni bırakmayı istemiyormuş gibi aletimin etrafında sıkılaştı. Islaklığı bacaklarına akmaya başladı. Avucumu kıçına indirdim ve derisi kızarana kadar şaplak attım. Zevk dolu sesleri etrafımda yankılanırken, odayı kaplayan yoğun seks kokusuna karıştı. Kumaşın halkalarını her çektiğimde, nasıl beceriyorsa giderek güç kaybeden irademe uyuyor, beni alabildiğim her şeyi almaya zorluyordu. Acımasız her hareketle ve elimin kıçına temasıyla esas dağılan, ona karşı hissettiğim o derin istekle yok olan bendim.

"Daha fazla," dedi Harper nefes nefese, elimi önüne götürüp parmaklarımla klitorisin üstünde daireler çizmeye başladığımda. Sırtını kaplayan ter katmanı parıldıyor, teninin ışıltısıyla birleşiyordu. Harper orgazm olmaya yaklaşırken, kalp atışlarının her birini hissettiğime yemin edebilirdim. "Bana daha fazlasını ver." Elimdeki kuşağı biraz daha sıktığımda, Harper inledi.

"Ben..." O kadar sert içine girdim ki cıyaklayarak öne kaydı –"senden"– bunu yine yaptığımda odada inlemesi yankılandı –"nefret"– ve kalçalarımı bir kez daha sert bir şekilde öne ittiğimde –"ediyorum"– ıslaklığı elime bulaştı.

"Ben de senden nefret ediyorum," dedi güçlükle ben onu acımasızca becerirken. "Boşalmamı sağlamazsan, seni çıplak ellerimle öldüreceğim."

İçine daha hızlı girip çıkmaya başladım. Daha sert bir şekilde. Kayganlaşmış parmaklarımla klitorisini okşarken, Harper daha fazla dayanamayacakmış gibi bağırdı. Nefesimi dişlerimin arasından dışarı verirken, omurgamın dibinde bir elektrik akımı çatırdadı. "Lanet olsun. Seni ölümden sonrasına kadar becerebilirim."

Kaslarının etrafımda sıkılaşmaya başladığını hissettim. Bir fantezi olabileceği kadar bir vaat de olabilecek bu tehditkâr sözlere bayıldı. O yüzden, konuşmaya devam ettim, karanlıkla ve günahla şekillenmiş isteklerimi kulağına fısıldamak için eğildim. *Belki de boğazını avuçlarımın arasına almalı, nefes alamayacağın kadar sıkmalıyım. Bunu mu istiyorsun? Ben içini taşana kadar doldururken, parmaklarımı gevşetmemi mi istiyorsun? Belki de seni diğer tarafa çevirmeliyim, sen ağzını dolduran aletim yüzünden boğulurken kuşağı daha da sıkmalıyım. Kızarmış yüzünle, kan çanağına dönmüş gözlerinle menimi yutarken muhteşem görünürdün. Tattığın son şeyin menim olmasını ister miydin?*

Onu doruk noktasına götüren şey sadece içini geren aletim ya da klitorisine dokunmam olmadı. Kulağına fısıldadığım bu fantezilerin de bir payı vardı. Boşalırken ismimi haykırdı ve aletimin nabız gibi attığını, ta içine gömüldüğümü hissederken, ben de onunla aynı uçurumdan düştüm. Kuşağı ancak menim son damlasına kadar aktığında ve kalp atışlarım odadaki bütün sesleri kesecek kadar gümbür gümbür atmaya başladığında gevşettim. Kuşağı boynundan çektim ama henüz içinden çıkmaya hazır olmadığım için sıcaklığına gömülü bir şekilde kaldım. Buna asla hazır olabileceğimi sanmıyordum. Bu düşünce beni çok korkuttu çünkü sıcaklığıyla çevrili

olmak müthiş bir his olmasına rağmen, bana hâlâ yasal bir şey değilmiş gibi geliyordu. Sanki asla almamam gereken bir şeyi alıyordum. Sanki dört yıl önce o hastanede gözlerimi açtığımdan beri yapmayı planladığımda her şeye ihanet ediyordum. Ama bunu adaleti yerine getirmeyi istediğim kadar istiyordum. *Onu* istiyordum.

Öte yandan, onun aklından neler geçtiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Sırtı hâlâ bana dönüktü ve alnını koluna dayamış soluklanmaya çalışıyordu. Ona ne düşündüğünü nasıl soracağımı düşünürken, koridordan bir bip sesi geldi. Çamaşır makinesi. Bu sıradan ses, ter, deri ve kesik nefes kozasını yerle bir etti.

İçinden yavaşça çıkarken, şişmiş pembe vajina dudaklarının arasından kayan ıslak aletim, bu hareketimi izleyen ışık huzmeleri ve renkler donakalmama neden oldu. "Kıpırdama," dedim içinden çıktığımda. Bacaklarının arasında beliren birkaç damla meninin bacaklarından aşağı doğru akmaya başladığını fark ettim. "Hemen döneceğim."

Yanıt vermedi. Onu, çamaşırları kurutucuya atmak için orada bıraktım; üstünü temizleyebilmek için ılık suyla ıslatacağım bir el havlusu ve banyo havlusu getirmek için banyoya gittim. Aynadaki aksim beni ikinci kere şaşırttı. Bu versiyonumu tanımıyordum. Bu adam bir anlığına bile olsa, intikamdan başka bir itici güce sahip olan birisiydi. Amacı sislerin arasında kalmış olan bir adamdı. Belki de düşündüğümden farklı bir yer olabilir diye sisler dağıldığında kendimi nerede bulacağımı görmek istiyordum.

Aynadaki görüntüme son bir bakış fırlattıktan sonra, oturma odasına gittim. Ama Harper çoktan gitmişti. Bornozu artık yerde değildi. Benimkini güzelce koltuğun arkasına asmış, yanına bir battaniye, havlu ve iki yastık bırakmıştı. Yan sehpanın üstünde bir bardak su ve bir ibuprofen şişesi duruyordu.

Yukarı katta parkelerin gıcırdadığını duydum ve sesin geldiği yerden yatak odasında olduğunu tahmin ettim.

Uzun bir süre oturma odasında öylece dururken, elimdeki havlu soğumaya başladı. Sonrasında ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi.

En sonunda, bornozu giydim, sandalyeye oturup yerde dönüp duran geometrik şekillere baktım. Mantarların etkisi biraz geçmeye başlamış olabilirdi çünkü etrafımda bana garip gelen tek şey buydu. Artık canlı renkler, gözlerimin önünde renklere dönüşen sesler yoktu.

Bir süre kıpırdamadan oturdum, nehirde yüzüne dokunduğumda ve çok güzel olduğunu söylediğimde gözlerinin kapanışından, içinden çıktığımda menimin bacaklarını ıslattığı âna kadar uzun bir süre o gece deneyimlediğimiz her ânı yeniden yaşamaya çalıştım ama kurutucunun bip sesi beni kendime getirdi. Derin bir iç çekerek makineden çıkardığım giysileri katladım, benimkileri bir sandalyeye koyup onunkileri elime aldım ama merdivenlerin başında tereddütle duraksadım. Fikrimi değiştirmeden basamakları sessizce çıktım ve ikinci katın merdiven boşluğunda durdum.

Yatak odasının kapısı aralıktı ve dışarı ışık sızıyordu. İlk önce uyanık olabileceğini düşündüm ama değildi. Koridora yayılan derin, sakin nefes seslerini duyabiliyordum. Jake'i öldürdüğüm gece olduğu gibi bir değil iki lambayı birden açık bırakmıştı. Uyandığı takdirde etrafı görebilmesi için bir gece ışığı kullanmaması ve gölgeleri uzak tutmak için iki lambayı açık bırakması bana o zaman da garip gelmişti. Hayatı sanki karanlıkla kuşatılmış gibiydi; sessizce odasına çekilirken, uyurken ışıkların açık olmasının onu neden rahatlattığını anlayamadım.

Harper'ın kapısında durdum ve yama işi battaniyesinin altında göğsünün inip kalkışını izledim. Bu manzarayı bir-

kaç hafta önce görmüş olsaydım, çok farklı şeyler yapabilirdim.

Ama o anda davetsiz bir şekilde özel alanına girmemem gerekiyormuş gibi hissettim. Beni ona yaklaştıran her adımda durmam gerektiğini biliyordum. Katladığım giysilerini şifonyerin üstüne koymamalı ya da yatağının yanında durup bir hayalet gibi tepesine dikilmemeliydim. Dizlerimin üstüne çöküp nefesindeki diş macununun nane kokusunu hissedecek kadar yüzüne yaklaşmamalı ya da boynuna düşen bir saç tutamını geriye atmamalıydım. Kesinlikle yanağına bir öpücük kondurmamalıydım. Ama denizin aya karşı koyamayışı kadar güçsüzdüm. Aramızdaki o kapkaranlık uçuruma rağmen, Harper'm yerçekimine kapılmıştım.

Dudaklarımı tenine öyle yumuşak dokundurdum ki ne kıpırdadı ne de uyandı. Ama geri çekildiğimde yüzü ışıldıyordu.

ZIPKIN

Nolan

PERDELERİN ARASINDAN SIZAN IŞIK, yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Kahretsin, kendimi bok gibi hissediyorum."

Kollarımı ve bacaklarımı esnetirken, vücudum çoktan bir doksanlık boyuma fazla kısa olan bir koltukta berbat bir uyku çektiği için bana itiraz ediyordu. Dirseğim sızlıyordu. Dizim ağrıyordu. Başımı sola çevirip saatime bakmak istediğimde, boynumu güçlükle çevirebildim. Saat neredeyse on buçuktu. Genellikle saat altıya kadar uyanmış olurdum. Ama biri size sihirli mantarlar verip uyuşturduğunda ve sabah dörde kadar etkisi geçmediğinde böyle oluyordu sanırım.

İnleyerek doğruldum, etrafıma bakındım. "Harper?"

Yanıt gelmedi.

Mutfağa baktım. Pencere açıktı ama Harper'ın yakınlarda olduğunu anlatan bir ses duymadım. Burnuma kahve kokusu da gelmiyordu ama kırmızı bir su ısıtıcısının yanında üstü kapaklı bir fincan, bir kutu Earl Grey çay ve arabamın anahtarları duruyordu.

"Harper..." diye seslendim yine. Bu sefer dışarıdaysa beni duyabilsin diye sesimi yükseltmiştim. İlk önce, hiçbir şey duymadım. Ama sonra kanat sesi geldi.

Gagasından parlak bir şey sarkan kuzgun, pencere pervazına kondu. Tuttuğu şeyi ayağının yanına bıraktı ve parlak şey dar pervazdan musluk haznesine kayarken, kuzgunun gaklaması metalik çınlamayı örttü.

"Cinayet kuşu," dedi Harper'ın sesini taklit ederek. Yana adım atıp rafta duran cam bir kavanoza yaklaştı. Bana baktı ve kavanozun kapağını gagaladı. "Nam nam."

"Daha kafein ihtiyacımı bile karşılamadım," diye itiraz ettim.

"Cinayet."

"Pekâlâ." Yana dönüp koltuktan kalktım, bornozun önünü kapattım ve kuşağını bağlarken aklımdan gece yaptığımız şeyler geçmeye başladı. Yine Harper'ın içinde olduğumu hayal edince, aletim sızlamaya başladı. Tanrım. Bunu yaptığımıza inanamıyordum. Son derece korkunç, dürtüsel ve saçma bir fikirdi. O süreyi defterimi ve silahlarımı bulabilmek için evi talan ederek geçirmem gerekirdi, onu yine nasıl becermek istediğimle ilgili *sayısız* yolu düşünerek değil. "Belki de sen beni öldürmelisin," dedim kuşa pencereye yaklaşırken. Havalanıp bahçedeki veranda masasına kondu ve merakla bana baktı. "Dün gece inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptım ve bu gidişle bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

Kavanozdan bir avuç kurutulmuş et olduğunu umduğum atıştırmalıktan aldım ve kuzgunun neşeli gaklamaları arasında verandanın taş zeminine fırlattım. Su ısıtıcısını açtım, kuzgunun getirdiği hediyeye baktım. Kalın halkalardan oluşan, ortasında üzerinde bir yazı bulunan ek yeri olan gümüş bir bilezikti. A^2BC yazıyordu. Kuşun bunu nerede bulmuş olabileceğini ya da bileziğin kime ait olduğunu bilmediğim için, suyun kaynamasını beklerken elimde tuttum. Sallama çay poşetini koyduğum bardağa kaynar suyu döküp çayımı tezgâhta

demlenmeye bıraktım, sonra da giysilerimi alıp giyinmek için banyoya gittim.

Tam giyinmiştim ki uzaktan bir yerden, malikânenin bulunduğu tepeden bir matkabın kesik tiz seslerini duydum. Pençe ayaklı küvette ayağa kalkıp buzlu camı açtığımda, Harper'ın karışık bir ormangülü çalılığının arasındaki motorsuz bir arabaya benzer bir şeyin üstüne eğilmiş olduğunu gördüm. Matkabı bıraktı, arabayı birkaç kere ileri geri itti. Tatmin olmuş gibi aracın üstüne bir muşamba örttü ve kıpırdamadan örtüye baktı.

O mesafeden yüz ifadesini göremiyordum. Endişeliyken yaptığı gibi altdudağını kemirip kemirmediğini, kaşlarını öfkeyle çatıp çatmadığını ya da gülümsememeye çalışıyormuş gibi fırtına rengi gözlerinin aniden ışıldayıp ışıldamadığını göremiyordum. Ama hâlâ bir ikilemle boğuştuğunu görebiliyordum. Arkasını döndü, eve doğru birkaç adım attı. Sonra, birden durdu. Diğer yöne dönüp malikâneye doğru birkaç adım attı. Yine durdu. Hızla kendi evine döndü, ayağını bir kere yere vurdu. Neredeyse o bıkkın hâline gülümseyecektim. Başını iki yana salladı ve son bir kere malikâneye döndükten sonra hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Hayal kırıklığına uğradım.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse –son birkaç gündür bunu yapmaktan gerçekten de nefret ediyordum– Harper'ın eve geri döneceğini umuyordum. Her bana döndüğünde, göğsüme yoğun bir istek ve heyecan dalgası yayılıyordu. Her arkasını döndüğünde, kalbim balmumu kanatları güneşin altında erimiş gibi yere çakılıyordu.

Ellerimle yüzümü ovuştururken, tepede bir kapı kapandı ve Harper'ın beni gerçekten de görmek isteyebileceği fikrini tamamıyla sildi. Sanki kapaklı kahve fincanı yeteri kadar "defol evimden" mesajı vermiyordu.

"Salak defterini araman gerekiyor, sersem," dedim, pencereyi kapatmak için kolunu çevirmeye başlarken. "Aptal planlarına geri dönmen, Harper'ın neden seni görmek istemediğini düşünmemen gerek."

Pencereyi tam sıkı sıkı kapatacağım sırada bir vızıltı sesi duydum.

Görüş alanımı kırmızı bir pus düşüncesiyle kaplayan bir vızıltı.

Bu lanet olasıca sesi biliyorum.

Hızla banyodan çıkıp anahtarlarımı aldım, çayımdan bir yudum alamadan arka kapıdan dışarı fırladım. Bahçenin üstünde, malikâneye doğru güzel bir kavis çizerek ilerleyen bir drone gördüm. Neyse ki Harper ana evdeydi. Ama drone onu hâlâ dışarıda olduğu bir anda gizlice izlemiş olabilirdi. O şeyin Harper'a yaklaşmaması gerekiyordu.

"Lanet olasıca, Sam," diye hırlayıp koşarak arka bahçe kapısına doğru gittim ve gözlerimi uzaktaki malikâneye doğru yoluna devam eden drone'a diktim. Sol tarafa sapıp drone'un görüş alanından uzaklaştım, bahçede sık çalılıkların arasındaki bir boşluktan geçip taş duvarın üstünden atlayabileceğim noktaya koştum. Kaldırıma konduğumda üstümü başımı silkeledim, sakinleşmek için içime bir nefes çektim ve tekrar evin bahçe kapılarına doğru yürüdüm.

Tanımadığım bir adam, sessiz sokağın karşısında kiralık olduğunu tahmin ettiğim bir aracın yanında durmuş, dikkatini ekrana ve elindeki uzaktan kumandaya vermişti. Arabam ikimizin arasında, Harper'ın evinin girişine yakın bir yerdeydi.

Onu izlerken ve seçeneklerimi düşünürken, kulübenin oradan *gak gak* diye bir ses geldi. Başımı kaldırdığımda, kuzgunun taş duvarın üstüne sarkan ağacın dallarına tünediğini ve beni izlediğini gördüm. *Harika.* İhtiyacım olan son şey, lanet kuşun Arthur Lancaster'ı La Plume'la ilişkilendirecek

herhangi bir ipucu arayan Sam için oraya gelmiş olan bu drone operatörüne, "güzel cinayet kuşu," diye bağırmaya başlamasıydı. Üstelik, devam ettiği sürece Harper'ı tehlikeye atan bir araştırmaydı bu.

Yolun karşısına geçerken, boğazımı tıkayan öfke yumrusunu yutkunarak gidermeye çalıştım ve cihazı elinden alıp lanet olasıca boğazına tıkmamak için ellerimi ceplerime soktum.

"Selam, dostum," dedim, hafif Güney aksanımı biraz daha belirginleştirerek. Pelli belirsiz gülümsedi. Başını sadece sallayınca, benimle konuşmaya niyetli olmadığını anladım. "Süper bir ev, değil mi?"

Güldü. "Evet, öyle sanırım."

"Satışa falan mı çıktı? Emlakçı için mi görüntü alıyorsun?"

"Hayır." Dudaklarını *siktir ol git* dermiş gibi birbirine bastırdı.

Drone uzakta bir yerde vınlayarak uçarken, giderek sinirlenmeye başladım. Drone'un sesi bile kalbimin odacıklarına müthiş bir öfkenin yayılmasına neden oldu. "Peki... Süper... Tarihi binalar arıyorsan, Ortolan Yolu'ndaki eski Viktorya tarzı pansiyona göz at ederim. Kasaba merkezindeki kafedeki yaşlı adam bana otuz küsur yıl önce orada meşhur bir seri katilin kaldığını anlattı. La Flume? La Gloom? La bir şey..."

"La Plume mu?" dedi adam. Gözlerinde nihayet iki saniyeden uzun süre bana bakacak kadar bir merak parıltısı belirmişti.

"Hah, evet. La Plume. Buddy, La Plume denen bu adamın bir kızı öldürmeden önce orada kaldığını ve ortadan kaybolduğunu söyledi. Bilemiyorum, onun garip bir adam olduğunu söyledi. Kreplerle ilgili garip bir öyküsü varmış." Omzumu silktim ve cebimdeki bileziği sıkarak, metal halkalarının acı hissedeceğim kadar avucuma batmasını sağladım. "Her neyse, tam olarak ne aradığını anlamadım ama... bol şans."

Başımı bir kere salladıktan sonra yürümeye devam ettim. Ortolan Yolu'ndaki pansiyonla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Sadece eski ve kasabanın ta öteki ucunda olduğunu biliyordum. Harper'dan uzaktaydı.

Başımı önüme eğmek ve arkamı döndüğüm gibi çıplak ellerimle adamın boğazını parçalamamak için irademi zorladım. Ancak bloğun sonuna vardığımda şöyle bir başımı çevirip adama baktım. Drone'un Harper'ın evinin üstünde uzaklaştığını görünce, dudaklarımın bir kenarı sinsi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Adamın yemi yuttuğunu anladım.

Adamın beni göremeyeceği bir noktaya varınca, hemen iri bir karaağacın arkasına daldım ve adam arabasını çalıştırıp yanımdan geçene dek orada gizlendim. Görülmeyeceğimden emin olduğumda aracıma dönüp motoru çalıştırıp. Direksiyonu o kadar sıkı kavradım ki parmaklarım sızladı. Sam Arthur'la ilgili bilgi edindikçe, Harper da bu işin sonuçları yüzünden tehlikeye girebilirdi. Şayet Harper yaşlı adamın suçlarını örtbas ediyorsa ki beni de bulaştırdığı ceset çıkarma olayı yüzünden öyle olduğunu düşünüyordum, Harper'ın da ağa yakalanması an meselesi demekti.

Onu kâh öldürmek kâh öpmek istesem de buna izin veremezdim.

Öfkeli bir haykırışla direksiyona bir yumruk indirdim. Sam'in elmacıkkemiklerini parçalamak kadar tatmin edici değildi ama bununla idare etmek zorundaydım. Toparlanmak için ciğerlerimin dibine kadar ulaşan derin bir nefes aldım, sonra kaldırımdan uzaklaşıp kasabanın eteklerine doğru yola çıktım.

On dakika sonra, yüzümü asla isteyerek göstereceğimi düşünmediğim tek yere girdim. Özellikle de Harper Starling için.

Dikiz aynasında son kez kendime baktım. Gözlerim biraz kızarıktı ve altında koyu renkli halkalar vardı. Saçlarım çok düzgün gözükmüyordu. Kafeine ve bir duş almaya ihtiyacım vardı ama başka seçeneğim yoktu. Bu, çılgınca, inanılmaz bir fikirdi. Normalde yapacağım bir şey değildi. Ama Sam'i biraz korkutmalıydım. Resmi bir uyarı almalıydı. Zamanını alacak ve Harper'ın özel hayatına müdahale etmeden onu durup düşündürecek bir şey yapmam gerekiyordu.

En masum, "Ben iyi bir vatandaşım ve kesinlikle bir katil değilim" gülümsememi takındım ve arabadan inip Carnage Burnu Şerif Ofisi'nin girişine doğru yürüdüm.

İçeri girerken, kırklı yaşlarının başlarında gözüken bir adam resepsiyon masasından bana baktı, siyah çerçeveli gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Belki," dedim. Doğru bir endişe ve yardımseverlik karışımı yansıttığını umduğum bir ifadeyle gülümsedim. "Biraz şüpheli olabilecek bir şey gördüm ve ihbarda bulunmaya karar verdim."

"Tamam." Adam faresine tıkladı ve bilgisayarında bir dosya açıp sıkılmış gibi bana baktı. "İsminiz..."

"Benim işim yok, Tom," diye bir başka adam araya girdi. Salına salına resepsiyon masasının arkasındaki, pencereleri iç alanı gizleyen bej rengi plastik panjurlarla gizlenmiş olan bir ofisten çıktı. Uzun boyluydu, üstündeki üniformayla daha da göz korkutucu gözüken ve büyük bir olasılıkla ellili yaşlarının sonlarında olan bir adamdı ama tam yaşını söylemek zordu. Saçları ve hafif kirli sakalı griydi ve aralarında ona biraz daha genç bir görünüm veren sadece birkaç koyu renkli tel vardı ama formda kalmaya çalıştığı belliydi çünkü resmi üniformasına rağmen kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar göze çarpıyordu. Bana gülümsediğinde, bulunduğu ortamın

tonlarına bürünen çok açık mavi renkli gözleri olduğunu fark ettim. "Arka tarafa gel, evlat. Benim vaktim var."

Ben de ona gülümsedim ve resepsiyon masasının yanından dolanıp Şerif Yates'in ofisine girdim.

Şerif kapıda durdu, eliyle vinil sandalyeleri işaret edip oturmamı istedi. Ona hemen teşekkür ettim, endişeli ama katil olmayan vatandaş karakterimde kalmaya çalışarak parmaklarımı kavuşturdum ve gergin bir şekilde oturdum. Şerif kapıyı kapattı, her şeyden memnunmuş gibi uzun bir iç çekerek masanın diğer tarafındaki sandalyesine geçti. Odasının duvarları, karısı ve iki kızıyla çekilmiş fotoğraflarla; aralarına serpiştirilmiş balık tutarken ve avlanırken çekilmiş karelerle süslüydü. Elinde bir balık olan Yates. Ölü bir geyiğin yanında Yates. Kusursuz ufak kasaba hayatı yaşayan Yates.

Arkasındaki panjurlardan içeri sızan gün ışığı, büyük bir gayretle hissetmemeye çalıştığım feci bir baş ağrısının başlamasına neden olacak gibiydi.

"Geldiğinize sevindim," dedi Yates. Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi. Hayatını sakin, insanları rahatlatan gülümsemelerle geçirdiğine işaret eden bu kırışıklıklara rağmen, sırtımın ürperdiğini hissettim. "Carnage Karnavalı planlarını gözden geçirmeye mola vermem için güzel bir fırsat oldu bu. Sanırım, planları şu âna kadar belediye meclisiyle altmış kere gözden geçirmişimdir."

"Yardımcı olabilirsem sevinirim," dedim saygılı bir ifadeyle başımı sallayarak. "Buna değeceğinden eminim. Çok güzel bir karnaval olduğunu duydum."

"Doğru. Biraz karmaşa yaşanır ama Turist mevsiminde Carnage Burnu hep böyledir zaten." Yates ellerini masasında kavuşturup geriye yaslandı, dikkatle bana bakarken gülümsemesi silindi ve yüzüne daha ciddi bir ifade yerleşti. "Evet, size nasıl yardımcı olabilirim, Bay..."

"Rhodes," dedim.

"Bay Rhodes. Az önce Tom'a şüpheli bir şey gördüğünüzü mü söylüyordunuz? Neden bana anlatmıyorsunuz?"

Hafifçe öksürdüm, Yates'in eline kâğıt kalem almasını ya da bilgisayarını açmasını bekledim ama bunları yapmadı. Kaşlarını kaldırdı ve başını hafifçe ama bana cesaret vermek istermiş gibi salladı.

"Önemli bir şey olmayabilir ama benimle aynı yerde, Capeside Oteli'nde kalan bir adam var. Bir belgesel çekiyor, üyesi olduğu amatör bir araştırma grubu için çektiğini söyledi. Dedektif Avcıları."

"Ha, evet," dedi Yates bunu komik bulmuş gibi sırıttı. "O tipleri iyi bilirim. Zaman zaman kasabaya gelirler."

"Evet, neyse, adam biraz... takıntılı bir tip galiba. Her şeyi kuralına göre yaptığından emin değilim." Başımla genel olarak kasabayı işaret ettim, yüzüme endişeli bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Drone operatörünü düşündükçe göğsümün derinliklerinde kaynayan öfkeyi belli etmemeye gayret ettim. "Dün gece, onu Ballantyne Nehri yakınlarında İzinsiz Girilmez tabelaları olan bir yerde dolaşırken gördüm."

"Ballantyne Nehri mi?"

"Evet, efendim."

"Balık tutma izniniz var mı?"

"Şey..." Yeteri kadar kafein almamış olan beynim bir an için durdu, bu soruyu idrak etmeye çalıştı. "Ben balık tutmuyordum, efendim..."

Yates başını meraklı bir köpek gibi yana eğdi. "Genellikle, insanlar nehre bu yüzden giderler. Yasak zamanı avlanmıyorsunuz, değil mi evlat?"

"Avlanmıyorum, efendim." *İnsan avları saymazsak*, dedi zihnimdeki başa bela bir ses. "Kesinlikle avlanmıyorum."

"Emin misiniz? Sizi bir uyarıyla bırakırım ama doğruyu söylemeniz gerek. Şerif Yardımcısı Collins vegandır ve kaçak avcılık konusunda çok hassastır. Bunu duyacak olursa..."

"Efendim, yemin ederim. Nehirde avlanmıyordum," dedim. Bir yandan da içine düştüğüm girdaptan kurtulmak için bir yol düşünmeye çalıştım. Yates yanıtımı duyunca gözle görülür bir şekilde rahatladı, omuzlarını sarkıttı ve bakışları yumuşadı. "Ama Sam denen şu adamın neden orada olduğunu, özel bir mülkte dolaştığını bilmiyorum. Kısa bir süre önce, drone'u tepedeki büyük malikânenin, eski Viktorya tarzı evin üstünde uçurduğunu gördüm. Yakınlardaki bir kulübenin önünde buna epey sinir olmuş gibi gözüken bir kadın vardı."

Yates'in yüzünde ekşimik bir ifade belirdi. Keyfi kaçmıştı. Masasına biraz daha eğildi, çatık kaşlarının gölgesinde kalan gözlerini yüzüme dikti. "Lancaster Malikânesi'nin üstünde drone mu uçuruyordu?"

Bir kere başımı salladım. "Evet, efendim."

"Drone operatörü siz değil miydiniz?"

Uzuvlarımdaki kan çekildi, geride buz kristalleri kaldı. Kalbim bir anda yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Efendim?"

"Geçenlerde Bay Porter için drone'u uçuruyordunuz... Altı gün önceydi, değil mi? Jake Hornell'ın son görüldüğü gün."

Ağzım kupkuru kesilirken, dilimde korkunun acı tadını hissettim. Ona Sam'in soy ismini söylememiştim.

Normalde böyle davranmaz, kendimi düşüncesizce tehlikeye atmazdım. Gölgelerde kalırdım. Dilediğim zaman insanları etkileyebildiğimi, oyun tahtasında taşlarını nasıl oynayacaklarını manipüle edebildiğimi ve tam istediğim yere koymalarını sağlayabildiğimi biliyordum. Ama yenilmez olmadığımı da biliyordum. Tüm gücün bana ait olduğunu düşünerek bir karakola girmezdim.

Ama aynen bunu yapmıştım. Beni o âna götüren şey sadece Harper'ı korumaya dair tüm benliğimi ele geçiren takıntılı bir ihtiyaçtı ama bunu yaparak hem kendimi hem de onu tehlikeye atmış olabilirdim. Çünkü çektiğim drone görüntülerinde Harper vardı. Jake Hornell'ı sağ gören son kişi o olabilirdi. Adamın parçaları Harper'ın *bahçesindeydi.* Geri kalanı da her gece Arthur'un kurbanlarının cesetlerini çıkardığımız yerin yakınlarında, Ballantyne Nehri'nin kenarındaydı. Benim kazdığım mezardı. İlk başta Harper'ı gömmek için açtığım mezarda.

Bu düşünceler sadece saniyeler içinde zihnimden geçerken, beynimin bir başka parçası kendini koruma moduna geçti. "Evet, birkaç gün önce drone'unu ben uçurdum. Ama bir kerelik bir şeydi. O... çekmemi istediği görüntüler konusunda biraz... garip davranıyordu. Israrcıydı. Belirli kişilerin görüntülerini çekmemi istedi. Bana doğru gelmedi. İnsanların... mahremiyetini ihlal ettiğini düşündüm." Başımı iki yana sallayıp omzumu silktim, yarı doğru olan yalanı kayıtsız bir tavırla gizlemeye çalıştım. "Her neyse, drone operatörü geri gelmiş olmalı."

"Yani, Lancaster Malikânesi'nin üstünde drone'u uçuran kişi siz *değil* miydiniz?"

"Değildim."

"O hâlde, orada ne işiniz vardı?"

"Sadece oradan geçiyordum."

"Sadece oradan geçiyordunuz," dedi. Uzun işaretparmağını hafifçe masaya vurdu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Gözlerine ulaşan samimi bir gülümseme değildi. "Bakın," dedi en sonunda, derin bir iç çekip geriye yaslanarak. "Carnage Burnu sıradışı bir geçmişe sahip ufak bir kasabadır. Birkaç yılda bir, Porter gibi adamlar gelirler, bulacaklarını düşündükleri bir şeyler ararlar. Şehir

efsanelerinde bir gerçeklik payı olabileceğini düşünürler. Ama hiçbir şey bulamazlar çünkü burada bulabilecekleri eski, gizli bir sır falan yok. Çok kapsamlı bir araştırma yaparsanız, bütün ufak kasabaların geçmişinde Carnage Burnu'nda olduğu gibi karanlık bazı olaylara rastlayabilirsiniz. Ama bu her köşe başında bir katilin cirit attığı anlamına gelmez. Çoğu zaman, bu insanların araştırmaları *gerçek* işlerle meşgul olan Şerif Yardımcısı Collins ve benim gibi kişilerin vaktini boşa harcar. Jake'e ne olduğunu öğrenmek gibi. Gerçi her şey göz önüne alındığında, sadece kasabadan tüymüş olabilir." Masasındaki Jake'le ilgili olduğunu tahmin ettiğim büyük dosyayı işaret etti. Ama gözlerini kısarken benden bir an olsun ayırmadı. "Ama yanılıyor da olabilirim. Bay Hornell'ın nerede olduğunu bilmiyorsunuzdur herhâlde, değil mi?"

Şerifin gözlerinin içine bakarak başımı iki yana sallarken, yaptığım en ufak hareketin farkındaydım. "Bilmiyorum, efendim."

"Hımm." Bu *hımm* sesinin ne anlama geldiğini bilemedim ama sırtımdan bir ter damlasının aktığını hissederken nötr ve masum bir ifadeyle devam etmesini bekledim. "Evet," dedi Yates nihayet sandalyesini geri itip ayağa kalkarak. "Gelip ihbarda bulunduğunuz için teşekkür ederim. Gözüm onların üstünde olacak."

Masanın karşısında elini uzattığında, elini sıktım ve avucumun sıcaklığı dikkatini çekmiş midir diye merak ettim. "Rica ederim. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Şerif Yates başını salladı ve daha neşeli bir gülümsemeyle elimi bıraktı. Masasının yanından dolanıp benim için kapıyı açtı ve geçebilmem için kenara çekildi. Tam kapıdan geçeceğim sırada omzumu tuttu. "Ha, evlat..."

"Evet?"

"Bay Porter'a rastlayacak olursanız, ona karakola uğramasını söyleyin. Bay Hornell görüntülerde olabilir diye ondan drone görüntülerini almaya çalışıyorum ama nedense beni atlatıyor. Hiçbir ayrıntıyı atlamak istemem. Bir arama izniyle de uğraşmak istemiyorum. Turist mevsiminde, özellikle de Dedektif Avcıları, kraliçe arılarını düşman edindiğimi düşünüp buraya akın ederlerse hoş bir durum olmaz."

"Elbette, efendim."

Şerif Yates çok hafifçe omzuma vurup beni bıraktı ve karakoldan çıkarken sakin adımlarla yürümeye çalıştım. Gaza basıp otoparktan tiz lastik sesleri arasında çıkmamak için kendimi zor tuttum.

Ancak otelde yatağımın kenarına oturduğumda derin bir oh çekebilecek kadar rahatlayabildim.

Carnage Burnu'na geldiğimden beri, hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmemişti. Kasabaya gelirken hayal ettiğim gelecek, bir prizmayla bölünmüş, ilk başladığım sade, renksiz ışık huzmelerinden farksız ufak parçalara ayrılmıştı. Bir kafede Harper'la tanıştığım an başlamıştı. Şimdiyse büyük bir özenle yaptığım planların hepsini yarıp geçiyor, izlemem gereken rotaya geri dönmeye çalışsam da Harper'a yaklaşmak için uğraşıyordum.

Ondan nefret etmeye çalışmaktan vazgeçsem ne olurdu?

Harper'a öfkeli kalmakta giderek zorlanmaya başlamıştım. Onun Arthur'a ne kadar sadık olduğunu görebiliyordum. Onu korumak için kendisini tehlikeye atıyordu. Benim oluşturduğum tehdide rağmen oradan ayrılmak istememesinden kasabayı güzelleştirme gayretlerine kadar Carnage Burnu'nu ne kadar önemsediğini de görebiliyordum ama çok yorulmuş olmalıydı. Beni bile ne kadar önemsediğini görebiliyordum. Fenerin ışığında bana uzun uzun bakmasında. Gözlerine çöken suçluluk ifadesinde. Dün gece gizlemeye çalıştığı hâlde

bu ifadeyi görmüştüm. Benden çekinmekte haklıydı. Dediği gibi, onu tehdit etmiştim. Onu korkutmuştum. Gizli gizli izlemiştim. Ona bir kere bile güvenli bir alan sunmamıştım. Bu kavramın içimde gelişmesine izin vermemiş, sürekli bunu bastırmaya çalışmıştım.

Peki... buna direnmeyi kesersem ne olurdu? Kendime onu önemseme izni versem ne yapardı? *Gerçekten* önemseme izni versem...

Bir ara silahlarımla dolu olan sırt çantamı gizlediğim gardıroba baktım. Ben kuş yemliğine bir kafa koyup onu bir tehditle baş başa bıraktıktan sonra Harper'ın çaldığı çanta. Nereye gizlenirse gizlensin, ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, onu yine de bulacağıma yemin ettiğimde çaldığı çanta. Bir şekilde bu yemin bile zaman prizmasında renk değiştirmişti.

İçime derin bir nefes çekip yataktan kalktım ve duşa girdim. On beş dakika içinde, odamdan çıkıp Harper'ın Ballantyne Nehri'ne attığı her şeyi baştan almak için büyük markete gittim. Belki birkaç şey daha alabilirdim. Odama geri döndüğümde, ona bir mesaj yazdım.

> Saat dokuz gibi seni almak için gelirim, tamam mı?

Uzun bir süre ekrana baktım. Ama gökyüzündeki son çivit mavisi renkler kaybolduktan sonra bile yanıt gelmedi. Yine de nehre giderken evinin önünden geçtim, taş duvarın oradaki kapıya yaklaşırken yavaşladım. Evde ışıklar yanmıyordu.

Aracımı nehrin yakınlarındaki gözlerden uzak olan yola park ettim. Yeni kamp ocağını, feneri ve muşambayı koyduğum sırt çantamı alıp kullanılmamış bir küreği omzuma attım ve Arthur'un cesetlerinin gömülü olduğu alana bakan

kayalara gittim. Çantadan iki fincan çıkardım. Sıcak çikolata yaptım. Ama Harper gelmedi.

Nihayet cezvede kalan sıcak çikolatayı döküp cezveyi yıkamak için nehir kenarına gittiğimde, saat neredeyse on bir buçuktu. İşimi bitirdikten sonra alüvyonlu taşkın alanına döndüm ve sırlarla dolu alanı inceledim. Harper olmadan cesetlerin gömülü olduğu noktaları bulamazdım. Arthur'un geriye kalan kurbanlarını nerede aramaya başlayacağımı bilemezdim.

Ama o yüzden orada değildim.

Kayalara geri dönüp eşyalarımı topladım, tekrar kıyıya döndüm, nehrin kenarındaki alanın daralarak sona erdiği ve granit kayaların suyun içinde kaldığı yere suda yürüdüm. Birkaç saniye sonra, daha ufak bir alüvyon alanına vardım. Tanıdık bir yerdi. Bir haritaya ihtiyacım yoktu. Nereyi kazmam gerektiğini biliyordum.

Küreğimi toprağa sapladım.

Yeni ayın cılız ışığı altında, Harper Starling için kazdığım mezarı açtım.

GİZLENME

Harper

Saat dokuz gibi seni almak için
gelirim, tamam mı?

SAAT DOKUZDAN BERİ ARADAN üç saat geçmişti. Bu mesaja yanıt vermemiştim ama birkaç iyi nedenim olduğunu söyleyebilirdim.

Birinci neden: Ondan nefret ediyordum. Gerçekten. Ayrıca, o sersemin bana talimat vermesine izin vermeyecektim.

İkinci neden: Ne kadar aksini ispat etmeye çalışsam da Nolan Rhodes da benden nefret ediyordu. Kendisi söylemişti. Birkaç kere. *Benden nefret ediyor benden nefret ediyor benden nefret ediyor.*

Üçüncü neden: O anda ona ihtiyacım yoktu. Kesinlikle yoktu.

En önemlisi, dördüncü neden: Arthur. Eve girdiğimde onu mutfakta yerde bulduğum için şanslıydım. O tür bir düşüşten sonra ölmüş olabileceğini düşünmemeye çalışsam da bu düşünce aklımdan çıkmıyor, beni rahat bırakmıyordu.

Kalp atış hızı ölçüm monitörünün bip seslerine, keskin dezenfektan kokusuna ve bizi acil servisin geri kalanından ayıran perdelerin diğer tarafındaki hemşirelerin ve hastaların seslerine rağmen, derin bir uykuda olduğu yatağa baktım.

Alnında beyaz bir bandaj vardı. Hastane geceliğinin yakası kurumuş kan damlalarıyla lekelenmişti.

Kaşlarımı çattım, şişmiş olan altdudağımın iç kısmını ısırdım. Bazen yatmadan önce, Arthur'u son bir kez kontrol etmek için akşam yemeğinden sonra ana eve gitmiyordum. Rahatlıkla bana ihtiyacı olmadığı gibi bir bahane öne sürebilirdim. Ya da çoktan odasına çekildiğini düşünebilir, mutfağı kontrol etmeden çıkabilirdim. Arthur bütün geceyi o buz gibi sert taş zeminde geçirebilirdi. Orada yapayalnız birisinin gelmesini bekleyebilirdi. O...

Başımı iki yana sallayıp en korkulu rüyamı aklımdan atmaya çalıştım.

Nolan'a ihtiyacım yok. Yalnız hissetmiyorum. Korkmuyorum. Bunu tek başıma yapabilirim.

Onu özlemiyorum.

Oflayıp beni bu kadar karmaşık olmayan başka bir boyuta ışınlamasını umarak başımı arkamdaki duvara yasladım. İnsanın bir can düşmanının olması düşündüğümden de zordu. Çünkü onun yanımda olmasını istememem gerekirdi. Onu özlememem gerekirdi. *Hem de hiç.* Ama galiba özlüyordum.

Bacaklarımın arasındaki sızı bana sürekli olarak Nolan'la geçirdiğim geceyi hatırlattığından, vinil sandalyenin üstünde kıpırdandım. O sırada bunu düşünmemem gerekirdi. Ama gözlerimi her yumduğumda, kulağımda fısıltısını duyuyordum. Tenimde dolaşan nasırlı ellerini hissediyordum. Bergamot ve baharat karışımı kokusunu soluyordum. Tek nedeni seks değildi. Bununla gelen bağ kurma hissiydi. Nolan kabuğumu azıcık çatlatmış, ufacık bir parçamı aydınlığa çıkarmış gibi hissediyordum.

Bunca zaman saklandıktan sonra, birisinin beni gerçek anlamda gördüğünü hissetmiştim. Bir an için.

Ama benden nefret ediyordu. Galiba.

Telefonum elimde bir mesajla titreşime geçti ve aklımdan ânında Nolan'ın ismi geçti. Ama o değildi. Lukas olduğunu görünce, göğsüme yerleşen derin hayal kırıklığını içimden atmaya çalıştım.

Asabi büyükbabam nasıl?

Asabi büyükbabam mı? Arthur bu lakaba bayılacak.

OTOMATİK DÜZELTME! Tatlı büyükbabam olacaktı. Ama asabi sözcüğü de yanlış değil hani.

Asabi büyükbaban uyuyor. Doktorun gelmesini bekliyorum. Yakında bizi bırakırlar diye umuyorum.

Tamam. Biletimi değiştirdim, yarın ilk uçakla geliyorum. Öğlen gibi evde olurum. Oradan uzak olmak için en aksi zamanı seçtiğim için kusura bakma.

Senin suçun değil. Endişelenme, ben buradayım.

Yine de yardımların için minnettarım. Teşekkür ederim.

Hemen teşekkür etme. İlk fırsatta, seni yine asabi büyükbabana şikâyet edeceğim.

Siktir git, Harps.

Güldüm, tam telefonumu cebime soktuğumda perde bir kenara çekildi ve doktor yanında hastane tulumu üstüne dar gelmeye başlamış olan hamile bir hemşireyle içeri girdi. İnsanı rahatlatan ama son derece profesyonel görünen bir gülümseme fırlatmayı başaran doktor başını sallayıp selam verdi ve hemşire hemen Arthur'un serumlarını değiştirmeye koyuldu.

"Ben Dr. Reid," dedi kadın doktor, tatlı bir Jamaika aksanıyla. Onu da hemşireyi de kasabadan tanıyordum ama o güne dek resmen tanışmamıştık. "Siz Harper mısınız? Arthur'un torunusunuz, değil mi?"

"Şey... Hayır, yani evet. Ben Harper'ım ama akraba değiliz. Sadece arkadaşız. Bekleyip tıbbi bilgilerini torununa vermek isterseniz sorun değil. Bir toplantı için kasaba dışına çıktı ama doğrudan onunla görüşmek isterseniz onu arayabilirim."

Doktor tabletinde bir şeye tıkladı. "Hayır, sorun değil. Arthur tıbbi kayıtları için size erişim hakkı vermiş." Arthur'un yatağına baktım. Hâlâ uyuyordu ve kalbimin göğsümde iki misli büyüdüğünün farkında değildi. "Bir felç ya da düştükten sonra başlayan bir iç kanama belirtisi yok. Elbette, şişlikler ve çürükler var ama bir yeri kırılmamış. Sadece kan testinde B_{12} eksikliği olduğunu gördük. Son zamanlarda asabi miydi?"

"Arthur Lancaster'dan söz ediyoruz. Kendisi her zaman asabidir."

Dr. Reid gülümsememek için kendisini tuttu ve dudaklarının kenarındaki gülme izleri belirdiği hızda kayboldu. "Peki, elleri ya da ayakları karıncalanıyor muydu?" Hayır anlamında başımı salladım. "Koordinasyon ve denge sorunları var mıydı?"

"Dün golf arabasını bir yere çarptı."

Doktor tablet kalemiyle bu ayrıntıyı not ederken, düşünceli bir tavırla *hımm* dedi. "Alzheimer semptomları son zamanlarda arttı mı?"

Altdudağımı ısırdığımda, ağzıma kan tadı geldi. Tedavisi mümkün başka bir sağlık sorununa işaret eden pek çok semptomu gözden kaçırmış olabileceğim için kendimi çok kötü hissettim. "Buna yanıt vermek zor. Eşyalarını daha sık kaybetmeye başladı. Birisinin eşyalarını çalmak için evine gizlice girdiğiyle ilgili bir paranoya yaşıyor. Ama bunlar zaten bir süredir devam eden semptomlar."

Doktor başını sallayıp nazikçe gülümsedi. "Anlıyorum. B_{12} seviyesinin artırabilmek ve diğer semptomları gözlemlemek için onu birkaç gün burada tutacağız. Onu daha rahat edeceği geriatri ünitesine yatıracağım. Stabil duruma—"

Doktorun bundan sonra dediklerini duyamadım çünkü perdeyle ayrılmış olan odanın dışından bağırış çağırış sesleri geldi: Yere metal bir şey çarptı, birisi ne olduğunu anlamadığım bir şey söyleyerek bağırdı ve sesler yükseldi. Doktor, hemşire ve ben endişeyle birbirimize baktık ve onlar dışarı fırlayınca ben de peşlerinden gittim.

Devasa bir adam, koridorun karşı tarafındaki bir odada bir doktorun karşısına dikilmişti, perdenin kenarında yan devrilmiş paslanmaz çelik bir tekerlekli araba duruyordu, metal aletler dört bir yana saçılmıştı. Adamın ince kızıl rengi sakalında ve beyaz tişörtünün üst kısmında kusmuk lekeleri vardı. Alnında bir yarık açılmıştı ve yaranın kenarından bir ipliğin

ucundaki dikiş iğnesi sarkıyordu. Adamla ilgilenen doktor onu yatıştırmak için ellerini havaya kaldırdı. Devasa adam ile bir sürü tıbbi cihazın ve kablonun arasında kalmış olmaktan dolayı gergin olduğunu görebiliyordum. "Bay McMillan—"

"Derdin ne senin?" diye böğürdü adam. Peltek peltek, sözcükleri esneterek konuşuyordu. İki görevli ve Arthur'la ilgilenen doktor ve hemşire, "Sakin olun, efendim," sözleriyle adama yaklaştılar.

"Lütfen oturun da Dr. Aspen yaranızı dikmeyi tamamlasın," dedi Dr. Reid sakin, otoriter bir sesle. Ama sarhoş olan adam onun bu nazik ricasına bir dizi küfür sıralayarak karşılık verdi. "Efendim, sakinleşmezseniz polis müdahale edecek."

"Bana *sakinleşmemi* söyleyip durmayı kesin artık." Adam öne atıldı, metal arabaya takıldı ve düşerken hamile hemşireyi de yana devirdi. Kadın sert bir şekilde popo üstü düştü ve acı içinde bağırdı. Doktorlar hemen kadının yanına koşarken, görevliler sarhoş adamı yere mıhladılar. Bir saniye sonra, bir polis memuru koşarak içeri girdi. Doktorlar gözleri dolan ve bebeği korumak istermiş gibi kolunu karnının etrafına dolamış olan hemşirenin kalkmasına yardım ettiler.

Kalbimin her yanına müthiş bir öfke yayıldı. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarımda yeni ay biçimli izler bıraktı. Başımı çevirip Arthur'a baktığımda, yüzünde derin bir kararlılık ifadesiyle beni izlediğini gördüm.

Görevlinin dizinin altına sıkıştırdığı adama döndüm. Yabancı adamın elleri kelepçelenirken ve apar topar ayağa kaldırılırken, odanın ayrıntıları keskinleşmeye başladı. Koridorun karşı tarafındaki Arthur'la göz göze geldiğimizde beni görüp görmediğinden emin değildim. Ama ben onu görüyordum.

Dr. Reid geldiğinde, sadece sormak istediğim bir şey var mı diye sordu. O, odadan çıktıktan sonra tekrar Arthur'a döndüm. Karton bardağına biraz su koyup dudaklarına

yaklaştırdım. Şarja takılmış olan telefonunu alıp elinin yanma koydum. Yatakta oturmaya çalışırken yardımıma ihtiyacının olmadığını söyledi ama yine de yastıklarını tam olmasını istediği noktaya kadar yukarı çektim. Orada bekleyip yorulmama gerek olmadığını söyledi. Dinlenmek istediğini bildiğimden oyalanmadım ama onu rahat ettirmek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim. Yanağına hafifçe vurduğum, homurdanarak karşılık verdiği bir öpücük kondurduktan sonra en kısa zamanda tekrar geleceğime söz verdim.

Eve döndüğümde sabahın ikisiydi, nihayet uyuduğumda daha da geç olmuştu. Ama saat altıda cin gibiydim ve yoğun bir güne başlamaya hazırdım. Kahve yaptım. Morpheus'u besledim. Dost gibi görünen düşmanım Nolan'dan ceset parçaları hediyeleri var mı diye bahçemi kontrol ettim. Bir şey bulamadım. Kaşlarımı çatıp kuş yemliğine baktım ama neden orada bir kesik kafa olmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum. Sonra, malikâneye gittim, Arthur düştüğünde mutfak zeminine bulaşan kanları temizledim.

Tüm bu sıkıcı işleri hızla bitirdikten sonra, sabahın ikisine kadar yatakta dönüp durmama neden olan planları harekete geçirdim.

Evimin misafir odasındaki, altına Carnage Burnu'na ilk geldiğimde eski hayatıma ait olan şeyleri gizlediğim gevşek döşeme tahtasını kaldırdım.

Çok büyük bir riski göze alıyordum.

Dört yıl önce ortadan ilk kaybolduğumda, Sam gerçek kimliğimle ve ortadan kayboluşumla belki şimdi La Plume öyküsüyle ilgilendiği kadar ilgilenmişti. Maryland'a gitmeden önce çoktan izimi kaybettirmeye çalışıyordum ve kader araya girmiş, bana Harper Starling denen bir armağan vermişti. Ama kasabada bir ipucu bırakmamak için çok dikkatli davranmıştım. Sam, Carnage Burnu'na geldiğimi anladığına

dair herhangi bir şey yapmamıştı ama çoktan yaşadığım yeri gözetlemeye başlamıştı. Artık saçlarım daha koyu renkliydi ve ismim farklıydı ama beni yine de tanıyabilirdi.

Öte yandan, Arthur'un La Plume olduğu söylentisine bir son vermek ve Sam'in yaşlı adamı sonsuza dek rahat bırakması için hayatta bir kere karşıma çıkabilecek olan bir fırsat da olabilirdi bu. Hem hastanede kendimi o kadar çaresiz hissettikten sonra, verdiğim sözleri tutmak için üretken bir şey yapmak da bana iyi gelecekti. İçime derin bir nefes çektim, cesaretimi toplamaya ve planımı uygulamaya hazırlanmaya çalıştım.

Eski eşyalarımı gizlediğim yerden Sam için ilginç olabilecek ama kasabada olduğuma dair kesin bir kanıt oluşturmayacak birkaç şey seçtim. Yeni ay biçimli bir tütsülük. Adam'la paylaştığım minibüsün odun sobasının üstünde duran tütsülüktü. Higonokami çakım. Bunu Adam'la takipçilerimize ülkeyi boydan boya gezdiğimiz yolculuktaki çeşitli yerlerde nasıl kamp kurduğumuzu anlattığımız birkaç videoda kullanmıştım. Çakının keskin ucunun garip açısı, Sam Porter gibi ayrıntılara dikkat eden birisinin hemen fark edeceği bir şeydi. Adam'a ait olan Texas Tech sweatshirt. Bunu ondan o kadar sık ödünç almıştım ki en sonunda bana vermişti. Burnumu sweatshirt'e dayayıp içime derin bir nefes çektim. Artık biz gibi kokmuyordu. İç çektim ve parmak uçlarımı kabartmalı harflerin üstünde gezdirdim. En az birkaç yıldır bu eşyalara bakmamıştım ama evde olmaları bana güven veriyordu. Ama son birkaç gündür bile kendimi bunlardan uzaklaşmış gibi hissetmiştim. Henüz o delikte gizlediğim daha kişisel eşyalardan ayrılmaya hazır olmayabilirdim ama döşeme tahtasını yerine takarken, belki birkaçından ayrılabileceğimi düşünüyordum.

Çakıyı, sweatshirtü ve tütsülüğü birkaç şeyle daha bir torbaya koydum ve Arthur'un evinin yanındaki garajdan eski

Jaguar sedanını ödünç alıp kasabanın yirmi dakika kadar dışında olan Clarke Yolu'nun ilerisindeki terk edilmiş çiftlik evine götürdüm. Orasının kime ait olduğunu bile bilmiyordum. Sadece Arthur'a ait olmadığını biliyordum ve önemli olan tek şey buydu.

Çürümüş çatıya ve duvar yazılarıyla kaplı dış cephesine şöyle bir bakıp kendimi bitkilerin kapattığı patikadan yabani otlarla dolu olan bahçeye doğru yürümeye ikna ettim. Attığım her adımda, bir ağacın üstüne tünemiş olan akbabalarla ilgili anılar arabaya kadar geri dönmeyi düşünmeme neden oluyordu. Avuçlarım ter içinde kalmıştı. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. *Arthur'u korumak için elime bir fırsat geçti*, diye tekrar tekrar kendimi telkin ederken, hızla rengi solmuş, menteşelerinden sarkan beyaz bir kapının olduğu eşiğe doğru gittim. *Aynı ev değil.* Tahtaları çürümüş basamaklardan ikinci kata çıktım. *Kokusu aynı değil. Görünüşü farklı. Burada bir mahzen bile yok.*

İkinci kattaki yatak odalarından birinin zemininde gevşek bir döşeme tahtası buldum ve kırana kadar avucumun dibiyle üstüne vurdum. Sakinleşmek için içime bir nefes çekerken nabzım çılgınlar gibi atıyordu. Eşyalarıma sessiz bir veda ettim ve kırdığım döşeme tahtasının altına soktum. Telefonumla bir fotoğraf çektikten sonra dışarı çıktım, son bir kez dönüp eve baktım ve kasabaya geri döndüm.

Arthur'un göze çarpan aracını dikkat çekmesin diye Capeside Oteli'nden birkaç sokak öteye park ettim ve Nolan'ı ilk otelden çıkıp koşuya gittiği gün gizlice izlediğim kayalıkların arasına gizlendim. Arabası otoparkta değildi ve nereye gittiğini düşünmek istemiyordum. "O sersemin ne halt ettiği önemli değil," diye fısıldadım kendi kendime. Sonra, Dedektif Avcıları Tartışma sunucusundaki sahte hesabıma girdim.

Gözlerim Sam'in kiralık arabasına, sonra da yanındaki Nolan'ın hep arabasını park etmeyi tercih ettiği boşluğa kaydı. Karnımın altına sıcak bir his yayıldı, daha önce bacaklarımın arasında hissettiğim sızı geri geldi. Gizlice Nolan'ın odasına girsem ve iç çamaşırlarımla geri gelmesini beklesem ne olur diye düşündüm. Arkasını dönüp gider miydi? Yoksa beni yatağa mıhlayıp gözlerimin önünde yıldızlar belirene dek becerir miydi? Ya yanıma Lelo Enigma çift işlevli vibratörümü alırsam? Ya... "Yüce Tanrım. Kendine gel, kaltak. İhmal edilmiş olan vajinanla değil beyninle düşün."

Başımı iki yana sallayarak elimdeki telefona odaklandım ve Sam'e kısa bir özel mesaj yazdım. Clarke Yolu'ndaki çiftlik evinin adresini verdim, terk edilmiş olan evde dolaşırken o eşyaları bulduğumu söyledim. Fotoğrafları yolladıktan sonra beklemeye başladım.

Bir yanıt almam sadece birkaç saniye sürdü. İlk başlarda biraz tereddütlü olmasına ve kısa yanıtlar vermesine rağmen, ne kadar heyecanlandığı belliydi. On dakikaya kalmadan, Sam ve drone operatörü eşyalarını kiralık arabaya taşıdılar ve Capeside Oteli'nden ayrıldılar.

Koşarak Arthur'un arabasına giderken ve bir sonraki durağıma doğru yola çıkarken, dudaklarımda tekinsiz bir gülümseme belirmişti.

Planın sonraki aşamasının daha zor olabileceğini düşünmüştüm. Ama aslında göründüğü kadar zor değildi. Şerif Yates asla insanları gereğinden fazla içeride tutmak istemediğinden, kibar Bay McMillan'ı çoktan bırakmış olmalıydılar. O tür bir adam, Capeside Oteli'nde ya da civardaki pansiyonlarda kalacak birisine benzemiyordu. Dolayısıyla, kasabaya uzanan otoyol üstündeki pespaye Lionshead Moteli'nde kaldığını tahmin ettim. Ya akşamdan kalmalığını üstünden atmak için uyuyordu ya da Lionshead'e yürüme

mesafesindeki Gus'ın Meyhanesi'nde zil zurna sarhoş olmak üzere içiyordu.

Önce boş bir kutu bulmak için Milo'nun Pizza Restoranı'nın arkasındaki çöp alanına uğradım. Lionshead'e doğru yola çıktığımda, saat daha erken olduğu için adamın henüz meyhaneye gitmemiş olabileceğini düşündüm. Motelin biraz ilerisinde park ettikten sonra, telefonumu çıkardım ve motelin resepsiyonunu aradım.

"Lionshead, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi bir adam telefon iki kere çaldıktan sonra. Ses tonundan, bir önceki sezon orada çalışmaya başlamış olan genç adam olduğunu anladım ve Capeside Oteli'nden çıktığımdan beri silinmeyen gülümseme, yüzüme biraz daha yayıldı. Sessiz sakin, utangaç birisiydi. Kazandığı para sadece kirasına yetiyordu. Ayrıca, kurallar ya da gizlilik gibi şeyleri önemsemiyordu.

"Selam, ben Milo'nun Pizza Restoranı'nın paket siparişçisiyim," dedim aksi bir ses tonuyla. "McMillan soy isimli bir adam Lionshead'e pizza sipariş etti ama Milo'nun el yazısı rezalet, oda numarasını okuyamıyorum. Adam telefonunu da açmıyor. Milo sipariş geç kaldı diye beni kovmadan hangi odaya gitmem gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

"Tabii, tabii. Bir saniye." Gülümsemem uzaydan bile görülebilirdi. Uzanıp arka koltuktan boş pizza kutusunu alırken ve çantamdan bu iş için seçtiğim birkaç şeyi çıkarırken, hattın diğer ucunda resepsiyonistin klavyesinde bir şeyler yazdığını duydum. "320 numaralı oda."

"Çok teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldunuz."

"Rica ederim."

Telefonu kapattım ve içime bir adrenalin akımı dolarken pizza kutusunu alıp arabadan indim. *Ben bir pizza teslimatçısıyım*, dedim kendime Lionshead'in otoparkını çevreleyen çalılıkların etrafından dolanırken. Motelin odalarının önünde

Ninova

birkaç araba vardı ama perdelerin hepsi kapalıydı. Etrafta kimse yoktu.

320 numaralı odayı aramaya başladım.

Burada olmam normal. Sadece işimi yapıyorum. İnsanın bir yalan söylemekle kalmayıp bir de buna *kalpten* inandığında, topluma rahatlıkla karışabilmesi komik bir durumdu. Bir yalana inanmak için gerçekten çaba harcadığınızda, genellikle başkaları da ona inanıyordu.

İçime derin bir nefes çektim, yüzümdeki sinsi gülümsemeye daha tatlı bir ifade vermeye çalıştım ve kapıyı üç kere tıklattım.

"Pizza teslimatı," dedim neşeli bir sesle. Kapının diğer tarafında birisinin boğuk bir sesle homurdandığını duydum. "Ekstra peynirli salamlı pizza? Bay... McMillan için?"

Adam bıkkın bir ses tonuyla sıraladığı bir dizi küfür ve terliklerinin zeminde çıkardığı sürtünme sesleri arasında kapıya yaklaştı. Kilit dili döndüğünde yüzüm aydınlandı. Kapı açıldı ve McMillan üstüne kirli bir tişört, boxer ve vücudunu ancak örten eski gri bir sabahlıkla dik dik bana baktı. "Pizza falan isteme..."

Kutuyu altında tuttuğum tabancayı görebileceği kadar kaldırdım ve susturucuyu karnına doğrulttum. Kan çanağma dönmüş olan gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Benimle gelin, Bay McMillan," dedim emniyet kilidini tehditkâr bir klik sesiyle açarak. "Gelirseniz belki yaşamanıza izin veririm."

KULAÇLAR

Nolan

NEREDEYSE ÖĞLE VAKTİ OLMUŞTU. Takıntılı bir ezik gibi Harper'ın evinin önündeki sokakta duruyordum.

Koyu gri renkli sweatshirt'ümün kollarını sıyırdım. Harper kollarımı görmekten hoşlanıyordu. Galiba. Sık sık kollarıma bakıyordu. Hayal görmeye başlamadıysam... bu konuda yanılmıyordum. Bazen giydiğim o kalın iş pantolonunu da beğeniyormuş gibiydi. Birkaç gece önce pantolonumu ve iş botlarımı işaret ederek "Bunlar üniformanın bir parçası mı?" diye sormuştu.

"Aslında, bir yelek ve ceketten başka bir üniformam yok ama... öyle sanırım."

Beni bıçaklamak için en acı verecek olan noktayı aramıyorsa, üstümde normalden daha ağır gezinen bakışlarının tenimde bıraktığı sıcaklığı hissedebiliyordum. İşine geri dönmeden önce sadece "Hımm," demişti. Ama yine de bana fırlattığı kaçamak bakışı görmüştüm.

Üstüm temiz olmasına rağmen tozluymuş gibi giysilerimi silkeledim. Belki de gördüğü şey hoşuna gidiyordu? Bunun bir önemi olmamalıydı ama giderek olduğunu hissediyordum.

Aptallık bu. Onu rahat bırak.

Bıkkınlıkla iç çektim ve kendimi Capeside Oteli'ne dönmeye ikna edebilirmişim gibi arkama döndüm. Sonra, tekrar diğer tarafa dönüp eve baktım.

Akşam onu evden alabileceğimi söylediğim mesaja yanıt vermediğinde ve Arthur'un cesetlerini çıkarmak için gelmediğinde, bir önceki gece aklımızı başımızdan alan tutkulu seks seansımızdan sonra belki bunu düşünmek için biraz yalnız kalmak istemiş olabileceğini düşünmüştüm. Daha doğrusu, *benim* aklımı başımdan almıştı. Hayatımın en iyi seksiydi ve sadece mantarlar yüzünden öyle olmadığını biliyordum. Onunla birlikte olmak bana *doğru* gelmişti. Doğal. Tak diye birbirine yapışan iki mıknatıs gibi, enerjimiz birbirine uyuyordu. Ama belki de Harper bu hisleri paylaşmıyordu ve bu düşünce içimi kemiriyordu. O sabah hâlâ yanıt gelmemişti. Bir saat önceki mesajıma da yanıt vermemişti.

Aradan dakikalar geçerken, giderek daha çok endişelenmeye başladım. Sessizliği garipti. Onun yapacağı bir şey değildi. Benden kaçınmaya çalışması zaten yeteri kadar kötüydü ama bu şartlar altında neden öyle davrandığını anlayabiliyordum. Ama ya daha kötü bir şey olduysa? Ya hastalandıysa? Bir yeri incinmişse ve yalnızsa? Harper karanlık işlerle uğraşıyordu. Ya o hayaletlerden bazıları izini bulduysa? Ya Arthur ona sırt çevirdiyse? Ya Harper—

Düşüncelerim en karanlık korkularıma dönüşmeden önce toparlandım ve hızla bahçe kapısından geçtim, kapıyı yumruklayana kadar da durmadım.

"Harper..." Ev sessizdi. Kapıyı tekrar çaldım, kulağımı üstüne dayadım. Hâlâ yanıt yoktu. *"Harper."* Sonra, evin arka tarafından gelen boğuk bir inleme sesi duydum.

Hemen evin yan tarafındaki taş döşeli patikaya koştum. Tam köşeye varmıştım ki ön kapı açıldı ve ismimi duyunca aniden durdum.

"Nolan?" Harper başını dışarı uzattı, sokağa göz atıp tekrar bana döndü. "Ne işin var burada?"

Damarlarıma derin bir rahatlama hissi yayıldı. Ama bunun yerini hızla bir utanç dalgası aldı.

Sonra da şüphe.

Gözlerinde yırtıcı bir ifade vardı. Gümüş rengi derinliklerinde keskin bir şey. Azıcık geri gitti, bana arkasını dönmeden vahşi bir hayvan gibi inine girdi. Kaçmaya hazırmış gibiydi. Yüzünde muzip bir gülümseme belirdiğini, onu yakalamam için bana meydan okuyarak hızla koşmaya başladığını görmek için her şeyimi verebilirdim. Belki üstünde kıçının bütün kıvrımlarını sergileyen ufacık pijama şortu ve memelerini sımsıkı saran kısa tişörtü vardı. Onu yakalayıp ismimi haykıracağı kadar sert bir şekilde becerme fantezisi aletimi canlandırdı.

Zihnimi de temizleyebileceğimi umarak hafifçe öksürdüm; dikkatli ve temkinli adımlarla kapıya yaklaştım.

"Ben..." Ne diyecektim? *Senin için o kadar endişelendim ki gizlice bahçene girmeye karar verdim, zaten bunu birkaç kere yapmıştım ama sen bunu bilmiyorsun*, gibi bir şey mi? Tanrım, kulağa berbat geliyordu. "Dün gece nehir kenarındaydım. Tek başıma nereyi kazmam gerektiğini bilemedim. Vaktimiz giderek daraldığı için bu gece geleceğinden emin olmak istedim."

"Orada olacağım."

Bunu gıcık bir ses tonuyla söylememiş, gözlerini devirmemişti. Zaten beni en çok endişelendiren de *bu* oldu. Ben kapıya yaklaşırken, Harper biraz daha geri çekildi, içeriden sızan ışıkta sadece yüzünün görüneceği kadar kapıyı kapattı.

Ya çıplaksa?

Ya çıplaksa ve *yalnız değilse*?

Vücudumun bütün hücrelerine yayılan kıskançlık hissi, daha önceki fantezilerimi yakıp kül etti.

İçeride her ne saklanıyorsa bunun beni ilgilendirmediğine kendimi inandırmaya çalıştım. Sırf onun iyiliğini

Ninova

düşündüğüm için orada olduğumu çünkü bunun beni de etkileme potansiyeli taşıdığını düşünmeye çalıştım. Onun iyi olduğundan emin olduğum anda, kendime otele geri döneceğime ve onu rahat bırakacağıma yemin ettim. "Her şey yolunda mı?" dedim yavaşça, ölçülü bir ses tonuyla.

"Evet." Hızlı hızlı başını salladı. "Harika."

"İçeri girebilir miyim?"

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Benden nefret ettiğin ve beni öldürmek istediğin için olabilir mi?" Haklıydı. "Şu anda... olmaz."

"Bu yanıtın içimi hiç rahatlatmadı."

Avucumu kapıya dayadığımda, hızla elime ve tenimi alev alev yakacak kadar öfkeli bir ifadeyle yüzüme baktı. Kapıya biraz baskı uyguladığımı hissedince kapıyı bana doğru itti. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Alaycı bir sesle güldü. "Kapımı lanet olasıca psikopat bir seri katil gibi iten sensin, zaten gerçekten de öylesin. Unutma ki değerli defterin bende. Buraya beni öldürmek için geldiysen, bir daha düşün derim."

"Seni incitmek için gelmedim," dedim. Gözlerini çevreleyen kahverengi perçeminin altında bakışları daha da hiddetlenince, kalbim kaburgalarıma sürtünerek mideme doğru düşmeye başladı. İntikam fikrini sıkıca kavramış olan parmaklarımı teker teker gevşetmeye başlamıştım. Ama Harper'ın buna asla inanmayacağı belliydi. Onu ikna etmek de bir hayli zor olacaktı. Hatta belki imkânsızdı. Gecenin bir yarısı bir yerden ceset kazıp çıkarmaya razı olacak kadar yardımıma ihtiyacı olabilirdi. Ama onu becerirken söylediğinin aksine, bana kalpten güvenmiyordu.

Dahası, o anda evinin kapısında davetsiz bir misafir gibi dikilmiş, cıva rengi gözlerinin ezici ağırlığı altında dururken,

bu farkındalık göğsüme muazzam bir ağırlık gibi çöktü. Billy'nin cinayeti ve beni sonsuza dek rahatsız edecek olan yaralanmalarım için intikam almayı çok istiyor olsam da intikam hissi beni geçmişe hapsetmişti. Oraya Harper'ı bulmak ve akıl almaz bir şekilde affetmek için gelmiş olsaydım, etrafımda tamamıyla farklı bir dünya belirebilirdi. Ama geçmişime o kadar odaklanmıştım ki geleceğimizin tohumlarına filizlenme fırsatı tanımadan yok etmiş olabilirdim.

Elimi kapıdan çekip yanıma indirdim. Kurumuş olan boğazıma kocaman bir yumru oturdu. "Özür dilerim, Harper," dedim ve kaşlarını temkinli ama şaşkın bir ifadeyle çattığını gördüm. "Ben buraya..." Derken, evin arka tarafından acı dolu bir inleme sesi daha geldi. Boğuk bir yardım çağrısı gibiydi.

Harper'ın yüzüne bir panik ifadesi yerleşti. Gözleri faltaşı gibi açıldı, dolgun dudaklarını aralayarak içine ani bir nefes çekti. Benim yüzümdeki ifadenin de farksız olduğundan emindim. Bir an için zamana hapsolduk, ikimiz de donakaldık.

Sonra, Harper ansızın kapıyı yüzüme kapattı ve arkama döndüğüm gibi evin etrafını çevreleyen patikada koşmaya başladım.

Evin arka tarafına vardığımda, mutfak kapısı hızla kapandı ve Harper verandaya fırladı.

"Harper..." Şok içinde tepeden tırnağa onu süzdüm ve gördüğüm şeyi anlamlandırmaya çalıştım. "*Bu* da ne?"

Bu kez siyah bahçe eldivenlerini ve tulumunu giymişti; ayağında en sevdiği deri iş botları vardı. Botların üzerine geçirdiği naylon torbaları ise ayak bileklerinden koli bandıyla sıkıca bağlamıştı. Saçlarını sol elindeki baltayla bir müzikal şarkı-dans numarası yapacakmış gibi dağınık bir atkuyruğu biçiminde kırmızı bir kurdeleyle bağlamıştı. Perçemi ve atkuyruğundan fırlamış olan saç telleri kızarmış yüzünü çevreliyordu. Ama dikkatimi esas kısa tişörtü çekmişti.

Üstünde kan lekeleri olan beyaz tişörtün üstünde retro harflerle *Ceset Sanatı!* yazıyordu. Bu lekelerin, Maya'nın Meyveli Mis Kan Banyosu kanı olmadığından *yüzde yüz* emindim. Özellikle de tam o sırada bahçe duvarının diğer tarafından canhıraş bir yardım çığlığı daha geldiği için.

Bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Yavaşça bahçe kapısına doğru bir adım attım. Harper bu hareketimi fark etti ve göz açıp kapayıncaya kadar koşmaya başlayınca hemen peşinden gittim. Bahçe kapısına vardığında arkasındaydım. Harper'ın diğer tarafa geçmesine fırsat vermeden onu belinden yakalayıp ayaklarını yerden kestim.

"Vay vay vay," dedim kulağına Harper debelenirken. Tatlı taze şifalı ot ve narenciye kokusunu hissettim. "Yaramazlık yapıyordun demek."

"Bırak beni sersem," diye hırladı. Ellerinden biriyle kolumu tırmıkladı ama eldivenlerini çıkarmadığı için tırnaklarını batıramadı. Hantal adımlarla artık acıklı bir hâl almış olan sese doğru yürürken, Harper'ı yere bırakmadan oraya taşıdım. Adamın çaresiz hıçkırıkları, köşedeki; Harper'ın talaş makinesiyle yeni çiçekler ektiği noktadan yükseliyordu.

"Önce arka bahçenden gelen bu garip sesin ne olduğuna baksak iyi olur, öyle değil mi?"

"Gerek yok. Hayır."

Kuzgun meşe ağacının dallarında *gak gak gak* diye öttü. Harper'ı göğsüme dayamış taşırken, tir tir titrediğini hissedip boynuna karşı güldüm. "Emin misin? Çünkü kuşun kurabiye yemek için gelmiş. Az sonra 'cinayet' demeye hazırlanmıyordur, değil mi?"

"*Bırak* beni." Harper baltanın kör kısmıyla baldırıma vurdu. Hafif bir darbe değildi ama en azından keskin tarafını kullanmamış olmasına rahatlamalıydım sanırım. *Ufak zaferler bunlar*, dedi zihnimdeki o salak iyimser ses. İçimden

bir küfür savurdum. Taş duvarın köşesine kadar topallayarak gitmeyi başardım, Harper'ı yere bıraktım ve korkunç bir sahneyle karşılaştım.

Terli kafatasına yapışmış seyrek kızıl saçları olan iri yarı bir adam karın üstü yatıyordu, ayak ve kol bilekleri çadır direkleri gibi keskin açılarda toprağa saplanmış metal kazıklara bağlıydı. Kalın bir et katmanıyla kaplı olan sırtındaki ufak yaralardan akan kanlar, titreyen kaburgalarının üstünden çimlere akıyordu. Esintide sidik ve içkili ter kokusu vardı. Biraz ileride, uzun gümüş saplı, sivri uçları kana bulanmış bir çivili rulo duruyordu. Ayrıca, bunlardan daha da korkunç gözüken, bir çim biçme makinesine benzer, benzinle çalışan bir makine de vardı ama durduğum noktadan ön tarafındaki ufak çatal dişlerin hâlâ temiz olduğunu görebiliyordum.

Gözlerimi yavaşça kırpıp Harper'a baktığımda, bir yumruğunu yana kaymış kalçasına dayamış, diğer elinde tehdit gibi sarkan baltayla sabırla olanları kavramamı beklediğini gördüm.

"Ne... bu?" dedim gözlerimi Harper'dan ayırmadan, başımla yanımızdaki şeyi işaret ederek.

"Bir çivili rulo."

"Hayır. *Şu*."

"Ufak dişli bir tırmık makinesi."

Oflayıp elimle yüzümü ovuştururken, gözlerinde muzip bir ifade belirdiğini fark ettim.

"*Adamı* diyorum," dedim yerde debelenen ve ağlayan adamı işaret ederek. "Buradaki... bu manzarayı diyorum."

Harper tişörtünü işaret etti. "Bir ceset yapıyorum, başka ne yapıyor olabilirim? Bu sersemi öldürüyorum."

Önce adama, sonra Harper'a, sonra tekrar adama baktım. Kuzgun çimlere kondu ve gelecekteki açık büfe seçeneklerini inceliyormuş gibi adamla arasında güvenli bir mesafe

bırakarak etrafında dolaşmaya başladı. Harper'a baktığımda dudağını ısırmış, işine bir an önce devam edebilmek için sorularımı bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Neden?" diye sordum en sonunda.

Omzunu silkti, baltayı bir sarkaç gibi sallamaya başladı. "Hamile bir hemşireyi itip yere devirmek iyi bir başlangıç noktasıydı. Hastane personelini tehdit etmek. Tam bir gerzek gibi davranmak. Eminim ki o iğrenç hayatında yaptığı başka bir sürü aptalca şey vardır." Adamı daha iyi görebilmek için yana eğildi. "Öyle değil mi, sersem?"

Adam yerde başını iki yana salladı, ağız tıkacına rağmen yalvarmaya başladı.

"Elbette. Çok inandırıcısın." Harper doğruldu, gözlerini devirdi ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bak. Adamın bütün geçmişini anlatacak kadar vaktim yok. Ama bir faydası olacaksa şunu söyleyeyim –ki onca insan arasında senin bunu umursaman beni gerçekten de şoka uğrattı– adamın gerzeğin teki olduğuna ve gezegenimizin kısıtlı kaynaklarını tükettiğine yemin ederim. *Burada* daha faydalı olacak," dedi baltanın ucunu yere saplayarak.

Salya sümük ağlayan adamın yakarışları daha da acıklı hâle geldi. Yalvarırken gözlerini benden ayırmadan kendisini savunmaya çalıştı. Ama umudu bulamayacağı bir yerde arıyordu. O sırada olanlarla ilgili pek çok endişe hissediyordum ama bunların hepsi Harper'la ilgiliydi. Onun iyi olmasıyla.

Adam gitgide daha da paniğe kapılırken, Harper'a baktım. Bana bakmadı. Tüm dikkatini o adama vermişti. Yüzünde sadece nefret, öfke ya da kararlılık ifadesi yoktu. Çok belirli bir hiddet ifadesiydi bu. Kendi gözlerimle gördüğüm bir şeydi. Sadece dünyanın kabukları soyulduğunda ve altında o derin hüzün, kayıp ve ıstırap boşluğunu gördüğünüzde ortaya çıkan bir bakıştı. Tırnaklarınızla tutunmaya çalışıp yara

izleri kaplanana kadar kaçmayı deneyebilirdiniz. En derin, en iyileşmeyen yaralarınızı gizleyerek her günü atlatabilirdiniz. Hayatta kalabilirdiniz. Ama zaten en kötü yanı buydu. Çünkü gördüklerinizi görmemiş gibi yapamazdınız. Cehennemin orada olduğunu unutamazdınız. Geceleri ortaya çıkan, bir parçanızı daha koparmaya hazırlanan bir yaratık olduğunu bilirdiniz.

Ya bir sonraki ısırıktan korkarak yaşardınız ya da siz onu ısırabilirdiniz.

Harper Starling o anda ziyafet çekmeye hazırdı.

Harper'dan yayılan muazzam öfkenin, bunu kontrol edemeyeceği noktaya gelene dek havada statik oluşturduğunu hissedebiliyordum. Çenesini sıktı, baltayı çimlere fırlattı ve yanımdan hızla geçip çim havalandırma tırmığına gitti. Bunu aldı ve adamın yanında durdu.

"Yere devirdiğin hemşirenin, benim Carnage Burnu'nda yaşadığımdan da uzun süredir tüp bebek tedavisi gördüğünü biliyor muydun?" diye hırladı adama. Aleti kaldırdı ve mide bulandırıcı bir sesle adamın sırtına indirdi. Aletin dişleri, adamın etlerine saplandı ve adamın çığlığı tıkacının kenarlarından dışarı yayıldı. Ama Harper acımasızdı. Metal tutacağı sıkıca kavradı ve aletin rulo kısmını adamın omurgasının dibinden omzuna kadar ittirdi ve kanların fışkırdığı yepyeni bir sıra delik açtı. "Yedi yıl. *Yedi yıldır*, o bebeğe sahip olabilmek için kocasıyla birlikte iğnelere, testlere ve Tanrı bilir daha başka nelere tahammül etti. Sen bunu neredeyse ellerinden alacaktın, seni pislik parçası."

O ses tonunu daha önce hiç duymamıştım. Öfke hissi ve akmak üzere olan gözyaşları arasında sesinin titremesini engellemeye çalışıyordu ve nedense bu savunmasız hâli onu daha da korkunç kılıyordu. "Sen sadece elini kolunu sallaya sallaya kasaba gelip dilediğini incitebileceğini sanan bir

başka boktan turistsin. Sen 'eğlendiğin' sürece hiçbir şeyin önemi yok, değil mi? Söyle bakalım, Bay McMillan, şu anda *eğleniyor musun*?"

Harper tırmığı adamın üzerinden kaldırdı. Sakinleşmeye çalışıyormuş gibi sırtı ve omuzları derin nefeslerle inip kalkarken, uzun bir süre adama baktı. Tam yanına gitmeyi düşündüğüm anda, koluyla gözlerini sildi, başını yana eğdi ve çim havalandırma tırmığını yere fırlattı. Nefesini, terden ıslanmış olan perçeninine doğru üfledi, bana hafifçe gülümsedi ve sakin sakin bana doğru yürüyerek yaralı adamı yerde ağlayıp titrer hâlde bıraktı.

"Evet," dedi eğilip baltayı alırken. Doğrulup kanlı eldiveniyle saçlarını düzeltirken elinin biraz titrediğini fark ettim. Omuzlarını geriye attı, çenesini kaldırdı. "Gördüğün gibi, çok yoğun bir gün geçiriyorum ama bu gece nehir kenarında olacağım. Şimdi... Carnage Burnu'na her ne yapmaya geldiysen onu yapmak için gidebilirsin."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama tek bir sözcük bile söyleyemedim. Bu durum hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Karşımdaki manzaraya baktım. İlk olarak memelerinin altına kadar ancak inen kısacık tişörtüyle ve bol tulumuyla, gözlerindeki yırtıcı ama müthiş kararlılık parıltısıyla harikulade gözüken Harper vardı. Bir de, Rönesans fuarındaki kostümlü bir gösteride Orta Çağ'dan kalma bir işkence sahnesini canlandırıyormuş gibi görünen ama fazla gerçekçi duran bir adam vardı. Sonra, gözlerim cesurca adama yaklaşarak yarılmış sırtından bir parça gevşek deri koparan ve adamı acı içinde inleten kuzguna kaydı.

Yüce Tanrım.

Harper'ın Arthur'u kurtarmak için boktan bir şey yapmaya hazır olduğunu görebiliyordum ama onu hafife aldığım belliydi. Biraz işkence yapmaya ve cinayet işlemeye meyilli

olması, ondan intikam alma planına geri dönmem için gayet yeterli bir nedendi ama bende aksi etkiyi uyandırıyordu. Onu tuttuğum gibi vücuduma dayamamak içim tüm irademi zorladım. İçinde beslediği karanlığı bir sır olarak saklayacağımı söylemek istedim. Ama buna hazır olmadığını görebiliyordum. Kaşlarını çatarak en ufak hareketimi ve yüz ifademi pür dikkat izleyişinden belliydi.

"Sam'in malikâne arazisinin üstünde drone uçurduğunu biliyorsun. Seni görebilirdi," diye onu uyardım. Sam'in yakınlarda bir yerde olabileceğini düşününce kalbim delice atmaya başladı.

Harper kendinden emin bir tavırla yanıt verdi. "O ve drone operatörü başka bir işle meşguller. Öyle olmasını sağladım. Sorun yok."

Yerdeki adam sessizleşti. Bir kalp krizi geçirip ölmüş olduğunu umduğum hâlde hâlâ nefes alıyordu ve başını diğer tarafa çevirmişti. Adamın bize sunduğu mahremiyetten istifade ederek, Harper'a bir adım yaklaştım. Kıpırdamadığını görünce, bir adım daha attım, ona yaklaşmak için şansımı zorladım. "Neler oluyor? Bunu neden yapıyorsun?"

"Onun pislik bir adam olduğunu anlattığım kısmı kaçırdın mı?" Büyük bir dikkatle yüzüme baktı, çelik rengi gözlerini kıstı. "Yoksa yine Maya'nın mantarlı sahte kanından mı içtin?"

"Büyük bir risk alıyorsun," dedim esprisini duymazdan gelerek. "Sen büyük riskler almazsın."

Alaycı bir sesle güldü. Elini salladığında neredeyse göğsüme sürtünecekti. "Beni öldürmek istiyorsun ve geceleri cesetleri kazıp çıkarmama yardım ediyorsun. O yüzden, aynı fikirde değilim."

"Sen *hesaplanmış* riskler alırsın. Bu durum bana farklıymış gibi geldi."

"Aslında, farklı değil. Çünkü Arthur'un Sam'in bile çürütemeyeceği çok güvenilir bir şahidi var. O yerdeki gerzek, Sam'i Arthur'un La Plume olmadığına nihayet ikna edebilmem için karşıma çıkan son fırsat." Sessiz bir soruyla kaşlarımı çattığımda, gözlerinde acı bir ifade belirdi. "Arthur hastanede. Ona akşam yemeğini hazırlamak için eve gittim ve mutfakta alnında kocaman bir yarık açılmış hâlde yerde buldum. Durumu... çok iyi değil. Dün gece o yüzden gelmedim."

Lanet olsun. *Lanet olsun.* Onu aramış olmam gerekirdi. Arthur'u ne kadar önemsediğini biliyordum. Onun için kendisini ne kadar büyük bir tehlikeye atmaya hazır olduğunu biliyordum. O anda içimi saran suçluluk... uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi. "Neden beni aramadın?"

"Bunu neden yapacaktım ki?"

"Çünkü gelirdim."

"Neden?"

Bu, gayet mantıklı bir soruymuş gibi beni izledi. Sanki bunun yanıtını gerçekten de bilmiyordu. Ben biliyor muydum ki? Belki bir süredir biliyordum ama bunu kabullenmemek için direniyordum. Ama bir şimşek gücüyle beni sarsan, yanılsamalarımı yok ederek bilincime yayılan bir farkındalık yaşıyordum.

Harper Starling'e âşık oluyordum.

Hayır. Ona âşık olamam.

Ama oluyordum.

Güçlükle yutkundum. Harper gözlerimde beni şoka uğratan bu farkındalığı gördüyse bile istifini bozmadı.

"Yardım edebilirdim," diyebildim sadece.

"Sorun değil." Başını sallayarak sözlerimi geçiştirdi ama yüzüne sadece endişe ve stres içinde geçen bir geceden kaynaklanamayacak kadar ağır, temkinli bir ifade çöktü. Bu

ifadenin ortasında, kaşlarının arasında çizgiler ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu. Sürekli dudağını kemirdiği için dudağı şişmişti. Çok ağır hareketlerle baltanın sapını kavramış olan elini gevşetip sıktı.

"Seni rahatsız eden başka bir şey var," dedim. "Yabancı bir adamı bahçe aletleriyle öldürmek üzere olduğun için mi?"

Tiksinç bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. "*Kesinlikle* hayır."

"O hâlde, sorun ne?" Harper başını yana çevirdi. Gözlerime bakamıyordu. Üstünden atamadığı tonlarca ağırlığın altında eziliyormuş gibiydi. Altdudağını ısırdığında, kendimi daha fazla tutamadım. Başparmağımı dudağına dayayıp dişlerinin arasından çektim ve parmaklarımla yanağının kenarını okşadım. *"Konuş benimle."*

Yüzüme baktığında gözleri dolmuştu. Kalbimin içinde, zaman ve öfke tabakasının altında bir şey çatladı. Kaldırım taşlarının arasındaki çatlaklardan fırlamış kökler gibi içine yerleştiği daracık bir boşluk açıldı. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdığında, o boşluktaki varlığı genişlemeye başladı. Gözyaşları kirpik çizgisinde birikti, akmayı reddetti.

"İkimiz konuşmayacağız," diye fısıldadı Harper cılız bir sesle. Ona dokunmayayım diye geri çekildi ve bu hareketi canımı hiç tahmin etmediğim kadar yaktı.

Elimi yanıma indirdim. "Şu anda konuşuyoruz."

"Konuşmuyoruz."

"Ne yapıyoruz o zaman?"

"Biz... Bilmiyorum..." Harper yine gözlerini kaçırdı. Aradan saniyeler geçerken kendisine karşı bir savaş veriyordu. En sonunda, bir damla gözyaşı kirpik çizgisini aştı. "En yakın arkadaşımı kaybediyorum," diye fısıldadı. Kanlı eldiveninin kenarıyla yanağını silerken dudakları titredi. "Boktan bir bakıcıyım. Semptomlarını anlamadığım için, şu anda

hastanede ama bir terslik olduğunu görmem gerekirdi. Bu iş boyumu aşıyor."

Burnunu çekti, bakışlarını yere çevirdi. Belki de bu itirafıyla taşıdığı yük biraz hafiflemişti. Yapabilseydim elimi uzatır onu kendime çekerdim. Göğsüme yaslanıp ağlamasına izin verirdim. "Bir başka kişiyle ilgilenme sorumluluğu taşıyan birçok insanın elinde bir kılavuz olduğunu sanmıyorum. Elinden geleni yapıyorsun," dedim ve dolan gözlerini bana çevirdi.

"Neden bana isteyerek iyi davranıyorsun?" diye sordu. Vücudunun her yanından dalga dalga temkin yayılıyordu.

"Çünkü... seni üzgün görmek istemiyorum."

Gözlerini kıstı. "Ama buraya bana mümkün olan en büyük acıyı çektirmek için geldin."

"Olabilir," diye doğruyu söyledim. "Ama şu anda bunu yapmak için burada değilim."

"Defterini geri alabilmek için oynadığın oyunun bir parçası mı bu?"

"Hayır, ben..."

Ani bir ses bana yaklaştı ve yüz üstü yere itilip nefesim kesildiğinde lafımı tamamlayamadım. Ağır bir şey beni yere mıhlarken, omzumda keskin bir acı hissettim. Bir saniye sonra ağırlık kalkmıştı ama geride delta kasıma saplanmış bir şey kalmıştı. Ama feci acıyı bile doğru dürüst hissedemiyordum çünkü yerini Harper'a odaklı bir korku almıştı.

Başımı kaldırdığımda, çimlerdeki adam çelik kazıklara bağlı bir hâlde ipleri arkasında sürüklüyor, sendeleyerek Harper'a doğru gidiyordu. Ellerinde çivili çim havalandırıcı vardı ve bunu bir gürz gibi geri geri giden Harper'a sallıyordu. Harper baltasını kaldırmıştı ama adamınki daha güçlü bir silahtı. Dahası, her şeyini kaybedebilecek olan kişi adamdı.

İplerden birini tuttum, elime sardım ve *çektim*.

Adam sendeledi. Ama yere düşmedi. Bana döndü, elindeki bahçe aletini bana savurdu. Kendimi korumak için kolumu kaldırdım. Sadece tekerleklerinden biri koluma isabet etti ama darbenin gücü dirseğime bir acı şoku yaydı. Titanyum vidalara kadar işlediğini hissettim. Acı içinde bağırdım ama daha yüksek bir ses benimkini bastırdı. Kararlı bir ses. *Harper.*

"Hemen uzaklaş ondan," diye hırladı.

Baltası havalandı ve *çat* diye korkunç bir sesle adamın boynuna saplandı. Yüzüme kanlar sıçradı.

Etrafa sessizlik çöktü. Her yer dondu.

Adam mavi gözlerini gözlerime dikerken, çim havalandırıcıyı kavrayan parmakları gevşedi. Çim havalandırıcı yere düşerken, adam dizlerinin üstüne yığıldı ve diğer elini kaldırıp boyun kıvrımına saplanan baltayı çıkarmak istedi. Ama boğazına dolan kanlar arasında boğuk bir ses çıkardı ve yüz üstü düşüp öldü.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Harper'ın üstümde gezinen gözleri, omzumda hissettiğim feci acının kaynağına takıldı. Tereddütle elini bana uzattı ama bana dokunmadı. "İyi misin?"

Gözlerimin önünden Harper'ın başına gelmiş olabilecek bin tane olasılık geçerken doğruldum.

"Hayır. Kesinlikle *iyi değilim,*" dedim. Elimi arkama götürüp kancayı çıkarmaya çalışırken bağırmamak için kendimi zor tuttum. Kanlı kancayı ayaklarının dibine fırlattım. "Tanrım, Harper." Titreyen elimle saçlarını okşadım. Kesik kesik nefes alabiliyordum. Onu kollarından tutup gözlerinin içine bakmak, sarsıp aklını başına getirmek istiyordum. Ama bir yandan da kendime çekip sıkı sıkı sarılmak ve bir daha bırakmamak istiyordum. "Az önce neler olabilirdi farkında mısın?"

Yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. Sonra, duygusuz bir şeye dönüştü. *Ölümcül* bir şeye. İçime bir nefes çekip ne demek istediğimi açıklayamadan, içinde tuttuğu öfke serbest kaldı. "Ah, şimdi anladım. Tam düşündüğüm gibi. Her şey o salak *defterinle* ilgili. Her şey bununla ilgili, öyle değil mi? Geçen gece de dahil. Benimle oyun oynuyorsun. Beni defterine koyamazsan, en sonunda geri alana dek bana acı çektirmenin her yolunu bulacaksın. Sonra, oyun oynamayı keseceksin."

"Az önce dediğim şey, kesinlikle bununla ilgili *değil*."

"Benden nefret ettiğini kendin söyledin. İki gece önce. Beni beceriyordun, hatırladın mı?"

"Seni, senden nefret ediyormuşum gibi becermemi sen istedin..."

"Aramızdaki fark bu işte. Sen benden gerçekten de nefret ediyorsun."

Sözlerinin yarattığı şokla gözlerimi kırpıştırdım. Yüzünde belirip kaybolan şok ifadesine bakılacak olursa, Harper da aynı durumdaydı. "Etmiyorum."

"Sana inanmıyorum, Nolan."

"Eh, o kadar da farklı değiliz demek ki," diye hırladım ve karşısına dikilip tepeden ona baktım. "Çünkü gözlerinin önünde aksini söyleyen ne gibi kanıtlar olursa olsun, sen istediğine inanmaya kararlısın."

Geriye kalan mesafeyi aştı ve aramızda birkaç santimlik bir boşluk kaldı. "Bu, *tam* da bir düşmanın yapacağı bir şey. Rakibinin sözlerini ona karşı kullanmak. Elbette düşmanlar, 'Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim,' gibi şeyler de söylemezler."

Birden, bakışlarım dudaklarına kaydı. Bana o kadar yakın duruyordu ki içine çektiği her nefeste göğsü benimkine sürtünüyordu. Onu tutkuyla öpmek, o dolgun dudaklarını ele

geçirmek istiyordum. Her şeyini ele geçirmek istiyordum. Ama alaycı bir sesle gülerek yanımdan geçti ve ayağını yerdeki adamın boynuna dayayıp baltasını çıkarmaya çalıştı. Bunu nihayet başardığında, baltayı omzuna dayadı ve bana son bir öfkeli bakış fırlatarak uzaklaştı.

"Rica ederim," diye bağırdı bahçe kapısına vardığında. Bana dönmeden ortaparmağını kaldırdı ve gözden kayboldu.

Atkuyruğunda sallanan kurdele, baltasından damlayan kanların tişörtünde bıraktığı koyu kırmızı lekeler, kulübenin arka kapısı küt diye kapandıktan çok sonra bile gözlerimin önündeydi.

Yerdeki cesede bakarken, kuzgun bahçe duvarından yere konup bir sonraki yemeğini incelemeye başladı. "Güzel cinayet kuşu," dedi.

Ama ben sadece Harper'ın sesini duyuyordum.

ÇEKME HALAT

Harper

DİZLERİMİN HEMEN ALTINDA SONLANAN, siyah-beyaz çizgileriyle tuhaf bir şirinlik ve Viktoryen bir zarafet taşıyan eteğim, o gece için kusursuz bir seçimdi. Kısa kollu siyah bluz, siyah külotlu çorap ve koyu kırmızı, kalın topuklu retro ayakkabılarla kombinimi tamamladığımda gerçekten çok tatlı görünüyordum. Atkuyruğumun etrafına kırmızı bir kurdele de bağladım. *Daha da tatlı oldu.* Keşke Nolan beni çamurlu ya da kanlı giysilerden başka bir şeyin içinde görebilse diye düşündüm.

Hayır, bunu düşünmedim. Çok aptalca.

Ama öyle miydi?

Yapabileceğim en ahmakça şey, açık açık beni avlamak için cehennemin en dibine kadar peşimden geleceğini söylemiş olan bir adama güvenmekmiş gibi geliyordu ama *gerçek* güven, ona sürekli söylediğim, "Deri defterin elimde ve ne dersem onu yapacaksın" tarzı güven değildi. Buraya beni öldürmek için gelmiş olan adam. Dünyada onca kadın varken, "Beni hemen becer, Yakışıklı Katil," diyen kadın ben olamazdım.

Asla. Yaşadıklarımdan sonra bunu yapamazdım.

İçime derin bir nefes çektim ve uzun uzun dışarı verdim. Gözlerimi yumdum, boynumu yuvarlayıp kopma noktasına

gelen gerilimi dindirmeye çalıştım. Zihnim bunu yapamayacağımı söylüyordu. Ama kalbim, ona Lukas'ın benim için gizlediği eşyalarından başka bir şeyi umursamadığını söylediğimde gözlerinde beliren incinmiş ifadeyi görüyordu. Bana gerçek gibi gelmişti.

Ama biri ölümcül olduğunda, dış görünüş çok yanıltıcı olabilirdi.

Boy aynasının önünden çekilip şifonyerimin üst çekmecesini açtım. İç çamaşırlarımın altında ufak, sade bir mücevher kutusu duruyordu. Sık sık açmadığım bir kutuydu. Bunu döşeme tahtalarının altına ya da mezarlığın Lancaster ailesine ait olan alandaki eğreti mezar taşının altına koyamamıştım. Ama sürekli gözümün önünde olmasına da dayanamıyordum.

Saati çıkarıp avucuma koydum.

Kayışı yoktu. Sadece kırık kristal kısmı ve bir TAG Heuer Autavia'nın üstü çizik kadranı kalmıştı. Adam'ın yirmi birinci yaş gününü hatırlayınca hafifçe gülümsedim. Ebeveynleriyle akşam yemeğine çıkmıştık. Ona bu saati hediye etmişlerdi. Adam çok şaşırmıştı. Her zaman neşeli, bol bol gülen ve nazik sözler söyleyen bir insandı. Ama o gece o kadar hayat doluydu ki bütün restoranı aydınlatıyordu. İki yıl sürecek karavan hayatı maceramızı yaşamak için yola çıkmamızdan önceki gündü.

Gülümsemem silindi.

Anılarımda Harvey Mead'in "Karavanınızı çekebilirim. Bir tamirhanem var. Arızayı hemen tamir edebilirim," sözleri yankılandı, zihnimi tertemiz bir sayfaya dökülen mürekkep gibi lekeledi.

Adam ona da herkese fırlattığı o tatlı gülümsemeyi fırlatmıştı. "Çok seviniriz, teşekkür ederiz."

Mead'in de ona gülümsediğini ama gülümsemesinin donuk gözlerine yansımadığını hatırlıyordum. Ben Adam'a

"Bundan emin misin?" diye fısıldarken, Mead çekicisine doğru gitmişti.

"Evet," demişti Adam. Saçlarımı okşayıp alnıma bir öpücük kondurmuştu. "İyi bir adama benziyor."

Gözlerimi zihnimde kaçışan akbabaların görüntüsüne açtım.

Gözlerimi kırpıştırarak saate baktım. Tıpkı Harvey Mead'in evinden geriye kalan küllerin arasından çıkardığım gibi gözüküyordu. Tıpkı bunu Adam'ın annesine ve babasına vermeye çalıştığım günkü gibi. Bayan Cunningham elimi tutmuş, saati benim saklamamı söylemişti. Bir kere bile oğlunun paramparça edildiği o cehennemden kurtulduğum için beni suçlu hissettirmemişti. Ama ben yine de suçlu hissediyordum.

Kim bilir kaç kere orada ölen kişi keşke ben olsaydım diye düşünmüştüm. Derin hüzün beni rendeye sürtünen bir diş gibi soymuş, geride sadece hayatımın ufak şeritleri kalacak şekilde her parçamı kesmişti. Bunları alıp biraz tanıdık bir şeye dönüştürmeyi her denediğimde, elimde un ufak oluyorlardı. Eskiden olduğum kadından vazgeçmem ve bütün olmaya yakın bir şey hissedebilmek için kesilen parçalarımı gölgelerle ve günahlarla yapıştırmam gerekiyordu.

Bundan vazgeçemezdim. O yıkılmış kadını ortaya çıkaramazdım. Carnage Burnu'nda inşa ettiğim hayatı yıkamazdım. Rhodes'un bunu elimden almasına izin veremezdim, *vermeyecektim.*

Saati kutunun içine koydum, uzunca bir süre buna baktıktan sonra kutuyu tekrar şifonyere kaldırıp kasabaya kadar yürüdüm. Lukas büyükbabasıyla biraz yalnız vakit geçirebilsin diye onun arabasıyla gitmek istememiştim. Sırf istediğim için yürümek güzel bir histi. Son zamanlarda, bahçe işleri, motorsuz arabanın tamiratı, sahte bir ceset inşa etme ve Bay McMillan'ı bahçeme ekme faaliyetleri arasında, son üç

gecedir Nolan'la Arthur'un uzun zaman önce gömülmüş olan kurbanlarını kazıp çıkarmak beni yormuştu.

Nihayet dün gece neredeyse ölmesine sebep olduğum ve ona bağırdığım için özür dileyecek cesareti toplamıştım. Ama dipsiz bir kuyuyu andıran, kapkaranlık ve ne düşündüğünü ele vermeyen bakışı dışında pek bir tepki vermemişti. En azından denemiştim. Bir geceliğine Nolan'dan uzak kalmak kötü bir şey değildi. Aslında, nehir kenarına gitmek için hazırlanıyor olmam gerekirdi ama hastaneden çıktığı ilk gün Arthur'un yılın en sevdiği kutlamalarından birini kaçırmayı istemiyordum.

Böylece, o ılık, berrak gecede keyifli bir yürüyüş yaparken kasabamın ayrıntılarına göz attım. Evlerin sivri çatılarının üstündeki süslü sarmal motiflerden her yaz ilgilendiğim asma sepet saksılara kadar, Carnage Burnu kendimi nihayet yuvamdaymışım gibi hissettiğim bir yerdi. Benimle ilgileniyordu. Ben de Arthur'un bana öğrettiği şekilde onunla ilgileniyordum.

O gece, yılın en dikkatli olmam gereken zamanının başladığına işaret ediyordu. Turist mevsimi resmi olarak başlıyordu. Carnage Burnu Festivali'nin açılış gecesiydi.

Maple Sokağı'na vardığımda, tiyatronun önünde çoktan bir kuyruk oluşmuştu. Ziyaretçilerden ve kasabalılardan oluşan bir kalabalık vardı. Bazıları o akşamki gösteriye uygun kostümler giymişlerdi. Diğerleri de benim gibi şık giyinmişti, ama kollu şamdanlara, çaydanlıklara ya da iri yarı on dokuzuncu yüzyıl avcılarına dönüşecek kadar ileri gitmemişlerdi. Çoğu turistlerden oluşan bir grup, normal giyimliydi. Biletçi biletimi alana kadar konuşmaları dinledim ve kendimi atmosfere kaptırdım. İçeri girince hemen patlamış mısır ve bir gazlı içecek aldım. Yedinci sıranın ortasında boş bir yer buldum, yan koltuğu da Arthur'a ayırmak için çantamı koydum.

Yerime yerleştim, broşürü okurken salonun yavaş yavaş dolmasını bekledim.

"Vay vay vay," dedi tanıdık bir ses solumdan, sadece birkaç dakikalık huzurun arkasından. Gözlerimi açıp kapattım, nefesimi uzun uzun, yavaşça dışarı verdim ama beni içten boğan siniri kesinlikle hafifletmedi. Tamam, belki biraz da heyecan hissediyordum ama bunu dizginlemek için elimden geleni yaptım. "Seni burada görmek ne büyük bir sürpriz."

Nolan Rhodes yanımdaki koltuğa otururken, burnuma sandal ve sedir ağacı kokusu geldi. Sinir bozucu seksiliğinden etkilenmek istemediğim için gözlerimi yumdum. "Eminim."

"Carnage Burnu Tiyatrosu *Güzel ve Çirkin*'i sunar. Ne kadar duruma uygun, değil mi?" dedi.

Gözlerimden birini açıp ters bir bakış fırlattım. Göz teması kurduğumuz anda, yampiri bir gülümsemeyle bana baktı. Oflamamak için kendimi tutmaya çalıştım.

"Yani, ben çok güzel olduğum için demek istemiştim." Abartılı bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi.

"Ben de tam bir canavar olduğum için sanırım?"

"Bunu ben demedim, sen dedin." Alaycı gülümsemesi silindi ve benim ona baktığım gibi gözlerini kırpmadan bana baktı. Bakışlarını elindeki broşüre indirmesi fazla uzun sürmüş gibi hissettim. "Nedir bu?" dedi Nolan kaşlarını çatıp elindeki oyun programına göz atarak.

"Okuduğunu anlamamak gibi bir sorunun mu var? Az önce oyunun ismini okudun."

Nolan gözlerini devirdi ve patlamış mısırımı avuçladı.

Eline bir şaplak indirdim. "Kendi mısırını al."

"Oyunun ismini anladım. Anlamadığım şey, *Güzel ve Çirkin* için neden bir içerik uyarısı koydukları. Disney yapımı."

"Burası Carnage Burnu. Disney gibi bir yer değil. Burası

Disney'nin tam tersi." Kaşlarımı çatarak Nolan'a baktığımda, bana kararlı bir bakışla karşılık verdi. "Beğenmediysen, git."

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Ben burada gayet rahatım, teşekkürler."

Yüzüne karanlık bir ifade çöktü ve kemiklerimin altına, ruhumun olması gereken boşluğa sıcaklık yaymaya başladı. Gözleri parıldamıyordu. Aramızdaki hava buharlaşıp uçmuş gibiydi. Sesler ve gülüşmeler, koltuklarında kıpırdanan insanlar, ufak orkestra çukurunda akort edilen enstrümanlar – hepsi silinmişti. Geriye sadece Nolan ve gizlediğim değerli defteri elimde olmasaydı kalbimi çıplak elleriyle yerinden sökebilirmiş gibi izleyen gözleri kaldı. Ortadan kaybolmaya bile çalışsam, dünyanın en karanlık gizli yerlerine kadar peşimden gelecekmiş gibi. Beni yakalayıp ellerimi ayaklarını bağlayabilirmiş, avcı planlarında gizlenen kaderle yüz yüze kalmaya zorlayabilirmiş gibi. Ama ondan hiçbir yere gidemeyecek kadar büyülenmiştim.

Kucağımdaki kovadan bir avuç patlamış mısır çaldığında, tepki vermekte çok geç kaldım.

Bir pusu dağıtmaya çalışıyormuşum gibi gözlerimi kırpıştırdım, kovayı alıp yandaki koltuğa, erişemeyeceği bir noktaya uzattım. Tekrar ona baktığımda, hoşuma gitse de gitmese de üstümde yarattığı etkiyi çok iyi biliyormuş gibi hâlinden memnun gözüküyordu. "Git. Buradan."

"Çok geç. Biletin ücretini ödedim bile."

"Ben sana bilet paranı geri öderim."

"Benim için azıcık da olsa senin acı çekmenden daha anlamlı bir para miktarı olamayacağını düşünüyorsun, değil mi?" dedi. Yüzündeki o karanlık, alaycı gülümseme hâlâ silinmemişti. Gözlerimi devirdim, eğilip arkasına baktım ve tekrar önüme dönüp tiyatroya giren müşterilere baktım. "Sorun ne?"

"Beni umursuyormuş gibi rol yapmayı kes, Nolan. Sana yakışmıyor," diye mırıldandım. İçeri giren ufak bir turist grubunun arkasından gelenleri görmeye çalışarak sağa sola eğildim. "Çoktan gelmiş olmalıydı. Geç kalmaktan nefret eder."

"Kim?"

Ona baktığımda, kaşlarını çatmış, biraz endişeli bir ifadeyle karşılık verdiğini görünce şaşırdım. Ama onu tanıyordum. Umursadığı tek şey o lanet olasıca defterdi ve bunu sormasının tek nedeni, değerli defterinin ne kadar risk altında olduğunu ya da geri alabilmek için ne gibi fırsatlar olduğunu anlamaktı. "Defter onda değil, o yüzden sakın sorma," diye uyardım onu, düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek. Nolan başını yana eğdi ve gerçekten de kafası karışmış gibi yüzünü astı.

Ona son bir ters bakış fırlatıp dikkatimi salonun arka tarafına verdiğimde, nihayet Arthur'u üstünde tiril tiril üç parçalı bir takım elbiseyle, bir eliyle siyah meşe bastonunun çivit mavisi topuzunu kavramış, diğer eliyle Lukas'ın koluna sıkı sıkı tutunmuş bir hâlde içeri girerken gördüm. Dudaklarını büzerek nefesimi uzun uzun dışarı verdim. "Şükürler olsun."

Nolan'ın yüzümün yan tarafına dikkatle baktığını, bakışlarının derime işlediğini hissedebiliyordum. Ama dönüp ona bakmadım. Ona sırtımı döndüm, Arthur ile Lukas'ın oturduğum sıraya uzanan dar basamaklardan inişini izledim. Sıraya vardıklarında ayağa kalktım ve Nolan'ın da kalktığını hissedince şaşırdım.

"Endişelenmeye başlamıştım," dedim. Arthur elimi tuttu, birbirimizin yanaklarına ufak birer öpücük kondurduk.

Arthur oflayıp torununa ters bir ifadeyle baktı. "Geç kalmaktan nefret ederim."

"Biliyoruz," dedi Lukas. Yaşlı adamın yanından eğilip bana şöyle bir sarıldı. "Buraya gelirken arabada bunu kırk bin kere söyledin."

"Kimsin sen?" Geri çekildiğimizde, Arthur'un dikkatle Nolan'ı süzdüğünü, normalde haşin olan ifadesinin yerini bir şüphe ifadesinin aldığını, kırış kırış olan yüzünün daha da korkutucu göründüğünü fark ettim. Özellikle de alnındaki henüz iyileşmemiş olan dikişler yüzünden.

"Nolan Rhodes, efendim." Nolan diğer tarafımdan elini uzattı ve Arthur'un tepki vermesi birkaç saniye sürse de onunla tokalaştı. "Memnun oldum."

Oflamamak için kendimi gerçekten de zor tuttum. *Tabii ki* Nolan aksanını biraz daha belirginleştirecek ve Arthur'a en sevimli yüzünü gösterecekti. İhtiyacım olan son şey, o ikisinin birden arkadaş olmasıydı. "Nolan, bunlar Arthur ve Lukas."

"Memnun oldum," dedi Lukas. Nolan aynı şekilde karşılık verdiği hâlde, ses tonu bana soğuk geldi ve tenimin ürperdiğini hissettim. Nolan'a döndüğümde, beklemediğim kadar yakında olduğunu, sırtımdan sadece iki santim kadar geride durduğunu gördüm. Bakışlarını Lukas'tan bana ve sonra dudaklarıma çevirdi. Damarlarımdaki kan, buz kesti. Kaşımı kaldırarak sessiz bir soru sordum. Bir kez daha gözlerimin içine baktı, sonra geriye doğru bir adım atıp yerine oturdu. Aramızdaki mesafe, tenime çarpan soğuk bir fısıltı gibiydi.

Öksürdüm ve başımı hafifçe iki yana salladım. Tekrar Lukas'a baktığımda şaşırmıştı. "İyi misin?"

"Elbette," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Sadece neden geç kaldığınızı merak ettim."

Lukas'ın dudaklarına ağır ağır alaycı bir gülümseme yayıldı ve zaten alt üst olmuş olan içimi bir dehşet hissi kapladı. "Evin anahtarlarını bulaşık makinesine koymuşsun, Harper. Uzunca bir süre evde anahtar aradım."

Lanet olsun. "Makineye koymuş olmam *imkânsız*..."

Arthur bana o duygusuz, göz korkutucu ifadelerinden biriyle baktı. "Neden oraya koydun ki? Anahtarları temizlemek istiyorsan, çok gerekliyse gümüş cilası kullan, Harper. Çok sinir bozucu bir arayış oldu."

Arthur yanımdaki koltuğa otururken, Lukas onun arkasından dudaklarını sessizce oynatarak, *Asabi büyükbaba*, dedi.

"Ama—"

Lukas'ın gözleri intikam kıvılcımlarıyla parıldadı. "Asabi büyükbaba, Harper," diye fısıldadı. "Yapacak bir şey yok."

"Harper," diye bağıran Arthur, yüzümü buruşturmama neden oldu. "Çalılıkların budanması gerek."

Lukas'a buz gibi bir bakış fırlattığımda, gülümsemesi yüzüne yayıldı. Okuma gözlüğünün üstünden beni dikkatle süzmekte olan yaşlı adama baktığımda sakin görünmeye çalıştım. "Bu hafta budamaya başlayabilirim—"

"Şekil vermen gerek."

"N-ne?" dedim ama Arthur çoktan dikkatini oyun programına vermiş, ayrıntıları gözden geçirirken büyük bir ihtimalle bir servete mâl olmuş olan okuma gözlüğünün sapını ayarlıyordu. Güçlükle yutkundum. Sırtımın buz kestiğini hissettim. Lukas zevkten dört köşe olduğunu gizlemekte zorlanıyordu. Diğer tarafımda oturan Nolan'a baktım ama neden baktığımı bilmiyordum. Biraz şaşkın gözüküyordu ama o sırada gelecekte bana nasıl daha fazla acı çektireceğini düşündüğünden emindim. Tekrar Arthur'a döndüm, "Ne tür şekiller?" diye sordum tiz ve gergin bir sesle.

Arthur başını programdan kaldırmadan elini bana doğru salladı. "Hayvan şekilleri, yuvarlak garaj yolunun tam ortasındaki şimşire kuğu şekli verebilirsin—"

"Ama—"

"Ön bahçedeki porsuk ağaçları da kasabanın yerli

türlerinden hayvanlar olabilir. Belki bir ayı. Ya da bir geyik ama görkemli olmalı. Lancaster Malikânesi'ne layık olmalı."

Lukas elini yumruk yapıp ağzına götürmüş güldüğünü gizlemeye çalışırken, Arthur'un arkasından koluna vurdum. "Hazırlanmam gerek," dedi geri geri koltukların arasındaki dar koridora çıkarken. "Açılış gecesinde geç kalmak istemem. İyi eğlenceler."

"Şeytanın bacağını kır. Dikkat et de o seninkini kırmasın."

"Çok da kötü olmazdı hani. Bacağım kırılırsa, bir dahaki sefere olukları sen temizlersin." Lukas bana göz kırptı, başını sallayıp Nolan'a selam verdi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Arthur, bitki budama sanatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedim patlamış mısır kovasını göğsüme bastırıp iki adamın ortasındaki koltuğuma otururken. "Porsuk ağaçlarını nasıl geyiklere dönüştüreceğim?"

"Pratik yap, Harper. Kendi bahçeni kullan." Arthur bana bakmaya bile tenezzül etmeden bir avuç patlamış mısır aldı. "Geçen sezon, en güzel bahçe ödülünü neredeyse Sarah Winkle'a kaptıracaktık. Bu yıl çok göz alıcı bir şey bulman gerek."

Haklıydı, göz alıcı bir şey bulmamız gerekiyordu. Arthur bir bahçecilik kulübüne katılamayacak kadar aksiydi, ben fazla mesafeliydim ve hergeleler bizi alt etmek için birlik olmuşlardı. Ne yazık ki sadece tomurcukların kalitesiyle yaratıcılıklarına karşı kullanabileceğim yeteri kadar ölmeyi hak etmiş turist yoktu. "Yani, Carnage Burnu'nun en güzel bahçesi ödülünü alabilmek için bir geyik şekli verilmiş ağaçların yeterli olacağını sanmıyorum, Arthur."

Nolan da patlamış mısırlarımdan bir avuç aldı. "Özellikle de kocaman bir kıymalık köfte parçası gibi gözükürse."

Ona ters bir bakış fırlattığımda, gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. Dikkatimin dağılmasını fırsat bilen Arthur, yine

bir avuç patlamış mısır çaldı. Bıkkınlıkla ofladım ve eteğime düşmüş olan mısır tanelerini dört bir yana saçarak patlamış mısır kovasını ona uzattım. "Benimle yer değiş, Arthur."

"Burada rahatım."

"Yerime otururşan, patlamış mısırını bu..." Elimle arkamdaki Nolan'ı işaret ettim. "... *şeyle* daha rahat paylaşırsın, ikinizin de üstümden eğilmesi gerekmez. Hem tam sıranın ortasında olursun. Salondaki en iyi koltuk."

"Sen nereye gideceksin," dedi ama bunu bir soru gibi söylememişti.

Kalkıp yürümeye başladığımda, birkaç koltuk yanımızdaki müşteriler bana yer açmak için kalktılar. "Kendi patlamış mısırımı almaya. Belki sahne arkasına gidip Lukas'ın kostümüyle ilgili yardıma ihtiyacı var mı diye bakarım."

"Hah."

"Benim yerime geçersen, sana Milk Duds şekerlerinden alırım. Onları kaçak sattıklarını biliyorsun."

Daha lafımı tamamlamadan, Arthur benim yerine geçecek kadar ayağa kalktı. Nolan'a baktığımda öne eğilmiş, kafatasımın dehlizlerinde uğuldayan bir dikkatle beni izliyordu. Aksım kaymış gibi hissediyordum. Dengem bozulmuş gibi. Birisi beni gerçekliğin kenarına itmiş gibi.

Gözlerimi kırpıştırıp arkamı döndüm. Sadece yerimden fazla hızlı kalkmıştım, o kadar.

Başımı iki yana sallayarak diğer insanların önünden geçip merdivenlere ulaştım. Geriye bakmadığım hâlde Nolan'ın gözlerini hâlâ ensemde hissedebiliyordum. Enseme dokunduğumda, derimin altında bir akım hissettim. Merdivenleri çıkana dek dinmedi. Ama loş alana girdiğimde bile o elektrik uğultusunu duyabiliyordum.

İnsanların hâlâ sohbet ettiği, içecek almak için sırada beklediği parlak ışıklarla aydınlatılmış olan lobiye gittim.

Kuyruğa girerken, kendime patlamış mısırın yanı sıra bir kokteyl de almaya karar verdim. Nolan'la uğraşabilmek için gazlı bir içecekten daha fazlasına ihtiyacım vardı. Barmenin içinde kokteyl çubuklarına saplanmış göz şekilli yumuşak şekerlemeler olan iki kokteyl hazırlayışını izlerken, birden arkamda birisinin olduğunu hissettim. Birisi beni pür dikkat, takıntılı bir merakla izliyordu. Ama Nolan'ın nabzımın damarlarımda titreşmesine neden olan yoğun bakışlarının aksine, bu gözlemci buz gibi bir etki bırakıyordu. Daha adam yanıma gelip "Bana çok tanıdık geldiniz," demeden kim olduğunu anladım.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Arkama dönüp Sam Porter'a elimden gelen en nötr, en duygusuz ifadeyle baktım. "Sahi mi?" Gözlerimi kısıp başımı yana eğdim. "Özür dilerim ama siz bana hiç tanıdık gelmediniz."

Sam de benim gibi yüzüne bir maske yerleştirdi. Ama duygularını gizlemeyi başaramadı. Gülümsemesi dostane olmasına rağmen, gözlerindeki değişken parıltıyı engelleyemiyordu. Hem heyecanlı olduğunu hem de zor kazanılmış bir zaferin beklentisi içinde olduğunu ele veriyordu. Ama bir aciliyet hissi de vardı. Belki biraz da endişe. Elini bana uzattı ve anlık bir tereddütten sonra elini tuttum. "Ben Sam Porter. Memnun oldum."

Elini bir kere sıktım ve iki parmağını çılgınlar gibi atan nabzımı hissetmeyi umuyormuş gibi bileğime dayadı ve gözlerini gözlerime dikti. Elimi geri çektim. "Harper," dedim.

"Harper...?"

O an etrafımızda ufak parçalar ayrılmaya başladı. Bekleme salonundaki tüm sesler silinirken, seçeneklerim de yok olmaya başladı. "Starling."

Sam duymayı beklediği yanıt buymuş gibi başını salladı. "İlginç bir isim."

"Öyle mi?" Önüme döndüm, gözlerimi beni kurtarabilecek olan sipariş tezgâhına diktim ama önümde hâlâ birkaç kişi olduğundan tezgâh bir kıta kadar uzaktaymış gibiydi. Sam yanımda durdu. Ben çizgili eteğim, retro topuklu ayakkabılarım ve kırmızı kurdelemle; Sam ise düzgünce taranmış sarı saçları, lacivert şık gömleği ve ancak "geleneksel anlamda yakışıklı" diyebileceğim yüzüyle yan yana dururken, etrafımızdakilerin bizi şirin bir ilk randevuya çıkmış tatlı bir çift sanma ihtimali beni neden bu kadar rahatsız etti, bilmiyorum. Lanet olsun, insanların birlikte olduğumuzu düşünebileceği fikrinden nefret ettim ama nedenini bilemedim. Bunun bana neden üstümden atmak istediğim bir deri gibi geldiğini anlayamadım.

Arkama bakmak için diğer tarafa döndüm ama aradığım tanıdık yüzü göremedim. Yanımda doğru olduğunu hissedeceğim kişiyi.

Önce Nolan'dan bir türlü kurtulamamıştım. Ama şimdi yanımda olmasını arzuluyordum.

"Bir Harper'a benzemiyorsunuz," dedi Sam, dikkatimi yine kendisine çekerek. Birlikte tezgâha doğru bir adım yaklaştığımızda, başını bana biraz yaklaştırdı. Alçak ve samimi bir ses tonuyla, "Sizin yaşlarınızdaki tek Harper Starling, dört yıl önce Maryland'daki bir vur-kaç olayına karıştıktan sonra arabası denize uçtuğunda ölmüştü," dedi.

"İlk kez karşılaştığınız bir insana söylemek için garip bir cümle." Damarlarıma adrenalin akın etti. Midemin bulandığını hissettim. Kupkuru kesilen boğazım yüzünden güçlükle yutkunurken, Sam'e gözlerimi kırpmadan bakmak için elimden geleni yaptım. "Sanırım, verileriniz hatalı. Çünkü ben kimseye çarpmadım ve kesinlikle ölmedim."

"Ya da farklı bir tür hayaletsinizdir," dedi Sam fısıldar gibi. Ruhumun en gizli dehlizlerine ulaşmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Belki tamamıyla farklı bir ismi vardır?"

Ciğerlerimdeki hava boşalır gibi oldu. "Ne istiyorsunuz?" dedim, boğazımdaki yanma hissine aldırış etmemeye çalışarak.

"Gerçeği."

"İsmim Harper ve Arthur Lancaster, La Plume değil. İşte. Gerçekleri duydunuz. Artık gidebilirsiniz."

"Anladığım kadarıyla onun arazisindeki kulübede yaşıyorsunuz."

"Bahçıvanıyım. Ama eminim ki bunu da biliyorsunuzdur."

"O hâlde, onu korumak için özel bir çıkarınız yok."

"Arthur *ölmek üzere* olan yaşlı bir adam. Daha hastaneden yeni taburcu oldu. Tabii ki onu sizin gibi her şeyi yanlış anlayan birisinden korumak istiyorum," dedim sinirle. McMillan'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili söylentileri bildiğimi belli etmemeye çalıştım. Sahte hesaplarımdan biri sayesinde, o söylentiler çoktan Dedektif Avcıları Tartışma grubunun sunucularına ulaşmıştı. "Onu rahat bırakın. O da ben de *fazlasıyla* sıkıntı çektik."

Sesim, sözlerimin duyulamayacağı kadar alçak olmasına rağmen, içerideki müşterilerin havadaki gerilim yüzünden dönüp bana baktığını hissedebiliyordum. Ne kadar bastırmaya çalışsam da öfkeli gözyaşları gözlerimi yakmaya başlamıştı. Sam bunu fark edince, yüz ifadesi yumuşadı ama nedense beni daha da öfkelendirdi. Tezgâha yaklaştım ve Sam'in gideceğini umarak tüm dikkatimi sakin sakin Arthur'un şekerlerini sipariş etmeye verdim. Ama Sam gitmedi. Elimde Milk Duds şekerleriyle arkama döndüğümde, Sam karşıma dikildi ve kalabalığın arasında ilerlememi engelledi.

"Bakın, özür dilerim. Haksızlık ettim. Sizi gerçekten de üzmek istememiştim. Ben sadece yanıtları arıyorum. Carnage Burnu'nda garip bir şeyler döndüğünü biliyorum. Siz de epeydir burada yaşadığınıza göre, bunları biliyor olmalısınız. Siz de tehlikede olabilirsiniz." Elini cebine soktu,

bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. "Lütfen. Sadece konuşmak istiyorum. İkimizin arasında kalacak olsa bile. Bu kasabada gerçekte neler olduğunu anlamanın anahtarı siz olabilirsiniz." Ona bakarken, elindeki kartvizit görüş alanımın kenarına beyaz bir diken gibi yerleşti. Kuyrukta arkamızda bekleyen birisi hafifçe öksürüp yoldan çekilmemiz gerektiğini ima etti. Ama Sam ve ben kıpırdamadık. "Lütfen," diye fısıldadı en sonunda.

Kartviziti alıp yürümeye başladım.

"Tanıdık bulabileceğiniz birkaç şey buldum," dedi Sam, ben daha yeteri kadar uzaklaşamadan. Dönüp onu uyarıyormuşum gibi sert bir ifadeyle yüzüne baktım. Ama bana aynı şekilde karşılık verdi. "Bunlar Clarke Yolu'ndaki eski bir eve gizlenmişti. Siz nasıl oraya gittiklerini ve neden üç gün önce birden ortaya çıktıklarını anlatmaya hazır olana dek güvenli bir yerde saklayacağım."

"Ne yazık ki ne demek istediğinizi anlayamadım," dedim. Son bir kez başımı salladım, en sert bakışımı fırlatıp yanından uzaklaştım.

Müşterilerin arasından geçip salonun girişine geri dönerken nefes almakta zorlanıyordum. Ellerim titriyordu. Ensem ter içinde kalmıştı. Boğuluyormuş gibi içime bir nefes çektim, dolu dizgin koşan nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. Kendimi bölmelerden birine kapatıp doyasıya ağlayabileceğim kadınlar tuvaletine baktım ama Arthur'u gereğinden fazla Nolan'la yalnız bırakmak istemiyordum.

Yerime doğru yan yan ilerlerken, o endişemin hiç de yersiz olmadığını anladım.

"Neden orada oturuyorsun?" diye sordum Arthur'un oturduğu yeri işaret ederek. Arthur ile Nolan'ın arasında boş bir koltuk vardı. "Senin *orada* oturuyor olman gerekiyordu. *Onun* yanında."

"Turistler yüzünden. Sürekli o koltuğa oturmaya çalıştılar," dedi Arthur tiksintiyle fısıldayarak. Nolan'a bakmadan elini ona doğru salladı. "Bu adam bir yana kaymamı ve senin için aramızdaki koltuğu tutacağını söylediği için dediğini yaptım."

"Ama Milk Duds şekerleri getireceğimi söylemiştim," dedim kutuyu sallayarak.

"O, bana Malteser vereceğini söyledi."

Arthur yarısı boşalmış Malteser paketine elini daldırıp bir top daha çikolata kaplı maltlı süt aldı. Ağzım açık kaldı. *Pis hain.* Lobide Sam Porter'a rastladıktan sonra bir bu eksikti. Düşüncelerim çoktan bir girdap gibi dönmeye, kafatasım bunları zapt edemiyormuş gibi beynimde oradan oraya çarpmaya başlamıştı. Düzgün bir yanıt bile veremedim. Sadece ağzımı kapattım ve Arthur'un önünden geçip ikisinin arasındaki boş koltuğa oturdum.

"Patlamış mısır alacağını sanıyordum," dedi Nolan ama aklımdan hâlâ lobideki karşılaşma geçerken ve izleyicilerin arasında Sam'i görmeye çalışırken onu hayal meyal duydum.

"Evet... patlamış mısır. Ben..."

Sam'in nereye gittiğini bilmiyordum. Arkama bakacak kadar başımı çevirdim ama hâlâ beni izliyorsa ne kadar sarsıldığımı görmemesi için hemen önüme döndüm.

Dikkatimi kapalı olan perdelerin kıpırdadığı, iki yandaki sahne görevlilerin gösteri için hazırlıklarını tamamlamaya çalıştıkları noktaya verdim.

Geçmişimi oradan nasıl uzak tutacaktım? Birisi ipi tutmuş çekmeye, karanlığı silip beni aydınlığa çıkmaya hazırken, nasıl perdenin diğer tarafında gizlenecektim? Adam beni arkamdan o sahneye ittiğinde, başkaları neler görecekti?

"Harper." Kendimi kaptırdığım o alternatif dünyadan beni gerçek dünyaya geri getiren şey, Nolan'ın endişeli ses

tonuydu. Bunu gizlemeye bile çalışmıyordu. Gerçekten de endişelenmiş gibiydi. Bir oyunun parçası, bir kandırma değilmiş gibiydi. Bir yalan değilmiş gibiydi.

"Efendim?" dedim ama sesim istediğim kadar güçlü çıkmadı.

Nolan dikkatle yüzüme baktı. Gözlerinde karanlık bir ifade vardı. İzin versem kemiklerime işleyebilirdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Dikkatimi başka yöne çevirmeye çalıştım ama gelgitinin çekimine karşı koyamıyormuşum gibi gözlerim yine ona çevrildi. Sanki beni denize sürüklüyordu. "İyiyim."

"Ne oldu?" dedi tekrar. Elini kolumun üstüne koydu. Omurgamın dibine kadar bir akım hissettiğime yemin edebilirdim.

Başımı hafifçe iki yana salladım. Belki çoğu insan fark edemezdi. Ama onun fark ettiğini biliyordum. Dudağımı ısırdığımda, gözleri dudaklarıma kaydı. "Senin düzeltebileceğin bir şey değil."

"Kimsin sen?" dedi Arthur diğer yanımdan. İkimiz de sağımda oturan yaşlı adama baktık. Şüphe ifadesi, bulanık gri gözlerinin katarakt perdesine yansıyan kafa karışıklığını gizleyemiyordu. "Kızımı rahatsız mı ediyorsun?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Arthur'un birbirine uymayan parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. Yüzünde farklı duygular belirip kayboldu. Poppy olmadığımı biliyordu. Öte yandan, beni elinden alınan kızı gibi sevdiğini de biliyordu. Tıpkı benim onu kaybettiğim babam gibi sevdiğim gibi. Dünyada yapayalnız kaldığım bir zamanda çok ihtiyaç duyduğum arkadaş gibi. Yakında beni hiç hatırlamayacağını bilmek kalbimi kırıyordu. Ama Arthur'un demansının en zor anları, en acı anılarının yüzeye çıktığı, zamanın azgın dalgaları arasında bulanıklaştığı ve yeniden üstüne çarptığı bu gibi zamanlardı. Hayatın en yıkıcı anlarını unutma ve onları

şimdiki zamanla karıştırma döngüsüydü. En acımasız olanı da hepsini yeni baştan hatırlamasıydı.

Tekrar Nolan'a baktığımda, kaşlarını çatmıştı ve gözlerinde soru işaretleri vardı. Yüzümün tüm ayrıntılarını inceledi, etin ve kemiğin arasında ipucu aradı. Ne gördüğünden emin değildim. Gizlemek için elimden geleni yaptığım hâlde, anlık bir panik ifadesi görmüş olabilirdi. Arthur'un dayanıklı zırhında delikler bulduğu düşüncesinden nefret ediyordum. *Bende* bir zayıflık bulduğu düşüncesinden de nefret ediyordum. Ama yüzüme yerleştirmeye çalıştığım ve beceremediğim maskenin altında bir şey gördüğünü biliyordum. Yüzüne bir farkındalık ifadesi çökmeye başladı. Kaşlarının arasında derinleşmeye başlayan çizgilerde. Gözlerinin kıvrımlarında ve kırışıklıklarında. Nefesini hafifçe dışarı verirken dudaklarının dolgun kısmında. Derken, o ifade yok oldu. Elini kolumdan çekti. Öne eğildi ve elini hafif ama dostane bir gülümsemeyle Arthur'a uzattı. "Özür dilerim, kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Nolan Rhodes, efendim. Memnun oldum."

Arthur Nolan'ın elini sıkmadan önce benden onay beklermiş gibi bana baktı.

Işıklar kararardı. İki adam iki yanımda arkaya yaslandılar. Spot ışıkları yandı. Orkestra çalmaya başladı; nefesliler, fısıltılar, bastırılmaya çalışılan öksürükler ve kumaş hışırtıları arasından bir melodi yükseltti.

Nolan karanlıkta elime uzandı. Başını çevirmediği için yanağımdan akan bir damla gözyaşını görmedi. Ama orada olduğunu biliyormuş gibi elimi sıktı. Gözlerimi yumdum. Kalbimde yanan o cılız ışığı neredeyse görebiliyordum. Dokunuşu, gece parıldayan bir deniz feneri gibiydi.

Sahnede perdeler açıldı.

Ve gerçek gösteri başladı.

DENGE

Harper

NOLAN *GÜZEL VE ÇİRKİN*'İN ilk yarısı bitene dek elimi tuttu. Oyun, Carnage Burnu tarzına dönüşünce, her yere sahte kan sıçratmaya başlayınca ve gözlerimdeki yaşlar dinince, Nolan neredeyse iyileşmiş olan yanık elimin üstünde başparmağıyla daireler çizmeye başladı. Bunu, bana dokunması çok kolaymış ve doğalmış gibi dalgın dalgın bir desen çizerek yapıyordu.

İkimizi karanlıkta huzur içinde oturan bir çift olarak bile hayal edebiliyordum. Ya gerçek bir randevuya çıkmış olsaydık? Sonrasında akşam yemeğine gider miydik? Normal insanlar gibi sohbet edebilir, gülebilir miydik? Biriyle birlikte olmanın o lüks gündüz hayaline dalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunu ne kadar özlediğimi bile fark etmemiştim. Adam'ı ve benden nasıl koparıldığını düşündüğümde, göğsümdeki boş alan farklı bir şekilde sızlıyordu. Onu özlediğimi biliyordum. Yalnız olduğumu biliyordum. Ama ancak *o* anda, Nolan'ın elimi sarmalayan sıcak elini hissettiğimde son dört yıldır aslında ne yaptığımı idrak ettim. Sanırım, artık gizlemeye çalıştığım travmanın esas etkisini anlamaya başlamıştım. O derin hüzünle başa çıkmaya o kadar odaklanmıştım ki yaşamayı unutmuştum.

Kalbimin birini kaybettiğim için değil, birini istediğim için sızlaması hoş bir değişiklikti.

Arada ışıklar yandığında, Nolan elimi sıktı ve nihayet bıraktı. Ona baktım, uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi hissettiğim için gözlerimi kırpıştırdım. "Gidip şu patlamış mısırı alayım," dedi itiraz kabul etmeyecekmiş gibi. "Başka bir şey ister misin?"

Birden, ağzım kupkuru kesildi. Nasıl olduysa tek bir sözcük söylemeyi başardım ama sesim çatlak çıktı. "Kıymalık köfte."

Nolan güldü. Bu sesi unutmuştum. Nadiren duyduğum bir sesti. En azından, onunki gibi içten, gerçek bir gülme sesini nadiren duyardım. İçimde titreşen, tatlı bir his yayan bir sesti. Yüzü aydınlandı ve aklımı başımdan alan gamzeleri belirdi. *Tanrım*, o kadar güzeldi ki gözlerim resmen acıyordu. "Menüde köftelik kıyma olduğundan emin değilim."

"Göz küreleri de olur o zaman." Ona azıcık gülümsediğimde, bir soru soruyormuş gibi kaşını kaldırdı: "İçinde göz küresi şekerlemeleri olan bir kokteyl yapıyorlar. Ondan da rica edeyim."

Başını salladı, çikolatasını bitirmiş ve ilk aldığım patlamış mısırın neredeyse tamamını yemiş olan Arthur'a da bir şey ister mi diye sorduktan sonra büfeye gitti. Arkasından bakmadan edemedim. Soğukkanlı otoriter tavrı, avcı bir hayvanı andıran zarafeti. Ölümcüllük, DNA'sına işlenmiş gibi hareket ediyordu. Neden hep böyle kusursuz görünmek zorundaydı? Üstünde ister gece maceralarımızda giydiği iş giysileri ister kollarını dirseklerine kadar sıyırdığı kömür siyahı şık gömlek ve kıçını ustalıkla sergileyen siyah pantolon olsun, gözüme hoş görünmediği bir an bile yoktu. Mesele sadece görünüşü de değildi. Kabuğun altındaki adamdı. En ufak ayrıntıları fark etmesiydi. Dilediği zaman taktığı karizmatik bir maskenin hemen altında yüzen sakin ve temkinli otoriter tavrıydı. Dünyada onun gerçekten kim olduğunu bilen tek kişiydim. Bunu biliyor olmak, aklımı başımdan alıyordu.

Nolan Rhodes söz konusu olduğunda dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Ama McMillan'ı öldürdüğüm gün bana nasıl baktığını unutamıyordum. Sanki çaresizlik ve stres yüzeye çıkmanın bir yolunu bulmuştu ve bunları zapt edemiyordu.

Çünkü gözlerinin önünde aksini söyleyen ne gibi kanıtlar olursa olsun, sen istediğine inanmaya kararlısın.

Arthur yerinden hiç kalkmadığı hâlde durup dururken "O adamın elini tutuyordun," deyince ödümü patlattı. Nolan'ın seksi kıçının ayrıntılarına ve gizemli seri katil cazibesine o kadar dalmıştım ki nerede olduğumu unutmuştum.

Tanrım. O lanet olasıca içkiye gerçekten de ihtiyacım vardı.

"İşin aslı, o benim elimi tutuyordu," dedim, babasına ilk aşkını çaktırmamaya çalışan bir genç kız gibi. Arthur gözlerini kırpmadan bana baktığında, öyle hissetmemek zordu doğrusu.

"Ellerini kesmemi ister misin?"

Bir kahkaha patlattım, yanaklarımın daha fazla kızarmaması için kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Tanrım, Arthur. Hayır."

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim," dedi en huysuz homurdanmasıyla. Başımı iki yana sallayıp yine Sam oralarda mı diye arkadaki koltuklara baktım. Yakınlarda olmadığından emin olduktan sonra, kollarımı etrafıma doladım ve koltuğuma biraz daha çöktüm. "Söyle bakalım. Senin elini tuttuğu kadar senin de onun elini tuttuğun bu adam kim?"

Yanaklarım kızarmaya devam etti. "İsmi Nolan," dedim belki unutmuştur diye. "Bir turist."

Arthur bu yanıttan hoşlanmamış gibi *hımm* dedi. Turistleri sevmezdi ama tüm Carnage Burnu halkı gibi turistlerin kasabanın gelişen ekonomisi için ne kadar gerekli olduğunu biliyordu. Ama turistler sorunları da beraberlerinde getiriyorlardı

ve tüm yetişkin hayatını, ufak ve garip yuvamızı kollayarak geçirmiş bir adam olarak, onlara karşı asla dinmeyecek olan bir şüphe hissediyordu.

"Sana iyi davranıyor mu?" diye sordu en sonunda.

Bu basit soru düşüncelerimi alt üst etti. Buna yanıt vermek kolay olmalıydı. *Hayır*, demek istedim. Buraya beni ağır ağır, acı çektirerek öldürmek için geldiğini söylemek istedim. Vücudumdan parçalar kesip çarpık ganimet defterine yapıştırmak istediğini. Ama bu soruya *evet* diye de yanıt verebilirdim. Kendi çıkarları için bana yardım ettiğini biliyordum ama sanki bundan daha fazlası vardı. Kürek, ayı spreyi, sıcak çikolata... Hepsini kendisine de faydalı olacak pratik şeyler gibi göstermeye çalışmıştı ama bana bunları verirken mutlu olacağımı umut ediyormuş gibi bakmıştı. Kendimi bunun oyununun bir parçası olduğuna ne kadar ikna etmeye çalışsam da bakışları içten gibiydi. Önceki gün gözlerinde beliren o incinmiş ifadenin sahte olduğunu sanmıyordum. Az önce elimi tutması. Gerçekten acı çekmemi isteseydi, benden o kadar nefret ediyor olsaydı, beni bu kadar basit ama anlamlı bir şekilde rahatlatır mıydı?

"Bilmiyorum," dedim ama bunun Arthur'un sorusuna yanıt olarak mı yoksa düşüncelerimin bir devamı olarak mı söylediğimden emin olamadım. "Öyle olduğunu düşünüyorum."

"Çok ikna edici bir yanıt değil."

"Elimdeki en iyi yanıt bu."

"Mantıklı," diye mırıldanan Arthur başını çevirdi. "Bugünlerde bir insanın karakterini anlamak zor."

Bunu kötüye giden sağlığı için mi, dünyanın genel hâli için mi yoksa ikisi için de mi söylediğini bilemedim. "Bir kılavuz faydalı olurdu. Elimde kriterler olsaydı."

"Belki de, o korkunç küçük köpeğinin ödüllü güllerin üzerine tuvaletini yapmasına izin verip bahçeyi öylece bırakır

mıydı, diye sorabilirsin," dedi. Gözlerini üç sıra ileride koridora çıkmak üzere olan altmışlı yaşlarda dazlak bir adama ve hemen arkasındaki kabarık sarı saçlı, boynunda kalın altın zincirler olan kadına dikmişti. Çift golf kulübü giysileriyle, aşırı beyazlatılmış dişleriyle ve güneş gözlüklerinin izi kalacak kadar bronzlaşmış tenleriyle kışı daha sıcak yerlerde geçiren tipik turistlere benziyorlardı. Arthur o tür turistlerden nefret ederdi. Abartılı. Ayrıcalıklı. Carnage Burnu'na ilk geldiğimde, köpeklerin gelişigüzel her yere tuvaletini yapması gibi suçlar bir cinayet nedeni sayılmıyordu. Arthur'un bunu düşünmesi için bu insanların gerçekten de korkunç bir şey yapması gerekirdi. Ama son zamanlarda? Arthur'un "cinayete neden olabilecek suç" barometresinin pek de doğru işlediğinden emin değildim.

"Hayır, bence buna izin vermezdi," dedim.

Arthur benimle ilgilenmiyordu. Konuşmak için yerlerine oturan ve hoşuna gitmeyecek kadar yüksek sesle gülüşen çifte odaklanmıştı. Onları pür dikkat izlerken ansızın "Ona söyleyemezsin," dedi.

"Neyi söyleyemem?"

Arthur o gece gözlerinde hiç olmadığı kadar dikkatli bir ifadeyle bana baktı. "Kim olduğunu."

"Söylemeyi düşünmedim. Sana kimseye söylemeyeceğime söz verdim ve sözümde duracağım." Elimi uzatıp hafifçe kolunu sıktım. "Merak etme, kasabaya göz kulak olacağım ve—"

"Kasaba için değil, Harper. *Kendin* için."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yanlış adam gerçek doğamı, gerçek kimliğimi keşfetti ve bu durum beni değerli bir hedef hâline getirdi. Sonra bana neye mâl olduğunu biliyorsun," dedi. Elini yüzüme götürürken gözleri parıldadı. "Geçmişini iyi sakla. Yoksa bütün

dünya üstüne çöker ve gizlendikleri yerden ne tür yaratıkların çıkacağını bilemezsin. Bir kız evladımı daha kaybetmeye dayanamam."

Kalbim göğsümde ezilen çiçekler gibi paramparça olurken, konuşamayacağımı hissettim. Ona Sam'in beni sıkıştırdığını söylemedim. Ya da kimliğimi gizlemeye devam etmenin bir faydası olmadığını. Etrafımı beni boğacak kadar sıkı sıkı kuşatan endişeleri ona fısıldayarak anlatmadım. Sadece elimi elinin üstüne koydum. Avucunun sıcaklığına odaklandım. Başımı salladım ve dört yıl önce verdiğim sözü tutacağımı teyit ettim.

Arthur hafifçe gülümsedi ve tekrar önümüzde yürüyen çifte döndü. "Sen iyi bir kızsın, Harper. Anahtarlarımı bulaşık makinesine koymana rağmen."

Alçak sesle güldüm, parmağımı ıslanan kirpiklerimin altında gezdirdim. "Sen anahtarları kendin oraya koymadığından..."

"Anahtarları benim makineye koyduğumu söylemek üzereysen, bunu asla yapmadığımdan eminim." Üç sıra öndeki kadın, adamın dediği bir şeye biraz fazla yüksek sesle gülünce, Arthur kaşlarını çattı. "Ağaçlara vereceğin şekilleri görmeyi dört gözle bekliyorum. Belki bir kunduzla başlamalısın."

"Bitki budamayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Öğrenirsin. Sana güveniyorum."

"Lütfen güvenme."

Önümüzdeki çift konuşup gülüşürken, Arthur ikisinin her hareketine daha da sinir olmuş bir hâlde itirazlarımı duymazdan geldi. Dikkatini başka yere çekmeye çalıştığım hâlde, hiç oralı olmadı. Belki de konuşmamız onu biraz duygusallaştırmıştı. O yüzden, üstüne gitmemeye karar verdim ve sessiz kaldım. Çok geçmeden, Nolan bir elinde bir kutu patlamış mısır, diğer elinde iki kokteyl kadehiyle geri geldi.

"Ölüm İlanı isimli kokteylin," dedi şaşkın bir ifadeyle içkiyi bana uzatırken. "Burası gerçekten de çok tuhaf bir yer."

"Carnage'ın en güzel yanı bu. Tuhaflığından taviz vermez," dedim. Nolan bunu düşünürken, koltuğuna rahat oturabilmesi için yardım ediyormuş gibi yapıp patlamış mısır kovamı geri aldım ama mısır almak için elini uzattığında kovayı erişemeyeceği bir yere kaldırdım. "Seninki nerede?" diye sordum masum bir tavırla. "Kovanı... kasanın orada unutmadın, değil mi?"

Gözlerindeki dalgın ifade, bir yudum aldığım tatlı kokteylden de lezizdi. Dudaklarıma kayan gözleri tutkuyla parıldadı. Şeker ve tuzla ilgisi olmayan bir açlığa kapıldığını hissedebiliyordum. Midemin ta dibine bir sıcaklık yayıldı. Onunla flört ediyordum. Dahası, işe yarıyordu.

Bir dakika...

Onunla flört ediyordum.

Ve bu—

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu. Gözlerini dudaklarımdan ayırabilmek için çaba sarf ediyormuş gibiydi. Başımı iki yana salladım. Elini uzatıp sıcak avucunu koluma doladı ve patlamış mısır kutusu kucağımda kalana dek kolumu çekti. "Çıkınca yemek yeriz."

Kaşlarımı kaldırdım. Kalbim göğsümde susuz kalmış bir balık gibi debeleniyordu. "Yapmamız gereken bir iş yok mu?"

Nolan omzunu silkmekle yetindi. Işıklar kısılırken ve kalabalığa bir sessizlik çökerken, bakışlarını sahneden ayırmadı ama hâlâ gözlerimin içine bakmak istiyormuş ama bunu yapmamak için direniyormuş gibi bir ikilem yaşadığını hissedebiliyordum. "Bir şeyler yememiz gerek," dedi en sonunda.

Doğru. Sadece yemek yemekten söz ediyordu. Normal insan biyolojisiyle ilgili bir şeydi. Yani, bir randevu falan değildi. Dün gece ondan özür dilememe rağmen, McMillan olayını

tam olarak aşamamıştık. Empatiyle el ele tutuşmak ve biraz patlamış mısır yemek, bir cinayetten kaynaklanan bir tartışmayı düzeltmiyordu. Muhtemelen.

Kalbimin bu mesajı aldığından emin değildim. Güm güm her atışında bana orada olduğunu hatırlatıyordu. Oyunun sonlarına yaklaşırken ve canavar rolündeki Lukas her yere kan sıçratarak Gaston tarafından vurulup setin arkasındaki minderlere düşerken, kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. Belle, Gaston'u ateşe atarak intikamını aldı ve bir piroteknik ışık halkası arasında dramatik doruk noktası hızla mutlu bir sona evrildi. Kesik uzuvlarla yapılan jonglörlük numarasına rağmen, Nolan tüm düşüncelerimi ele geçirdiği için, şarkı ve dansla sahnelenen finalin ancak hayal meyal farkmdaydım. Oyuncular son kez eğilip selam verdiğinde izleyiciler onları ayakta alkışlarken, Arthur'un kalkmasına yardım ettim ve onu dik tutabilmek için koluna girdim. Nolan'a baktığımda tam olarak kime baktığını bilmiyormuş gibi beni izlediğini fark ettim.

İnsanlar kalkmaya başladılar. Nolan'ın peşinden gideceğim sırada Arthur'u da yerinden kaldırmak istedim ama kolumu itip yerine oturdu. "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Lukas'ı bekleyeceğim," dedi Arthur, bastonunu diğer yanındaki boş koltuğa yaslayarak. Bakışlarını sahneden ayırmadı. "Sen turist adamla yemeğe çık."

Tereddüt ettiğimde, elini salladı. Üstelemeyecekti ama dudaklarının kenarında silik bir gülümseme belirmeye başladığını fark ettim. Nolan peşinden gelmediğimi fark ettiğinde sıranın arkasında durdu ve bir beklentisini yerine getirmemişim ve hakkımda ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi yine o şaşkınlık ifadesine büründü.

Giriş salonundan geçerken ya da bizi belli belirsiz bir deniz kokusuyla saran ılık bir rüzgârın estiği sokağa çıktığımızda,

Sam hâlâ görünürde yoktu. İzleyicilerin çoğu *Güzel ve Çirkin* temalı bir karaoke seansı ve indirimli içkiler için Buoy and Beacon Barı'na doğru yürümeye başlamışlardı. Diğerleri daha şık bistroların ve restoranların geç saatlerde açık olduğu ana caddeye ya da sahile doğru gidiyorlardı. Ama sanki Nolan ve ben kendi hava koridorumuza yakalanmışız gibi kalabalığın aksi yönünde daha karanlık ve sessiz bir yere çekildiğimizi hissediyorduk. Ağır ağır seslerden, gülüşmelerden ve sokağın iki yanına sıralanmış olan süslü Viktorya tarzı sokak lambalarından uzaklaşmaya başladık. Nolan bana yakın yürüyordu ve bana dokunmadığı hâlde, vücudundan yayılan sıcaklık beni görünmez bir okşayış gibi ısıtıyordu.

"Patlamış mısır almadan geri döndüğün ufak gezintide seni neyin üzdüğünü anlatacak mısın?" diye sordu Nolan başını bana çevirip.

Bariz bir panikle etrafımıza bakınmamak için nefesimi yavaşça dışarı verdim. "Sam."

"Onu mu gördün?"

"Görmekten daha fazlası oldu. Onunla konuştum."

Nolan bir an için huzursuz oldu, gerilen çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Arthur'la mı ilgiliydi?"

Omzumu silktim, altdudağımı ısırmamak için tırnaklarımı avucuma batırdım. "Kendimle ilgili."

"*Kendinle* ilgili," dedi hayret dolu bir sesle. Vücudundan dalga dalga öfke yayıldı. "Neden? Ne istiyormuş?"

"Hikâyemi." Yalan değildi. Ama Nolan bunun gerçek olmadığını da biliyormuş gibi bana bakıyordu. "Belgeseli için benimle röportaj yapmak istiyor. Sanırım, hâlâ Arthur'un La Plume olduğuna inanıyor. Ayrıca, Carnage Burnu'nda görünenden daha fazlası olduğunu da kesinlikle biliyor."

"McMillan denen bu adamın ortadan kaybolduğu haberi yayılınca planları biraz değişir mi acaba?"

"Öyle olacağını umuyorum ama bilemiyorum," dedim. "Adam kaybolduğunda, Arthur'un hastanede olduğu belliydi ama kusursuz bir şahit, o saçma 'Arthur aslında La Plume' teorisini tamamıyla çürütür. Eminim ki bir başka kişinin ortadan kaybolması Sam'in Carnage'la ilgilenmeye devam etmesine yol açacaktır ama en azından Arthur güvende olur. Hem kanıt olarak gösterebileceği bir ceset olmazsa eninde sonunda gitmek zorunda kalır diye düşünüyorum. Ama ya anlatmaya kararlı olduğu hikâyeden başka bir şeye odaklanamayacak kadar Arthur'a kafayı taktıysa? Her şey boşa gitmiş olur."

"Olmaz." Nolan elimi tuttu. Sıcak dokunuşu bir anda içimi rahatlattı. Aramızda neyin değiştiğini ya da neden değiştiğini bilemiyordum. Neden bana öyle işkence çekiyormuş gibi baktığını anlamıyordum. Sadece bu hissin sona ermesini istemediğimi biliyordum. "Onu doğru yola sokmanın bir yolunu bulacağım."

"O 'doğru yol' direkt bana çıkıyor. Belki ben..." Etrafımızı giderek saran gölgelere bakarak yutkundum. "Belki ben bir hata yapmışımdır. Kendimi yanlış seçimi yapmaya ikna edene kadar duygularımın kontrolü ele geçirmesine neden olmuşumdur."

"'Doğru yol' direkt bu kasabadan uzaklara giden yol. O da tam olarak oraya gidecek. Sana yemin ederim, Harper," dedi alçak ve tehditkâr bir sesle. Elimi daha sıkı tuttu. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, yüzünde ne tereddüt ne de zerre kadar çekince vardı. Nolan bir kahraman değildi. Bu, ahlaki bir hissiyatla edilmiş bir yemin değildi. Rhodes bir caniydi. Bu yemini yerine getirmek için yalan söyler, manipüle eder, hatta cinayet işlerdi. Yeminini tutmak için kasabayı yakıp kül ederdi. "Yapman gerekeni yaptın. Sam aradığı hikâyeyi bulamayınca gidecektir. Bizim sadece kendi planımıza bağlı kalmamız gerek."

Hafifçe gülümseyip başımı salladım. Ama Sam kanlı bir ava yaklaşmaya başlamışken, yeniden yaralı bir ava odaklanmasını sağlamak zor olacaktı.

Nolan, Sam'le aramda geçen konuşmanın tüm ayrıntılarını bilmiyor olabilirdi ama acaba çakıl taşlarıyla kaplı kıvrımlı bir patikadan boş bir oyun parkına doğru giderken elimi tuttuğunda, aklından aynı şey geçiyor mudur diye düşündüm. Ya da belki Sam'i şaşırtabileceği yolları planlıyordu. Gözümün ucuyla ona kaçamak bakışlar fırlattığımda, gözlerini ilerideki yola dikmiş yürürken, yüzünde sadece derin bir kararlılık ifadesi gördüm. Belki de yeminlerine fazla güvenmemeliydim. Ama yavaşlayarak durduğumuzda ve oraya kadar izlediğimiz patikaya baktığımda, ona inandığımı hissettim. Kahramanlara güvenmiyor olabilirdim. Ama yanımdaki adamın bir yemin ettiğinde bunu bozmayacağına inanmıştım.

Bir süre, sessizce kasabayı ve giderek kararan havayı izledik. Ufak tepemizden farklı yönlerden gelen insanları görebiliyorduk. Uzakta deniz parıldıyor, sona ermek üzere olan günün son ışınlarını yansıtıyordu. "Herkesin dilediği yere gitmesini bekleyelim," dedi Nolan. "Böylece, bir yere gidip bir masa için kimseyle kavga etmek zorunda kalmayız."

Salıncaklardan birine oturup sallanmaya başladım. "Buoy'un nacho'ları için ölümüne kavga ederdim ama haklısın. Zaten vücut ağırlığım kadar patlamış mısır yedim."

Nolan belli belirsiz bir gülümsemeyle yanımdaki salıncağa oturdu. Uzun bir süre konuşmadan sallandık, salıncaklarımızın uyumlu bir şekilde gıcırdayışını dinledik. Lukas'ın Arthur'la tiyatrodan çıktığını gördüm. Lukas onun kaldırıma kadar yürümesine yardım etti. Ne dediklerini duyamıyordum ama beden dilleri bana açıkça Lukas'ın azar işitmek üzere olduğunu anlatıyordu. Arthur bastonunun tokmağıyla torunun başına vurunca, gülmeden edemedim.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu Nolan, ikimiz Lukas'ın sokağın ilerisindeki açık otoparka doğru koşuşunu izlerken.

Aslında, yanıt olarak Arthur'un dört yıl önce benim için uydurduğu yalan hazırdı. Nolan'a da uzaktan akraba olduğumuzu söyleyebilirdim. Ama doğruyu söyledim. "Lancaster İçki Fabrikası'nın yakınlarındaki dağlık arazide kamp yapıyordum. Bir gün, malzeme almak için yürüyerek kasabaya gidiyordum ve aynı parkın yanından geçerken eski bir Chevy Nova'nın geçtiğini gördüm. Babam vintage araba alım-satım işiyle uğraştığından, araba hemen gözüme çarpmıştı. Ama birkaç dakika sonra araba yine aynı yöne doğru yanımdan geçti. Birkaç dakika sonra tekrar geçti."

"Biri seni takip mi ediyordu?" diye sordu Nolan. Bunu sakin bir ifadeyle sormaya çalıştığı hâlde, ses tonu bana bir anda öfkelendiğini anlatıyordu.

"Ben de önce öyle düşündüm. O yüzden, durup bağcıklarımı bağlıyormuş gibi yaptım ve araba tekrar gelecek mi diye beklemeye başladım. Paranoyaya kapıldığımı düşündüm. Ama eski Nova dördüncü kere aynı yoldan geçti. Arabada sadece bir adam vardı. Yavaş gidiyordu. Ama bana bakmıyordu. Parkta yanlarında yetişkin olmayan, kovalamaca oynayan üç küçük kızı izliyordu. Nedense... garip bir hisse kapıldım." Salıncakta sallanırken ve sokağa bakarken, o gün damarlarımda canlanan o içgüdüyü hatırladım ve Nolan'ın da benim kadar öfkelendiğini hissettim. Bu işe birbirimize düşman olarak başlamış olabilirdik. Ruhsuz iki canavar gibi. Ama gölgelerimiz birbirine benziyordu. "Kızlara göz kulak olabilmek için buraya gelip salıncaklardan birine oturdum. O gece, adamın izini buldum. Ama Arthur benden önce davranmıştı ve ben adamın evine vardığımda onu çoktan öldürmüştü."

"Peki, Arthur sana saldırmaya çalışmadı mı?"

"Çok şaşırdı ama hayır. Kesinlikle bir şey yapmaya çalışmadı. Hatta bir anda kaynaştık. Ortak yanlarımız olduğunu keşfettik." Lukas'ın tiyatronun önüne park edip büyükbabasını eski Jaguar'ın yolcu koltuğuna oturtuşunu ve malikâneye doğru yola çıkışlarını izlerken, bu anı beni gülümsetti. "Gecenin sonunda, Carnage'a onun eskiden beri yaptığı gibi bakmayı öğrenmeye söz verirsem, bana kalıcı bir ev vermeyi teklif etti. Gerisini anlamışsındır."

Nolan'ın bana baktığını hissedebiliyordum ama ona bakmadım. "Büyük bir sorumluluk."

"Evet ama burası garip bir kasaba. Evet, çok insan gelip gidiyor. Ama burası gibi bir yer boktan insanları da çekiyor. Kasabayı koruyacak biri olmazsa, ortalığın karışması işten bile değil. Yates ve yardımcılarının bu işe uygun olmadıkları belli ve Arthur bunu sonsuza dek yapamaz. Birisinin yerini alması ve Carnage Burnu'na göz kulak olması gerek."

"Bu iş sana yorucu gelmiyor mu?"

"Geliyor tabii," dedim omzumu silkerek. "Bazen."

"Carnage Burnu'yla ilgileniyorsun. Arthur'la ilgileniyorsun." Pür dikkat yüzümün yan tarafına bakıyordu. "*Seninle* kim ilgileniyor?"

Salıncak yavaşlayarak durdu. Nefesimin kesildiğini hissettim. Sandal ağacı ve sedir ağacı kokusu hâlâ duyularımdan silinmemişti. Düşüncelerim aynı anda dört bir yana saçıldı. Dönüp ona baktığımda, Nolan dikkatle beni izliyordu. "Ben," dedim.

Bir süre ikimiz de kıpırdamadan sessizce birbirimize baktık. Yanıtım hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Ama bu soruyu hayatımda kimsenin bana sormadığını biliyordum. Arthur dışında, Nolan gerçekte kim olduğumu bilen tek kişiydi. Ama diğer her şeyi de anlıyormuş gibiydi. Bu sorumluluğun ne kadar ağır olduğunu. Kaybımın hissettirdiği acıyı dindirmekten aciz olduğumu. Nolan her şeyi görüyordu. *Beni*

görüyordu. O sırada bana parçalanmış ruhumun her parçasını istiyormuş gibi bakıyordu.

Yanımdaki salıncaktan kalktı. Gözlerini benden ayırmadan yaklaştı, arkasında ay gökyüzünde parıldarken sokak ve deniz manzarasını keserek karşıma geçti. Etrafımızda evrenin tamamı silindi.

"Belki bir kez olsun başka birinin seninle ilgilenmesine izin vermelisin," dedi.

Kalbim deliler gibi atıyordu. *Gitmem gerek*, diyordu zihnimdeki mantıklı ses tekrar eden bir yalvarış gibi. Ama Nolan bana baktıkça ses giderek hafifledi ve en sonunda tamamıyla kesildi. "Olabilir. Bunu kimin yapabileceğine dair bir önerin var mı? 'Benimle ilgilenme' fikrin, ayaklarıma taş bağlayıp beni okyanusa atmak mı?"

Nolan karşımda dizlerinin üstüne çöktü, kaçmayayım diye ayak bileklerimi tuttu. Karanlıkta gözleri parıldıyordu. Ona tekme atabilirdim. Geriye itebilirdim. Peşimden gelir mi diye düşündüğümde, damarlarıma tekinsiz bir heyecan yayıldı. Ama geleceğini biliyordum. Beni yakalayana dek durmazdı. Kovalamacanın her saniyesinden büyük keyif alırdı. Büyük ihtimalle, bu yüzden beni cezalandırmak da çok hoşuna giderdi.

Benim de öyle.

"Seni incitmeyeceğim," dedi.

Bunu bir vaat olarak söylememiş olabilirdi ama dediğine inanmak istiyordum. Ona bu konuda da güvenmek istiyordum. Ona gerçeği, yani düşündüğü kişi olmadığımı söyleyebilseydim belki her şey daha kolay olurdu. Yaptıklarımdan sonra bir azize olmadığımı biliyordum. Onu ölüme terk ettikten sonra olamazdım. Ama Arthur'a verdiğim sözü tutacaktım. Sadece "Düşündüğün kişi değilim," dedim. Daha yüksek sesle söylediğim herhangi bir şey yeminimi yerle bir edebilirmiş gibi bunu bile fısıldayarak söylemiştim.

"Haklısın, değilsin," dedi. Ayaklarımdan birini diğerinden ayırdı, yumuşak mantar zeminde yana itti. "Düşündüğümden çok daha fazlasısın."

Bu sözleri, iyi ya da kötü pek çok anlama gelebilirdi. Ama sıcak dokunuşu damarlarımda bir elektrik fırtınası başlattı. Külotumun ıslandığını hissedebiliyordum. Meme uçlarım sertleşti, tenim giderek derinleşen alacakaranlıkla ilgisi olmayan bir şekilde ürperdi.

"Tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum, Harper." Diğer ayak bileğimi de mantar zeminde yana itti, bacaklarımı iyice araladı. "Sana açım." Elleri bacaklarımın alt tarafından dizlerime kaydığında kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Eteğimin ucunu tutup yavaşça yukarı itti. "Düşünebildiğim tek şey bu."

Benim de düşünebildiğim tek şey buydu. Bunu ona söylemedim ama düşüncemi aramızdaki boşluğa yansıtıyormuşum gibi onun bunu görebildiğini hissettim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan eteğimi kalçama kadar sıyırdı. "Bir kere tadına bakmama izin verir misin?"

"Hayır," dedim ve kaskatı kesildi. En ufak tereddüdümde ânında duracağını bilmek beni rahatlattı. İçten soruları ve endişeleri gözlerinde o kadar parıldıyordu ki neredeyse gülecektim. Sözlerini ve zihnimde yarattığı fantezileri seviyor olabilirdim. Ama belki ona her meydan okuduğumda karşılık vereceğini bildiğim için onu biraz daha kışkırtmak hoşuma gidiyordu. Ben şeytani bir gülümsemeyle biraz ona yaklaşana dek kaşlarının arasındaki o endişe çizgisi kaybolmadı. "Bir kere tadıma bakamazsın. Ben salak bir atıştırmalık değilim."

Bacaklarımı biraz daha araladım. Nolan'ın yüzüne kurt gibi aç bir gölge çöktü.

"Başlarsan, o lanet ziyafeti yarıda bırakamazsın."

BİRLEŞME

Harper

KARANLIKTA METALİK BİR ŞEY PARILDADI. Elinde keskin kısmı bir kaplan pençesi gibi kıvrık olan bir çakı vardı. "Çok yaramaz bir kızsın, değil mi?" dedi Nolan. Bana biraz daha yaklaştı, vücudunun sıcaklığı bacaklarımın arasına yayıldı. Parmağını külotlu çorabımın ıslanmış dikiş yerinde gezdirdi, sonra klitorisimi sıktı. Nefesim kesildi. Ben zevk ve acı arasında gidip gelirken, klitorisimi bıraktı ama külotumu ve külotlu çorabımı sıkıca kavradı. "Yaramaz kızlara ne olur biliyorsun değil mi?"

"Cezalandırılırlar mı?"

"Evet. Ama bence ceza ikinci adım..." Bıçağın ucu külotlu çorabımı deldi. Kıpırdamadan dururken kaslarım tamamıyla kilitlendi ve içime derin bir heyecan yayıldı. Ucu kıvrık bıçağın ön tarafı, metalik soğuk bir öpücükle bacaklarımın arasını okşadı. Nolan sadece bir tehdit, kıpırdamamam için bir uyarı olacak kadar baskı uyguladı. Hiç kıpırdamadım. Çakı klitorisime doğru kayarken ve keskin tarafı uzun, ağır bir hareketle kumaşı yararken nefes bile almadım. "Yaramaz bir kızın önce yola getirilmesi gerekir."

Çakı bacaklarımın ortasından uzaklaşıp sağ bacağıma doğru giderken, nefesimi yavaşça dışarı verdim. Nolan beni etrafımıza çöken gölgelerin arasında ateşli bir ifadeyle izliyordu.

Çakıyı uç kısmı bacağımın kıvrımındaki hassas derinin üstüne gelecek şekilde çevirdi. Sonra, bacağımın iç tarafında ağır ağır düz bir çizgi izleyerek, kumaşı yırtarak dizime indirdi. Çılgınlar gibi atan nabzım ve ciğerlerimi sarsan kesik nefesler dışında kıpırdamadan oturdum. Çakının ucu bacağımın üstünde derimi azıcık acıtacak kadar baskı uygulayarak ilerledi ama kanatacak kadar sıyırmadı. Külotlu çorabımı ayak bileğime kadar kestikten sonra, diğer bacağıma geçti ve aynı şeyi yaptı ama bu sefer aşağıdan yukarı doğru gitti. Hissettiğim silik acıya kıyasla dokunuşu tüy gibiydi. Serbest eliyle bıçağın izlediği yolu okşadı.

Çakı sol bacağımın kıvrımına geldiğinde, inlememek için kendimi zor tuttum. Nolan külotumun kenarını kavradı, karnımın altına indirdi ve külotlu çorabımla birlikte keserek ikisinin de üstümden kaymasını sağladı.

Nolan çakıyı çekti, kapatıp cebine soktu. Belimden aşağısı çıplak kalmıştı. Serin esintide, bacaklarımın arasında birikmiş olan ıslaklığımın hafif miskimsi kokusunu aldım. Nolan dudaklarını yaladı ve parıldayan yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Çok uslu bir kızsın. Kıpırdamadan durdun ve *yola gelmiş* gibisin."

Lanet... olsun.

Kaşlarımı çattığımı görünce gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Buna alışmasan iyi olur," dedim.

Güldüğünde karanlıkta gamzelerini güçlükle seçebiliyordum. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve saçları kalbimi hoplatan o her daim dağınık şeklini alarak elmacıkkemiklerine sürtündü.

Gülümsemesi silindi. Bacaklarımın arasına eğildi. Dudaklarını büzüp üstüme üflediğinde, klitorisime çarpan soğuk hava akımını hissettim. Ürperdiğimi görünce, başını kaldırdı. "Belki de cezalandırılma vaktin gelmiştir."

Öne atılıp ensesini kavradım, başımı başına o kadar yaklaştırdım ki güldüğünde yüzüme çarpan nefesi duyularımı ele geçirdi. "Lanet olasıca Nolan Rhodes—"

"Umarım seni emmemi söylediğinde 'lütfen' demeyi unutmazsın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten de "Beni em, yoksa seni lime lime ederim," gibi bir şey diyecektim ve kesinlikle "lütfen," demek gibi bir niyetim yoktu. Biraz daha geriye gitti, ellerini bacaklarıma dayadı ve o anda ona duymayı istediği o sözcüğü söylemediğim takdirde benimle oyun oynayacağını anladım.

"Benimle ilgileneceğini söylemiştin," dedim en sonunda.

Nolan düşünceli bir ifadeyle ne dediğini hatırlamak istermiş gibi bakışlarını yavaş yavaş yüzüme çevirdi. "Aslında, ben birisinin seninle ilgilenmesi gerektiğini söylemiştim. Benim bu kişi olacağımı söylemedim."

Göğsüme alev alev bir öfke yayıldığını hissettim ve Nolan'ın beni çileden çıkardığı her saniyeden büyük bir zevk aldığını fark ettim. "Senden gerçekten de nefret ..."

"Ama..." diye lafımı kesti, parmaklarından birini bacağımın iç tarafından bacaklarımın arasına götürdü. Uzun ve ağır bir hareketle ıslaklığımı okşadı, sonra parmağıyla beni baştan çıkarmaktan başka bir anlamı olamayacak kadar hafif bir şekilde klitorisimin üstünde bir daire çizdi. "*Güzelce* istersen..."

"Ben..." Nolan sinir uçlarının toplandığı hassas tomurcuğuma biraz daha baskı uygulayınca, beynim kısa devre yaptı ve dilimin ucuna kadar gelen bütün itirazlar silindi. Aç bir kurt gibi gülümsedi. Gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir parıltı belirdi. Kazanacağını biliyormuş gibi bana baktı. "Nolan Rhodes..."

Masum bir tavır takınıp uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Evet?"

"Lütfen, rica etsem..." Gözlerinin içine bakarak ona biraz yaklaştım. "...elini bacaklarımın arasından çeker misin?"

Yüzüne aniden çöken sıkıntılı ifadeyle öyle bir yutkundu ki sanki boğazından aşağı bir jilet kaymıştı. Ama dediğimi vakit kaybetmeden yaptı, elini hemen klitorisimden ve dizimden çekti.

Gülümsememek için geriye kalan irademi son zerresine kadar kullanmak zorunda kaldım. Hâlâ bana dokunuyor olsaydı, kesin damarlarına hücum eden adrenalinle hızlanan nabzımı hissedebilirdi.

Geriye yaslandım. Bacaklarımı biraz daha iki yana açtım. "Şimdi, ziyafetinin tadını çıkarmak için yüzünü bacaklarımın arasına göm," dedim.

Beyninin sözcükleri algıladığı ânı resmen gördüm. Gözlerini bir kere kırptı, reddedilme hissi birden bana saniyeler önceki ifadesinden de seksi gelen derin bir açlık ifadesine dönüştü. Hızla öne eğildi, kıçımı altından kavradı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Nolan aynen dediğimi yaptı. Beni yalayıp yuttu. Bana bağımlıymış gibi bir güzel ziyafet çekti. Onu hayatta tutabilecek tek şeymişim gibi. Salıncakta sırtımı gerene kadar klitorisimi sert bir şekilde emdi, sonra diliyle üstünde daireler çizerek okşadı. Oramı hafifçe ısırdığında korku ve zevk karışımı bir sesle cıyakladım ve ufacık bir acı ihtimali bile beni doruk noktasına ulaştırabilecek baş döndürücü bir hisse dönüştü.

"Neyi çok seviyorum biliyor musun?" diye fısıldadı. Parmaklarından birini içime soktu, iç duvarlarımı okşamak için kıvırdı. Titrek bir sesle inledim. Bir parmağını daha içime sokarak yavaş yavaş hareket ettirmeye başladı. "Bana karşı hissettiğin korkunun seni bu kadar tahrik etmesine bayılıyorum. Sana bunu sadece ima ediyorum, azıcık canını yakıyorum ve ıslaklığın elimi kaplıyor. Kıçına şaplak atıp seni kendinden

geçene kadar becereceğimi söylediğimde, kasların aletimin etrafında o kadar kasıldı ki az kalsın o anda boşalacaktım."

Nolan ağzını klitorisime dayadı, parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam etti ve diğer eliyle cebinden çakısını çıkardı. Bileğini sallayıp çakıyı açtı. Gözlerini benden ayırmadan çakının ucunu bacağımın dış tarafına götürdü, sadece silik bir iz bırakacak kadar tenimde gezdirdi. Kaslarımın gerildiğini hissederek inledim. Nolan güldü. Islaklığım eline akarken tenime karşı güldü.

"Gördün mü?" dedi. Yüzüne vuran ay ışığının altında parmaklarını içimden çıkarıp bana gösterdi. Parmakları cılız ışıkta parıldıyordu. Sırıtarak parmaklarını diline götürdü ve bir güzel emdi. Parmaklarını ağzından çıkardıktan sonra, utanmadan boğazımdan yükselen titrek inlemeyle tekrar içime soktu. "İnanılmaz lezzetli."

Bu sefer, yüzünü klitorisime dayadı ve zevkle inlediğimde beni mahvedene dek duramayacağını anladım. Haklıydı. Korku ve acı beni esir almıştı. Nolan'ın yanında bu hisleri geri alabileceğimi, ne hissetmek istediğime karar verebileceğimi hissediyordum. Dehşeti ve ıstırabı simyayla zevke dönüştürüyordu.

Kontrolümü yitirmeme neden olan şey klitorisime tapınması, parmaklarını içime sokması ya da bıçağı bacağıma sürtüşü değildi. Nolan'ın beni kimsenin anlamadığı gibi anlamasıydı. Dahası, benimle kimsenin asla ilgilenmeyeceği gibi ilgileniyordu. Orgazmımın her saniyesini, farkındalığımın gece açan bir çiçek misali tomurcuklandığını görebiliyormuş gibi kovalıyordu.

Titriyordum. Güçlükle nefes alıp veriyordum. Gözlerimi sımsıkı yummuştum. Kol kaslarım salıncağın zincirlerini tutmaktan yanıyordu. Başıma akın eden kan sesi o kadar yüksekti ki etrafımdaki sesleri boğuk duymama neden oluyordu.

Nolan bacaklarımın arasında hareket ederken kıyafetimin kumaşının hışırtısını bile.

Ani bir hareketle beni salıncaktan indirdi, diğer tarafa çevirdi ve nasırlı ellerinden biriyle kol bileklerimi arkamda sıkıca tuttu. Belimi salıncağın ince lastik kısmına, çıplak dizlerimi soğuk çimlere dayadım.

Eteğimi hızla yukarı sıyırdı ve tek bir hareketle içime girdi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı ben acı ve haz karışımı bir sesle inlediğimde. İçimden çıktı ve daha derine gidecek şekilde tekrar içime girdi. Çoktan yeni bir haz dalgasının içimde biriktiğini hissedebiliyordum. "Bana işkence etmek için cehennemden yollanmış olabilirsin ama bana cennet gibi geliyorsun."

Tamamıyla merhametine kalmıştım. Ama merhamet göstermeden beni becerdi.

Ben de her saniyesine bayıldım.

Bileklerimi sıkıca tuttu ve diğer elinin parmaklarıyla canımı acıtacak kadar kalçamı kavradı. Ağır bir tempo tutturdu ve salıncağın hızından destek alarak içime girdi. Salıncak beni ondan uzaklaştırırken, aletinin ucuna kadar içimden çıktı. Sonra, beni geri çekti ve içime gömüldü. Hızı giderek arttı ve karanlıkta çenesini sıkarak fısıldadığı küfürleri, övgüleri ve vaatleri duydum.

"Bu mükemmel vajinayı mahvedeceğim," dedi bir orgazmın daha içimde birikmeye başladığını hissettiğimde. "Bir dahaki sefere seni becerdiğimde, yüzüme bakacaksın ve mahvoluşunu izleyeceğim. Sonra, sana *sahip* olacağım, Harper Starling." Gözlerimi yumdum, bu sözcüklerle ima ettiği her şeyi hayal ettim. Belki de beni sonraki hayatta bile becererek bu fantezisini gerçekleştirecekti. Belki de boğazımı kesecekti ve ben titreyerek son nefesimi verirken içimi menisiyle dolduracaktı. Ya da daha kötü bir son seçecekti ve kalbimi

alacaktı. Yıllardır kalbimi bir korku ve yemin kozası içinde güvende tutmaya çalışmıştım ama bunu sürekli parçalıyordu. Savunmamı yerle bir ediyordu. Günün birinde, kalbimi göğsümden söküp alabilirdi ve bunu yaparsa onu güvende tutacağından emin değildim. Bu kader beni hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyordu.

"Ya ben seni daha önce sahiplenirsem?" diye sordum en sonunda. Sorum ritmini bozdu. Sadece bir anlığına duraksadı.

"Bunu yaptın bile."

Parmaklarını kalçalarıma geçirdi, ritmine geri döndü ve içime o kadar sert girip çıkmaya başladı ki kapalı gözlerimin arkasındaki karanlıkta parlak benekler görmeye başladım. Sadece dağılmadım. Paramparça oldum. Zevkten aklımı yitirmiş bir hâlde bin parçaya ayrıldım. Kaslarım gerilerek beni doruk noktasına götürdüğü anda, Nolan arkamda kükredi, sert bir şekilde içime girip boşalmaya başladı. Onun da benim gibi titrediğini hissedebiliyordum. Kesik kesik nefes aldığını, her nefesinin benimki kadar düzensiz olduğunu duyabiliyordum.

İkimizin de sakinleşmesi biraz zaman aldı. İçimden çıkarken bunu yavaşça, özenle yaptı. Kollarından birini göğsümün altına doladı, beni dikkatle salıncaktan kaldırdı ve dengemi sağladığımdan emin olana dek bırakmadı. Sonra, yırtık çorabımın bir parçasıyla elinden geldiğince üstümü sildi. Bunu hızla yapabilirdi. Ya da bu işi bana bırakabilirdi. Ama öyle yapmadı. Üstümü ağır ağır, acele etmeden silerken hareketleri nazikti.

"Üstünü doğru dürüst temizleyebilmen için seni eve götürebilirim," dedi en sonunda. Yırtılan çorabımı ve külotumu tortop edip yakınlardaki bir çöp tenekesine attı.

"Hayır," dedim. Etraf biraz daha aydınlık olsaydı, yüzümün pancar gibi olduğunu görebilirdi. "Hâlâ o akşam

yemeğine gitmek istiyorum. Sen de istiyorsan tabii." Bunu ona söylemedim ama menisinin bacaklarımın iç kısmına bulaşmış olması hoşuma gitmiş olabilirdi. İşaretlenmiş gibi. Yüzündeki gülümsemeden onun da aynı şeyi düşünüyor olabileceğini fark ettim.

Nolan başını bir kere salladı. Bana elini uzattı.

Elini tuttum ve ışıklara doğru yürümeye başladık.

RÜZGÂR TARAFI

Nolan

ORAYA YÜRÜRKEN, KENDİMİ bunun bir randevu olmadığına inandırmaya çalıştım ama kapıdan içeri girene kadar bundan vazgeçtim.

Harper ışıl ışıldı. Kayalık sahilin en ucundaki Nightfog isimli bir restoranda akşam yemeğimizi yerken, mum ışığında parıldıyordu. İçerisi tıklım tıklım dolu olduğu için midyelerle kaplı direkler üzerine kurulmuş üstü kapalı verandada masa bulabilmek adına Güneyli cazibemi devreye soktum. Harper'ın dudaklarını ısırarak gülümsememeye çalışması, bundan hoşlandığını işaret ediyordu. Başlangıç olarak beyaz şaraplı sarımsak sosunda pişirilmiş midyeyi paylaştık. Harper deniz taraklı spagettisini silip süpürdü. Onunla konuşmak düşündüğümden daha zor olmalıydı ama hiç zorlanmadım. Harper nezaketen havadan sudan sorular sormuyor, hayatımla gerçekten ilgileniyordu. Billy'nin muz tatlısı yapmaya çalışırken kaşlarını nasıl yaktığını anlattığımda, dünyaca tanınan bir pasta şefi olma hayaliyle ilgili bir sürü soru sordu. Kız kardeşim Amelia'nın nanorobotik alanında doktora yaptığını söylediğimde, araştırma alanının tüm ince ayrıntılarını anlatmamı istedi.

Ama ne kadar denesem de Harper'ın hayatıyla ilgili pek bir şey öğrenemedim. Zaman zaman düşmanı olması gereken

adama kendisini fazla ele vermemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi azıcık duraksadığını, içine bir nefes çektiğini fark ediyordum. Sadece eski geçmişinden ya da en yakın tarihli olaylardan söz ediyor, arada kapkara bir boşluk kalıyordu. Motorsuz araçtan ya da yarınki yerçekimi yarışı için oluşturduğu cesetten söz ediyordu. Ama Carnage Burnu'na gelmeden hemen önce nasıl bir insan olduğuna dair hiçbir şey anlatmıyordu. Biraz huzur bulabilmek için kazanın olduğu gece, hayatıma nasıl girdiğiyle ilgili bütün ayrıntıları öğrenmeyi umut ederek kasabaya gelmiştim ama artık bunu istemediğimi düşünmeye başlamıştım. Gerçekten tanımak istediğim kadın masadaki mumun karşısında oturuyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, kiralık arabamla evine gittik ve Harper Ballantyne Nehri'ne gitmeden önce üstünü değiştirirken arabada bekledim. Daha kazıp çıkarmamız gereken cesetler vardı ama vakit daralıyordu. Artık boşa harcayacağımız tek bir gece bile yoktu. Vaktimizin daralması ve nereleri kazmamız gerektiğini bilen tek kişinin Harper olması beni huzursuz ediyordu. Cesetlerin yerini bana söyleseydi, gece dinlenebilmesi için bu işe tek başıma devam edebilirdim. Ama işin aslı şuydu ki bunu ona soramayacağımı biliyordum. Henüz bana tam olarak güvenmiyordu. Hep benden şüphe etmek için bir neden arıyordu. Onun için yapabileceğim en iyi şey, tavsiyelerimi kendime saklamak ve zamana karşı yarışıyor olsak bile onun beni yönlendirmesine izin vermekti.

O gece sadece bir ceset çıkarabildik ve birbirimize ertesi gece iki tane çıkaracağımıza söz verdik. Hava açık olacaktı, gündüz Carnage Yerçekimi Yarışları düzenlenecekti ve sonraki kutlamalar gece boyunca devam edecekti. İşe biraz erken başlamayı göze alabilirdik çünkü Sam'in kasabanın yılda bir düzenlenen en önemli olaylarından birini videoya çekme fırsatını kaçıracağını sanmıyorduk. Nehirden ayrılıp yola çık-

tığımızda, bir an için Harper'ın onu eve bırakmama izin vereceğini düşündüm. Belki kalmamı bile isterdi. Ama bir şey demedi. Ceset torbasını omzuna attı, tereddütle gülümsedi ve patikaya çıkıp karanlıkta gözden kayboldu.

Uzaklaşmasını izledim ve Harper gittikten sonra uzun bir süre olduğum yerde kaldım.

Uykuya dalamıyordum. Harper aklımdan çıkmıyordu. Sam'in ona nasıl fazla yaklaştığını düşünüyordum.

Ve *neden*.

Harper'm bana söylemediği bir şey vardı. Gizlediği bir sır vardı. Günler geçtikçe buna daha çok inanıyordum. Sam'in ona tek başına yaklaşması mı?

Bana doğru gelmiyordu.

Nihayet uyumayı başardığımda, rüyamda dört yıl önceki o geceyi gördüm. Her şey gerçek hayatta olduğu gibi gerçekleşti. Karanlık yolda karşıdan karşıya geçiyorduk. Araba bize çarpıyordu. Gözlerimi açtığımda, yüzüm soğuk asfalta dayanmış durumdaydı. Kan tadını bile hissedebiliyordum. Ama Billy'nin sesini duymuyordum. Kırık kolumla ona erişmeye çalışmıyordum. Bana donuk gözlerle bakan kişi o değildi. Harper'dı.

Saat beşi biraz geçe, buz gibi terler dökerek aniden uyandım. Vücudum sızlıyordu. Koyu mor tonlarında bir çürüğün yayılmaya başladığı dirseğim sızlıyordu. Ensemden kafatasımın dibine kadar yayılan bir ağrı hissediyordum. Parmaklarımı omzumdaki hassas yaraya bastırdım, bandajın altındaki yarayı yokladım. İnleyerek ağzıma birkaç ağrı kesici attım, esneme hareketleri yaptım ve saat altı olduğunda, elimde bir fincan çayla lobinin yakılmamış olan şöminesinin önünde Capeside Oteli'nde sabahın başlamasını bekliyordum. Israrla yardım edebileceğimi söylememe rağmen Irene bunu reddetmişti; o sırada Fransız tostuyla domuz pastırmasından oluşan

tabağımı tehlikeli bir açıyla tutarak mutfaktan çıkıp yanıma geliyordu. Tabaktaki her şeyin yere düşmemesi resmen bir mucizeydi. "Bugün önemli planlarınız var mı, Bay Rhodes?" diye sordu, titreyen eliyle masaya bir akçaağaç şurubu kavanozunu koyarken.

"Sanırım, motorsuz araç yarışlarını izlerim. O kadar."

"Başka bir şey yok mu?"

İstememem gereken bir kadını daha çok arzulamak, bir orduya yetecek kadar sıcak çikolata almak ve cesetler çıkarmaktan başka mı? "Yok, hanımefendi. Özel bir planım yok," dedim, çayıma biraz süt koyup fincanımı dudaklarıma götürürken.

"Demek Harper Starling'le ikinci bir randevu planlamadınız. Çok yazık."

Çayımı doğruca fincana ve kucağıma püskürttüm.

"Elinizi çabuk tutmanız gerek. Onu aramam için 'üç gün beklemem gerek' saçmalığını bir kenara bırakın," dedi Irene. Omzundaki el havlusunu alıp kucağımdaki ıslak bir lekeyi sildi. "Aksi takdirde ya sola kaydırdığınız ya da nihayet birisini seçip sahte bir profille karşılaştığınız şu randevulaşma uygulamalarından birini indireceksiniz."

"Siz o uygulamaları kullanıyor musunuz?"

Irene el havlusunu tekrar sarkık omzuna astı ve çift odaklı gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Tek ayağım çukurda. Arthur Lancaster'ın bir hamle yapmasını beklersem ömrüm yetmez."

"Ben..." Resmen dilim tutulmuştu.

"Harper'ın Arthur'un aklını başına getirmesini ve beni akşam yemeğine davet etmesini sağlayın. Tabii, ilk randevunuzu sizinle konuşmak istemeyeceği kadar mahvettiyseniz, bu ayrı konu."

"Kim Harper'la bir randevuya çıktığımı söyledi?"

Irene uzun bir listeyi gözden geçiriyormuş gibi gözlerini tavana dikti, parmaklarıyla isimleri sayabilmek için elini kaldırdı. "Jimmy Baker. Maria Flores. Bert Wilson. Sarah Winkle denen o cadaloz kadın..."

"Yani, bütün kasaba."

"Öyle sayılır." Irene döktüğüm çayımı yenileyebilmem için demliği bana doğru itti. "Buranın halkının gözünden bir şey kaçmaz. Özellikle de romantik konularda."

Irene ayaklarını sürüye sürüye gitti ama beni giderek artan bir huzursuzluk hissiyle baş başa bıraktı. Basit bir akşam yemeği Carnage Burnu'nda bu kadar sansasyonel bir haber olduysa, diğer aktivitelerimiz açısından ne anlama gelirdi? Ya geceleri dışarıda olduğumuzu fark edenler de olduysa?

Tam bunu düşünürken, Sam'in drone operatörü ve geçen gün Harper'ın evinin orada gördüğüm Vinny isimli asistanı ufak yemek salonuna girdiler ve kahvaltıya inen ilk müşteriler oldular. Adam bana başını hafifçe sallayarak selam verdi, salonun diğer ucunda bir masa buldu ve oturduğu anda çantasından bir tablet çıkardı. İçten bir selam değildi, sadece gözlerindeki sert ifadeyi gizlemeye yetecek kadar kibar bir hareketti. Ya onu hiçbir şey bulamayacağı bir yere yolladığım için kızgındı ya da Sam onunla konuşmuştu. Ya da ikisi birden olmuş olabilirdi.

Birkaç dakika sonra, kamera çantalarıyla Sam geldi. Beni gördüğünde, gülümsemesi ve merhaba deyişi daha samimi gibiydi. Ama Sam kaypak bir adamdı. Gizli işlerini sinsice yaparken, göze batmamak için makul görünmesi gerektiğini biliyordu. Kendisini benim gibi bir yaratığa kıyasla kanunların diğer tarafında görüyor olabilirdi ama biz sadece aynı evrim ağacının farklı dallarıydık. Dahası, kendi türümü gördüğümde tanırdım. En karanlık yaratıklar böyle hareket ederdi. Bir ısırık almaya hazır olana dek yüzeye çıkmazdık.

Telaş etmeden yemeğime devam ettim. Kendi işime bakıyormuşum gibi davrandım. İki adam bunu yapmamı zorlaştırıyordu. Masaya eğilmiş alçak sesle konuşuyorlar, tableti, kâğıtları ve Sam'in defterini inceliyorlardı. Kahvelerini bitirdikten sonra, Vinny kendi ekipmanını alıp otoparka gitti, Sam de kendi eşyalarını toparlamaya başladı.

Sam'in suratsız arkadaşı yeteri kadar uzaklaştıktan sonra "Belgeselin nasıl gidiyor?" diye sordum fincanımdan bir yudum almak üzereyken.

Sam başını çevirip nazikçe gülümsedi. "İyi gidiyor, teşekkürler. Tatilin nasıl gidiyor?"

Yüzüme yayılmak üzere olan sert ifadeye rağmen gülümsemeye devam etmeye çalıştım. "Harika. Çok huzurlu geçiyor." Sam'in bakışları kolumdaki çürüğe kayınca, gözlerini kıstı. Çürüğü gizlemek için geç kaldığımda, daha iyi görebilmesi için kolumu büktüm. "Hatta dağ bisikletiyle biraz dolaştım. Ama her zaman çok başarılı geçtiğini söyleyemem."

Sam başını yana eğdi. Gizlemeye bile gerek görmediği bu pür dikkat bakıştan hoşlanmadım. "Ta Tennessee'den bir dağ bisikleti mi getirdin?"

Kahretsin.

"Kiraladım," dedim.

Başını diğer tarafa eğdi. "Sahi mi? Nereden? Eskiden tek şerit yarışlarına katılırdım. Boş vakitlerimde kıyı şeridindeki yolları denemeyi isterim doğrusu."

İki kere kahretsin.

Sandalyemde geriye yaslandım, çayımdan bir yudum daha aldım ve sakin bir tavırla gülümsedim. "Wallie'nin Su Sporları dükkânında Wallie yardımcı oldu. Eminim ki sana da yardımcı olacaktır."

Sam başını bana biraz fazla sinsi gelen bir gülüşmemeyle düzeltti. Belki şansım yaver giderdi ve yalanım ortaya

çıkmazdı. Ama nedense bu işi şansa bırakmayacağını hissediyordum.

"Öğrendiğim iyi oldu. Evet," dedi başına Porter Prodüksiyonları şapkasını takarken. "Gitsem iyi olacak. Görüşürüz." Hafifçe başını salladı, arkasını döndüğü gibi kapıya doğru yürümeye başladı. Ama birkaç adım attıktan sonra tekrar bana döndü. Gözlerindeki parıltıyı gördüğümde içime kötü bir his çöktü. "Sana bir sorum daha var," dedi. Yüzünde zapt etmeyi başaramadığı, fazla elektrik yüklü bir enerjiyle aydınlanan bir gülümseme belirdi. Çenesiyle beni işaret etti, bakışlarını dirseğime dikti. "Wallie dirseklik de kiralıyor mu? Bu civardaki granit kayalıklar cidden tehlikeli. İşimin başımdan aşkın olduğu bir dönemde düşüp yaralanmak istemem... Şey, o büyük yara izi böyle mi kaldı? Dağ bisikleti kazasında mı?"

"Hayır," dedim. Bu tek sözcük havada asılı kalırken, peçetemi boş tabağımın yanına bıraktım. Elimi masanın altına sokup göremeyeceği bir noktada yumruğunu sıktım.

"Başka zaman anlatırsın herhâlde." Sam şapkasının ucunu kaldırdı ve ben başımı belli belirsiz salladığımda, arkasına dönüp gitti.

Gözlerimi bile kırpmadan kapıyı izledim. Bir daha geri gelmeyeceğinden emin olduktan sonra, beni yönlendiren tek bir hedefle derhâl odama gittim. Aletlerimi aldıktan sonra, otelin karşı tarafına doğru gittim, ikinci kata uzanan basamakları ikişer ikişer çıktım. 202 numaralı odaya varınca, şöyle bir arkama baktım ve kilit açma tabancasını ve pimi kilide soktum. Birkaç klik sesinden sonra, kilidin içindeki mekanizma açıldı.

Kapıyı karanlık odaya şöyle bir göz atacak kadar araladım ve Sam'in otel odasına girdim.

Sam'in odası benimkinden küçüktü ve pek derli toplu değildi. Valizi açık duruyordu, giysileri gelişigüzel içine

atılmıştı ve askılarından düşmüştü. Masasındaki kâğıtlar dağınık duruyordu. Ufak yazıcı, yere fırlatılmış olan çorapların ve öbek öbek boş kâğıdın yanındaki şifonyerin üstünde duruyordu. Boğucu havaya bayat yemek kokusu sinmişti. Duvarlardaki prizlere takılı olan karmakarışık şarj kabloları ve ekstra kamera bataryaları vardı. Küçük, açık mutfaktaki tezgâhta bir pizza kutusu duruyordu ve yağ lekeli yüzeyinin üstü kirli tabak çanaklarla doluydu.

Burnumu kırıştırıp etrafıma bakındım ve masaya gittim.

Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum. Sadece *bir şey* bulmam gerekiyordu. Esas neyin peşinde olduğuna dair bir ipucu. Bir sonraki hamlesi. Harper'ı nasıl koruyabileceğimi bana anlatacak olan bir şey.

Hızlıca göz attığım ilk kâğıtlarda sadece belgesel için çektiği görüntülerle ilgili, kesilecek noktaları ve alt sesin nereye geleceğini anlatan notlar vardı. Tarihlerden ve Lancaster Malikânesi ile Ballantyne Nehri arazisi dâhil çeşitli yer adlarından oluşan bir liste hazırlamıştı. Röportaj yapacağı kişilerin isim listesi vardı.

Sayfalara göz atmaya devam ettim ama parçaları birleştiremedim.

Daha doğrusu, bir gelgit çizelgesi bulana kadar birleştiremedim. Met ve cezir zamanları. Günün zamanları. Fit ve metre olarak ölçümler.

Bir sonraki bahar gelgitinde, Arthur Lancaster'ın en büyük sırrı ortaya çıkacak ve kendisi bile bunun ne kadar büyük bir sır olduğunun farkında değil. Sam'in Lancaster Malikânesi'nin görüntülerini çekerken gördüğüm günkü sözleri aklıma geldi ve düşüncelerimi ele geçirdi.

Telefonumu çıkarıp çizelgenin bir fotoğrafını çektim ve bir sonraki kâğıda geçtim. Bu seferki karenin ön planına değil arka planına odaklanacak şekilde büyütülmüş, kumlu, siyah

beyaz bir fotoğraftı. Sayfanın alt yarısında fotoğrafın alındığı sosyal medya platformunun çerçevesinin kenarı gözüküyordu. Kullanıcı ismi kısmen kesilmişti ama yine de okunuyordu. Kâğıdın ortasındaki odak noktası, kıyı şeridinin ufak bir kısmı, denize bakan yamaçlardı. Sular kayalıklardan geriye çekilmiş, geride sadece ışıl ışıl bir kumsal kalmıştı. Dalgaların hemen kenarında, sığ bir noktada kumlara gömülü bir şey vardı. Doğal değil insan eliyle yapılmış bir şeye benziyordu. Akordiyon gibi ezilmiş bir kamp karavanının üst kısmı.

Kaşlarımı biraz daha çattım, sayfayı çevirdim. Kâğıdın diğer tarafında *Bahar Gelgitleri, Aşırı Cezir Zamanları* başlığının altında bazı tarihler vardı. Sonra da bir liste.

11 Mayıs. 27 Mayıs. 10 Haziran. 25 Haziran. 11 Temmuz.

Tarihler, Güneş'in, Ay'ın ve Dünya'nın düz bir çizgide hizalandığı; okyanus sularını en çok etkileyen bahar gelgitlerinin döngüsel ilerleyişini gösteriyor ve bu döngü ağustos ayının sonuna kadar sürüyordu. Ama beni en çok endişelendiren bir sonraki tarihti. Daire içine alınan bu tarihin altında şöyle yazıyordu:

05.32 gelgit zamanı, 44.6692° K, 67.2594° B

Kâğıdın iki tarafının da fotoğrafını çektikten sonra, diğer fotoğraflara göz attım. Birkaçı Arthur'un biraz daha gençlik zamanlarına aitti. Arthur'un kızının cinayete kurban gittiği zaman yazılmış birkaç gazete makalesi vardı. Sonra, kanımı damarlarımda buz kristallerine dönüştüren bir şey keşfettim.

Harper'ın fotoğrafları.

Harper üstünde kareli gömleğiyle sokakta yürürken. Ana caddede çiçek sepetlerini asarken. Kolunun altında sahte bir

insan gövdesi, diğer elindeki çantadan vitrin mankeni kolları ve bacakları sarkar hâlde Ceset Sanatı'nda malzeme alırken. Dün gece giydiği etekle tiyatronun önünde sırada beklerken. Bunlar dijital görüntülerin çıktılarıydı ve hepsinin arka tarafında notlar vardı. Tarihler. Saatler. Konumlar. Ruh hâli ya da davranışlarıyla ilgili gözlemler. *Üzgün görünüyor, ağlıyor olabilir, hızlı adımlarla yürüyor. Maya'nın Sihirli Karışımları'ndan çıkıyor*, yazıyordu kareli gömlekli fotoğrafının arkasında. Mimikleriyle ilgili notlar bile vardı. *Altdudağını ısırıyor. Kaygılı mı? Eski video görüntüleriyle kıyasla.*

Kâğıdı bin parçaya ayırmamaya çalışırken ellerim titremeye başladı.

Sam Porter'ın bu ayrıntıları bilmiyor olması gerekirdi. Harper üzgün olduğunda nasıl göründüğünü. Öfkelendiğinde gözlerinin nasıl parıldadığını. Maya'nın dükkânındaki konuşmamızdan sonra ağladığını. Endişeli olduğunda dudağını ısırdığını. Bunları bilmeye hakkı yoktu. Onu izlemeye. Gözlemlemeye. Bu ufak ayrıntıları biriktirmeye. Bunları hak etmemişti. Ne Harper'ın geçici güvenini ne de dinmez sadakatini kazanmaya. Harper bunları ona vermemişti. Bana verdiği gibi vermemişti.

Sam sinsice onun alanına girmişti. Bunları, ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordu. Ama belli ki henüz yakalayamadığı bir ayrıntı vardı:

Harper *bana* aitti.

Yumruğumu masaya indirdim.

Başka ne biliyordu? Neler görmüştü? Harper burada güvende olamazdı ve Porter gibi bir adam yakınlarda cirit atarken, Arthur'u asla yalnız bırakmayacağını biliyordum. Adamın kemiklerini etlerinden ayırmak için can atıyordum ama Harper'ın dediklerine inanıyordum. Sam'i öldürürsek, Dedektif Avcıları'nın bütün üyeleri kasabaya çökebilirdi.

Bütün seçenekleri teker teker düşündüm ama net bir çözüm bulamadım.

Kâğıtların geri kalanına da hızla göz atacak kadar düşüncelerimi toparlamayı başardım ama içimde esen öfke ve panik fırtınasında ne okuduğumu bile doğru dürüst anlayamıyordum. Yeteri kadar bilgi edindiğime karar verdim ve her şeyi bulduğum gibi bıraktım. Gardıroba ve şifonyere şöyle bir göz atıp bir şey bulamayınca kapıya doğru gittim, bir an için durup toparlanmaya çalıştım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ama elim hâlâ titriyordu. Sakinleşebilmek için içime derin bir nefes çekmeme rağmen, kalbim göğüskafesimi zorluyordu. En sonunda sakinleşmeye çalışmaktan vazgeçtim ve göz deliğinden dışarı baktıktan sonra kapıyı açıp çıktım.

Koridoru yarıladığım anda, merdivenlerden çıkan birinin ayak seslerini duydum. Donakaldım ama gidecek bir yer yoktu. Gizlenecek bir yer göremedim. Sam'in odasına geri dönmek için de geç kalmıştım çünkü kapı arkamdan kapanmış ve kilitlenmişti. Hem gelen kişi Sam ise...

Orada olmam gayet normalmiş gibi görünmeye çalışarak yürümeye devam ettim ama kalbim çılgınlar gibi atıyor, her vuruşunda masum olmadığımı ele veriyordu.

Şerif Yates'i gördüğümde, koridorun neredeyse sonuna varmıştım.

Gözlerinde anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra hem profesyonel hem de mesafeli, samimiyetten yoksun bir ifadeyle gülümsedi.

"Bay Roan," dedi başını sallayarak.

"Rhodes," diye hatasını düzelttiğimde, gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Ah, evet. *Rhodes*. Her şey yolunda mı?"

Değildi. Berbat durumdaydım ve yüzümün ne hâlde olduğunu bile bilmiyordum. "Evet, efendim. Siz nasılsınız?"

Yates grileşmeye başlamış olan kirli sakalını kaşıdı, birkaç saniye önce çıktığım kapıya baktı. "Karnaval yüzünden yoğun bir gün olacak. Ama bugünkü macerasına çıkmadan önce Bay Porter'la konuşmayı umuyordum. Siz de mi bu katta kalıyorsunuz? Şahsen Bay Porter'la komşu olmayı ister miydim, bilemiyorum."

"Hayır, efendim. Sadece yakındaki dağ bisikleti rotaları hakkında bilgi vermek için gelmiştim," dedim. Şerif Yates blöf yaptığımı anlayabilir diye oda numaramla ilgili yalan söylemenin bir anlamı olmadığına karar vermiştim. Sakin bir ifadeye bürünmeye çalıştığım hâlde, birkaç saniye önce içimde dönüp durmaya başlayan panik hissi yüzerek kurtulamadığım bir girdaba dönüşmüştü. Yates ben odadayken Sam'i görmeye gelmişti de bunu fark etmemiş miydim? Ya o da Sam'in neler yaptığını izliyorsa? Ya ikisi iş birliği yapıyorsa ve bununla ilgili işaretleri gözden kaçırdıysam? "Şey," dedim ellerimi sımsıkı yumruk yapma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak. "Kapıyı çaldım ama kimse yanıt vermedi. Onu kaçırdınız sanırım."

"Hah. Bir kapının çalındığını değil kapandığını duyduğuma yemin edebilirim."

"Bu eski binalarda sesler garip dağılıyor, efendim."

Gülümsemesi biraz artar gibi oldu ama Yates hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Evet. Haklısınız galiba."

Hızla başımı sallayıp merdivenlere doğru yürümeye devam ederken, attığım her adımda Yates'e biraz daha yaklaştım. Uzun boyu, üniforması ve her hareketimi izleyen dikkatli bakışlarıyla fazla yer kaplıyormuş gibiydi. Tam yanından geçeceğim sırada omzumu tuttu. Omzumdaki hâlâ tam iyileşmemiş olan yarayı sıktığında istifimi bozmamaya çalıştım. "Bayan Harper Starling'le bir randevuya çıktığınızı duydum, doğru mu?"

"Buna bir randevu denebileceğinden emin değilim, efendim," dedim. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Omzumdaki yara, sanki avucuna sırlarımı fısıldıyormuş gibi acıyla karşılık veriyordu. "Ama dün akşam yemek yedik, evet."

"Umarım güzel bir gece geçirmişsinizdir çünkü buna gerçekten de ihtiyacı var. İyi bir kızdır. Bir turist, acil serviste olay çıkardığında, onun hastanede Bay Lancaster'ın yanında olduğunu duydum. Umarım fazla sarsılmamıştır." Başını iki yana salladı, kaşlarını çattı ama sonra gözlerinin arasında beliren çizgi yok oldu. "Sean McMillan isimli bir adamla ilgili bir şey bilmiyorsunuzdur, değil mi?"

Gözlerimi kıstım. Başımı iki yana salladım. "Tanıdık gelmedi, efendim."

"Hımm. Tanıyacağınızı düşünmemiştim zaten." Omzumu sıktı, son bir kez hafifçe vurduktan sonra elini indirdi ve belindeki tabancasının kılıfına götürdü. "Garip bir olay. Önce Jake ortadan kayboldu. Şimdi de McMillan denen bu karakter sırra kadem bastı."

"Size yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Eminim ki eninde sonunda bir yerlerde ortaya çıkacaklar."

Tıpkı bir şarkı sona erdiğinde çınlayan bir nota gibi bana fazla uzun gelen bir an göz göze kaldık. "Bir şey duyarsam size mutlaka haber veririm," dedim en sonunda. Yates'in yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. Daha bir saniye önce aramıza çöken buz gibi havadan sonra sinir bozucu bir gülümsemeydi.

"Teşekkür ederim, evlat. Kendine dikkat et." Başımı sallayarak yanıt verdim. Sonra, yürümeye başladım. Tam koridorun sonuna vardığımda beni yine durdurdu. "Ha, bugünkü yarışlarda benim için Harper'a bol şans dile. Omuzlarında

çok yük taşıyor. Ona iyi davranacağını biliyorum... Yanılmıyorum, değil mi?"

Başımı çevirip dikkatle şerife baktım. "Hayır. Elbette, efendim."

Gülümsemesi yine yüzüne yayıldı. Ama hâlâ samimiyetten yoksundu.

Başımı son kez salladım ve Yates'i koridorda bırakıp uzaklaştım.

Merdivenlerden indikten sonra gölgelerin arasına gizlendim, Yates peşimden gelecek mi diye bekledim. Ama gelmedi.

SERT RÜZGÂRLAR

Harper

"YARDIMCI PİLOT CORPSIE, göreve başlamaya hazır," dedim, yaptığım cesedi Cep Roketi'nin arka koltuğuna iterken. Tadilattan geçirdiğim motorsuz araba, dünyanın en şık aracı olmayabilirdi ama Corpsie koruyucu gözlüğüyle, iki yandan örülmüş saçlarıyla ve boğazındaki kanlı kesik iziyle çok havalı gözüküyordu. Avuçlarına diktiğim değneklere bağladığım uzun kurdelelerin etrafındaki lastikleri çıkardım ve tepeden aşağı inerken rüzgârda uçuşsunlar diye renkli kurdeleleri açıp arabanın arka tarafına yerleştirdim.

"Çok... canlı gibi. Daha doğrusu, gayet ölü gözüküyor..." dedi Nolan. Kaşlarını çatarak parmaklarından birini Corpsie'nin silikon yanağına batırdı. Bana baktı ama yüzünde belli belirsiz bir endişe ifadesiyle kaşlarını çatmaya devam etti.

"Ama sen bu konuda bir şey bilmezsin, değil mi?" dedim göz kırpıp ve ânında bunu yaptığıma pişman oldum. Büyük ihtimalle, motorsuz yarış arabasının arka koltuğuna yardımcı pilot olarak ceset kılığında bir vitrin mankeni tıkmış, kontrolsüz, göz kırpan katil bir kadın olarak kafayı sıyırmış gibi gözüküyordum. Beyaz, şık gömleğimle Arthur'un eski kareli pantolonu ve pantolon askılarından oluşan retro balon pilotu kılığıma bakmamak için kendimi zor tuttum. *Süper seksi* olmuştum.

... Hayır, süper seksi olmamıştım. *Hem de hiç.*

Nolan kaşlarını daha da çatarak motorsuz yarış arabamı inceledi ve sonra kuyrukta önümde bekleyen yarışçılara baktı.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?"

"Arthur'un garaj yolunda denedim. Gayet iyiydi."

"Garaj yolunda mı?" Bakışları birden buz kesti. "Orası pistle aynı şey değil. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Oflayarak uzaktaki parıldayan denize uzanan, iki yanında izleyicilerin toplandığı kıvrımla yola baktım. Arabaya binip, bu açıdan bana çok daha ürkütücü görünen dik tepeye baktığımda içimi bir huzursuzluk kapladı. Omzumu silkip "Henüz kimse ölmedi," derken, cesur görünmek için kendimi zorladım.

"Bu durum bana pek güven vermedi."

"Keskin virajlarda ve bitiş çizgisinde saman balyaları var. Bir şey ters giderse, eminim ki turistler bana tampon olurlar. İstersen ikinci virajda dur da bunu test edelim."

"Sen... sadece dikkatli ol," dedi Nolan bana kıpırdama imkânı bile vermeyen sert bir bakışla. Gözlerimi ondan güçlükle ayırdığımda bile bana baktığını hissedebiliyordum. Nedense gölgesi güneşten de sıcaktı. İçinde beni çeken bir sıcaklık vardı.

"Neden bu kadar endişelisin?" dedim.

"Değilim."

"Emin misin?"

Yanıt vermedi. Omuzlarımı dikleştirdim ve benden önce beş yarışçı daha olmasına rağmen direksiyonu sıkı sıkı tuttum. Ona kaçamak bir bakış fırlattığımda, yüzündeki nötr ifadeden ne düşündüğünü anlayamadım. Sert yüz hatları duygularını ele vermiyordu. Gördüğüm şey korku da olabilirdi, kızgınlık da. Pişmanlık bile olabilirdi. Ne olduğunu bilmiyordum ama çok sinir bozucuydu. Belki kendi güvensizliklerimi açıkça söylemem daha kolay olurdu. *Ya sana güvenerek yanlış kararı veriyorsam?* Ya da *Niyetini anlamıyorum ve bu*

beni korkutuyor. Ama gölgelerden oluşan bir sığınakta gizlendiğinizde, aydınlığa çıkmak o kadar kolay değildi.

Sessizlik o kadar uzadı ki Nolan'ın duygularını ifşa etmeyen yüz ifadesinden makul olabilecek tek sonucu çıkardım: Pistte yaralandığım takdirde, defterine ve silahlarına ne olabileceğinden endişeleniyor olabilirdi. İçimden kırıcı, onu incitecek bir şey söylemek geçti. Belki sadece bir tepki verdiğini görmek istedim. Etini kesmeyi ve kan akacak mı diye görmeyi istedim. Ama sonuç olarak "Her şey yolunda gidecek," dedim. "Sen gidip bir bira falan al ve keyfine bak. Beni korkutmaya başladın."

Etrafımıza bakındı. Yutkundu. "Yarıştan sonra konuşmamız gerek. Sam'le ilgili. Ben—"

"Hazır mısın, Harp?"

Lukas kocaman bir gülümsemeyle diğer yarışçıların yanından geçti. Üstünde benimki gibi beyaz renkli şık bir gömlek, eski tarz kahverengi bir pantolon ve pantolon askıları vardı ve boynunda koruyucu bir yarış gözlüğü asılıydı. Gömleğinin sırtına işlenmiş olan *Cep Roketi Ceset Ekibi* sözcüklerini okuyabileceğim kadar yana döndü.

Kendimi zorlayarak sakin bir tavırla gülümsedim. "Umarım o lanet pastayı kazandığımızda Sarah Winkle'ın suratını görmeye hazırsındır. Öfkeden deliye dönecek."

"İşte, böyle. Öfkeden daha iyi bir motivasyon unsuru yoktur." Lukas, Nolan'ın yanında durdu, elini uzattığında tokalaştılar. "Cep Roketi ekibine yardım etmek için mi geldin?"

"Hayır, sadece bir bira alacak ve kenarda tezahürat edecek," dedim Nolan'a konuşma fırsatı vermeden. "Ekibimiz bu hâliyle yeterli."

Nolan tereddüt eder gibi oldu, ayakları yere mıhlanmış gibi hafifçe geriye kaykıldı. Lukas'a baktıktan sonra bana şans diledi ve yanımızdan uzaklaştı. Kalabalığa karışan

Nolan'ı izledim ve ancak onu gözden kaybettiğimde içime doğru dürüst bir nefes çekebildim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lukas yanıma gelip ön tekerlerimin altındaki tahta takozu çekmeye hazırlanırken. Dikkatle yüzüme baktığında, yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Evet. Yolunda."

"Nolan denen adam biraz... gergin gözüküyor."

Nolan'ın gittiği yöne baktım ama onu kalabalığın arasında göremedim. Lukas'ın sözleri düşüncelerime dikenli teller gibi sarıldı. *Gergin*. Nolan bana baktığında başkaları bunu mu görüyor diye merak ettim. *Gergin* bir adam. Belki tehlikeli. Değerli eşyaları bende olmasa bile, başıma bir şey gelse ondan şüphelenebilirlerdi. Maya dükkânda aramızda geçen konuşmaya şahit olmuştu. Nolan'dan şüphelenebilirdi. Lukas tam olarak anlamasa da onun karanlık yanını görmüştü. Nolan kesinlikle çok hoş olabiliyordu ama sadece istediği zaman. Dahası, o anda ilk kez, birden plan değiştirip beni öldürmeye karar verirse aleyhine kullanabileceğim kanıtların aslında beni güvende tutmadığını fark ettim. Bunlar onu da tehlikeye atardı.

"Sadece bir şeye çarpacağım diye endişeleniyor," dedim. Emniyet kemerimi üstümden geçirip yerine taktım. "Bir zararı yok."

"İkinizin arasında bir şeyler mi oluyor?"

"*Bir şeyler* mi?"

"Anlarsın ya, bir şeyler."

Belki? Bilemiyordum. Salıncak seksi sayılır mıydı? "Hayır."

Lukas gülümsedi. "Peki. Nightfog'da yemek yediğinizi duydum da ondan sordum."

Gözlerimi devirdim ama yanaklarımın kızardığını biliyordum. Bu kasabaya bayılıyordum ama kasaba halkı çok meraklıydı. "N'olmuş? Sadece yemekti."

"*Nightfog*'da. Herkes gibi sen de orasının bir randevu mekânı olduğunu biliyorsun."

"Tepeden aşağı daha hızlı inmem için beni sinir etmeye çalışıyorsan, işe yarıyor." Ben retro pilot gözlüğünü takarken, Lukas pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı ama yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Birkaç dakika geçmesini bekledim. Lukas sıralarını bekleyen yakınlardaki birkaç turistle sohbet etti ama dikkatimi, artmaya başlayan korkularıma verdiğim için onlara katılmadım. Ancak bir sonraki yarışçı tepeden aşağı indiğinde ve Lukas beni başlangıç çizgisine biraz daha yaklaştırdığında konuştum. "Hani güvenli bir yere gizle diye verdiğim çanta vardı ya?"

Yüzü asılır gibi oldu. "Evet?"

"O nerede?"

Lukas söylediklerini kimsenin duymaması gerektiğini biliyormuş gibi kaşlarını çatarak etrafımızdaki kalabalığa baktı. "Hayatta aramayacağın bir yerde."

Hakkımda her şeyi bilmiyor olabilirdi. O kasabayı nasıl güvende tuttuğumu. Bunun için neler yapmam gerektiğini. Neler yapabileceğimi. Ama Lukas beni, asla adım atmak istemeyeceğim yerin kokusunu alacak kadar iyi tanıyordu.

"Malikânenin bodrumunda mı?" diye fısıldadım. Defteri orada arayacağımı düşününce bile kalbim çılgınlar gibi atmaya başlamıştı.

Bir kere başını salladı. "Kazanın yanındaki raflarda duran bir kutunun içinde."

Tamam anlamında başımı sallayıp ellerime baktım. Direksiyonu sıkıca kavrayıp gevşetiyordum ve parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Belki de büyük bir hata yapmak üzereydim. Ya da belki o risk sadece ışığa doğru en az bir adım atmanın bedeliydi. "Bana bir şey olursa, defteri yok et. Onu kimsenin görmemesi gerek. Tamam mı?"

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Evet. Söz ver."

Birkaç saniye düşündü. Lancaster'lar ettikleri yeminleri asla hafife almazlardı. Ama en sonunda "Söz," dedi.

Bert'ün "Tepeden inecek olan bir sonraki yarışmacımız Harper Starling," anonsu hoparlörlerden etrafa yayıldı. Göz temasımız bozuldu ve ikimiz de Bert ile Bob'ın oturduğu yarış kulesine döndük. "Amelia Earhart'tan ilham alan Starling, yanında yardımcı pilotu Corpsie'yle direksiyonda olacak." Kalabalıktan gülüşmeler ve tezahüratlar yükseldi. "Hazır mısınız, Bayan Starling?"

Corpsie'nin ellerinden birini tutup başparmağını kaldırdım.

"Evet, Starling için geri sayıma başlayalım millet," dedi. "Beş... Dört..."

Lukas tekerlerin önündeki tahta takozu kaldırdı. Frenler tahta ve metalin ağırlığına direnmeye çalışırken gıcırdadı.

"Üç... İki..."

Lukas arabamın arka tarafına koştu. Ellerini arka tampona koyduğunda arabanın gövdesi kıpırdadı.

"Bir."

Başlangıç sinyalini veren tabanca ateşlendiğinde güm diye bir ses duyuldu ve freni bıraktım. Lukas arabayı sert bir şekilde öne itti. İzleyiciler heyecanla tezahürat ettiler. Yoldan aşağı inmeye başladığımda tekerlekler hızla döndü ve ince bisiklet lastikleri üstünde kısa sürede hızlandım. Bert yarışı anlatırken yolun kenarına sıralanmış hoparlörlerden gelen sesi arka plana karıştı. Devrilmeden ilk virajı almaya o kadar odaklanmıştım ki neredeyse Lukas'ın kanatların altına taktığı duman bombalarını unutmuştum. Sırıtarak düğmeye bastım. Dumanlar fıss diye arkama yayılırken, kalabalıktan tezahürat sesleri yükseldi. Arkamda kalan mavi duman izine baktım,

rüzgârda kolları sallanan ve kurdeleleri arkasında uçuşan Corpsie'ye gülümsedim.

İkinci virajı da aldıktan sonra, biraz daha hızlanarak dümdüz ilerleyen Maple Sokağı'na girdim. Arabam gerçekten de *hızlıydı*. Yoldaki ilk dört kilometre taşını geçerken süremi görememiştim ama Bert'ün sesindeki heyecanı duyabiliyordum. Bir rekordan söz ediyordu. Bu yarışı kazanabilirdim. Bunu neden daha önce yapmadığımı düşündüm. Tezahürat eden bir kalabalıkla ve uçarcasına giden motorsuz bir arabada bana sessizce destek veren çılgın bir yardımcı pilotla bir yarışa katılmak mı? Bu *mükemmel* bir şeydi. Çığlık atan çocuklar. Barbekü kokusu. Bert'ün heyecan dolu anonsları. Hız. Kulaklarımda uğuldayan rüzgâr. İnanılmaz eğleniyordum. Özgürlük buydu işte. "Hiçbir şeyi umursamadığınız" türden bir eğlenceydi. Güldüm. İçimde olduğunu unuttuğum derin bir yerden gelen bir sesti. Eskiden hep böyle gülerdim. Bu hoşuma gitti. Bu yanımı özlemiştim.

Hızla bir sonraki virajı döndüm ama o kadar çok eğleniyordum ki frene neredeyse hiç dokunmadığım için az kalsın virajın dış kenarına dizilmiş olan saman balyalarına çarpacaktım. Ramak kala yaşanan o an, kalabalığın şaşkınlıkla bağırmasına yol açınca neşeyle kahkaha attım.

Ama fazla hızlanmıştım.

Bir sonraki virajı alırken, yine saman balyalarına çarpmaktan son anda kurtuldum ve kaldırımın kenarına sıralanmış olan balyalara kafa üstü dalmamak için direksiyonu sert bir şekilde sola çevirdim. Direksiyonu virajın iç tarafına kırdığımda, kalabalıktan yine hayret ve heyecan dolu sesler yükseldi. Bir küfür savurup var gücümle frene bastım...

... ama hiçbir şey olmadı.

"Ah, *siktir.*"

Frene bastım. Araba durmadı. Balya bariyerinin yanından aşağı inerken yavaşlayabilmek için tekerlekleri sağa çevirdim. *Çat* diye bir ses çıktı. Paniğe kapılmaya başladım.

"Siktir... Bu, hiç iyi olmadı..."

Araba sert bir şekilde sola döndü.

"Dikkat et—"

Yolun sol kenarındaki insanlar çığlık attılar. Çocuklarını kucaklarına aldılar. Biralarını döktüler. Patlamış mısırlarını düşürdüler, hindi butlarını sıkıca tuttular. Ben son sürat kaldırıma doğru giderken, nefeslerini tuttular, bağırdılar, yoldan kaçtılar. Virajın o tarafında saman balyaları yoktu. Beni durdurabilecek tek bir engel yoktu.

Nolan bile.

Kaçışan turistlerin arasında tanıdığım tek kişi oydu. Neredeyse hiç kıpırdamadan duran, yanından geçtiğim zaman durmuş ve tüm dünya silinmiş gibi gelen saniyede sadece arabamın yönünü izlemek için başını çeviren tek kişi oydu. O an, yüzündeki panik ifadesinin donmasına yetecek kadar uzundu. Kıpırdamamasına rağmen, yüzüne ve gözlerine çöken korku ifadesi, içindeki telaşın apaçık göstergesiydi.

Kaldırıma korkunç bir hızla çarpıp üstüne çıktığımda, o an birden bozuldu.

"Harper—" diye arkamdan seslendiğini duydum.

"Güvenli değil!" diye bağırmaktan başka bir şey yapamadım.

Sonra kendimi bahçeden çıkmış, Piper Bulvarı'nda, daha da dik bir yokuşta buldum.

"Lanet olsun, hiç güvenli değil," diye mırıldandım göğsümü sıkıştıran nefesler arasında. Direksiyonu hızla bir taraftan diğerine çevirdim ama işe yaramadı. Frene bastığımda da bir şey olmadı. Arabam uçar gibi dik yoldan iniyordu. Bert'ün endişeli yorumları uzaklarda kaldı. Hızlanarak Piper Bulvarı'ndan aşağı giderken, duyduğum tek şey arabanın tekerlek-

lerinin tangırtısı, Corpsie'nin arkamda oradan oraya çarpışı ve zaman zaman şok içinde beni izleyen insanların çığlıklarıydı.

Ta ki Nolan'ın bana giderek yaklaşan sesini, ismimi haykırdığını duyana dek. Başımı çevirdiğimde, gidonunun iki yanından rengarenk püsküller sarkan pembe renkli bir çocuk bisikletinde hızla pedal çevirdiğini gördüm. "Bir çalılığı gözüne kestir ve yüzünü koru!"

"Direksiyon işlemiyor!" diye bağırdım ve işe yaramayan direksiyonu sarstım. "Frenler de işlemiyor!"

Bana biraz daha yaklaştı, birkaç adım arkama kadar geldi. Corpsie'nin kurdeleleri yüzüne çarpmaya başladı ve Nolan bunları yakalayıp çekince, mankenin kolunu yerinden çıkardı. Kolu yola fırlattı. Tekrar bana baktığında, yüzünde derin bir panik ifadesiyle gözlerini gözlerime dikti. Sonra, ileriye baktı ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

Önüme dönüp ileriye baktım. Çıkmaz sokağın sonuna düşündüğümden de çok yaklaşmıştım. Dul Uçurumu'na uzanan yola yaklaşmıştım. Oradaki yamaç doğruca denize bakıyordu.

Lanet olsun.

"Nolan—"

"Kemerini çöz!"

Düğmeye bastım. Kemer mekanizmaya sıkıştı.

Giderek hızlanmaya başladım. Yolun sonuna sadece bir blok kalmıştı.

"Kemerin—"

"Sıkıştı."

"Arabayı kontrol ettiğini söylemiştin—"

"Şimdi *sırası değil*!" Telaşla başparmağımı kemer çözme düğmesine bastırıp kayışı çektim ama kemer daha da sıkılaştı. Yamaca çarpan dalgaların sesi tekerleklerin gıcırtısını örttü ve Nolan'ın hızla çevirdiği pedalların ve kalp atışlarımın sesi

kulaklarımda uğuldamaya başladı. Suyun kokusunu hissettiğimde, çoktan boğulmaya başlamışım gibi nefessiz kaldım. Fişek gibi yamacın kenarına giden kısa yola doğru ilerliyor, içime güçlükle çektiğim her nefeste yamaca biraz daha yaklaşıyordum. *Hayır, hayır, hayır.*

"Denemeye devam et. Kemeri iyice gevşet ve altından çık—"

"Nolan." Kemeri boş yere titreyen ellerimle gevşetmeye çalışırken sesine doğru döndüm; Nolan hemen arkamdaydı. Panik dolu bir hıçkırıkla nefesimin kesildiğini hissettim. "Yüzme bilmiyorum."

Gözlerinde saf bir panik ifadesi belirdi. Ama belirdiği hızda silindi ve yerini derin bir kararlılık aldı. Pedalları daha hızlı çevirmeye başladı. Bana yetişebilmek için iki misli hızlı gitmeye çalıştı. Arabamın yanına erişmeyi başardı, kolunu uzatarak beni tutmayı denedi. Elimi ona uzattım. Sesi resmen ağır çekim bir sahnedeymiş gibi geliyordu. *Elimi tut.* Diğer ayrıntıların hepsi silindi. Sadece avucundaki çizgileri görebiliyordum. Kolunun ön tarafındaki dövmeyi, yılanın kendi pullarının etrafına dolanmış olan ağzını. Gözlerindeki korkuyu. Parmakları parmaklarıma değdiği anda kaldırıma çarptım.

Araba yolda öne savrulurken çığlık attım. Vücudumdaki bütün kemikler bu darbenin etkisiyle titreşti ama araba yavaşlamadı bile. Nolan gözden kayboldu. Acı ve bıkkınlık içinde bana seslendiğini duyduğumda arkama baktım ve kayalıklarda bisikletin altında olduğunu gördüm.

Engebeli toprak zemine ve taşlara çarpa çarpa ilerledim. Ufukta su, altın rengi parıltılar saçıyordu. Gerçek Harper Starling'i bir yamaçtan denize ittiğimde, kapkara sular, gümüş rengi parıldıyordu. Şimdi, kader kendi kuyruğunu yemeye, kendisini tüketmeye başlamıştı. Beni de beraberinde götürüyordu.

Araba yoldan çıktı. Sarsıldı ve devrilebileceğini umut edecek kadar uzun süre iki tekerleğinin üstünde kaydı. Ama doğruldu. Düzleşti ve yamacın kenarındaki pürüzsüz granit çıkıntıya kondu.

Dört adım. Üç. İki. Bir.

Kemerimi sıkıca tuttum, gözlerimi yumdum ve araba, uçurumun kenarından düştü.

Rüzgârın yüzüme çarptığını hissettim. Tüy gibiydim. Aşağıda okyanusun dalgaları kıyıya çarpıyordu. Arabası kayalıklara çarpmadan, ters dönüp azgın köpüklü dalgaların arasına dalmadan önce Harper Starling'in nasıl çığlık attığını hatırlıyordum.

Suya çarptığımda ağzımdan tek bir sözcük çıktı. Bir isim. Nefesimi kesen darbe kadar beni şaşırtan bir isim. Dondurucu sular arabanın içine dolarken ve tahmin ettiğimden çok daha büyük bir hızla arabayı batırırken haykırdığım isim. Bir dalga başımı kaplayıp kulaklarımda uğuldarken ve açık olan ağzıma dolarken, zihnimde hâlâ bu isim yankılanıyordu. Tutunabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen, suyun yüzeyine fırladığımda ve arabanın metal gövdesi beni aşağı çekerken, geride kalan kurdeleler tepemdeki akıntıda dönerken ve boşluğa düşerken, aklımdaki tek net düşünce de buydu.

Nolan.

BOŞLUK

Nolan

BİSİKLETİ ÜSTÜMDEN İTİP KOŞMAYA BAŞLADIM. Avuçlarım yanıyor, kollarımı yere sürttüğümde derime batan taşlar sanki tenim alev almış gibi hissettiriyordu. Ama bu acı, Harper'ın yamaçtan düşüşünü, arkasında rüzgârda savrulan pembe, mor ve altın rengi kurdeleleri izlediğimde beni ele geçiren korkunun yanında bir hiçti. Yanma hissi, ismimi haykırışına kıyasla hiçbir şeydi.

Gözden kayboldu. Onun denize çakıldığını duyduğumda, hâlâ metrelerce uzaktaydım.

Yamacın kenarına koştuğumda, gördüğüm son şey kemerini çıkarmaya çalışan Harper'dı. Çaresizdi. Paniğe kapılmıştı. Araba çoktan suya batmış, gövdesi dalgaların arasında kalmıştı. Bir dalga Harper'ın boynuna çarptı.

Ellerimi yukarı kaldırıp atlamaya hazırlandım. İçime derin bir nefes çektim. Gözlerimi yumdum. Suya çarptığımda hâlâ ismimi haykırıyordu.

Soğuk, bütün kaslarımı şoka uğrattı. Kulaklarıma doldu. Giysilerimi ıslattı ve beni dibe çekti. Sert akıntıların çekimine direnmeye çalıştım. Suyun yüzeyine çıktığımda, kıyıya çarpan dalgaların sesini duydum. Uzaktaki martıları gördüm. Yakınlarda tekneler vardı. Kutlama alanından gelen, rüzgârla taşınan kahkaha seslerini duydum. Ama Harper'ı göremedim.

İsmimi haykırdığını duyamadım. Duyduğum tek şey onun sessizliğiydi. Nedendi bilmiyorum ama bu sessizlik, çaresiz çığlığından da kötüydü.

Bir dalga beni arabanın parçalanan tahta kısımlarını ve Harper'ın koruyucu pilot gözlüğünün yüzeyde süzüldüğünü görebileceğim kadar yukarı kaldırdı. Bir an için altın rengi bir kurdelenin ucunu gördüm ama o da kapkara sulara battı.

"Harper."

Kurdelenin arkasından suya daldım ve gözlerimi açıp nereye uzandığını görmeye çalıştım.

Dalgaların arasında ışık huzmeleri kırılıyordu. Şerit gibi gözüken renkleri ve yüzeye yükselen kabarcıkları aydınlatıyorlardı. Harper debelenip duruyor ama bir türlü onu dibe çeken arabadan kurtulamıyordu. Omuzlarını kemerden kurtarmıştı ama bu sefer de bacakları sıkışmış olmalıydı. Arkamdaki ışık, karanlığı delip geçiyordu ama dibi göremiyordum. Kapkara bir boşluk onu çekerek benden uzaklaştırıyordu.

Giysilerimin ağırlığı ve çılgınlar gibi bacaklarımı çırpmam beni ona itti. Ama ona zamanında ulaşmamın mümkün olmadığını anlamıştım.

İnsanların yüzlerinde korku ifadesini görmüştüm. Ölümü görmüştüm. Kendi ellerimle öldürmüştüm. Ama asla birisinin dehşet hissinin kaslarımı ve kemiklerimi delip kalbime işlediği olmamıştı. Harper'ın gözleri faltaşı gibi açıktı. Ağzını çığlık atıyormuş gibi açmıştı ve ciğerlerindeki son nefes de kabarcıklarla yüzeye çıkıyordu. Ona seslenmek istedim. *Dayan. Geliyorum.* Bir kez daha kollarını bana uzatmadan önce kemeri çekiştirdi. Gözyaşları okyanusa karışıyordu ama ağladığını biliyordum.

Onu kaybedemem. Bu şekilde olmaz.

Harper'ın hareketleri değişti. Göğsü sarsılmaya başladı. Omuzlarına yayıldı. Öne eğildi ama sonra tekrar doğruldu.

Bunun nedeni kontrolsüz refleksler ve hücrelerine son kez elektrik akımı yayılmasıydı. Sona ermekte üzere olan hayatın sihriydi. Parmakları parmaklarıma sürtündüğünde gevşedi. Araba onu daha da derinlere çekerken kollarının hareketleri kesildi. Yüzündeki korku ifadesi silindi. Geride sadece anlık bir hüzün ifadesi kaldı. Son bir düşüncenin izi.

Tam elini tuttuğumda, gözlerinin feri söndü.

Kendimi onun baygın bedenine çekebilmek için koluna tutundum. Giderek artan baskı kulaklarımı zorluyordu. Cebimden çakımı çıkarıp bacaklarını sıkıca saran kemeri keserken, ciğerlerim yanmaya başladı. O çaresizlikte yanlışlıkla bacağını azıcık kestim. Acı hissetmiş gibi tepki vermedi. Kanı etrafımıza yayılmaya başladı. Ama bir an olsun durmadım. Son ilmek de nihayet kopana ve Harper'ın vücudu koltuğundan kollarıma süzülene kadar kemerin kalm kumaşını kesmeye devam ettim.

Çakıyı bıraktım. Çakı karanlığa gömülen arabanın arkasından batarken, Harper'ı kollarıma aldım ve ışığa doğru bacaklarımı çırptım.

Harper bacaklarını çırpmıyordu. Bana tutunmuyordu.

Boğazımın tıkandığını hissettim. Bütün kaslarım yanıyordu. Ciğerlerimde hava kalmamıştı. Erişemeyeceğim kadar uzakta olan bir yüzeyde dalgalanan ışığa doğru gitmeye çalıştım.

Yüzeye çıktığım anda, can havliyle içime bir nefes çektim, öksürdüm ve kalbimin kulaklarımı sağır eden bir tempoda attığını hissettim. Harper'ın yüzünü göğe çevirdim, yüzüne yapışan saçlarını yana attım. Güzel yüzü hareketsizdi. Huzurlu gözüküyordu. Gözleri aralıktı ama ifadesi donuktu. Islak kirpikleri, güneşin tatlı okşayışlarıyla kıpırdamıyordu. Burnunun ucundan akan su damlaları, aralık duran mavi dudaklarına kaydı.

"Uyan. Hadi." Bacaklarımı daha güçlü bir şekilde çırptım ve yüzüne tokat atabileceğim kadar ellerimden birini dışarı çıkardım. Tepki vermedi. "Hayır, Harper. Hayır." Tekrar tokat attım ama tokadım yanağını bile kızartmadı. Göğsümün derinliklerindeki uçurum yarıldı ve bir ses çıktı. Istırap dolu bir çığlık. Daha önce sadece kardeşim yanımda öldüğünde, elimden orada yatmaktan ve her şeyi izlemekten başka bir şey gelmediğinde bu sesi çıkarmıştım. "İmdat, biri yardım etsin!"

"Geldim, evlat," diye seslendi biri arkamdan. Arkama baktığımda, bir yelkenlinin bize yaklaştığını gördüm. Dümende bir adam vardı, pruvada da ellerinde bir can simidi olan ergen oğlu duruyordu. Çocuk can simidini bana attı ve ilk seferinde tutmayı başardım. Bizi şaşılacak bir güçle çekti ve yanına gelen babası Harper'ı kollarının altından yakaladı. Dalgaların arasında onu elimden geldiğince kaldırdım ama hareketsiz vücudunun ağırlığı, deniz henüz onu bırakmaya hazır değilmiş gibi ikimizi de dibe çekmek üzereydi.

Ama denizin onu almasına izin vermeyecektim. Direnmeden izin veremezdim. Çocuğun yardımıyla kendimi güverteye çektim ve yelkenliye bindiğim anda hemen Harper'ın yanına gittim.

"Burada bir şok cihazı var mı?" diye sordum. Harper'ın gömleğini yırtarak açtım, düğmeler güverteye saçıldı ve askıları omuzlarından kaydı.

Adam başını iki yana salladı. Ona baktığımda yıpranmış yüzünden derin bir hayal kırıklığı okunuyordu. "Hayır, sadece bir ilk yardım çantamız var."

"Getirin."

Adam güvertenin alt katma inerken, tekrar Harper'a baktım ve gözlerinin yarı aralık ve donuk olduğunu gördüm. Yıllarca bu işin eğitimini almıştım ve ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Ama sanki hareketlerim bir perdenin diğer tarafında

gerçekleşiyordu. Nabzını yokladım. Adamdan bir acil durum çağrısı yollamasını istedim. Çocuktan battaniye getirmesini istedim. Göğüs kompresyonlarına başladım, ellerimi ritmik bir şekilde Harper'ın göğsüne bastırdım ve her seferinde ağzından ve burnundan sular fışkırdığını gördüm. Ama tüm bunların diğer tarafında korkunç bir paniğin karmaşasını hissediyordum.

Harper ölürken onu izliyordum. Bir zamanlar istediğim şey buydu. Onca yolu bunu yapmak için gelmiş, yıllarca bunun için beklemiştim ama o anda bunu önlemek için her şeyi yapabilirdim.

"Böyle olmaz, Harper," diye fısıldadım göğsüne bastırırken.

"Bir fark var mı?" diye sordu adam, Harper'ın nabzını yoklamak için duraksadığımda. Başımı iki yana sallayıp göğüs kompresyonlarına devam ettim ama adam omzumu tutup sıktı. "Pes etme, evlat."

Gözlerim dolmaya başladı. Aradan saniyeler geçtikçe ve umudumu yitirdiğim hâlde, asla pes etmeyecektim. Birisi beni onun üstünden çekene kadar durmayacaktım ve o zaman bile Harper'ın yanına geri dönmek için mücadele edecektim. Denemeye devam edecektim.

Güzel yüzüne baktım, evrene bir işaret göstermesi için yalvardım. Bir deniz feneri. Pusların arasında bir mum ışığı.

Harper'ın görüntüleri düşüncelerime yayıldı. İlk tanıştığımızda bana nasıl gülümsediğini hatırladım. Bahçesinde yüzleştiğimizde, bana nasıl hiddetle baktığını. Ama şimdi, içimdeki boşluk sanki ona dair tüm düşüncelerimi sessizce silip süpürüyordu. Ağırlığımı avuçlarıma verdiğimde, suyla dolan göğsünün nasıl sarsıldığı gözlerimin önünden gitmiyordu. Dudaklarımı dudaklarına dayayıp nefesimi içine verdiğimde, tadını ve kokusunu hissettim ama bunlar denizin tuzuna ve kokusuna karışmıştı.

"Böyle gidemezsin," dedim öfkeyle. Bir ritim tutturarak ellerimi göğsüne bastırdım. "Daha işimiz bitmedi, Harper Starling. Çekip gidemezsin. Hadi. *Hadi.*"

Burnunu sıktım, başını geri atıp bir hayat öpücüğü daha verdim. Sonra, bir tane daha.

Geri çekilirken bir şey hissettim. Göğsü kıpırdar gibi oldu. Bir spazm, bir öksürüğe dönüştü. Dudaklarında ve burnunda beyaz köpükler belirince, onu yana çevirdim ve her öksürük daha şiddetli hâle geldi. Parmaklarımı çenesinin altında dayadığımda, kalbinin güçsüz atışlarını hissettim. Kalp atışları giderek daha düzenli hâle geldi.

Harper kusarken ve öksürürken, ağzından köpüklü sular akarken, başını sabit tutmaya çalıştım. Daha birkaç saniye önce donuk olan gözlerini her kırpışı bir mucizeden farksızdı.

"Beni duyabiliyor musun?" dedim. Gözlerini acı içinde sımsıkı yumdu ama sonra bana odaklandı. Sersemlemişti, şok içindeydi ve bilincini yitirmek üzereydi. "Elimi sık."

Gözlerini kırpıştırarak açtı, elimin arasında olan eline baktı ve belli belirsiz olsa da elimi sıktı. Bir teknenin hızla ilerlediğini, dalgaları yararak bize doğru döndüğünü duydum. Yelkenlinin kaptanı omzumu sıktı. "Bravo, evlat," dedi ve motorlarını kapatıp yelkenlinin yanına yaklaşan Sahil Güvenlik ekibine bilgi vermek için pruvaya gitti.

Harper'a baktığımda, yorgun gözleriyle bana baktı ve göğsümdeki kıpırtısız bir yerin derinliklerinde bir şey hissettim.

"Ben sandım ki..." Sözcükler, tepemizdeki gevşek yelkenleri hışırdatan bir esintiyle dudaklarımdan kopup uzaklara savruldu. *Seni kaybettiğimi sandım. Geri gelmeyeceğini sandım.* Bu sözcüklerin hepsi süzülüp gitti. "Bir ara, anlaşmamızı yarıda bırakacağını sandım, Kıymalık Köfte."

Dudaklarında silik bir gülümseme belirdi. Bunu görünce, birisi beni hayatta tutmak için dayak atmış gibi kalbim

sızladı. "Gidemedim..." diye fısıldadı şok içinde titreyen dudaklarının arasından. Battaniyeleri sıkıca etrafına sardım, onu hem uyanık ve sıcak tutmak hem de birden ne diyeceğimden ya da nasıl davranacağımdan emin olamadığım için kolunu ovuşturdum. "İşimiz bitmedi. O lakap için seni bıçaklamam gerek." Gözlerine baktığımda, dikkatle bana baktı. Birkaç saniye önce donuk olan gözleri güneşin altında parıldıyordu ve gri rengi daha ışıl ışıldı. "Teşekkür ederim."

Başımı bir kere salladım ve bakışlarımı kaçırdım ama hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

Sahil Güvenlik teknesinin ekibinden iki kişi portatif bir şok cihazıyla yelkenliye çıktılar. Onlara neler olduğunu ve Harper'ın durumunu anlatırken, içime yayılan tanıdık his, garip bir şekilde beni rahatlatıyordu. Onu muayene ettikten sonra, yelkenlinin sahibiyle ve oğluyla konuşup Harper'ı orada tutmalarını ve onları bir ambulansın beklediği marinaya kadar izlemelerini istediler. Harper'ın hayati belirtilerini izledikleri ve onu stabil tutukları hâlde, damarlarımda hâlâ hafif bir panik hissi dolanıyordu. Bileğini tutmaya devam ederken, parmaklarımın altında nabzını hissedebildiğim için rahatlamıştım. Ama yorgunluktan gözleri her kapandığında telaşlanıyor, çaresiz hissediyordum. Aradan geçen her saniyeyle düşüncelerimi ezip geçen yoğun, keskin korkulara boğuluyordum. *Ya ikincil boğulma? Aspirasyon pnömonisi? Enfeksiyon? Tanrı bilir ciğerlerine çoktan ne tür bakteriler yerleşmiştir. Ya hayat öpücüğü verirken kaburgalarını kırdıysam? Ya sternumuna zarar verdiysem? Kronik ciğer hasarı kalacak mı? Post travmatik stres bozukluğu yaşar mı? Ya...*

"Evlat," dedi denizci, beni omzundan sarsarak. Gözlerimi kırpıştırdım, düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım ve kim bilir kaç dakikadır benimle konuştuğunu fark ettim. Hafifçe gülümseyerek diğer elindeki katlanmış giysileri uzattı. "Sana

yedek giysi getirdim. Üstüne biraz ufak gelebilir ama yine de uyacağını tahmin ediyorum. Aşağı inip üstünü değişmek ister misin?"

Soğuk. Stres. İlk kez o anda hâlâ sırılsıklam olduğumu, ben farkında olmadan birinin omuzlarıma koyduğu havlunun altında titrediğimi fark ettim. Gözleri yarı aralık olan, hâlâ düzenli nefes alıp vermeye başlamamış, birkaç dakikada bir öksürük krizine tutulan Harper'a baktım.

Başımı iki yana salladım ve bileğini sıktığımda nabzının düzenli bir şekilde attığını hissettim. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Adam başını salladı, anlayışlı bir tavırla hafifçe omzuma vurdu. "Bunları bir torbaya koyayım. Hastaneye götürüp orada üstünüzü değiştirebilirsiniz. Marinaya varmak üzereyiz," dedi başıyla kıyıyı işaret ederek. İskelelerin orada ışıkları yanıp sönen bir ambulansın beklediği kıyıya baktım. "Ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim, efendim. Çok düşüncelisiniz."

Adam hediyesini bir torbaya koymak için giderken, bakışlarım Harper öksürüp dikkatimi çekene dek kapıda kaldı. "İdare ederim," diye fısıldadı. "Sen gidip üstünü değiştir. Birkaç dakika yalnız kalabilirim, merak etme."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Benimle hastaneye gelmek zorunda değilsin."

Dik dik yüzüne baktım. O bakışı görünce, gözleri azıcık parıldar gibi oldu. "Tabii ki geleceğim."

"Ama deniz gibi kokacaksın."

"Bunun rahatlatıcı bir şey olması gerekiyor."

"Elbette, kumsalda." Harper öksürürken elimi sıktı. Bunu bilerek mi yaptı, yoksa parmaklarını sadece bir refleksle mi sıktı bilmiyordum; ama kalp atışlarım yine de aksadı. "Bir balık pazarında çırılçıplak yuvarlanmışsın gibi kokacaksın. Diğer hastaları rahatsız ettiğin için seni hastaneden atacaklar."

Gözlerimi devirdiğimde, bu sefer hafifçe gülümsedi. "Ölüme yakın bir deneyim bile mizah anlayışının kökünü kurutamadı demek. Bu arada, sözcük oyununu bilerek yaptım."

"Çok kötü bir espri. Seni hastaneye alacaklarını sanmıyorum. Hem balık gibi kokuyorsun hem de kötü espriler yapıyorsun."

"Gelmemi istemiyor musun?"

Harper tereddüt etti. Kalbimi, onu daha yeni çıkardığım derin sulara fırlatmış gibi hissettim. "Sana kötü anılarını hatırlatacaksa gelmeni istemiyorum," dedi en sonunda. "Benim için böyle bir şey yaşamana gerek yok."

Ona bakakaldım ve donuk gözleri uyandıktan uzun süre sonra aklımdan silinmeyen bir kâbus gibi gözlerimin önünde belirdi. Hastaneyi ve bana hatırlatabileceği acı geçmişimi bile düşünmediğimi fark ettim. Ama Harper bunu düşünmüştü. Daha saniyeler önce kollarımda ölmüştü. Ellerimin altında. Beni başa çıkması zor anılarla baş başa bırakmaktansa bir hastanenin karmaşasına ve stresine tek başına dayanmaya razıydı.

Hastaneye yatmama neden olmuş olan kadın. Beni tek başıma ölüme terk etmiş olan kadın.

Yanağını tuttum. Gözleri yavaşça kapandı. Avucuma yaslandı. Elimi sıktı ve bu sefer bunu isteyerek yaptığını hissettim. Vücudunun ılıklığı bana hâlâ bir mucize gibi geliyordu. Onu geri getirmiştim ve hayatımda yaptığım hiçbir şey bana bu kadar tatmin hissettirmemişti.

"Seninle geliyorum," dedim. Eğilip alnına şefkatli bir öpücük kondurdum.

Geri çekilip yüzüne baktığımda, kasabaya yapmak için geldiğim her şey silinmiş, geride tek bir gerçek kalmış gibiydi. Henüz dünyaya ilan etmeye hazır olmadığım bir şeydi. Ama yine de tüm benliğimle doğru olduğunu hissediyordum.

Oraya öldürmek için geldiğim kadına âşık olmuştum.

KEFENLER

Harper

GÖZLERİMİ AÇTIM, YATAK ODAMIN ışığına alışmaya çalıştım. Bölük pörçük düşünceler ve hayal meyal hatırladığım kâbuslar ilk bilinçli düşüncelerime dönüştü.

Bir terslik var.

Yatakta bir kıpırtı vardı. Hafif bir titreme. Yabancı bir ses.

Yana döndüğümde, sırtı bana dönük olan Nolan'ın titrediğini gördüm. Üstü çıplaktı ve sırtı ince bir ter katmanıyla kaplanmıştı. Daha önce de böyle gördüğüm hâlde, o anda boynundan aşağı dümdüz uzanan, iki yanında iyileşmiş dikiş ya da zımba izlerinin olduğu yara izini net bir şekilde görebiliyordum. Nolan uykusunda anlayamadığım bir şey mırıldandı. Sesi çaresizdi. Yalvarıyormuş gibiydi.

Elimi omzuna koydum. "Nolan..." Yine kalbimi paramparça eden acıklı bir şeyler mırıldandı. "Nolan... Uyan..."

Bir anda hareketlendi, bana döndü ve ensemi kavradı. Parmakları çenemin altına dolanırken bana tepeden baktı. Saçları terden ıslanmıştı ve gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. Yüzünden korku okunuyordu. Hızla atan nabzımı birkaç saniye avucumun altında hissettikten sonra, nihayet gözlerini kırpıştırıp kâbusun etkisinden kurtuldu ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ürperdi, başını eğdi ve alnını köprücük-

kemiğime dayayıp nefesini uzun uzun dışarı verdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı tenime karşı.

"Sadece bir kâbustu," dedim, elimi yavaşça ensesine koyarak. Teni avucumun altında sıcak ve kaygandı.

"İyi misin?"

"İyiyim." Ensesini hafifçe sıktım ama rüyasında gördüğü şey fazla gerçekçiymiş gibi hemen rahatlayamadı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. İlk başlarda, rüya bile göremeyecek kadar yorgundum. Ama son iki gecedir, rüyamda tam suya çarptığım anda beni uyandıran o olmuştu. Ne zaman debelensem ya da çığlık atsam, yumuşak bir sesle beni uyandırmak için yanımdaydı. Ama onu ilk kez uyurken görüyordum. Bunca zamandır hep kâbus görüyordu da ben mi fark etmedim diye merak ettim. "Gerçekten iyi misin?"

Nolan başını kaldırdı. Dalgın gözlerini yüzümde gezdirdi, elini üstümden çekemiyormuş gibi kalp atışlarımı dinlemeye devam etti. Arthur, Lukas ve hatta Irene ve Maya da ziyarete geldiği hâlde, benimle evde kalan kişi Nolan olmuştu. Hastanede üç gün başımdan ayrılmamıştı. Personeli orada kalması için nasıl ikna ettiğini bilmiyordum ama başarmıştı ve yanımdan hiç ayrılmamıştı. Bir yerim kırık mı ve ciğerlerimde su var mı diye röntgene götürülürken beni koridorda beklemiş, ödem ve enfeksiyona karşı oksijen ve serum verilirken yatağımın yanında beni izlemiş ya da yataktan kalkıp tuvalete giderken kolumu tutup yardım etmişti. Ama hâlâ tüm bunlar yeterli değilmiş gibi davranıyordu.

Hastaneden bir an önce çıkmak istememe memnun olmamıştı. Uyumadan önce ceset çıkarma işine devam etmemiz gerektiğini söylediğimde, buna kesinlikle olumlu bakmamıştı. En sonunda, bir orta yol bulabilmiştik: Ona sonraki üç cesedin yerini söyleyecektim, gidip onları çıkaracak ve

eve dönecekti. Uyanık kalıp dönüşünü beklemeye çalışmıştım ama hâlâ o kadar yorgundum ki hava karardıktan kısa bir süre sonra kendimi yatağa atmıştım ve Nolan geri geldiğinde uyanmamıştım. Onu yatakta yanımda bulacağımı düşünmemiştim ama yanımda olması bana doğru gelmişti. Sanki orada olması gerekiyordu. Bunu hissedeceğim hiç aklıma gelmemişti ama artık yanımda olmadığında ne kadar incineceğimden korkuyordum.

"Görebildiğim tek şey bu," dedi nihayet. Elini ensemden indirip göğsüme dayadı. Göğüs kemiğim ve kaburgalarım sızlıyordu ve ince pijama üstümün altı çürüklerle kaplıydı. Ama onun sayesinde acı hissiyle başa çıkabiliyordum. "Neden yüzme bilmiyorsun?"

İç çekerek güldüm. "Küçükken bir havuza düştüm, az kalsın boğulacaktım. Sonra da yüzmeyi öğrenmek istemedim. Sanırım ebeveynlerim beni yüzme dersine her götürmeye çalıştıklarında olay çıkarmamdan bunalmışlardı. Böylece... bunu denemekten vazgeçtiler."

"Bu hiç hoşuma gitmedi."

"O şartlar altında bir fark yaratır mıydı bilemiyorum ama haklısın. Benim de hiç hoşuma gitmiyor." Nolan kaşlarını çatıp yana döndü, pijama üstümün kenarını kaldırıp yanlışlıkla açtığı yaranın üstündeki bandajı kontrol etti. "Nehirde işler nasıl gitti?"

"İyi," dedi gözlerini yaradan ayırmadan. "İki ceset buldum. Diğerini yarın çıkaracağım. Onları buraya getirip şimdilik bahçedeki barakaya koydum. Cesetleri ne yapıyorsun?"

"Talaş makinesi."

Nolan yüzüme baktı. "Kemiklerin *erimediğini* biliyorsun, değil mi?"

"Bunları duvar süsüne dönüştürüp Etsy'de satmıyorum ki. *Gömüyorum.*"

Esprim sert ifadesini yumuşatmadı. "Ya birisi buralara gelip kemikleri çıkarmaya karar verirse?"

"Önce benden şüphelenmesi gerekir."

Nolan doğrulurken uzun uzun iç çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışlarım çıplak teninin her santiminde gezindi. Daha önce hiç gün ışığında vücuduna yakından bakmamıştım. Ama o anda, sanki gizlemediği çürükleriyle ve yara izleriyle her zaman orada yaşamış gibi yatağımda oturuyordu. Yara izleri sadece derisiyle sınırlı değildi. Çok daha derinlere iniyordu. Bunların düşüncelerini nasıl çekiştirdiğini, oradan oraya savurduğunu ve çarpıklaştırdığını neredeyse görebiliyordum. Korkuyordu.

"Sorun ne?" dedim dirseğime yaslanarak.

"Sam seni izliyor," dedi Nolan. Hafifçe yana dönüp keyifsiz bir ifadeyle bana baktı. "Elinde fotoğraflar var. Notlar, tarihler ve zamanlar var. Davranışlarını gözlemlemiş."

Nabzımın hızlandığını hissederek yutkundum. "Tahmin etmiştim."

"Neden bir şey demedin?"

"Drone'la ilgili olarak söyledim. Ballantyne Nehri arazisine girmekte bir sakınca görmediğini düşünecek olursak, zaman zaman beni takip ediyor olabilir."

"Beni nehre kadar izlemiş olabilir. Şüpheli bir şey görmüş olabilir. Tanrı aşkına, Arthur'un arazisinde çavdar çuvallarında gömülmüş olan cesetleri çıkarıyoruz."

"Başka şansım yok," dedim, Nolan yüzünü ovuşturup bana ciddi bir ifadeyle bakarken. "Satışın kesinleşmesine birkaç gün kaldı. O tarihten önce bütün cesetleri çıkarmamız gerek. Viceroy işe bir an önce başlarsa ne yapacağız? Arthur bu gezegendeki son yıllarını hapiste geçirmeyecek. Buna izin veremem." Kolunu tuttum ve yılan dövmesini sıktım. "Geriye sadece dört ceset kaldı. Birlikte çalışırsak bunu birkaç

gecede yapabiliriz. Ama mutlaka yapmam gerek. Sen Sam'i izlerken tek başıma cesetleri çıkarmam gerekse bile bir plan yapabiliriz."

"Bunu tek başına yapamazsın." Gözlerindeki sert ifade biraz yumuşadı ve söylediklerim hoşuna gitmediği hâlde, öfkeli değil daha çok endişeli olduğunu fark ettim. "Arthur'un sadece birkaç fotoğrafını gördüm. Çoğu senin fotoğrafındı. Neden?"

"Büyük ihtimalle, ben daha yakınlarda olduğum için," dedim tereddütle. "Ama belki de beni çözmeye çalışıyordur. Arthur'la ilgili fazlasıyla bilgi edindiğinden eminim."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

Bir an için yüzümü buruşturup duraksadım, bunu incinmiş kaburgalarım yüzünden yaptığımı düşünmesini umdum. "En önemli kısımları biliyorsun," dedim. "Benim... iyi birisi olmadığımı biliyorsun. Korkunç şeyler yaptım. Arthur'u, Lukas'ı ve Carnage Burnu'nu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun." Nolan bana hafifçe, düşünceli bir tavırla başını salladı, bakışları gözlerimden dudaklarıma ve hemen arkasından yatağa kaydı. Bir şey demedi ama bence henüz ona söyleyemediğim pek çok şey olduğunu biliyordu. Ama bir yandan da soru sormanın farklı bir sonuç vereceğini düşünüyormuş gibiydi. "Beni nasıl hayata döndüreceğini biliyorsun."

Bakışlarını ânında gözlerime dikti.

"Sadece beni sudan çıkarmanı kastetmiyorum, Nolan. Yani... bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Hayatımda neyin eksik olduğunu unutmuştum. Kendime böyle hissetme izni verdiğimden beri aradan çok zaman geçti".

"Nasıl hissediyorsun?"

Dudağımı ısırmayı kestim. Bunu gözden kaçırmadı. O anda kabuğuma çekileceğimi düşündüğünden emindim.

Belki de öyle yapmalıydım ama aramızdaki etkileşimleri düşündüğümde, bana ondan uzak durmamı söyleyen mantıklı sese her karşı geldiğimde, göze aldığım riske değmişti. İlk tanıştığımızda onunla yürüyüşe çıkmamış olsaydım, belki de beni bulurdu ve hemen öldürürdü. Bir müttefiklik kurmaya çalışmamış olsaydım, o anda yatağımda oturmuş birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimizi anlamaya çalışıyor olmazdık.

O yüzden, elimi elinin üstüne koydum. Gözlerime bakana dek bekledim. "Bir riske girebileceğimi ve seni korkutmadan en kötü versiyonlarımı gösterebileceğim kadar sana güvenebileceğimi hissediyorum. Mesela sana direnmek istediğim zamanlarda bile, hâlâ *yanında* mücadele ediyorum çünkü hâlâ yanımda olduğunu biliyorum. Mesela korkmama rağmen kendimi sana kendi hızımda anlatabileceğimi hissediyorum." Kolunu okşarken ouroboros dövmesinde yavaşladım ve sonsuza dek kendisini yiyen yılanı sevgiyle okşadım. Elimi gergin kaslarının üstünden geçirdim, omzuna doğru ilerledim ve ensesini kavrayana dek durmadım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, kahverengi lekesinin içindeki tüm tonları görene dek onu kendime çektim. "Nihayet içime derin bir nefes çekebilirmişim gibi hissediyorum."

Belki hissettiğim her şeyi açık açık söyleyemezdim. Kalbimi adım adım çalmaya başladığını ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmediğimi ama durmasını istemediğimi söyleyemezdim. Ona en kötü yanımı göstermeme rağmen, hâlâ yanımdaydı. Aradan günler geçtikçe, bunun hakkında bildiklerimle değil daha çok benimle ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama aklımdan geçen her şeyi açıkça anlatmaya hazır olmadığım hâlde, ona ne hissettiğimi gösterebilirdim. Bu yüzden, dizlerimin üstüne oturdum. Ellerimi sıcak yüzüne koydum. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve gözlerim kapa-

nırken dudaklarını öptüm. Onu hâlâ anlamakta zorlandığım tüm duygularla öptüm. Söyleyemediklerimi dokunuşuma aktardım.

Nolan parmaklarını saçlarıma daldırdı. Onu yatağa çekmeye çalıştığımda bana direndi. "Canını incitmek istemiyorum," dedi geri çekildiğimde.

Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. Pijama üstümü ucundan tutup yukarı çektim ve çıkardıktan sonra ona meydan okurmuş gibi yere fırlattım. Onu şortum izledi. "Yalancı."

Nolan'ın bakışları kararda ve ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. Ellerinden birini göğüs kemiğime dayadığımda, gözlerini gözlerimde tutmakta zorlanıyormuş gibiydi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Hâlâ tam olarak iyileşmedin."

"Ama canımı yakman hoşuma gidiyor," diye fısıldadım tenine karşı. Altdudağını ısırdım, bırakmadan önce dişlerimi hafifçe sürttüm. Gözbebekleri geride sadece incecik bir renk çizgisi kalacak şekilde ufaldı. "Sen de biraz acı çekmekten hoşlanıyorsun."

Nolan anlık bir tereddütten sonra öpücüğüme karşılık verdi, dudağımı ısırırken meme uçlarımdan birini sıktı ve hissettiğim acıyla karışık haz beni daha fazlasını ister hâlde bıraktı. Başımı geriye çektiğimde, dudaklarını mememe götürdü ve meme ucumu dişlerinin arasına aldı. Keyifle inlerken, tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim.

"Daha fazlasına dayanabilirim," diye fısıldadım, Nolan mememe minik öpücükler kondurarak, beni hafifçe ısırarak boynuma doğru ilerlerken.

"Dayanabileceğini biliyorum. Zaten dayanacaksın. Seninle ilgili planlarım var." Boynumu aniden ısırdı ve zevkle inlediğim hâlde bunu tekrarlamadı. Bunun başka bir zaman için bir vaat olduğunu anladım. "Ama bugün değil."

Gözlerini gözlerime dikti, kollarını etrafıma dolayıp beni sırt üstü yatırdı. Her hareketi dikkatliydi. Özenliydi. Zarar vereceği değil koruyacağı birisiymişim gibi davranıyordu.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. Nasırlı ellerinden birini bacağıma götürdü ve bana işkence eder gibi ağır ağır yukarı çıkardı. Elini klitorisime götürüp hassas tomurcuğumda hafif daireler çizmeye başladı.

"Yaramaz bir kız olduğumu mu?" dedim gülerek. Nolan keyifle inledi. Klitorisimi sıktı ama sonra tekrar okşamaya döndü. Nolan'ı olabilecek her şekilde kışkırtmak, en sevdiğim oyuna dönüşmüştü. "Evet, çok iyi hatırlıyorum."

"Hayır," dedi beni uyarır gibi. Gri eşofman altını indirip çıkarırken yüz ifadesi ciddileşti. "Seni tekrar becerdiğimde, seni sahipleneceğimi söylemiştim."

Ereksiyonunu bacaklarımın arasına götürdü, girişime yaklaştırdı ama içime girmedi. "Sahiplenmek mi?" diye fısıldadım. Nolan klitorisimi okşamaya ve aletini bacaklarımın arasında tutmaya devam etti. "Ne anlama geliyor bu?"

Nolan kaşlarını çatarak beni süzdü, bakışlarının değdiği her yerim alev aldı. "Sonsuza dek peşinde olacağıma yemin ettiğim anlamına geliyor. O ayın sonunda elde edeceğim şey değişebilir ama bir şey aynı kalacak. Sen *bana* aitsin, Harper. Kimsenin seni elimden almasına izin vermeyeceğim. Ne McMillan gibi bir gerzeğin. Ne Sam Porter'ın. Ne de denizin."

Bir başka uçurumun kenarına doğru koşuyormuş gibi hissederek yutkundum. "Ya kendimden başka birisine ait olmak istemiyorsam?"

"Anlamıyorsun." İçime azıcık girdi ama yeterli değildi. Daha fazlasını istediğimi biliyordu. "Ne istersen yapabilirsin. Kaçıp saklanabilirsin. Kalıp mücadele edebilirsin. Beni sevebilirsin ya da benden nefret edebilirsin... Bir önemi yok. Benim için hiçbir şey değişmez."

Dehşete kapılmam gerekirdi. Bir yemin edermiş gibi söylediği bu sözler sırasında ruhuma bakıyormuş gibiydi. Ölümcül bir yemin olabilirdi. Elimdeki tek şey güvendi. İçgüdülerime güvenmek. Ona güvenmek. Ama belki heyecanın bir parçası da buydu. Beni öldürmek için dünyanın öteki ucuna gidebilecek olan adam, beni kurtarmak için dünyayı yerle bir edebilirdi.

Yüzünü tutup onu kendime çektim. "Ağzından çıkan her sözcüğün doğru olduğunu kanıtla."

Göz açıp kapayıncaya kadar, dünya odama dönüştü. Yatağıma. Bu adama ve bana. İçime ağır ağır girerken, kaslarım aletinin etrafında onun nerede sona erdiğini, benim nerede başladığımı bilemeyeceğim kadar gerildi. Gözlerini benden hiç ayırmadı. Ancak daha fazla içime giremeyecek hâle geldiğinde dudaklarını dudaklarıma dayadı.

Beni öfkeyle körüklenen sert bir şekilde öpmedi. Yoğun bir arzuyla ısırmadı. Dudakları bana, beni her şeyimle istediğini anlatıyordu. Her öpücüğü yumuşaktı. Her dokunuşu bilinçliydi. İçime ağır ağır girip çıkarken, her yanımın sızladığını hissettim. Onun göremeyeceği, tadına bakamayacağı ya da hissedemeyeceği yerlerin bile. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip elimi sıkıca tuttuğunda belli belirsiz bir acı hissettim ama bu his göğsümün derinliklerinde tomurcuklandı. O kadar uzun süre karanlıkta kalmış bir yere kök saldı ki ışık değdiğinde yandığını hissettim.

Sırtındaki bütün kasları ezberledim. Bütün yara izlerini okşadım. Teninin yumuşaklığını, kemiklerinin sertliğini hissettim. Dokunuşumla vücudunun her santimini yuttum. İçime çektiğim her nefeste sandal ağacı ve sedir kokusu aldım. Boğuluyordum. Kokusunda, dokunuşunda ve öpücüklerinde boğuluyordum. Vaatlerinde boğuluyordum.

Ağır hareketlerinin ritmi hızlanmaya başladı. Bacaklarımdan birini beline attığımda bacağımı tuttu, parmaklarıyla sıkıca kavradı ama dokunuşu hâlâ nazik ve saygılıydı. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp çeneme, boynuma ve nabzımın attığı yere minik öpücükler kondurdu. Daha fazlasını vermesi için inlediğimde, boynumu öperken gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Öyle olmasını istiyorsan, bir dahaki sefere canını yakarım," diye fısıldadı kulağıma ciddi bir sesle. Bunu düşününce ürperdim, bir anda daha fazla uyarıldığımı hissettim. "Ama bir dahaki sefere uslu bir kız olacaksın ve sesini çıkarmayacaksın."

Sözlerinin altında başka bir şey gizliydi sanki. Başımı yana eğdim ve onu gözlerime bakmaya zorladım. "Neden?"

Nolan yüzüme düşen saçları yana itti. Hareketleri yavaşladı ve durdu. Kaşlarını çattı, bakışları saç diplerimde biriken ter damlalarına kaydı. Tekrar gözlerime baktığında, yeşil gözlerinde o karanlık uçurumun parıldadığını gördüm. "Seni yok etmeden sana sahip olabileceğimi bilmem gerek."

Ciğerlerim, içime çektiğim nefesi kemiklerimin altına hapsetti. Nefesimi ancak birkaç saniye sonra dışarı verebildim. "Sana güveniyorum," dedim nihayet. Parmaklarımı terli saçlarının arasında gezdirdim. Avuçlarımı daha sert bir şekilde sırtına dayadım. "Ciddiyim."

Onu öpebilmek için başını kendime çektim. Ağzımdan çıkan sözcüklerin doğru olduğunu gösterdim. Hata yapıyor olabilirdim. Tehlikeli olabilirdi. Ölümcül olabilirdi. Ama yaşadığımı hissetmek için bu bedeli ödemeye razıydım.

Nolan'ın hareketleri hızlandığında, kayar gibi içime girip çıkmaya devam ettiğinde öpüşmeyi kesmedik. Diliyle dilimi okşayışından başparmağıyla bacağımda bir motif çizişine kadar her dokunuşu saygılıydı. Yara izlerini okşadım, her birini

hafızama kazıdım. Ensesinin altındaki yara izini okşadığımda ürperdi. Boğazından boğuk bir inleme yükseldiğinde, bir an için bir hata mı yaptım, benimle ilgili olduğunu sandığı bir anıyı mı hatırlattım diye endişelendim. Ama beni daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Parmaklarıyla yanağımı okşadı. Hareketleri daha sert hâle geldi. Aynı şeyi tekrar yaptığımda, dudaklarını sadece ismimi fısıldayacak kadar dudaklarımdan ayırdı. Kalbim üstündeki buz katmanını atmış, Nolan'ın sıcaklığıyla eriyormuş gibi hissettim.

Bacağımı sıkıca tutarak kıçımı yataktan kaldırdı, kalçalarımı onu içime daha iyi alabileceğim şekilde ayarladı. Ritmi hızlanmaya başladı. Daha telaşlı bir tempo tutturdu. Nolan içime girip çıkarken inledim, çözülmeye adım adım yaklaşırken kaslarımın biraz daha gerildiğini hissettim. Sonra, elimi ensesinden çekip bacaklarımın arasına götürdü, sessizce kendime dokunmamı istedi. Parmaklarımı aramıza kaydırdım, klitorisime dokundum ve ağzına karşı inledim.

Nolan yüzümü görebileceği kadar başını kaldırdı. "Uyanık olduğum bütün düşüncelerimde sen varsın. Her rüyamda sen varsın. Bu yüzden senden nefret etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Senden nefret etmiyorum." Elini nabzımın attığı noktaya götürdü. Bir zamanlar beni öldürmeyi ne kadar istediğini ya da kalbimin onun sayesinde attığını düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Benim için boşal."

Vücuduma emrediyormuş gibiydi. Sanki ne isterse o olacaktı. Bu emri söylediği anda, içimde biriken orgazm nihayet doruk noktasına ulaştı. Dudaklarım aralandı. Gözlerim kapandı. İçime yayılan güçlü haz, bütün hücrelerimi şoka uğrattı. Sırtımı gerdim ve Nolan'ın üstümde çözülmek üzere olduğunu hissettim. Son hareketleri daha derin ve sert bir hâle gelirken, çenesini sıkarak ismimi söyledi ve şiddetle sarsılarak içime boşaldı.

Sonsuza dek devam edebilirmiş gibi gelmesine rağmen, bir süre sonra orgazmı dindi. Hareketleri yavaşlayıp durdu ama içimden çıkmadı. "O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı. Kapalı olan gözlerimin kirpiklerini öptü, ağırlığını üstüme verdi. Çok hoşuma giden tatlı bir baskıydı. Sıcaklığı ve kalp atışları. Kokular ve okşayışlar.

Sırtını hafifçe aşağı yukarı okşadım. Güneş, pencerenin dışındaki dünyayı koyu gri tonlarına boyamaya başlamıştı. Dışarıdaki dünyanın bu sığınağa asla sızamayacağını düşünmek istedim ama o kapının diğer tarafında o kadar çok korku ve düşman vardı ki daha fazla orada kalamazdık. Uzun bir süre birbirimize sarılıp yattık ama Nolan saatine baktı ve üzüntüyle oflayıp yana döndüğünde, birlikte geçirdiğimiz zaman çok çabuk bitmiş gibi geldi.

"Kalmak isterdim ama gerçekten de gitmem gerek." Çantasını yatağa çekip içinden bir iç çamaşırı çıkardı. Elimde olmadan hayal kırıklığımı belli etmiş olmalıydım çünkü yüz ifadesi yumuşadı. "Sam'i izlemek istiyorum. Zaten senin biraz dinlenmen gerekiyor ve ben buradayken dinlenebileceğini hiç sanmıyorum."

Ofladım ama haklı olabileceğini biliyordum. "Kendimi kontrol edebilirim."

"Ben edemem."

Ben gülümsediğimde o da gülümsedi ve yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. Shipwrecked Bean'de ilk karşılaştığımızdan beri ilk kez o kadar huzurlu gözüküyordu. Ama o sırada bile gözlerine çökmeye başlayan endişe ifadesini görebiliyordum. "Sonra görüşürüz, değil mi?"

Nolan saçlarımı okşadı. Alnıma bir öpücük kondurdu. "Evet. Görüşeceğiz. Biraz dinlenmeye çalış."

Rahatça toparlanıp çıkabilmesi için yatakta kaldım. Ama düşüncelerim onu, ufku kucaklayan bir fırtına gibi izledi.

Onu tehlikeye attığımı biliyordum; özellikle de Sam'in beni izlediği, fotoğraflar çektiği ve notlar tuttuğu doğruysa. Sam öyküsünün peşinde koşarken, çoktan birden fazla yasayı çiğnemişti. Arthur'u nihayet La Plume'la ilişkilendiren daha somut bir şey aramak için Lancaster Malikânesi'ne girmenin bir yolunu aramayacağından emin olamazdık. Bunu yapmaya karar verdiği takdirde, kendi evimde ya da Arthur'un malikânesinde Nolan'la ilişkilendirebileceği bir şey olmasını istemiyordum.

Komodinden telefonumu aldım, altdudağımı ısırarak Lukas'a bir mesaj yazdım.

Selam, Lukas.

Kısa süre sonra, bir dalgıcı tekneye doğru kovalayan bir ahtapot *meme*'i ve Lukas'ın yapmaya can attığından emin olduğum bir espri içeren bir mesaj geldi:

Yeteri kadar hentai* izledim, bunun nereye varacağını biliyorum.

Ha ha ha. Çok komiksin, Lukas.

Bu espriye uygun bir zamanın gelmesini bekliyordum! Kendini nasıl hissediyorsun?

Oram buram hâlâ ağrıyor ama daha iyiyim. Senden bir iyilik isteyeceğim.

* Pornografik içerikli anime. -*y.h.*

Elbette. Nedir?

Sana saklaman için verdiğim şeyle ilgili. Lütfen onu benim için oradan alıp evime bırakabilir misin?

Tabii ama bir sakıncası yoksa haftaya yapabilirim. Şu anda Chicago'da bir viski konferansındayım.

Nefesimi uzun uzun dışarı verdim, gözlerimi yumdum. Bunu yaptığımda gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi. Sorun sadece siyah tuvalde beliren anılar değildi; belirsiz bir gelecek tehdidi de oluşturuyordu.

Kazanın yanındaki raflardan birinde, değil mi?

Evet... Ben dönene kadar bekleyemez misin?

Keşke bekleyebilseydim ama Nolan'ı tehlikeye atmak istemiyordum. Onu bir kere kaderin ellerine teslim etmiştim. Bunu bir daha yapmayacaktım.

Halledebilirim.

Lukas'a tekrar teşekkür ettikten sonra duşa girdim. Yarım saate kalmadan, Arthur'un oturma odasından en sevdiği eserlerden biri olan Beethoven'ın *Fidelio* operasının "Leonore Uvertürü 3 Numara" bölümünün koridora yayıldığı Lancaster

Malikânesi'ne girdim. Ama onun yanına gitmedim. Mutfağın oradaki bodrum katının girişinde durdum.

Kalbim her attığında göğüskafesime sürtünüyormuş gibiydi. Sırtımdan ter damlaları akıyordu. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. Daha pirinç kapı kolunu tutmadan avuçlarım ter içinde kalmıştı. Tüm irademi zorlayarak kapı kolunu çevirdim. Devam etmemi sağlayan tek bir düşünce vardı.

Onu geri vermem gerek.

Işık düğmesine bastığımda yanan eski parlak bir ampul geniş karanlık alanı pek aydınlatamadı. Küf ve çiğ kokusu, beni mide bulandırıcı bir pus gibi karşıladı. Oradan kaçınmamın bir nedeni vardı. En korkunç kâbuslarım gibi kokuyordu. Kapıyı kapattığım gibi kaçmak istiyordum. Ama soğuk demir tırabzanları tuttum ve tahta basamağa ilk adımımı attım.

Bir adım daha. Bir adım daha. Bir tane daha.

İki ayağım da mahzenin sert toprak zeminine bastığında yaprak gibi titriyordum. Taş duvarlardan asla kurumayan küflü toprak kokusu yayılıyordu. İçeriye adım atarken, tepedeki açık kirişlerden sarkan örümcek ağlarının oluşturduğu beyaz perdelerin altından geçtim. Paslı raflarda çürümüş kutular duruyordu. Uzun zaman önce orada unutulmuş olan bahçe aletinin yanında bir fare iskeleti vardı.

"Burası aynı yer değil," dedim kendime titrek nefesler arasında. Kalorifer ocağı ve kazana doğru attığım her adımda, bu mantrayı tekrarladım. Nolan'ın çantası, bir toz katmanıyla kaplı olmayan raftaki tek eşyaydı. Tam rafa yaklaştığım sırada, evin dışına açılan mahzen kapılarını gördüm.

Bunlar Harvey Mead'in evindekilerle aynıydı.

Dönüp yere kustum.

Titriyordum. Gözlerimi kırpıştırarak yere baktım. Ama hâlâ onları görebiliyordum. İki mahzen kapısını, gündüzleri içeri ışığın girdiği aralığı ve kapıları kilitlemek için dışarıdan

asılmış olan kalın zinciri. Merdiven yoktu. Zıpladığımda kapılara ancak değebiliyordum. Oraya hapsedildiğimizin ilk iki gününde, Adam'ın omuzlarına çıkıp menteşeleri çekiştirmeyi ya da yumruğumla tahta panelleri kırmaya çalışmıştım. Sonra Harvey Mead, Adam'ın iki bacağını da kırdığı için kapılara bir daha ulaşamamıştık.

Kendi sesimi duydum. Zihnimde nasıl yalvardığımı duydum. Evin iç kısmına açılan ikinci kapıyı yumruklayarak "Enfeksiyon başladı," diye yalvarmıştım Adam için. O kapıyı açamayacağımızı biliyorduk. Ortasında, Mead'in bize içinde bulanık su bulunan şişeler, yarısı yenmiş hamburgerler ve üzerinde sinek yumurtaları olan çörekler fırlattığı bir bölme bulunan demir bir kapıydı. O noktada, açlıktan ölmek üzere olduğumuz için yiyecekleri temizlemeyi bırakmış, üstünde sinek yumurtalarıyla bize ne verirse mideye indirmiştik. "Lütfen, ona yardım et."

En sonunda, Mead kapıya gelmişti. Kilidi açmıştı. Adam'ı sürükleyerek oradan çıkarmıştı. Ona çıplak ellerimle karşı koymam gerekirdi. *Bir şey* yapmış olmam gerekirdi. Ama çok korkmuştum. Tıpkı yolda Nolan'ın yanına oturmaktan ve kaçmak için can attığım insanların karşısına çıkmaktan çok korktuğum gibi. Ben bir vur-kaç olayının gerçekleştiği yerde bir seri katilden kaçmış, basının ve halkın hedefi hâline gelebilecek olan bir sosyal medya fenomeniydim. İkinci kere gözler önünde olmanın baskısına dayanamayacağımı düşünmüştüm. İnsanların beni yakından takip etmesinden kaçınmak için her şeyi yapmıştım ve bir kez daha buna maruz kalacağımdan korkmuştum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. Günün birinde hayatta kalan kişi olmanın ya da kaçmayı başaran kadın olmanın suçluluk hissinden kurtulabileceğimden emin değildim. Ya da kaybettiğim her şeye karşı hissettiğim

hüzünden. Karanlıkta tek başıma yürüme korkumdan bile kurtulabileceğimden emin değildim.

Ama şimdi bir şey yapabilirdim.

Sendeleyerek raflara gittim, çantayı kaptım ve koşarak kapıya gittim. Kapıdan dışarı fırlayıp mutfağa girdiğimde, az kalsın Arthur'u yere devirecektim.

"Harper," dedi kollarımı tutarak. Bir maraton koşmuş gibi soluklanmaya çalışıyordum. Hayat boyu kaşlarını çattığı için yüzüne işlemiş olan o sert ifadesi yumuşamaya başladı. "Ne yapıyorsun? Mahzende miydin?" Başımı salladım. "Neden?"

"Lukas'tan benim için bir şey saklamasını istemiştim," dedim kesik nefesler arasında. "Nolan'a ait. Tiyatroda gördüğün adam..." Bana boş boş bakınca, o karşılaşmayı hatırlamadığını anladım. "Neyse, önemli değil. Onu Nolan'a geri vermem gerekiyordu."

"O yüzden aşağıya mı indin?" Başımı salladım, kolumla gözlerimi sildim. Kapıya bakamadığımın farkındaydı. Diğer tarafında beni bekleyen çok fazla korkunç anı vardı. "Sevgili Harper'cığım," dedi Arthur bana sarılarak. "Yardım isteyebilirdin. Hemen gelirdim. Artık o iblislerle tek başına mücadele etmek zorunda değilsin."

Çok uzun zamandır ilk kez hüngür hüngür ağladım. Sırt çantsının ve taşıdığı sırların ağırlığını omzumda diğer tarafa kaydırırken, haklı olabileceğini düşündüm.

Belki de artık bunlarla tek başıma mücadele etmeme gerek yoktu.

TEKİNSİZ TOPRAK

Nolan

AKŞAMÜZERİYDİ VE HARPER'IN EVİNE yürürken güneş hâlâ kalın gri bir örtünün arkasındaydı. Yassı taşlarla döşeli yürüyüş yolundan eve doğru gittim, evin etrafında dolanan ve arka bahçeye açılan patikaya çıktığımda uzaktan elektrikli bir çalı budama makinesinin sesini duydum. Verandadan geçerken, ses giderek arttı. *Tanrım*, umarım talaş makinesine atmak için bir başka turisti kesmiyordur diye düşündüm... Ama bu düşünce içime beklenmedik bir heyecan dalgası yaydı. Harper'ın böyle bir şey yapmak için iyi bir nedeni ve dahiyane bir planı olduğundan emindim. Sanırım.

Tam bahçe kapısını açacağım sırada karşıma Arthur çıktı. Üç parçalı takım elbisesi, cilalı ayakkabıları ve özel yapım bastonuyla çarpıcı bir görüntüye sahipti. Bembeyaz saçları kusursuzca taranmıştı ve gür kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Merhaba, Bay Lancaster. Beni şaşırttınız," dedim. Kapıdan geçmek istediğini fark edince onun için kapıyı açtım.

"Sen tiyatrodaki adamsın," dedi Arthur. Keskin bakışlarını yüzüme dikti.

"Doğru. Nolan Rhodes, efendim." Elimi uzattığımda, yüz ifadesi yumuşadı. Başını hafifçe salladı ve elimi sıkarken ağırlığını bastonuna verdi. "Harper buralarda mı?"

"Evet. Çalıları buduyor."

"Nasıl gidiyor?"

"Çok kötü. Geyik çok fena gözüküyor."

"Tahmin etmiştim."

Arthur yanına gitmemi istiyormuş gibi bir şeyler homurdandı. Başımı sallayıp yanına gittim. Aniden bileğimi tutunca durdum. "Gitmeden önce bana bir iyilik yapabilir misin?" dedi.

"Elbette. Sizin için ne yapabilirim?"

Arthur kolumu bırakmadı, çekiştirerek Harper'ın evine yönlendirdi. "Harper'ın benim için göz kulak olduğu çantamı arıyorum. Evinden alabileceğimi söyledi ama yukarı katta olabilir ve merdiven çıkmakta zorlanıyorum. Ne de olsa, yaşlı bir adamım."

Esprisine güldüm. "Sorun değil," dedim. Yaşlı dostumuzdan beklenmeyecek bir enerjiyle ufak eve doğru yürümeye başladık. "Aradığınız çanta neye benziyor?"

"Siyah deri bir çanta. Eski bir doktor çantasına benziyor. Saplarının arasında, yan taraflarında iki kızıl gerdan kabartması var."

"Tam olarak nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Şey... hatırlamıyorum. Misafir odasında olabilir."

"Tamam. Gidip bakayım." Onu veranda masasının etrafındaki sandalyelerden birine oturtup kulübenin kilitli olmayan kapısına doğru gittim. Havada palo santo kokusu vardı. Evin içi her zamanki gibi temiz ve derli topluydu. Merdivenlere doğru giderken, satranç tahtasındaki beyaz piyonlardan biriyle oynandığını fark ettim. Görünmez bir oyun arkadaşının hamlesini bekliyormuş gibi iki kare ileride duruyordu.

Hava serinleyip pus artmaya başlayınca, Arthur'u istemeye istemeye dışarıda bırakıp basamakları ikişer ikişer çıktım. Misafir odasını daha önce görmüştüm ama ilk kez içine giriyordum. Basit bir şekilde döşenmişti. İçeride sadece bir yatak

ve ufak bir şifonyer, üstünde dikiş malzemeleri olan eski bir çalışma masası ve bir pencerenin altında üst üste dizilmiş kâğıtlar vardı. Önce dolaba bakmaya karar verdim ve neredeyse kapaklarını açar açmaz çantanın, katlanmış battaniyelerin ve kışlık giysilerin altında olduğunu gördüm. Aşağı kata indim, Arthur'un eğri parmaklarıyla oynadığı masaya götürdüm. Çantayı ellerimde gördüğü anda yüzü aydınlandı ve ayağa kalktı.

"Aferin, evlat," dedi. Çantayı uzattığımda elimden resmen kaptı. "Teşekkür ederim. Zavallı dizlerimi kurtardın. Ben yaşlı bir adamım."

"Evet, bunu daha önce de söylemiş olabilirsiniz."

"Kemiklerin un ufak olacak kadar yaşlı olduğunda, kısa süreli belleğin zayıflıyor." Gülerek ona kolumu uzattığımda eliyle yardım istemediğini işaret etti. Eve gitmek isteyeceğini düşünmüştüm ama kulübenin ön tarafına uzanan patikaya doğru gitti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendim arkasından.

"Yapmam gereken işler var, evlat. Yardımların için çok teşekkür ederim." Arthur bastonunu kaldırıp sallarken bana bakmadı. Çantasını sımsıkı tutarak evin yan tarafında gözden kayboldu. Bastonunun, zemindeki yassı taşlara vuran düzenli ritmi hafifleyene kadar bekledim. Onun sağ salim oradan çıktığından emin olduktan sonra Harper'ı aramaya devam ettim ve onu evin ana garaj yoluna yakın bir yerde buldum.

Yakınlarda olduğumu fark etmediği için durup onu izlemeye başladım. Saçlarını dağınık bir atkuyruğu biçiminde toplamış, koruyucu bir gözlük takmıştı ve portatif bir merdivenin yarısına kadar çıkmıştı. En sevdiği *Carnage Burnu'na Hoş Geldiniz* tişörtü ve siyah tulumu yaprak kırpıntıları içinde kalmıştı. Elindeki turuncu renkli çalı budama makinesini büyük bir dikkatle kullanmaya çalışıyordu ama bunu becerdiği

söylenemezdi. O çalılığı bir geyiğe dönüştürmeye çalışıyorsa pek benzetememişti. Daha çok soyut, kuduz bir köpeği andırıyordu. Ama pes etmedi. Geyiğin başının yarısını kazara kestiğinde bile durmadı.

Gülümsediğimi neden sonra fark ettim.

Hâlâ bunun nasıl ya da ne zaman gerçekleştiğini anlayamıyordum. Haftalar önce bu işi kapatmak ve kendi aletini ona karşı bir silah olarak kullanmak için her şeyimi verebilirdim. Ama sırıtarak onu izlerken, kararlılığına hayran olmamak elde değildi. Harper kesinlikle hayal ettiğim gibi bir kadın değildi. Artık ona baktığımda bir canavar görmüyordum. Gerekirse hava kararana dek orada kalacak, Arthur'u kurtarmaya çalışacak kadar sadık bir insan görüyordum. Dirençli birisini görüyordum. Yırtıcı olması gerektiğinde öyle olan ama hak edildiğinde nazik davranan birisini görüyordum. Belki söz konusu ben olduğumda, hak etmememe rağmen nazik davranan birisini. Onu uzaktan izlemek anlamına gelse bile ona doyamıyordum.

Birkaç gün önce boğulmaktan kıl payı kurtulduğu olaydan sonra henüz kesilmemiş olan öksürük krizlerinden biri başlayınca biraz duraksadığında, nihayet yanına gittim.

Çalı budama makinesini bırakması ve o gün paydos etmesi için onu ikna etmem biraz zaman alsa da işi bıraktı. Onu evine götürdüm. Duşa girdiğinde, ikimize akşam yemeği hazırladım. Banyodan çıktığı anda onu yakaladım ve Harper'ın cıyaklamaları ve kahkahaları arasında onu omzuma attım. Onu koltuğa yatırdım, bacaklarını iki yana açtım ve ismimi haykırana dek bacaklarının arasını yaladım. Sonra, onu diğer tarafa çevirdim ve sevdiği gibi sert bir şekilde becerdim. Parmaklarımı saçlarına dolayıp çektiğimde inledi. Kıçına şaplak attığımda, daha fazlasını yapmam için bağırdı. Boynunu tutup sıktığımda, aletimi saran kasları kasıldı ve bir kez daha

boşaldı. Beni de beraberinde boşluğa sürüklerken, menimin son damlasına kadar içini doldurdum.

Ona bir şey demedim ama bunu her gün yapmak istiyordum. Sadece pelte gibi olana, titrer hâlde kalana dek onu becermeyi değil. Diğer her şeyi de istiyordum. Sonrasında onunla ilgilenmeyi. Soğuyan makarnamızı ısıtmayı. Masaya karşılıklı oturmayı. Sohbet etmeyi. Sevdiği şeyleri öğrenmeyi. Endişelendiği şeyleri anlamayı. Geriye sadece dört ceset kaldığı için kendimi onun yüklerinden bazılarını nasıl üstlenebileceğimi düşünürken buldum. Birkaç güne işimiz bitecekti, sonra ne olacaktı? İster Arthur ister Turist mevsimini atlatmak ya da o lanet olasıca çalıları budamak olsun, yardıma ihtiyacı olduğu belliydi. Ama Carnage'a biraz olsun yakın bir yerde bile yaşamıyordum. Tennessee'deki hayatım, son birkaç haftada yaşadığım gerçeklikten çok uzaklarda kalmış gibiydi. Kendime orada geçici olarak bulunduğumu her hatırlattığımda, bu düşünceleri aklımdan attığımı fark ediyordum. *Şu anda odaklanman gereken daha önemli şeyler var*, diyordum kendime. *Eve dönmeyi sonra düşünürsün.* Ama ya her şey sona erdikten sonra hâlâ evimi düşünmek istemezsem ne olacaktı? Harper'a çoktan benden kaçmasına izin vermeyeceğimi söylemiştim. Ciddiydim. Ama nasıl olurdu? Nasıl yürütebilirdik? Harper bunu düşünüyor muydu ki?

Akşam yemeğinden sonra hâlâ bu soruları düşünüp duruyordum. Geç saatlere kadar oyalanmaya çalışıyorduk çünkü otele geri dönmem ve Ballantyne Nehri'ndeki bir sonraki maceramız için arabamı almam gerekiyordu. En azından, Harper'ın telefonu çalana dek planımız buydu.

"Selam, Lukas," dedi Harper. Bir iskambil oyunu oynadığımız masadan kalkıp yeniden çay demlemek için çaydanlığa su koyarken, ses tonu sakindi. "N'aber?"

"Arthur'la konuştun mu?" dedi Lukas hoparlörden. Ses tonu endişeliydi ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Harper'ın yüz ifadesinden onun da endişelendiğini görebiliyordum.

"Evet, birkaç saat önce. Saat yedi gibiydi. Neden?"

"Onu kontrol etmek için birkaç mesaj attım ama yanıt vermedi. Eve gidip ona bakabilir misin? Yine düşmüş olabilir diye endişelendim."

Harper ona kısa bir yanıt verip telefonu kapatırken çoktan ceketini kapmış, iş botlarını giyiyordu bile. Hemen peşine takıldım.

"Arthur hiç böyle yapmaz," dedi Harper hızlı adımlarla arka bahçede yürürken. Etrafa yoğun bir pus çökmüştü ve ay ışığının aydınlattığı kalın pusun arasında ana evi bile göremiyordum. Bahçede bize yol gösteren ışıklar da yoktu.

"Belki kasabada işi uzamıştır."

Harper kaşını kaldırıp bana baktı. "Nasıl yani?"

İçime ansızın kötü bir his çöktü. Yutkundum, Harper'ı durdurmak için elimi koluna götürdüm.

Biliyordum. Çok büyük bir hata yapmıştım.

"Buraya geldiğimde onu gördüm," dedim. "Senin evinden çantasını almasını istediğini söyledi..."

"Hayır..."

"Sonra, yukarı kata çıkıp onun için bulmamı istedi..."

"Hayır, olamaz, olmaz, olamaz..."

"Ben de... çantayı bulup ona verdim. Arthur 'yapması gereken işler' olduğunu söyledi."

"Nolan," diye bağıran Harper koluma sert bir şaplak attı. "Arthur'a *cinayet çantasını* verdin. Benim evime girmekten nefret eder. Seni çantayı alabilmek için bir güzel oyuna getirmiş."

Oflayarak yüzümü ovuşturdum. Sonra, nereden başlayacağımı bilemediğim için sırf onu gördüğüm son yer diye kulübeye baktım. "Siktir. Özür dilerim."

"Onun dediği hiçbir şeye inanmaman gerek. Cidden. *Hiçbir şeye.*"

"Beni oyuna getirdiğini anlamadım. Bana sürekli olarak 'yaşlı bir adam' olduğunu söyleyip duruyordu..."

"Biliyorum," dedi Harper bıkkınlıkla. "İnsanlara bunu söylemeye bayılır. 'Çok yaşlıyım, yaşlı bir adamın bastonunu almasına yardım eder misin, canım?' Sonra... *cırt.* Boğazını kesiverir." Harper bana dik bir bakış fırlattıktan sonra, ceketinin cebinden telefonunu aldı. Telaşla ekrana tıkladı. "İleri yaşı, zayıflıkla karıştırma. Arthur onlarca sene bu yalanı kusursuz hâle getirdi. Hatta ileri yaşın onun lehine işlediğini bile söyleyebilirim."

Kendime kızdığım ve Harper için endişelendiğim hâlde, bundan etkilenmiştim. "Özür dilerim, Harper. Gerçekten. Bir daha bu hatayı yapmam."

Harper altdudağını kemirirken, bana sadece endişeyle kısa bir bakış fırlattı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı, bir saniye sonra normale döndü ve yüzünde bir kararlılık ifadesi belirdi. "Mezarlıkta. Şunları al." Anahtarlarını bana fırlattı. "Jaguar garajda. Ana garaj yoluna getir ve kapının orada bekle. Sadece evden birkaç şey almam gerek. Seninle orada buluşuruz."

Başını sallayıp eve doğru koştu. Birkaç saniye arkasından baktıktan sonra aksi yöne döndüm ve malikâneye doğru koşmaya başladım. Eski sedan, boğuk bir motor sesiyle çalıştı ve arabayı Harper'ın dediği yere götürüp durdum. Çok geçmeden, omzunda bir sırt çantasıyla evin arkasında belirdi. Arabaya yaklaştığında çantayı omzundan indirdi ama ancak arabaya bindiğinde yakından görebildim.

Benim sırt çantamdı.

"Sanırım, bugün sadece cinayet çantalarıyla uğraşacağız," dedi alçak sesle. Çantayı orta konsolun üstünden bana uzattı. O kadar büyük bir şok geçiriyordum ki çantayı hemen

alamadım. "Defterin de içinde. Her şeyin içinde." Omzunu silkti. "Ama kontrol etmek istersen alınmam."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, çantayı kucağıma koydum. O anda kutlama yapıyor olmam gerekirdi. Rahatlamam gerekirdi. Hatta belki almak için geldiğim intikam için hazır hissetmem gerekirdi. Ama öyle hissetmedim. Sanki her şey silinmişti ve geriye sadece takıntımın özü kalmıştı. Harper her zaman bunun merkezinde olmuştu. Ama benim için ifade ettiği anlam değişmişti ve artık bununla ilgili hissettiğim tek şey korkuydu "Neden?"

Yine omzunu silkmeye çalıştı ama hareketi gergin ve ürkekti. "Her ihtimale karşı."

"Hangi konuda her ihtimale karşı?" Kaygı hissi içimde dönüp duruyor, göğüs kemiğimin arkasında bir fırtına kopuyordu. "Sam açısından mı? Başka bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Sadece..." Başını iki yana salladı, kucağında kıpır kıpır olan ellerine baktı. "Arthur'un ve benim yaptıklarımız ortaya çıkarsa, senin buna bulaşmanı istemiyorum." Gülümsemeye çalıştı ama pek beceremedi. "Yeteri kadar zarar verdim zaten, öyle değil mi?"

Yanıt vermedim. Veremezdim. Kazanın nasıl olduğunu ya da neden Billy'yi ve beni yolda ölüme terk ettiğini bilmiyordum. Belki de anlamadığım nedenleri vardı. Dahası, ne kadar zarar verdiğini ya da istemesem bile onun sayesinde ne kadar olgunlaştığımı ölçemezdim. Kaybı, sevgiyle nasıl kıyaslayabilirdim? Yaşadığım derin üzüntüyü, kazandığım hayatla karşılaştırabilir miydim? Geçmişi değiştiremezdim. Ama Harper bana sonrası için bir amaç vermemiş miydi?

Çantayı Harper'm koltuğunun arkasındaki ayak boşluğuna koydum, sonra çenesini tuttum ve ciddi olduğumu anlasın diye dolu dolu olan gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim, Harper."

Dudaklarına aniden minicik bir öpücük kondurup ilerideki pusa odaklandım ve gaza bastım.

Vakit geç, hava da berbat olduğu için yollar boştu. Harper bana yolu tarif ettikten sonra derin bir sessizliğe boğulurken, aramızdaki hava çok gergindi. Mezarlığa vardığımızda, geceleyin kıvrılarak ilerleyen yolun girişini kapatan demir kapı, içeri birisinin yürüyerek girebileceği kadar aralıktı ve ağır asma kilit açık bir hâlde zincirden sarkıyordu.

"Onun mezarlıkta ne yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Harper nefesini uzun uzun dışarı verdi. "Umarım sadece biraz düşünmek ve yalnız kalmak için gitmiştir." Ona baktığımda, donuk bir ifadeyle karşılık verdi. "Yanında cinayet çantası olduğu için iyi bir nedenden dolayı oraya gittiğini hiç sanmıyorum. Ben kapıyı açayım."

Arabadan indi, kapıyı geçebileceğim kadar açtı ve diğer tarafa geçip kapıyı tekrar kapatmasını bekledim. Koltuğuna geri otururken, ileride ufak bir köpeğin acı acı havladığını duydum.

"Lancaster ailesinin mezarlarının orada sanırım," dedi Harper. Telefonun ekranındaki haritayı büyütüp Arthur'un telefonunun nerede olduğunu görmeye çalıştı. Telefonunu cebine koydu ve kıvrıla kıvrıla mezarlarla dolu olan bir tepeden yukarı ilerleyen karanlık yolu işaret etti. "Orada."

Pusların arasında ağır ağır, dikkatle ilerledim. Tepenin neredeyse zirvesine vardığımızda, kulaklarında kurdeleler bağlı olan ufak bir köpek kayışını arkasında sürükleyerek yola fırladı.

"İyiye işaret olamaz," diyerek durdum.

"Haklısın. Büyük ihtimalle, iyiye işaret değil."

Arabanın vitesini çekip motoru kapattım ama anahtarları çıkarmadım. Arabadan inip yavaşça kapılarımızı kapattık ama bacaklarımın etrafına dört dönen ufak köpeğin ısrarcı

havlamalarından sesimizin duyulmasının mümkün olacağını sanmıyordum. Köpeği kucağıma aldığımda hemen sakinleşti. Keyifsizce birbirimize baktık ve Harper mezarlığın alçak bir çitle çevrili açık kapısından yoğun pusun arasında güçlükle seçilebilen mezar taşlarına uzanan kısmına baktı. İlk önce orada kimseyi göremedik. Boştu. Derken, bir inleme sesi yankılandı.

Hızla kapıya koştuk.

İki adam mezarların arasında sırtüstü yatıyordu. Ama sadece biri kıpırdıyordu.

Harper Arthur'un yanında dizlerinin üstüne çöktü, yarılmış, kanayan yanağını kontrol etti. "Tanrım, Arthur, iyi misin?" Arthur inleyerek doğrulmaya çalıştı ama yanıt vermedi. Köpeği yere bırakıp diğer adamın nabzını kontrol ettim ama açık, donuk gözleri ve soğuk teni bana onu geri döndürmeye çalışmanın bir faydası olmayacağını anlatıyordu.

Arthur'un siyah çantasının fermuarı açık bir şekilde yanında duruyordu ve yakınlarda bir şırınga vardı. Yanındaki çimlere saçılmış olan birkaç şişeden birini aldım. Kanlı bir parmak izinin altında *Midazolam* yazıyordu. Güçlü, hızlı etki eden bir yatıştırıcıydı. Bir insanı öldürecek güçteydi.

Yaralı ve sersemlemiş bir hâlde olan Arthur'a baktım. Aklımdan bin bir türlü soru geçmeye başladı. *Tüm bunlar nasıl oldu? Neden bu adamı öldürmek istedi?* Ama yaşlı adamın inlemelerine ve kaygılı mırıltılarına bakılacak olursa, yanıtları öğrenmek kolay olmayacaktı.

Şişeyi bırakıp Arthur'un yanına gittim. Onu ayağa kaldırdık ve düşmeyeceğinden emin olduktan sonra ona bastonunu uzattım.

"İyi misin?" diye sordu Harper yaşlı adamın titreyen omuzlarını tutup dikkatle gözlerine bakarak. Arthur yüzünü buruşturmuştu ve çok kaygılı gözüküyordu. "Neler oldu?"

"Poppy." Arthur kanlı parmaklarıyla Harper'ın yanağını okşadı ve fısıltısı serinleyen havada buhar oluşturdu. "Öldüğünü sanıyordum."

Harper şöyle bir bana baktı ama o kısacık göz temasımızda ne kadar üzgün olduğunu gördüm. Tekrar Arthur'a döndüğünde, hissettiği acıyı yarım yamalak bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştı. "Buradayım," dedi. Arthur'un elini yakalayıp üstüne minik bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek."

Tatlı bir sesle söylediği bu sözler, karın altındaki rengarenk tomurcuklar gibi narindi. Ama Arthur Harper'ın vaatlerine ne kadar inanmak istese de buğulu gözlerinden kafa karışıklığı okunuyordu. Harper'ın yüzünü süzmesinden, teninde bir harita oluşturan, bir yama işini andıran kırışıklıklara işlemiş olan korku ve güvensizlikten belliydi.

"Ama seni gördüm. Kulübede." Arthur'un sesi çatladı, bastonunun üstündeki eli titredi. Harper'dan uzaklaşmaya ve hızlı hızlı yürümeye çalıştı ama engebeli zeminde bunu beceremedi. "Çok kan vardı."

"Sadece bir kâbustu."

"*Derine* yazılar yazıyordu..."

"Tamam, sorun yok."

Arthur başını iki yana sallarken, gözleri doldu. "Ölmüştün. Poppy'im. Seni *gördüm*."

Harper "Şşşişt," diye fısıldarken, Arthur sesine yansıyan bir bıkkınlıkla bu sözcükleri tekrarlamaya devam etti ve her heceyi giderek daha yüksek sesle söylemeye başladı. Düşüncelerinin kırık parçalarıyla zorla tanıdık bir resim oluşturmaya çalışıyormuş gibi elini başının üstünde gezdirdi. "Şimdi seni eve götürebilirim."

"Kimsin sen?"

Ay ışığında gözleri yaşlarla parıldayan Harper, yaşlı adamın elini iki elinin arasına aldı. "Ben Harper. Arkadaşınım."

"Poppy nerede?" Ben elimi Harper'ın sırtına koyarken, Arthur bana baktı. Harper'ın sırtındaki kaslar duygularını zapt etme gayretiyle kaskatı kesilmişti. "*Sen* de kimsin?"

"Ben Nolan." Tokalaşmak için elimi uzattığımda, şüpheyle gözlerini kıstı. "Galiba bir kere karşılaşmıştık ama hatırlamıyor olabilirsiniz. Bir süre önceydi. Sizi tekrar görmek güzel, Bay Lancaster."

Arthur'un kafa karışıklığı arttı ama sözlerim dikkatini dağıtmış, umduğum gibi yeni bir şeye odaklanmamasını sağlamıştı. Bastonunu sol eline alıp şaşılacak bir güçle elimi sıktı.

"Harper sizi Lancaster Malikânesi'ne götürmek için geldi. Sabahleyin size budadığı çalılıkları gösterebilir."

"Evet, kazanmamız gereken bir bahçe yarışması var, öyle değil mi Arthur?" dedi Harper neşeli bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek. Ağzından çıkan her sözcük kırılmaya, ikiye ayrılmaya ve kalp kırıklığının derinliğini gözler önüne sermeye hazırdı. Şöyle bir yanındaki cesede baktıktan sonra gülümsemeye çalıştı. "Sarah Winkle'ın bizi yenmesini istemeyiz. Geçen yıl kıl payı kazandık."

Arthur derin düşüncelere dalmış gibi çenesini oynattı, yüzüne feci bir öfke ifadesi çökerken beyaz kaşlarını çattı. "Sarah Winkle. O tatsız, yeteneksiz dedikoducu karı."

Harper hafifçe güldü ama başını sallarken burnunu çekti. Parmağını kirpiklerinin altından geçirirken bunu çaktırmamaya çalışsa da gözlerinde hâlâ hüzün ve endişe vardı. "Evet. O, cadalozun teki. Geyiği sevdiğinden emin olsak iyi olur çünkü beni epey zorladı. Belki bana biraz fikir verirsin."

"Evet, bir geyik." Arthur yorgun görünmesine rağmen, bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi. Donuk gözleri, küllerin arasındaki ufak bir kıvılcım gibi azıcık parıldadı. Uzun süre en yakındaki mezar taşma baktı, tıpkı düşünceli olduğunda Harper'ın yaptığı gibi altdudağını kemirmeye devam etti. Harper'ın onu

izleyişini izlerken, aralarındaki ilişkiyi anladım. Sadece bir arkadaşlık değildi bu. Derin bir bağdı.

Harper ona bir adım yaklaştı, Arthur'un elini tutup koluna attı. "Şimdi seni eve götürebilirim. Üstünü başını temizleriz. Senin için şu Christina Ricci'leri cilalarım. Üstlerine biraz kan sıçramış galiba."

"Stefano Ricci, seni huysuz palyaço."

"Affedersin. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"O adam," dedi Arthur, Harper onu arabaya doğru götürürken. "O korkunç köpeği olan adam. Bana *vurdu*.

"Görebiliyorum. Oran buran sıyrılmış."

"Ben yaşlı bir adamım, Harper. Adam *yaşlı bir kişiye* vurdu. O pis canavar kasabamıza geldi, gerzek köpeğinin her yere pislemesine izin verdi ve Carnage Burnu'nun yaşlı bir sakinine vurdu. Ondan nefret ediyorum."

"Eh, hak ettiğini buldu," dedi Harper, aralarına çöken anlamlı bir sessizlikten sonra. "Bunu hak etti... Öyle değil mi?"

"Evet. *Tabii ki* hak etti. Korkunç, saldırgan bir adamdı."

Şırıngayı ve etrafa saçılmış olan şişeleri alıp Arthur'un çantasına koyduktan sonra peşlerinden gittim. Çantayı şoför koltuğunun arkasına soktum. İşim bittikten sonra Arthur'un yanında durup onu daha fazla huzursuz etmeyeyim diye cesedin yanına döndüm. Harper Arthur'u yolcu koltuğuna oturtup bagajdan aldığı battaniyeyi üstüne sererken ve emniyet kemerini takmasına yardım ederken, konuşmalarının geri kalanını bölük pörçük duyabildim. Arthur'un rahat ettiğinden emin olduktan sonra kapıyı kapattı, hızlı adımlarla aile mezarlarının oraya döndü ve soğumakta olan cesedin başında durduğum yerde bana baktı.

"Tanrım, durum çok fena," dedi alçak ve sıkıntılı bir sesle. Yüzünü ovuşturdu. "Çok ama çok fena. Arthur adamın alnına ismini kazımış gibi. Lanet olasıca bastonunun tokmağının şeklini bile görebiliyorum."

Cesede doğru eğildik. Gerçekten de Arthur'un bastonunun kıvrık, kurt kafası biçimli ucunun izi adamın alnına damgalanmış gibiydi.

"Tanrım," diye fısıldadım nefesimi uzun uzun dışarı verirken. İkimiz de doğrulduk. "Köpeği ne yapacağız?"

Harper kaşlarını çattı, köpeği almak için eğildi. "Ben onu..." Köpeğin boynundaki isimliği okuyup gözlerini devirdi. "...Katil Queenie'yi –Tanrım, ne berbat isim– Maria'nın evine geri götürürüm. Adam orada kalıyordu. Bahçe kapısını biraz aralık bırakırsam, karısı Queenie'nin eve tek başına döndüğünü düşünebilir. Umarım..." Bakışlarını arabaya çevirdi, sonra cesede ve bana baktı. "Bundan emin misin?"

"Evet, kesinlikle. Arthur'u eve götürüp yatır. En kısa zamanda yanına gelirim. Neler yaptığımı anlatırım." Harper bir kere başını salladı ama ben ona yaklaştığımda bile kıpırdamadı. "Dikkatli ol," dedim yüzüne dikkatle bakarak. Hafifçe gülümsedi. Saçlarını okşadım, alnına bir öpücük kondurdum. "Her şey yoluna girecek."

Başını yine hafifçe salladı, geriye doğru bir adım attı, bir adım daha attı ve nihayet arkasına dönüp uzaklaştı.

Harper gider gitmez koşmaya başladım.

Aracımla geri döndüğümde, ana mezarlığın kapısını hızla açabilmek için fark edilmeyeceğini umarak aralık bıraktım. Sonra, bacaklarım elverdiğince hızlı koşarak otele gittim.

Odama girdiğimde dizim zonkluyordu ve gömleğim terden ıslanmış, üstüme yapışmıştı. Sadece yabancı adamdan kurtulmak için gerekli olan şeyleri almadım. *Her şeyi* aldım. Bu kararı alma sürecinde buzluktaki çoğu şeyi atmıştım ve eşyalarımın büyük bir kısmını toplamıştım bile. Ama artık emindim.

Kaçabilirdim. Pusların arasında ortadan kaybolabilir, bir daha Carnage'ı düşünmeyebilirdim.

Ama Harper'ı geride bırakmayacaktım.

Sam onu ifşa etmeye bu kadar yaklaşmışken, bunu yapamazdım. Arthur ortalığı karıştırırken yapamazdım. Harper bu işin altından tek başına kalkamazdı. Hoşuna gitse de gitmese de onun evinde kalacaktım. Gerekirse yerde bile uyuyabilirdim. Bu gece bize bir şeyi kanıtladıysa, Harper'm güvende olmadığıydı. Arthur bile onun için bir tehdide dönüşmeye başlamıştı. Tüm bunlarla tek başına uğraşmasına izin veremezdim.

Valizlerimi alıp hızla boş lobiden geçtim, her şeyi kiralık arabanın bagajına koydum. O gece gerekli olan malzemelerle dolu olan son iki çantayı almak için odaya geri döndüm: halat, portatif kürekler, koli bandı ve böcek spreyi, kamp ocağı ve sıcak çikolata. İki elime birer çanta alıp koşarak aracıma gittim ve Harper'ı, cesetten kurtulmak için mezarlıkta ve Harper'ın sırlarının gizli kalmasını sağlamak için yapmam gereken şeyleri düşünürken bagaja yerleştirmeye başladım.

"Vay vay vay," dedi Sam arkamdan. "Gerçekten de bir seri katil çantasına benziyor."

Yavaşça arkama döndüm ve bir tabancanın namlusuyla karşılaştım. "İyi akşamlar, Sam. Merhaba demek için biraz saldırgan bir tavır değil mi bu?" Ağır ağır ellerimi kaldırmaya başladım. Ellerim göğüs hizama geldiğinde, sağ elimi hızla öne savurdum ve tabancayı elinden almaya çalıştım.

Ama Sam tahmin etmediğim kadar atik davrandı.

Bir anda attığı tekme, sert bir şekilde sol dizime isabet etti. Neye uğradığımı şaşırmış bir hâlde beton zemine yığıldım.

"Pardon. Sağlam olmayan bacağındı galiba."

Güçlükle derin nefesler almaya çalıştım. Avuçlarımın altındaki asfalta odaklanmaya çalıştım. Sadece dizim feci bir

şekilde yanmıyordu. Gözlerimin kararmasına neden olan şey sadece asla tam olarak iyileşmemiş olan yara değildi. Müthiş bir öfke hissediyordum. Sam zayıflıklarımı biliyordu ve bunları hedef almıştı.

Düşüncelerime bir alarm gibi korkunç bir soru sızdı: *Kaç zayıflıktan faydalanmaya hazır?*

Birkaç saniye sürdü ama kendimi, içimi yakan acıyı bir kenara atmaya zorladım. Arabanın tamponuna tutunarak kalktım ve bir kez daha Sam'in karşısına dikildim.

"Seni araştırmaya başladım," dedi Sam. Tabancalı eli titremiyordu. Gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Dudaklarının bir kenarı, bir zafer kazanmış gibi yukarı kıvrıldı. "Araştırma yaptıkça, ilginç şeyler öğrendim."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Tekinsiz gülümsemesi yüzüne yayıldı. Kendinden daha emin bir hâl aldı. Ağırlığını diğer ayağına verdiğinde, kalçasına değen kamera çantası da kaydı. "Eminim ki bilmiyorsundur. Ama şimdi arabana bineceksin ve sana dediğim yere gideceksin. Sonra, biraz konuşacağız. Bakalım bir şeyler hatırlayabilecek misin."

Ona bir adım yaklaştığımda, silahını daha sıkı tutarak geriye gitti. "Ya dediğini yapmazsam?"

"O zaman, seni vurabilirim. Bu şartlar altında, kendimi korumak için ateş ettiğimi söylersem bana inanırlar. Özellikle de Şerif Yates'in araştırma becerilerinin pek de iyi olmadığını düşünürsek. Bu yüzden, sağ kalıp kalmamak senin elinde. Ama her halükârda benimle gelmezsen seni FBI'a teslim ederim. Hakkında öğrendiğim her şeyi anlatırım," dedi. Başparmağıyla emniyet kilidini açtı. "*Harper Starling*'le ilgili bildiğim her şeyi de anlatırım."

FIRTINA

Harper

Nasıl gidiyor?

NOLAN'A YAZDIĞIM SON MESAJI AÇTIM ve başparmağım ekranın üstünde havada kaldı. Yeni bir mesaj yazmaya başladım. *İyi misin?* Ama tam yollamak üzereyken neyin eksik olduğunu fark ettim. Son sorumun altındaki gri renkli çizgi, mesajı okumadığına işaret ediyordu.

İçime kötü bir his yayılmaya başladı.

Diğer mesajımı yolladım ama sonucun farklı olmayacağını biliyordum. İkinci mesaj da okunmadı. Nolan'ın telefonunu aradım. Arama doğruca sesli mesaja düştü.

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

Elimi saçlarımın arasından geçirip ağzı açık uyuyan, derin ve düzenli bir şekilde nefes alıp veren Arthur'a baktım. Bir yanım gece kalkabilir diye yanında kalmak istiyordu. Ama bir şey içimi kemiriyordu. Kendime Nolan'm dikkatinin dağılmaması ya da ses çıkarmaması için telefonunu kapatmış olabileceğini söylediğim hâlde, içgüdülerim bana öyle olmadığını söylüyordu. Bir terslik vardı.

Uyuyan arkadaşıma son bir kez baktıktan sonra uyanır ve telefonuna bakabilir diye ona bir mesaj yazdım ve Jaguar'a atlayıp pusların arasına daldım. Lancaster Malikânesi'nden

önce sola sapıp doğruca batı yönünde kalan Spruce Yolu'na ve oradan sadece üç blok ötede olan mezarlığa devam edebileceğim otele gittim.

Capeside Oteli'ne vardığımda yavaşladım. Yamaçlara tırmanan dalgaların arasından esen rüzgâr, orada pusu biraz dağıtmıştı. Aracı otoparkın her yeri görebildiğim girişinde durdurdum. Otopark hemen hemen tamamıyla dolu gibiydi ama Nolan'ın kiralık arabası orada değildi.

İçime yayılan huzursuzluk hissi midemde bir yılan gibi kıvranmaya başladı.

Dönüp batı yönündeki Spruce Yolu'na ve Carnage Burnu Mezarlığı'na doğru ilerlemeye başladım. Sokaklar boştu. Pus yoğundu ve far ışıklarımı örten gümüş rengi bir kefeni andırıyordu. Sessiz sokaklardan geçerken, bu boğucu pusa minnet hissettim. Özellikle de mezarlığa vardığımda kapılardan birinin hâlâ açık olduğunu ve dökme demir parmaklıklardan sarkan zinciri gördüğümde.

Yutkundum, ayağımı frenden çekip arabanın tamponuyla kapıyı yavaşça ittim ve karanlık yola girdim.

Yol, karaağaçların, meşelerin, budanıp şekil verilmiş çalılıkların ve bazıları hafifçe yana yatmış meleklerle haç heykellerinin arasından kıvrılarak ilerliyordu. Dolana dolana ucu sivri siyah metal kazıklardan oluşan alçak bir çitin özel mezar alanını çevrelediği tepeye çıkıyordu. Durup motoru kapattım, kapıyı açtığımda yoğun pusun arasında denizin kokusunu aldım. Kulak kesildim ama hiçbir şey duyamadım. Yapraklar hışırdamıyordu. Fısıltı sesleri yoktu. Nefesim göğsüme hapsolduğu için kendi nefes sesimi bile dışarı verirken duyamıyordum.

Ağır çekim bir sahnedeymiş gibi yürüdüğümü hissettim. Alçak kapıyı açtığımda ve Lancaster aile mezar alanına girdiğimde ne bulacağımı biliyordum.

Yerde bir adam cesedi vardı. Bıraktığımız yerde duruyordu.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve yine boğuluyormuşum gibi nefes almaya çalıştım. Etrafımdaki karanlığa göz attım ama Nolan görünürde yoktu. Oraya geldiğine dair tek bir iz bile göremedim.

Otelde değildi.

Mezarlığa geri bile dönmemişti.

Defterini ona geri vermiştim. Ona karşı elimde olan kanıtların hepsi gitmişti. Ona güvendiğimi söylemiş, her şeyi geri vermiştim.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, kendimi ufaltıp başka bir boyuta geçebilirmişim gibi yere çömeldim. Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. Nasıl olur da çekip gidebilirdi? Söylediği onca şeyden sonra bir anda gidebileceğine inanmak istemedim. Bana bir söz verirken söyledikleri içime işlemişti. *Sen bana aitsin*, demişti. *Kimsenin seni elimden almasına izin vermeyeceğim.*

Her şey çok... *gerçek* gibiydi. Doğruyu söylediğinden emindim. Nasıl olur da bu kadar yanılabilirdim?

Gözlerimi yerden uzaklaştırmam uzun zaman aldı. Gözlerim, sıradışı yeni ay biçimli şekli diğer heykellerden kolaylıkla ayırt edilebilen birkaç adım ötedeki tanıdık mezar taşına takıldı. Yeşil mermerin içindeki helezoni şekilleri göremiyordum ama loş ışıkta mermerden oyulmuş hilalin kıvrımının altındaki ufak kancalardan sarkan bileziklerin parıltısını görebiliyordum.

Kendimi kalkmaya zorlanırken, gözyaşlarım yüzünden bulanık görmeye başladım ve arkadaşlığımızın ilk aylarında Arthur'un bana hediye verdiği mezar taşının karşısında durdum. Oraya gömecek bir cesedim yoktu. Sadece anılarım vardı. Sadece bir isim vardı. Adam Cunnigham.

Parmağımı kancalardan sarkan bileziklerin üstünde gezdirdim. İçlerinden biri orada değildi: Üstü oymalı gümüş bilezik. İlk kez Adam'ı yakıcı bir kayıp ya da ezici suçluluk hissi olmadan düşünebildiğimi fark ettim. Bu hisler yerine aklımdan geçen ilk düşünce, Morpheus'un bileziği evime getirmesinin ne kadar hoş olduğuydu. Yırtıcı bir yaratık, anıları kasabanın üstünden uçarak bana getirmişti. Belki de o bileziği zamanın katmanına döneceği bir yere koymuştu. Bu düşünce beni hüzünlendirmedi. Nedense *rahatladığımı* hissettim.

O kayıp hissinin azıcık bile olsa ne zaman dönüşmeye başladığını tam olarak bilemiyordum. Ama nedenini biliyordum. Nolan, Carnage Burnu'na geldiğinden beri, gölgelerin arasında hayatta kalmaktan daha fazlasını istemiştim. Gölgelerin arasında tomurcuk açmak istemiştim. Nolan gitmiş olsa da. Verdiği söz, narin bir illüzyondan ibaret olsa da belki esas ihtiyaç duyduğum şey buydu. Sadece gece yanan bir fener gibi, biraz parıltısına ihtiyacım vardı.

Elimi ıslak kirpiklerimin altından geçirip kalktım. Nolan'ın verdiği söz, hassas bir yemin olabilirdi. Ama benimki öyle değildi. Arthur'u yarı yolda bırakmayacaktım.

Yerde soğumakta olan cesede yaklaştım. Arthur onu hemen hemen iki saat önce öldürmüştü, o yüzden uzuvları yavaş yavaş sertleşmeye başlayacağı için fazla vaktim yoktu. Arabaya baktığımda, kaşlarım biraz daha çatıldı. Yanımda bu işi kolaylaştıracak aletler yoktu. Başımı önüme eğip derin derin ofladım ve adamın ayakkabılarını çıkardım.

"Bunun rezil bir durum olduğunu biliyorum," dedim. Pantolonunun ceplerini yokladığımda, hepsinin boş olduğunu gördüm. Sonra kemerini çıkardım ve pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtım. "Ama fazla seçeneğim yok. Hem büyük bir ihtimalle Arthur'a vurdun. Yani, bunu hak ettiğini söyleyebiliriz."

Pantolonunu kalçalarından ve bacaklarından aşağı çekip çıkardım. Daha sonra, paçalarını büküp bir halat gibi ayak bileklerinin etrafına bağladım. Pantolonu diğer ucundan tuttum ve adamı bekleyen arabama doğru çekmeye başladım. "İkimiz de gecemizi böyle geçirmek istemiyorduk," diye fısıldadım oflayıp puflarken. "Belki bir kadeh şarap içerim, neredeyse erkek arkadaşım saydığım seri katille çok ateşli seks yaparım diye düşünüyordum. Bir anda ortada kalacağım ve ceset gömeceğim aklıma gelmemişti. Siz turistler gerçekten de her seferinde her şeyi berbat ediyorsunuz."

Tenim hafif bir ter katmanıyla kaplandı ve ölü bir adamı engebeli bir zeminde çekme gayretiyle nefes nefese kaldım ama onu arabaya doğru çekmeye devam ettim. Onu kapıdan geçirdikten sonra, ufak yokuştan aşağı yuvarlamak için hafifçe ittim. Sığ hendekte durdu ve onu sedanın sürücü tarafındaki arka kapısına çekmek zorunda kaldım. Ayaklarını ve bacaklarının alt kısmını ayak boşluğuna koyduktan sonra arabaya girdim ve onu içeri çekmeye başladım.

"İşimi biraz kolaylaştırabilirdin," dedim. Gevşek kollarından birini tutup onu oturtmaya çalıştım. "Biraz toparlan artık."

Koltuktaki pozisyonunu tekrar tekrar düzelttikten ve sayısız deneme yaptıktan sonra gövdesini tutmayı ve onu arka koktukların ayak boşluğuna yatırmayı başardım. Kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim, sonra bagajdan Arthur'un çok sevdiği Burberry yün battaniyelerden birini alıp üstüne serdim.

İşimi bitirir bitirmez Capeside Oteli'ne geri döndüm.

Arthur'un cinayet maceralarına çıkmadığından emin olmak gibi daha önemli şeylere odaklanmam gerektiğini biliyordum. Ya da belki bu yabancı turistin cesedinden kurtulmak önceliğim olmalıydı. Ama elimde değildi. Bir yanım,

mantıklı açıklamanın Nolan'ın benden istediği şeyi geri aldığı için gitmiş olduğuydu. Ama diğer yanım buna bir türlü inanamıyordu. Önceki gece söylediği şeyler, ânın heyecanıyla verilmiş sahte vaatler gibi değildi. Zihnimdeki mantıklı sese inanmak istemiyordum. Kendi gözlerimle görene dek inanmak istemiyordum.

Capeside Oteli otoparkının girişine yakın bir yerde durdum ama otoparka girmedim. Sokağa, yolun ışıksız bir yerine park ettim. Arkamdaki cesedin görünmediğinden emin olduktan sonra arabadan indim ve otele doğru gittim.

Nolan'ın arabası hâlâ orada değildi. Diğer park yerlerinin çoğu doluydu. Lobiye girdiğimde, içeride kimse yoktu. Irene bile yoktu. Onun karanlık odasında horlamadığından emin olacak kadar durduktan sonra yürümeye devam ettim ve Nolan'ın odasına açılan koridora saptım.

Kapıya kulağımı dayadım. Diğer taraftan çıt çıkmıyordu. Kapıyı üç kere hafifçe tıklattım. Yanıt gelmedi. Anahtarımı kilide sokup içeri girdim.

Mantıklı zihnim bana nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı söylüyordu. Ama kalbim yine de sızlıyordu.

Komodinde ağrı kesici hapları yoktu. Valizi rafta değildi. Buzdolabı boştu. Gardırobu açtığımda, giysilerinin de orada olmadığını gördüm. Ondan sonra başka bir şeyi kontrol etmedim. Yatağın ucuna oturdum ve göğsümün ortasından bir şey koparılmış gibi hissettim. Belki de kalbimin bu kadar kırılmaması gerekirdi.

Ne de olsa, Nolan Rhodes'u ne kadar tanıyordum? Kasabaya beni öldürmek için gelmişti. Sadece bıçağı saplamanın başka bir yolunu bulmuştu, o kadar.

Ama canım yanıyordu. Kalbim sızlıyordu. Bütün kanlı yaralarım açılmış gibi hasta hissediyordum. Arthur dışında, gerçek benliğimi gösterdiğim tek kişi Nolan'dı. En kötü yanımı

görmüştü. Beni olduğum gibi kabul ettiğini sanmıştım ama ilk fırsatta kaçıp gitmişti.

"Toplum, bir kadının gerçek doğasının tüm yüzlerini asla kabul etmezdi; özellikle de derin üzüntülerini, travmalarını ve karanlık yanlarını. Ama tam da bunlarla beslenir, onları tüketene ve geride yalnızca parlak bir çehre kalana dek. "Dünya kusursuz bir kurban isterdi; benim gibi hayatta kalmak için dönüşmeyi seçmiş bir kadını değil. Umut edebileceğimiz en iyi şeyse, yolumuzda kollarını iki yana açmış, bizi sarılmaya hazır bir başka ruh bulmaktı.

Bunu Nolan'da bulduğumu sanmıştım. Trajik geçmişimi öğrenmesine bile gerek kalmamıştı. Başkalarının yapacağından emin olduğum gibi bana sırt dönmemişti. Eski hayatımın küllerinden uzaklaştığım gün olmayı seçtiğim kadını kabul etmişti.

Daha doğrusu, ben kabul ettiğini sanmıştım.

Parmağımı gözlerimin altından geçirdim, sildiğim anda yeniden beliren gözyaşlarını yakaladım. Boğazımı tıkayan yalnızlık hissini dindirmem uzun zaman aldı. Ama yavaş yavaş bunu başardım. Başaracaktım da. Daha kötü olaylardan sonra ayakta kalmıştım, bunu da atlatacaktım.

Kalktım. Kapıya gittim. Göz deliğinden dışarı baktıktan sonra odadan çıkıp koridora yürümeye başladım.

Lobiye vardığımda tereddüt ettim. İçimden bir ses kayıt masasına yaklaşmamı söyledi. Açılır kapanır masanın altından geçip Irene'in konuk defterini aldım. Sayfaları karıştırdım, Nolan'ın kaydını bulup parmağımı ayrıntılarının üstünden geçtim. Kalmayı planladığı tarih aralığına baktım. Geliş tarihine baktım. Deftere göre henüz otelden ayrılmamıştı.

Şaşkınlıkla bu bilgilerin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım, Nolan'ın bilgilerini otele gelip ayrılmış olan diğer kişilerin bilgileriyle kıyasladım. Odasında hiçbir şey bırakmadığı

hâlde, defterdeki hiçbir şey gittiğine işaret etmiyordu. Oda sanki Nolan hiç orada kalmamış gibi bir sonraki konuk için hazır bekliyordu. Carnage Burnu'nun, sert bir rüzgârla dalgaların altında gizlenen enkazlara savrulan bir başka hayaleti gibi.

Aklımdan peş peşe sorular geçerken, yukarı kattan birinin sesini duydum. Biri merdivenlerden inmeye başladı. Acelesi varmış gibiydi. Masanın altına çömeldim ve gölgelerin arasına gizlendim.

"...emin misin?" dedi yabancı bir ses. Telefonda konuşuyormuş gibi duraksadı. "Ya Rhodes konuşmazsa?"

Donakaldım. Masanın altındaki neredeyse fark edilmez saklanma yerimden başımı hafifçe uzattım. Son birkaç basamağı hızla inen bir adam gördüm. Gözlerinde belli belirsiz bir korku ifadesi olduğunu fark ettim. Ama kararlı da gözüküyordu. Bir elinde, yan tarafında üstünde bir daire içinde iki *P* harfinden oluşan bir logo olan çanta vardı.

İstemeden çıkardığım şaşkınlık dolu ses, adamın sert ayak sesleri arasında kayboldu. Cüzdanımı bulup içindeki kartviziti çıkardım. Aynı kabartmalı logo Sam Porter'ın isminin yanındaydı. *Porter Prodüksiyonları*, diyordu kartvizitte.

Birkaç saniye önce kanımı donduran korku hissi bir anda değişti. Ansızın yanmaya başladığımı hissettim. Yoluma çıkan her şeyi yakmaya hazır bir bomba gibiydim.

"Kulağa riskli geliyor. Buna değeceğinden emin misin?" Resepsiyon masasının yanından geçip kapıya gitti. "Mekân nasıl? İçki fabrikasında fazla yankı oluyor."

Adam gideceği yere ve konuşmaya odaklanmış bir hâlde dışarı çıktı. Arkasına dönüp bakmadığı için, Irene'in masasından üç delik açan delgeçi alıp hızla peşinden gittiğimi görmedi.

Otelden çıktığında, adam telefonu kulağı ile omzunun arasına sıkıştırmış, otoparkı yarılamıştı. Cebinden anahtarlarını çıkarıp Nolan'ın en sevdiği park yerinden biraz ötede duran bir Go-Honda CR-V'nin kapısını açtı.

"Sana güveniyorum, dostum." Adam araca yaklaşırken yavaşladı. Bagajı açıp hemen çantasını koydu ve hızla sürücü tarafına doğru gitti. "En kısa zamanda orada olacağım," dedikten sonra telefonu kapattı.

Hayır, bunu yapamayacaksın, diye düşündüm öne atılırken.

Adam geldiğimi duymadı. Arkasına bile dönmedi. Ona var gücümle vurdum, küt diye tatmin edici bir sesle delgeçi başının yan tarafına indirdim.

Baygın bir hâlde asfalta yığıldı.

Hızla etrafıma bakındım. Her yer garip bir şekilde sessizdi, bizi sadece denizin sesi karşılıyordu. Anlık bir sükûnet hissinden sonra bir fırtına gibi harekete geçtim. Önce telefonunu aldım, yamacın kenarına koşup telefonu ve delgeçi denize fırlattım. Sonra, cüzdanını ve anahtarlarını aldım. Adamın aracının bagajını açıp çantayı ve bulabildiğim aletleri aldım. Zaten vaktim yoktu ve bir başka baygın adamı oradan oraya götürerek daha fazla vakit harcamak istemiyordum. Ama en azından bir hırsızlık olayı süsü verebilir, pahalı cihazlarının hepsini alabilirdim.

İşimi bitirdikten sonra adamı şöyle bir kontrol ettim. Nefes alıyordu. Burnundan kan akıyordu. Düşerken yüzünü sert bir şekilde çarpmış olmalıydı. Ne gibi bir hasar verdiğimi bilmiyordum ve bunu anlamak için orada oyalanacak değildim. Adam uyanacak olsa bile vakit alacaktı. Ama sadece birkaç saniye de sürebilirdi.

Onu olduğu yerde bırakıp Arthur'un arabasına koştum, Capeside Oteli'nden çıktım ve arka koltukta bir cesetle cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde kasabadan uzaklaştım.

Denizden uzaklaştıkça pus yoğunlaşıyordu. Lancaster İçki Fabrikası'na giden yola saptığımda, arabanın farlarını bile yutuyordu.

Nolan Rhodes kaçmaya çalıştığım takdirde, beni cehennemin dibine kadar izleyeceğini söylemişti.

Ama ben cehennemde saklanmazdım.

Cehennemi oraya getirirdim.

KASIRGA

Nolan

SAM'İN AYAK SESLERİ ETRAFIMIZI SARAN alanda yankılandı, içki fabrikasının kubbe biçimli tavanının kirişlerinin arasına hapsoldu. Kelepçeleri zorladığım hâlde çıkarmayı başaramıyordum. Metal, derimi sıkı sıkı kavramıştı. Ayak bileklerimi çevirmeyi denedim ama kat kat koli bandıyla bacaklarımı sandalyeye bağladığı için bunun da bir faydası olmuyordu.

"Burada kayıt yapmanın müthiş bir sinerjisi var," dedi Sam. Koridorun ağzından ince uzun bir çanta getirdi ve içinden bir tripod çıkardı. Dramatik bir şekilde derin bir nefes aldı, taze boya ve yeni kesilmiş odun kokusunu içine çekti. "Bir zamanlar Arthur Lancaster'ın imparatorluğunun merkezi olduğunu düşünecek olursak, Lukas Lancaster'ın canlandırmaya çalıştığı içki fabrikasında bir başka katille röportaj yapmak, tüm parçaları bir araya getirmenin kusursuz bir yolu. Sence de öyle değil mi?"

Yanıt vermedim. Bu adama hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu. Özellikle de kamera kayıttayken.

Sam gülümsedi. "Sen ve ben biraz konuşacağız," derken düşüncelerimi zihnimden çekip çıkarabilirmiş gibi davranıyordu. "Aksi takdirde, Harper Starling'le ilgili olarak öğrendiğim her şeyi bu belgesele eklerim ve inan ki hayatı yerle bir olur."

"Seninle konuşsam bile bunu yapmayacağından nasıl emin olabilirim?"

"Sanırım, bana güvenmen gerekecek." Omzunu silkti, tripodu ayarladı ve bir mobilya örtüsünün üstünde duran kamera çantasını almak için eğildi. Beni yeteri kadar etkisiz hâle getirdiğinden emin değilmiş gibi gözlerini benden fazla ayırmadı. "İstediğim şeyi verirsen, onu bu işe karıştırmayacağıma söz veriyorum."

"Tam olarak ne istiyorsun?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Elbette, hayatımın öyküsünü. Hak ettiğim takdiri."

Alaycı bir ses çıkardığımı duyan Sam öfkeyle gözlerini kıstı. "Takdir mi? Yoksa 'şöhret' mi?"

"Demek istediğim *kabullenilmek.* Grubumun kimsenin yapamadığını yaptığının kabul edilmesi." Sam etrafını saran siyah kablolardan birinin üstündeki bir düğmeye bastı ve iki portatif stüdyo ışığı yandı. Göz kamaştırıcı parlak ışığa karşı gözlerimi kıstım. "Yetkililerin aciz kaldığı çözülememiş olan vakaları çözdük. Suçluları ifşa..."

"Ama şu anda sen de o suçlulardan birisin." Bileklerimi arkamda kıpırdatmaya çalıştım. Kollarım sandalyenin metal kollarının altından bağlanmıştı. "Yoksa işine geldiği için silah zoruyla insanları kaçırmaya ve iradeleri dışında tutsak etmeye karşı yasalar olduğunu unuttun mu?"

Sam elinde kablosuz bir yaka mikrofonuyla yaklaştı. Sert bakışlarıma aldırış etmeden, bunu gömleğime taktı. Daha sonra, tripodun üstündeki kameraya gitti, kendi mikrofonunu ve kulaklıklarını taktı. "Biliyor musun, Ben Dedektif Avcıları'nı başlatmadan önce bile adaletin düzgün bir şekilde yerini bulabilmesi için bazı kuralların esnetilebileceğine inanıyordum. Ama bu lanet olasıca kasabadaki onca insan arasında *senin* benimle hemfikir olacağını düşünmüştüm."

Sam kadrajda gördüğü şey hoşuna gidene dek kamerasının merceğini ve düğmelerini ayarladı. Sonra, yerdeki film çekim tahtasını aldı. Film çekim tahtasını bırakmadan benim ve kameranın arasına geçti.

"Kayıt," dedi, film çekim tahtasının siyah-beyaz çizgili kolunu tahtanın üstüne indirdi. Hızla kameranın arkasına geçti, film çekim tahtasını bırakıp not defterini aldı. Kadraja bakmasını bekleyip gözlerimi devirdim. "İsminiz Nolan Caius Rhodes mu?"

"İsmimi biliyorsun."

Sam kameranın arkasında kaşlarını çattı. "İsterseniz doğruca Harper Starling konusuna geçebiliriz."

Öfkeden köpürmek üzereydim. Kelepçeleri çekiştirdim. Sam'in lanet olasıca boğazını parçalamak için can atıyordum. Parmaklarımı etlerine geçirmek, ellerimin altında yarıldığını hissetmek istiyordum.

"Evet," dedim çenemi sıkarak. "İsmim Nolan Caius Rhodes."

"Nerede yaşıyorsunuz?"

"Gatlinburg, Tennessee."

"Carnage Burnu'na neden geldiğinizi anlatın."

Hayatımda tahammül etmek zorunda kaldığım en saçma şeymiş gibi derin bir iç çektim. "Kuş gözlemciliği."

"Kuş gözlemciliği," dedi Sam, salak sırıtışının sesine yansımasına engel olamadan. Ondan zerre kadar profesyonellik beklemiyordum ama kesinlikle tarafsız bir röportör değildi. "Evet, Irene bununla ilgili bir şey söylemişti. Sanırım, şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Söylesenize, sığırcıkları* da gözlemliyor musunuz?"

Ona ölümcül bir bakış fırlattım.

"Bir sığırcığın yirmi kadar farklı kuş türünün sesini taklit edebildiğini biliyor muydunuz?" dedi. "Hatta insan konuşmasını bile taklit edebiliyorlar."

* Harper'ın soyismi "Starling" sığırcık kuşu anlamına gelmektedir. -*ç.n.*

Yüzüne ağır ağır yayılan o gülümsemenin arkasında başka bir şey vardı. Sanki bütün kozlar onun elindeymiş gibi. Benim bilmediğim kozlar dahil. Üstüme boğucu bir huzursuzluk hissi çökmeye başladı.

"Bana konuyla ilişkili bir soru sor," dedim hırlar gibi.

"Elbette." Yapmacık neşeli ses tonu beni daha da gerdi. Sam defterinde bir sayfa açtı, kalemini çenesine vurdu. "Hah, evet. İlişkili bir sorum var. *Neden Trevor Fisher'ı öldürdünüz?*"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ya Dylan Jacobs? Ya da Marc Beaumont?"

Yanıt vermedim.

"Peki ya Jake Hornell? 7 Haziran'da ortadan kayboluşuyla ilgili bir şey biliyor musunuz? Ya da bana dün gece Ballantyne Nehri'nde ne yaptığınızı anlatabilirsiniz. Çünkü bana çok şüpheli bir durum gibi geldi."

Siktir. Hiçbir şey duymamıştım. Ne bir ışık ne de başka bir araba görmüştüm. Harper'ın yanımda olmaması dışında, normal bir geceydi. Harper'ın orada olmamasına minnettardım. Ama belli ki düşündüğüm kadar yalnız değildim.

Yine yanıt vermediğimi görünce, Sam sinirlenmeye başladı ve omuzları gerildi. Harper'ı bu işe bulaştırmayacağına inanmıyordum. Sözüne asla güvenemezdim. Ama onu yeteri kadar sinir edersem, sabrını taşırıp iyice öfkelendirirsem, biraz bana yaklaşmasını sağlayabilirsem...

"Madem bu işi zorlaştırmaya niyetlisiniz, Bay Rhodes, Harper Starling hakkında bildiklerinizden söz edelim. Sonra da *benim* onun hakkında bildiklerimden söz ederiz." Defterinde bir sayfayı açtı. "Harper dört yıl önce size ve erkek kardeşiniz Billy'ye çarpan arabayı kullanıyordu. Kazadan sonra hızla uzaklaştı ve sizi ölüme terk etti. Bu doğru..."

Birden içki fabrikasının en uç tarafında bir ses yankılandı. İkimiz de irkildik, Sam başını iki yana sallarken nefesini uzun

uzun dışarı verdi. "Nihayet." Saatine baktı, sonra kaydı durdurmak için kamerasının düğmelerinden birine bastı. "Vinny, sahanlıktayım," diye seslendi.

Ama yanıt gelmedi.

Sam dikkatlice pantolonun arka tarafına sıkıştırdığı tabancayı aldı. Etrafa derin bir sessizlik çöktü. Ama bakır imbiklerden birine bir şey çarpmış gibi yine metalik bir *çın* sesi sessizliği böldü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Sam. Kol ve ayak bileklerimi kontrol edip bir alt kata inmek için merdivenlere gitti ve gözden kaybolmadan önce tereddütle bana baktı. Ayak seslerinin basamaklardan aşağı ilerlediğini, sonra sesin geldiği yöne doğru gittiğini duydum.

Yine kelepçeyi çekiştirdim. Ama onu gördüğüm anda durdum.

"Ne işin var burada?" diye fısıldadım telaşla. Harper gölgelerin arasından parlak stüdyo ışıklarının aydınlattığı alana çıktı. İyice eğilerek hızla yanıma geldi. Kolumu sıkıca tutup ne durumda olduğuma göz atarken, elinin biraz titrediğini fark ettim.

"Tabii ki kıçını kurtarıyorum," dedi bileğimi bırakıp. Ayaklarıma eğildi, beni sandalyenin bacağına bağlayan koli bandını kesmeye koyuldu. "En azından, kurtarabileceğimi umuyordum. Seni kelepçelemesine nasıl izin verdin?"

"İzin vermek mi? Kim *kendisinin* kelepçelenmesine *izin verir?*"

"Belli ki sen. Salak bir amatör gibi. Yanlış hatırlamıyorsam, bugün ikinci kez oyuna geldin."

"Şimdi *sırası değil*, Harper." Koli bandının yırtıldığını hissettim ve Harper diğer bacağıma geçti. "Buradan gitmen gerek," diye fısıldadım. "Adam kontrollü değil. Bir tabancası var."

"Fark ettim."

"Burada olduğunu görürse..." Sam'in basamakları çıkmaya başladığını duyduğumuzda sustum. Harper diğer ayak bileğimi de çözmeyi başardı. *"Saklan."*

Sadece bir an göz göze geldik ama o anda ne kadar korktuğunu gördüm. Daha önce de gözlerindeki korku ifadesini görmüştüm. Denizin engin sularında bana bakarken gözlerinde beliren o dehşet ve çaresizlik ifadesini asla unutmayacaktım. Ama bu sefer farklı bir şey hissettiğini de biliyordum. Kendisi için değil *benim* için korkuyordu.

"Git," dedim dudaklarımı sessizce oynatarak.

Harper sessiz adımlarla koridora döndü. Sam elinde tabancasıyla tam sahanlıkta belirmeden önce, parlak ışıkların ilerisindeki gölgelerin arasında gözden kayboldu. Sam biraz sarsılmış, biraz temkinli gibiydi. Ama kamerasına dönüp bir düğmeye bastığında, kararlı ifadesi geri geldi. Kameranm ufak kırmızı ışığı yandı.

"Evet," dedi hafifçe öksürüp "Nerede kalmıştık?"

"Sanırım, sana kontrolü kaybettiğini söylediğim kısımda kalmıştık. Beni kaçırdın, irademe dışında burada tutuyorsun ve gidip kendini becerebilirsin."

Sam tabancacıyı yanında yere doğru tutuyordu ama gücün onda olduğunu hatırlatmak için emniyet kilidini açıp kapatmaya başladı. Sam'in sessiz tehdidiyle ilgili olarak beni gerçekten korkutan tek şey, Harper'ın orada bir yerde gizlendiğini biliyor olmamdı. Ama Sam'in bana biraz yaklaşmasını sağlayabilirsem...

"Senin gibiler var ya?" dedim. Sabaha kadar o oyunu oynayabilirmişim gibi sandalyemde geriye yaslandım. "Avladığını iddia ettiğin o insanlardan pek de farklı değilsin. Gerçek suç 'bilgi-eğlence' filmin için fazlasıyla çizgiyi aştın. Ama söylediklerini kanıtlayacak bir becerin yok."

Sam kameranın arkasında kıpırdamıyordu ama öfkesinin sıcaklığını resmen hissedebiliyordum.

"Bir şahidi nasıl sorguya çekmen gerektiğini kesinlikle bilmiyorsun. Ya da yasal olarak... şey... *hiçbir şeyi* nasıl yapacağını bilmiyorsun. Lancaster Malikânesi'nin üstünde drone'lar uçurmanın, özel mülke izinsiz girmenin ya da ne bileyim, birini *kaçırmanın* mahkemede cezasız kalacağını mı sanıyorsun?"

"Ne düşündüğün umurumda değil." Sam bana biraz yaklaştı. Tabancasının namlusunu sırıtan yüzüme tuttu. "Ben *gerçekleri* umursuyorum."

Başparmağı kıpırdadı. Emniyet kilidini açtı.

"Bana *gerçeği* söyle dedim sana," diye hırladı.

"Gerçeği mi bilmek istiyorsun?" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüskafesimi delecekmiş gibiydi. "İşin aslı, endişelenmen gereken kişi ben değilim."

"Benim."

Sam, Harper'ın sesini duyup arkasına döndüğü anda, ayağa kalkıp hızla kendi etrafımda döndüm. Metal sandalye Sam'in bacaklarının arkasına isabet etti. Dengesini kaybedip öne doğru sendeledi. Elindeki tabancayı düşürdü, tabanca yere çarpıp gölgelerin arasına fırlarken, içki fabrikasında kulakları sağır eden bir ateş sesi yankılandı.

Sert bir şekilde yere düştüğümde, omzumu ve yüzümü yere çarptım. Ama gözlerimi bir an olsun Harper'dan ayırmadım. Harper karşısına çıkan fırsatı kullandı, eğilerek Sam'in üstüne atıldı. Sam dengesini hâlâ sağlamaya çalışırken, Harper hızla ona çarptı ve kollarını bacaklarının etrafına doladı. Öfkeli çığlığı beton ve metale çarpıp yankılanırken, var gücüyle onu bana doğru itmeye çalıştı.

Harper Sam'i son bir kez iterek bıraktı. Sam geri geri sendeledi, bana çarptı.

Dizlerimi hızla kaldırıp onu tırabzanlardan aşağı atmaya çalıştım.

Kolları ve bacakları havaya savruldu. Tam işinin bittiğini düşündüğüm anda, ayakları metal parmaklıkların arasına takıldı ve büküldü. Ayağındaki bot, yan bir açıda çapraz demirlerden birinin arasına sıkıştı. Etrafa yerinden çıkan kemiklerin ve yırtılan tendonların sesi ve boşluktan sallanırken acı dolu çığlıkları yankılandı.

"Kahretsin," dedi Harper nefes nefese, ellerini dizlerine dayayarak. "Canın çok acıyor olmalı."

Sam yalvararak yardım istedi.

"İyi misin?" dedi Harper. Sam'in yardım çağrılarını duymazdan gelerek ayağa kalkmama yardım etti. Gözlerinden derin bir endişe okunuyordu. Yüzümü tuttu, başparmağıyla gözümün üstündeki sıyrıktan akan kan damlasını sildi. "Silah..."

"İyiyim. Sadece dengemi kaybettim. Sen iyi misin?"

"Evet. İyiyim." Harper'ın bakışları yumuşadı, gözleri dudaklarıma kaydı ve orada kaldı. "Gittiğini sandım."

Kaşlarımı çattım. Harper bir an için gözlerime baktı, yanakları kıpkırmızı kesildi. "Gittiğimi mi sandın?" Omzunu silkti. "Hayır. Tabii ki gitmedim. Neden gidecektim ki?"

Dikkatini karanlık koridora verdiği için bana bakmadı. "Neden *gitmeyecektin ki*?"

Aramızda her ne oluyorsa bunun benim için daha farklı olabileceğini biliyordum. Harper'ın bana güvenmek zorunda kalmasının tek nedeni bir başka seçeneği olmamasıydı. Dolayısıyla, elime fırsat geçtiğinde çekip gideceğimi düşünmüş olması mantıklıydı. Ama son dört yıldır düşündüğüm tek şeyin kendisi olduğunu anlamıyordu.

Her gün, zihnimdeki varlığı, uğruna savaşacağım bir neden vermişti bana. Belki bu takıntı ilk başladığında çok farklı bir şeye benziyordu. Ama yok olmamıştı. Sadece dönüşmüştü.

"Harper..." Başını iki yana sallayıp gözlerinin dolduğunu gizlemeye çalıştığında iç çektim. "Önce bana bir anahtar bulmaya ne dersin?"

"Doğru. Anahtar." Anlık güven krizinden silkinip tırabzanlarda ellerini kollarını etrafa savuran, panik dolu çığlıkları ve öfkeli küfürleri odada yankılanan Sam'in yanına gitti. Karın üstü uzanıp Sam'in ceplerine uzandı ve aradığı şeyi bulunca sevinçle cıyakladı. Anahtarla geri gelip kelepçeyi çözdüğü anda, kollarımı sandalyeden indirdim ve ona sarıldım.

"Hayır," dedim, yüzümü boynuna dayayıp onu kendime çekerek. Belirgin kokusunun tatlı aromasını içime çektim. Vücuduma karşı aldığı her nefesin, bana sıkıca sarılırken ellerini sırtımda gezdirdiğinde her dokunuşunun keyfini çıkardım. "Gitmek gibi bir niyetim yoktu. Bunu sana söylemiştim. Bana aitsin ve seni bırakmıyorum."

Başını salladı. Belki de bunların sadece hoş sözcükler olduğunu düşünüyordu. Bir yemin olduğunun farkında olmayabilirdi. Bozulmayacak bir yemin. Ama onu tutkulu bir şekilde öpmek için azıcık geriye çekildiğimde, bunu ona *gösterdim.* Dudaklarımı dudaklarına dayadım, nefesini çaldım ve dilimle dilini okşadım. Parmaklarımı saçlarına daldırıp onu sıkı sıkı tuttum. O sözleri duymaya hazır olmadığını biliyordum. Ben bile inanmakta zorlanıyordum. Ama onu seviyordum ve dokunuşumla bunu ona kanıtlıyordum.

"*Yardım* etsenize, *lanet olasıca psikopatlar*," diye bağıran Sam o ânı böldü.

Alnımı Harper'ın alnına dayadım, birbirimizden ayrıldığımızda geride kanlı bir leke bıraktım. "Sanırım, o sersemle ilgili bir şey yapmamız gerek."

Harper derin bir iç çekti, hâlâ dokunuşumun tadını çıkarıyormuş gibi bir an için gözlerini yumdu. "Evet," dedi geriye adım atıp. "Haklısın galiba."

Daha neşeli bir gülümsemeyle arkasına döndü, Sam'in yanına gitti, yere çömelip ellerini Sam'in botunun iki yanına, tırabzanların demirlerinin arasına koydu.

"N-ne yapıyorsun?" diye kekeledi Sam.

"Yardım ediyorum." Harper onun botunun bağcıklarını çekiştirip fiyongu gevşetti. "Ama *kime* yardım edeceğimi söylemedim."

Doğruldu ve Sam'in botuna sert bir tekme attı. Sam'in ayağı botun içinden çıktı. Bir kat aşağıya çakıldığında, çığlığı yarım kaldı.

"*Tanrım.* Sessizlik ne güzel, değil mi?" dedim, eğilip Sam'in cansız bedenine baktığımızda. Başının altında biriken kanlar beton zemine yayılmaya başladı.

"Evet, sabrımı taşırmaya başlamıştı." Harper onun botunu alıp aşağı fırlattı. Bot Sam'in yüzüne çarpıp yana fırladı. "Bunu temizlemek çok zor olacak. İşe koyulsak iyi olur. Kasabadan epey uzaktayız, en yakındaki ev Bay Talbot'ın hemen hemen bir kilometre ötedeki çiftliği. Adamın kulakları pek iyi duymuyor ama belli olmaz. Birisi silah sesini duyup polisi aramış olabilir."

"Bir dakika." Bileğini tuttum ve hâlâ arkamızda açık olan ışıklara doğru giderken onu durdurdum. Barut rengi gözlerinde bir merak ifadesiyle bana baktı. "Seni bırakmış olabileceğimi düşündüğünü biliyorum ama sen de beni geride bırakabilirdin. Beni nerede bulacağını nasıl anladığını bilmiyorum. Ama bulduğuna minnettarım."

Harper başını salladı. Birkaç saniye sonra "Rica ederim," dedi. "Arkadaşlar böyle zamanlar içindir, değil mi?"

Donuk bir ifadeyle ona baktım. "Biz 'arkadaş' *değiliz*."

"Evet, bunu söylediğini hatırlıyorum," dedi ama ne demek istediğimi anlamıştı. Benim için bir arkadaştan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Arkasını dönüp ışıkları sökmeye

başlamadan önce bana kalbime bir kıymık gibi saplanan utangaç bir gülümsemeyle baktığında bunu anladığı belliydi. İkimizin de bahçesinde ilk kez yüzleştiğimiz âna geri döndüğümüzü biliyordum. Kaderimizi belirleyecek olan o önemli yüzleşmenin yaşanması gerekmişti. Ödül ve infazcı. Suç ve adalet. Ama belki de bunu gölgede bırakan başka anılar sayesinde unutmaya hazırdım. Öfke ilk başlarda amacıma hizmet etmişti. Ama sonuç olarak bir kafesti. Suçluluk da bir o kadar korkunç bir hapishaneydi ve Harper'ın hâlâ oradan kaçamadığı belliydi.

İlk kez onun oraya tıkılmasında bir rolüm olmasına rağmen kaçmasına yardım edebilir miyim diye düşündüm.

Sam'in ekipmanlarını, onu bizimle ilişkilendiren her şeyi toparlayıp binanın arka tarafına, gözlerden uzak bir yere park edilmiş olan kiralık arabama ve Arthur'un Jaguar'ına götürürken, bu düşünce aklımda dönüp duruyordu.

Cesedi ne yapacağımıza dair en iyi planı belirlemeye çalıştıktan sonra Sam'i içki fabrikasında bırakmaya karar verdik ama bunun talihsiz bir kaza gibi görünmesi için orada kendimize ait hiçbir iz bırakmadığımızdan emin olmak için son kez etrafı gözden geçirdik. Ne de olsa, gerçekten de bir kaza... sayılırdı.

Sam'i başka bir yere götürürsek, Dedektif Avcıları'nın dikkatini çekebilirdik. Ayrıntıları öğrenmek için çıldırırlardı ve bu gizemli olayı çözene dek rahat etmezlerdi. Ama bir kaza olduğuna inanırlarsa, daha az sorunla karşılaşacağımızı umut edebilirdik. Vinny Harper'ın onu otelde başının arkasına bir şey indirerek bayılttığı yerde kendisine gelirse, onun ifadesine karşı benimki olacaktı. Büyük ihtimalle, kontrolden çıkmış patronunun beni sorguya çekmek için kaçırdığıyla ilgili çılgın öyküsü, işgüzar Şerif Yates tarafından hoş karşılanmazdı; özellikle de yanımda kız arkadaşımla Lancaster

Malikânesi arazisindeki kulübede mışıl mışıl uyuduğumu anlattığımda.

Etrafı son kez kontrol etmek için tepeden içki fabrikasının alt girişine doğru yürürken ve planımızın daha ince ayrıntılarını konuşurken, bir motor sesi ve araba lastiklerinin altında ezilen çakıl taşlarının sesini duyduk.

Harper ve ben aniden durup nefesimizi tuttuk. Ama yanılmıyorduk. Motor sesi kesildi, bir araba kapısı gıcırdayarak açıldı ve küt diye kapandı.

Birisi Lancaster İçki Fabrikası'nm ana otoparkına girmişti.

"Belki de drone'u uçuran adamdır," diye fısıldadı Harper, pencerelerden loş ışıkta güçlükle seçilen cesede baktığımızda.

"Olabilir," dedim ama onu araçlara uzanan patikaya çekmeye hazır bir şekilde bileğini kavradım. Binanın diğer tarafındaki pencerelerde bir el feneri ışığı gezindi. Birisi dikkatli adımlarla girişe gitti, sonra kapının gıcırdayarak açıldığını ve kapandığını duyduk.

Dönüp arabalara doğru koşmaya başladık.

"Ama bunu öğrenmek için burada beklememiz gerektiğini düşünmüyorum."

REFERANS ÇİZGİSİ

Nolan

BELKİ BİR ŞEYİ ATLAMIŞ OLABİLİRİZ diye endişelenmeliydim. Yates'in nihayet işini doğru yapmaya karar vereceğinden ve kapımızı çalacağından korkmalıydım. Oradan kaçıp gitmem gerekiyormuş gibi hissetmeliydim.

Ama öyle hissetmiyordum. *Canlı* hissediyordum.

Saat neredeyse sabahın üçüydü ve adrenalin bütün gece vücudumdan eksik olmamıştı. Önce, Sam'le karşılaşmıştım. Sonra, içki fabrikasından kaçmıştık. Arkasından hızla Capeside Oteli'ne gitmiştik. Harper'ı ve beni fazla işaret eden herhangi bir şey varsa bunu yok etmek ya da çalmak için Sam ile Vinny'nin odalarını taramıştık; öldürülen turisti ve Lancaster Malikânesi'yle ilgili bütün kanıtları alıp barakaya gizlemiştik. Turistin sertleşmeye başlamış olan cesedini buzluğa tıkmayı başardıktan sonra bile ikimiz de uyuyamayacak kadar enerjik hissediyorduk.

O yüzden, uyumaya yakın en iyi şeyi yapmaya karar vermiştik.

Harper'ın vücudunu iplerle sarmıştım; her yumuşak ipi dikkatle ve özenle dolamıştım. İlmeklerden biri boynundaydı. Göğsünün ortasından aşağı ilerleyen ve pelvisinin hemen üstünde sona eren birbirine geçmiş iki ip vardı. Dikey hatlar bir dizi düğümden etrafa yayılıyordu. Memelerinin üstünde.

Altında. Belinde. Hatta bacaklarından aşağı doğru. Karmaşık bir ağ, kollarını arkasından birbirine bağlıyordu. Her düğümü atmak ve her ipi tam istediğim yere getirebilmek için epey uğraşmıştım. Bir saatten biraz daha uzun bir süre sonra, vücudunun üst kısmı hareketsizdi ve tamamıyla merhametime kalmıştı.

Son düğümü de attıktan sonra eserime göz attım ve bakışlarımı ağır ağır vücudunda gezdirdim. Her ayrıntıyı hafızama kazıdım. Teninin kızarıklığı. Bacaklarındaki tüylerin diken diken oluşu. Bacaklarının arasındaki ıslaklık. Parmağımı bacaklarının arasından klitorisine götürdüğümde ürperişi. Elimi geri çektiğimde çaresiz inleyişi.

"Aç," dedim parmağımı aramıza doğrultup. Dudaklarını araladığında, parmağımı dilinin üstüne koydum. "Şimdi em."

Dudaklarını kapattı ve parmağımı sert bir şekilde emmeye ve dilini etrafında yuvarlamaya başladığında aletimin sertleştiğini hissettim. Parmağımı ağzından çıkarıp dudaklarında gezdirdim.

"Bundan emin misin?" diye sordum.

Tereddütsüz başını salladı. "Bu akşam berbat geçti." Üzülmüş gibi dudaklarını sarkıttı, gözlerini kırpıştırdı. "Önce bir suç mahallinden bir ceset aldım, sonra da bir adam öldürdüm. Cezalandırılmayı hak ediyorum."

"Söylentilerin ilk adamın geceleyin köpeğini gezdirirken kaybolduğuyla ve diğerinin bir iş yeri kazası olduğuyla ilgili olacağını sanıyordum," dedim. Komodininde duran malzemelerime uzandım. Ellerimi ıslak mendille sildim, kutudan bir çift lastik eldiven çıkarıp taktım.

"Duyduğun her şeye inanamazsın."

Nabzım çoktan hızlanmış bir hâlde sırıttım. Arkama dizdiğim yastıklara uzandım ve oturur pozisyonda kaldım. "O zaman, aletimin üstüne çıksan ve cezanı çeksen iyi olur."

Harper'ın gözlerinde ateşli bir ifade belirdi. Yatağın ortasında dizlerinin üstündeydi, bacağımın alt kısmına yakındı. Emekleyebilmek için biraz doğruldu ama kolları vücuduna sıkı sıkı bağlı olduğu için dengesini güçlükle kurabildi. Onun çaba sarf edişini izlemek hoşuma gittiği için ona yardım etmedim. Gözlerini ereksiyonumdan ayırmadan sol dizini rahatlıkla bacaklarımın üstüne atmayı başardı, sonra kıvranarak girişi aletimin önüne gelene kadar kendisini yukarı itti. Azıcık daha pozisyonunu düzelttikten sonra benden yardım almadan beni içine aldı, kaygan sıcaklığıyla kapladı.

"Kalçalarını oynat," diye emrettim. Dediğimi yaptı. Ağır ve dikkatli bir şekilde üstümde kalkıp inmeye, dudağını ısırırken kalçalarını çevirmeye başladı. Daha düzenli bir ritim tutturduğunda, steril bir ıslak mendil daha aldım. "Güvenli sözcüğün ne?"

"Köftelik kıyma."

"Bana hınzır bir ifade gibi geldi."

"Azıcık öyle."

"Hımm," dedim. Soğuk mendili derisinin steril hâle geldiğinden emin olana dek meme ucunda gezdirirken ürperdiğini hissettim. "Sana acı vereceğim için belki bu seferlik affedebilirim."

Mendili bir kenara attım, pensi alıp sol memesinin etrafına sıkıştırdım. Harper ani bir şekilde nefesini içine çekti. Sonra, içi boş iğneyi aldım.

"Hazır mısın?" Ucu sivriltilmiş çelik ameliyat aletini bir uyarı gibi aramıza tuttum.

"Evet."

"Sakın kıpırdama."

Harper beni içine almış bir hâlde kıpırdamadan dururken, uyarılmanın ve acı beklentisinin etkisiyle yanakları pembeleşmişti. Tanrım, kusursuz gözüküyordu. Vücuduna dolanmış

o ipler. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı dolgun altdudağı. Pensin arasındaki meme ucu ve aletimi saran kasları. Bu manzarayı sonsuza dek hafızamda saklamak istiyordum.

İğnenin ucunu memesine dayadım.

"İçine derin bir nefes çek."

Dediğimi yaptı. İğneyi meme ucuna batırdım.

Zevkle inledi. Nefessiz kaldı. Kasları kaya gibi olan ereksiyonumun etrafında sıkılaştı. İğneyi diğer taraftan çıkana kadar yanlamasına meme ucuna batırdım ve o çok arzuladığı acı hissini doyasıya yaşaması için yavaşça geri çektim. İğne meme ucundan çıkınca, bunun yerine dişsiz bir piercing'i deliğe geçirdim ve eğri opak uçları iki yanına taktım.

"Nasıl bir his?" diye sordum. Ama yanıtı biliyordum. Ürperişinden belliydi. Bacaklarının arasından akan ıslaklıktan bunu görebiliyordum.

"Güzel," diye fısıldadı nefesi kesilmiş bir hâlde. "Çok güzel."

"Göster bana."

Üstümde inip kalkmaya başladı. Bakışlarımı, meme ucuna geçirdiğim metal piercing'e ve kızarmış tenine dikerek uzun bir süre onu izledim. Hayatımda bundan daha seksi bir şey gördüğümü hatırlamıyordum. Bakışlarımı oradan ayırmayı başardığımda, yeni bir steril mendil aldım ve diğer meme ucunu silip yeni bir iğne çıkardım.

"Kıpırdama," diye emrettim. Harper hareketsiz kaldığında, meme ucunu pensin arasına aldım. "Hissettiğin acı hoşuna gitti, değil mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Güzel." İğnenin ucunu derisine dayadığımda, içine titrek bir nefes çekti. "Çünkü hiç acele etmeyeceğim." İğneyi dayadığım yerde tuttum, soğuk metali derisine dayadım ve pensle meme ucunu sıktım. En sonunda heyecanla tepeden tırnağa

titrediğinde, iğneyi saplamaya başladım. Dediğimi yaptım. İğneyi fazlasıyla ağır ağır hassas derisine sokarken, Harper inledi. Yüzüne baktığımda, ateşli gözlerinde ve aralanmış dudaklarında saf bir haz ifadesi gördüm. İstediğim ve ihtiyaç duyduğum şey buydu.

İğne diğer taraftan çıktığı anda, yine ağır ağır çekip çıkardım ve diğer dişsiz piercing'i ve opal topları taktım. Akan kan damlalarını sildikten sonra muhteşem sonuca baktık.

"Gerçekten de çok seksi," dedi Harper titrek bir sesle.

"Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım."

"O zaman, bana ne kadar minnettar olduğunu göster ve bunu kanıtlamak için üstümde kalkıp inmeye başla."

Gözlerinde aç bir parıltı belirdi. Onu düz tutabilmek için göğsünün ortasındaki düğümleri kavradım ve resmen ereksiyonumun üstüne otururken ikiye ayrıldığını hissettim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bunun nedeni tekrar beni içine almak için hafifçe kalktığında aletimin üstüne bulaşmış olan ıslaklığı mıydı, yoksa meme uçlarında parıldayan opal toplar mıydı bilemiyordum ama Harper'ın her santimiyle kendime bir göz ziyafeti çektim. Onu her daim arzuluyor, giderek daha fazla istiyordum ve asla yeterli gelmiyordu.

"Masum insanları öldüren ve sonra yaramaz veledin teki gibi davranan bir iblise göre bir tanrıça gibi seks yapıyorsun. Belki ufak bir ödülü hak etmişsindir," dedim. Komodindeki son şeyi aldım. Harper ritmini hiç bozmadan elimin hareketini izledi. Uzun vibratörü alıp aramıza tuttum. "Ne dersin?"

"Evet," dedi inler gibi.

"Evet ne?"

Gülümsememeye çalıştı. "Evet, lütfen."

"Ne kadar uslu bir kızsın. Hoşuma gitti ama sanki buna alışamayacakmışım gibi bir hisse kapıldım. Haklı mıyım?"

Cilveli bir tavırla hafifçe omzunu silkti ama gözlerini düğmesine bastığım oyuncaktan ayırmadı.

"Haklıymışım. Ama buna memnunum. Seni dize getirmek hoşuma gidiyor." Oyuncağın ucunu köprücükkemiklerinin arasındaki boşluğa dayadım, sonra attığım düğümlerin üstünden sağ göğsüne götürdüm. "Senin cezalandırılmayı sevdiğin kadar, ben de sana ceza vermeyi seviyorum."

Vibratörün ucunu meme ucuna değdirdiğimde nefesi kesildi. Sonra, oyuncağı piercing'inin ucundaki topa dayadım ve kasları aletimin etrafında kasılırken, sıcak ıslaklığı dışarı taştı.

"O acıyı hissetmek için böyle ıslandın, değil mi?" dedim, oyuncağı diğer meme ucundaki toplara sürterek. İnleyerek başını eğdi. Zevkten aklı başından gitmiş gibiydi. "Acı çekmek hoşuna gidiyor."

"Evet," diye fısıldadı. "Ama sadece seninle."

Nefesim kesildi. Bu sözleri kulağıma üstü örtülü bir itiraf gibi gelmişti. Sadece sözcükler de değildi. Bana değerli bir şey vermiş gibi yüzüme bakışı. Gizli bir şey vermiş gibi. Gelecekte ne olursa olsun, ister günün birinde beni hayatından atsın ister atmasın, bu sadece benimle paylaşacağı bir şeydi.

Vibratörü indirdim. "Sadece seninle," dedim ve oyuncağı klitorisine dayadım.

Bunu bir elimle hassas tomurcuğunun üstünde tutarken, diğer elimle göğsündeki ipleri kavradım ve bana her şeyini verirken dengesini sağlamasına yardım ettim. Başını geriye atıp gözlerini yumduğunda bile, kendisini kaybetmiş gibi tutturduğu çılgınca ritmi bozmadı. Aletimin üstünde kayarak kalkıp indi, ikimiz de boşalana ve bizi ele geçiren hazza teslim olana dek keyifle inledi. Göğsündeki düğümleri daha da sıkı kavrarken, aletimin son kıpırtısına, menimin son damlasına kadar onu tuttum ve orgazmının tamamıyla sona erdiğinden

emin olana dek oyuncağı üstünden çekmedim. Oyuncağı kenara koyduktan sonra bile onu tutmaya devam ettim, kesik nefeslerimiz sakinleşmeye başlayana dek onu bırakmadım. Daha sonra, onu yavaşça ve dikkatle kaldırdım ve nazikçe yatağa yatırıp düğümleri çözmeye başladım.

Telaş etmeden hepsini çözdükten sonra onu kucaklayıp banyoya götürdüm. Ona böyle tapınacaktım. Ilık suyla ve bir el havlusunun yumuşak dokunuşlarıyla. Mumlarla, fısıldanan sözlerle ve narin okşayışlarla. Onu incitmek istiyordum ve buna izin vermesine, bunu yapmamı istemesine minnettardım. İkimiz de acıyı arzuladığımız hâlde, onunla ilgilenmek de istiyordum. Belki hiç ummadığım kadar.

Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra yatağa girdik ve onu kollarıma çektim. Harper hızla uyuyakaldı.

Ama ben uyuyamadım.

Şafak sökmeden önce sessizce kalktım, içinde şüphe kalmış olabilir diye yastığın üstüne geri döneceğimi söyleyen bir not bıraktım. Yirmi dakika sonra granit bir çıkıntının üzerinde durmuş, güneş henüz suyla gökyüzünün birleştiği çizgiyi aydınlatmadan önce ufku renklendirmeye başlayan ışığı izliyordum.

Sonra, aşağı inmeye başladım.

Yamacın kenarındaki son tırtıklı kayalıktan aşağı indiğimde ve ufak kumsala adım attığımda, botlarım kumlara gömüldü. 25 Haziran'dı. 44.6692° K enleminde ve 67.2594° B boylamında duruyordum. Sular hâlâ yavaş yavaş kumsaldan geri çekiliyordu. Saatime baktım. 05.22'ydi. En alçak noktasına varmasına daha on dakika vardı ama Sam'in fotoğrafındaki karavanın tavanının dalgaların arasından belirmeye başladığını görebiliyordum.

Nedense Sam için suyun en sığ seviyeye eriştiği bahar gelgitinde görünür hâle gelen bu aracı bulmak çok önemliydi. Nedenini öğrenmem gerekiyordu.

Çantamı yere bırakıp botlarımı çıkardım. On dakika içinde giysilerimi çıkarmış, daha önceden içime giydiğim Wallie'nin Su Sporları'ndan kiraladığım dalış giysisiyle kalmıştım. Paletlerimi giydim ve bileğime bir dalış feneri taktım. Sonra, suyun kenarına gittim, maskemi ve şnorkelimi taktıktan sonra azgın beyaz dalgaların arasına girdim.

Dalış giysisine rağmen, buz gibi su bir şok etkisi yarattı. Dalış giysisinin kollarının ve boynundan içeri su sızdı, derim ve neopren arasındaki alanı soğuk bir katmanla doldurdu ama vücudum bunu ısıtmaya başladı. Etrafta tepeleri suyun yüzeyini delen tırtıklı kayalıklar vardı. Her azgın dalgada etrafıma yosunlar dolanıyordu. Başımı dik tuttum. Paslanmış ve eğrilmiş metal panele odaklandım. Denize son daldığım zamanı ya da az kalsın neyi kaybettiğimi düşünmemeye çalıştım. Ayaklarımı çırpmaya devam ettim, beni kıyıya çekmeye çalışan akıntıya direnmeye çalıştım.

Pencerenin uzun zaman önce kırılıp etrafa saçılmış fiberglasının keskin bir parçasını kavrayıp sıkıca tuttum.

Dalgaların üstünden aracı iyi görmek mümkün değildi ama yüzeyde gözüken şeyin bir kamp karavanının sonradan eklenmiş olan çatısı olduğu belliydi. Orijinal rengi solmuştu, yüzeyi yıpranmış ve çatlamıştı. Pencerelerden hiçbiri sağlam değildi ve geride sadece bir zamanlar yaşam alanına ışık veren delikler kalmıştı. Araca tutunarak şnorkelimi düzelttim ve bir plaka bulabilmeyi umarak dalgaların altına daldım. Hiçbir şey bulamayınca şaşırmadım.

Yüzeye çıktığımda, ileriye doğru yüzmeye başladım. Karavanın üstünde yüzerken, fiberglas bunu aracın çelik iskeletine tutturan aşınmış kaynak yerlerine ve vidalara karşı esniyor ve gıcırdıyordu.

Aracın ön tarafına vardığımda, içime derin bir nefes çekip daldım.

Elimi sürücü tarafının penceresinin kenarına dayayıp fenerimi karavanın içine tuttuğumda, ufak balıklar çil yavrusu gibi dağıldı. İç alanın büyük bir kısmı deniz yosunu, midye ve ne olduğunu bilmediğim yaratıklarla örtülüydü. Metal çerçeve pas katmanlarıyla kaplıydı. Koltukların döşemesi çürümüş, geride sadece kumaş şeritleri kalmıştı. Ufak bir mutfak alanı vardı. Bir oturma bankı ve bir masa. Kalın camı çatlamış ama kırılmamış olan dökme demir bir sobaya benzer bir şey gördüm. Karavanın arka tarafında bir yatak ve bunun arkasında ufak bir tuvalete ya da depo alanına açıldığını tahmin ettiğim bir kapı vardı. İçeriye yeşilin tonları hakimdi ve bir yeraltı mezarını andıran bu alanda fazla canlı gözüken hayat belirtileriyle doluydu.

Yüzeye çıktım, içime bir nefes çekip tekrar daldım.

Bu kez, ön pencereden içeri girdim. Balıklar dört bir yana dağıldı. Karavanın zeminine baktım, geride bir şey kalmış mı diye kontrol ettim. Hatta kapaklarından biri paslı bir menteşeden sarkan mutfak dolaplarını bile kontrol ettim. Ama hiçbir şey yoktu.

Bir kez daha yüzeye çıkıp tekrar daldım.

Bu sefer, yolcu tarafına doğru gittim, pencerenin alt kısmına yakın kaldım. Ön paneldeki plakayı buldum. Eldivenli elimle kirleri sildim. Fenerimi araç kimlik numarasına tuttum. On yedi hanelik alfanümerik kodu güçlükle seçebildim. Bunu ezberlediğimden emin olana dek tekrarladım. Hatta doğru hatırlıyor muyum diye görmek için birkaç kere daha daldım. Bunun bana ne söyleyeceğini bilmediğim hâlde kalbim deliler gibi atıyordu. Belki hiçbir şey öğrenemeyecektim. Ama içgüdülerim bana aksini söylüyordu.

Karavanın içine son bir kez göz atıp yüzeye çıktım ve kıyıya yüzdüm.

Dalış giysisini ıssız kumsalda çıkarırken, araç kimlik numarasını tekrarladım. Soğuk sabah esintisinde titreyerek

hemen giyindim. Biraz ısındıktan sonra numarayı telefonuma girdim, sırt çantamı omzuma astım ve yakında yükselen sularla kaplanacak olan kumlardan yukarı tırmanmaya başladım.

Arabama atlayıp yamacın etrafını saran kıvrımlı yolu izleyerek Carnage Burnu'na geri döndüm. Kısa bir süre sonra, denizi aydınlatan kırmızı beyaz deniz fenerinin basamaklarını tırmanan bir avuç turistin yanından geçtim. Renkli dış kaplamalarıyla ve süslü kenarlıklarıyla bana tanıdık gelmeye başlamış olan evlerin önünden geçtim. Harper'ın kulübesine gitmek yerine, Capeside Oteli'ne döndüm ve otoparkta okyanusa bakan en sevdiğim park yerine girdim. Motoru kapattım, bir süre sessizce oturup etrafı izledim; sonra o ilk gün, yıllarca işlemeyi beklediğim günahları düşünerek parıldayan dalgalara bakışımı hatırladım. Oraya en azından Carnage Burnu'nun derinliklerinde uzun süredir gizli olan bir sırrı ifşa etmeyi umarak gelmiştim ama düşündüğümden çok daha fazlasını bulmuştum.

Sırt çantamı alıp otele girdim, müşterilerin Fransız tostlarını yerken gülümsediği ya da o gün olanlardan söz ettiği ufak yemek salonunun yanından geçerken, havaya sinmiş olan tatlı akçaağaç şurubu ve taze demlenmiş kahve kokusunu aldım. Son birkaç gündür olanları bilmiyor olabilirlerdi. Belki biliyorlardı ama umurlarında değildi. Ne de olsa, tatile gelmişlerdi. Nedense Carnage Burnu'nun sokaklarında kıvrılarak ilerleyen karanlık akımından etkilenmemiş gibi hayatına devam etmesi bana normal geldi.

Irene beni görmeden ve soru yağmuruna tutmadan odama uzanan koridora varmayı başardım.

Odama girdikten sonra çantamı yere bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı alıp pencerenin önündeki ufak masaya gittim. Bilgisayar açılırken heyecandan bacağımı sallamaya başladım. Elektronik alet, hayatının en ağır güncellemesine

başladı çünkü *tabii ki güncelleme için tam o ânı seçmesi gerekiyordu.* Nihayet açıldığında, sabırsızlıktan yerimde duramıyordum.

Hemen bir VIN arama servisi buldum, aracın kodunu ve eksiksiz bir rapor için kredi kartı bilgilerimi girdim. Enter tuşuna basmadan önce parmağım biraz havada kaldı. Raporda 1985 model bir Chevy G20 kamp karavanın isimleri belirtilmemiş sekiz eski sahibi olduğu, nerelerde satın alındığı ve tam servis kaydı yazıyordu. Son olarak beş yıl önce Lubbock, Teksas'ta özel bir satışta el değiştirmişti.

Şaşkınlıkla ekrana baktım. O araç oldukça uzaklardan gelmişti. Elimde sıradışı sayılabilecek bir araç için bir satış yeri ve tarihi olmasına rağmen, son sahibinin ismini hâlâ öğrenememiştim. Parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim, Harper'ın gergin ya da düşünceli olduğunda nasıl altdudağını ısırdığını düşündüm. Sam bu Chevy G20'yle yakından ilgilenmişse... belki bundan söz etmiş olabilirdi.

Dedektif Avcıları'nın birkaç sosyal medya sitesinde hesabı vardı ama bunları kontrol ettiğimde, karavanla ilgili bir şey bulamadım. Herkese açık olan paylaşımları oldukça muğlaktı. Ama birbirleriyle daha açık bir şekilde konuştukları bir yer olmalıydı. Sırlarını ve teorilerini paylaştıkları bir yer.

Biraz daha araştırma yapınca, bir Tartışma sunucusundan söz edildiğini gördüm.

Yeni bir hesap açtım ama bir soruyu yanıtlamak ve bir yöneticinin Dedektif Avcıları sunucusuna katılma talebimi yanıt vermesi için beklemek zorunda kalınca hissettiğim hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. Kim bilir ne kadar sürecekti. Oflayarak kalktım, su ısıtıcısını çalıştırdım ve suyun kaynamasını beklerken telefonuma Harper'dan gelen mesajı okudum.

Her hareketimde aklımdan geçtiğini bilmenin seni mutlu edeceğini düşündüm.

Sırıtarak bir yanıt yazmaya başlayacağım sırada, mesajının arkasından bir fotoğraf geldi. Meme uçlarındaki piercing'lerin parıldadığı, belinden yukarısı çıplak bir fotoğraftı.

Bunlara bayıldım.

Ereksiyon hâline geçerken, kıpırdanıp hissettiğim sızıyı gidermeye çalıştım.

Bana işkence etmeye çalışıyorsun, değil mi?

Kesinlikle. Yüzde bin EVET.

Biraz canım acıyor ama çok seksi olmadı mı?

Canın acıyorsa belki de gelip bir baksam iyi olur.

Öğle yemeğinden sonra işim yok. Saat 1 uygun mu?

Saatime baktım. Daha sabahın sekizi bile değildi. Beklemek işkenceden farksız olacaktı.

12.30?

Aslında, saat 1'de bir işim var.
Saat 3'e ne dersin?

Derimi soymaya hazır bir hâlde yüzümü ovuşturdum. O, lanet olasıca bir canavardı. Beni daha da çileden çıkarmak için biri yandan, biri de meme uçlarından birinin yakınından çekilmiş iki fotoğrafını daha yolladı.

Tamam tamam. Saat 1'de.

Seni yaramaz.

Su kaynadı ve telefonumu cebime attım. Tam suyu fincana koyarken, dizüstü bilgisayarıma bir bildirim geldi. Kalbim duracak gibi oldu, her yerime adrenalin yayıldı. Çayımı alıp masaya gittim ve ekrana baktığımda talebimin kabul edildiğini gördüm.

Keyifsiz bir gülümsemeyle sunucudaki bilgileri gözden geçirmeye başladım.

İlk olarak, Sam'in yakın tarihli paylaşımlarına göz attım. Carnage Burnu'na yaptığı geziden söz etmiş, kasabadan görüntüler, film ekipmanlarının ya da Vinny'yle birlikte iş başındayken çekilmiş fotoğraflarını paylaşmıştı. Vinny'nin Sam'e kasabanın sırlarını ifşa etme işinde yardım eden güvenilir bir arkadaş olduğunu gördüm. En yakın tarihli tartışma, La Plume'a ve Sam'in Arthur'un meşhur seri katil olduğu şüphelerini doğrulamak için yaptığı röportajlara odaklanıyordu. Son paylaşımlardan hiçbiri Chevy karavandan söz etmiyordu.

Böylece, arşivi taramaya başladım.

Bir Chevy G20 için arama yaptığımda, yeni bir resim oluşmaya başladı.

G20'yle ilgili en eski paylaşımlar üç yıl öncesine aitti ve Teksas'tan başlamak üzere güney eyaletlerinde yapılacak olan bir gezi için tadilattan geçirilmiş olan bir karavanla ilgiliydi. "AC, G20'yi eylül ayında satın aldı ve kış aylarında karavanı tadilattan geçirdiler," diyordu paylaşımlardan biri. Yanında da ikinci el araba satan galerinin ilanından bulduklarını tahmin ettiğim eski bir kavaranın bir fotoğrafı vardı. Araç kimlik numarasını kontrol ettiğimde, altı yıl önce eylül ayında el değiştirdiğini gördüm. Paylaşımlarla ilgili birkaç soru vardı. Sonra "Annesi ve babası bunu AB'ye Mead'den sonra ekim ayında vermişler," deniyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama tarihler araç kimlik raporuna uyuyordu. "AB" ya da "AC" kısaltmalarının ne anlama geldiğini araştırmak fayda etmezdi. Nefesimi uzun uzun dışarı verdim, karavanla ilgili bağlamı anlayabilmek için daha büyük resme dalmaya hazırlandım. Tam paylaşımlara göz atmaya devam edeceğim sırada, genel sohbet kısmına yeni bir mesaj geldi. Mesaja tıkladım.

Sam ya da Vinny'den haber alan var mı? diyordu.

Yanıt veren birkaç kişi, ikisinden de kimsenin haber almadığını teyit etti. Elbette, Sam'in ortalıkta olmaması beni şaşırtmadı ama grup Vinny'den haber bekliyorsa onun mesaj yazmamış olması bana garip geldi. Belki de Harper ona düşündüğünden daha sert bir darbe indirmişti ve adam geceyi hastanede geçirmişti.

Sam bana birkaç hafta önce bahar gelgitinde bir şey aramaya gideceğini söylemişti. Yani, bu sabah, diye yazdı KnightofTruth isimli bir kullanıcı. *Hâlâ kumsalda olabilir. Kız arkadaşına ulaşıp size haber veririm.*

Bu mesaj gruptakilerin yanıtlar yazmasına neden oldu,

bir heyecan havası estirdi. Bir başka kullanıcının sorduğu bir soru dikkatimi çekti. *Autumn'la* ilgili bir şey mi?*

Kasabada sonbaharda neler olup bittiğini bilmiyordum. Yaz sonuna doğru düzenlenen Dehşetin Tadı festivali dışında. Kıyı şeridinde hava değişmeye başladığında, pek bir şey planlanmazdı. Sam'in yaklaşan bir olayla ilgili bir araştırması varsa bile bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Kafam karışmış bir hâlde ekrana baktım ve autumn sözcüğünü arattım.

Ama karşıma hiç beklemediğim bir şey çıktı.

"Autumn" sözcüğü için sayısız sonuç vardı ve bazıları düne ait olacak kadar yakın tarihli, bazılarıysa dört yıl öncesine aitti. Ama bir mevsim değildi. Bir kişiydi. Autumn Bower. Bu ismi hayal meyal haberlerde ve tartışma forumlarında görmüştüm. Basının sık sık ele aldığı bir malzemeydi. Meşhur bir seri katilden kurtulmuş, kendi alanında popüler olan bir fenomenden daha büyüleyici bir hikâye olabilir miydi? Anlatılanlara göre, bir dehşet evinin mahzeninden bir şekilde kaçmış; üzerinde yalnızca kareli bir gömlekle, yalınayak en yakın kasabaya kadar dokuz kilometre yürümüş; geride ise katledilen erkek arkadaşının cesedini ve onu öldüren katili bırakmış sıradan bir kadındı.

Ama birkaç ay sonra... sırra kadem basmıştı.

Paylaşımları gözden geçirmeye devam ettiğimde, birçoğunun onun gizemli kayboluşundan kısa bir süre sonra yazıldığını ve izini bulmaya odaklı olduğunu fark ettim. Bir tanesinde bir YouTube linki verilmişti ve *Autumn'un son videosu*, diyordu. Videoya tıkladım.

Ekranda bana gülümseyen Harper Starling belirdi.

"Selam," diyordu kameraya el sallayarak. "Ben Autumn. Autumn ile Adam'ın 1985 model bir Chevy G20'den

* (İng.) Sonbahar. -ç.n.

dönüştürdüğü Goonie isimli kamp karavanlarıyla yaptığı Karavan Maceraları'na hoş geldiniz. Bir aydır Goonie'de yaşadığımız için karavanın tadilatı sırasında neleri doğru yaptığımızı ve büyük ihtimalle nelerin değişmesi gerektiğini daha iyi biliyoruz. Bugün size karavanla ilgili en sevdiğim ilk beş şeyi göstereceğim. İçeri gelin..."

Sözlerinin geri kalanını güm güm atan kalbimin sesinden duyamadım. Harper'a bakıyordum. Ama bir yandan da bakmıyordum. Çok farklı gözüküyordu. Sadece uzun sarı saçları, daha açık renkli kaşları ya da bronz teni yüzünden farklı değildi. Aşina olduğum Teksas aksanıyla konuşmuyordu. Farklı olan şey rahat tavrıydı. Samimiyetiydi. Hoş gülümsemesi ve coşkusuydu.

Videoda mutfaktan ufak sobaya kadar karavanın içini gösterirken, planın denizin dibindeki karavanla aynı olduğunu fark ettim. Videoyu baştan başlattım ve yüzünün yakın plan bir çekiminde görüntüyü duraksattım. Sonra, Harper Starling'in kazadan önceki fotoğraflarını açıp ekranda yan yana koydum. Birbirlerine benziyorlardı. Aynı yaşlarda olmalıydılar. Yüz şekilleri benzerdi. Burunlarının genişliği ve çenelerinin açısı bile benziyordu. Saç renkleri farklı olsa da kız kardeş oldukları düşünülebilirdi. Ama aynı kadın değillerdi.

Gözlerimi yumdum ve yüzeye çıkmayı reddeden bir anıyı hatırlamaya çalıştım. Billy'ye ve bana çarpan arabanın şoförünü hatırlamaya çalıştığımda, direksiyonun arkasında gördüğüm kişi tanıdığım kadındı. Ama acaba öyle miydi? Yüzümün asfalta sürtündüğünü hissettiğimde, öldürdüğüm adamlarla tartışırken onun sesini duyduğumu hatırlıyordum. Ama bundan emin olabilir miydim?

Ya hafızam yanılıyorsa?

Onu sadece bir anlığına, çarpışmadan bir saniye önce ön far ışıklarının aydınlattığı yüzünü görmüştüm. Bu anıyı,

görmek ve duymak istediğim şeye uyana kadar nefretle çarpıtmış olabilir miydim?

Kanal sayfasına gidip tanıtım videosuna tıkladım.

Yine Autumn vardı ama bu sefer yanında kolunu omzuna atmış, onun yaşlarında bir adam da vardı. Sörfçü tipli birisiydi: Kocaman, hoş bir gülümsemesi ve dağınık sarı saçları vardı. Herkesin bayıldığı türden birisiydi. Samimiyeti ekrandan bile hissediliyordu. İkisinin karavan üstünde çalışırken çekilmiş fotoğrafları ve videoları vardı ve arkadaki ses "Ben Adam Cunningham," diyordu.

"Ben de Autumn Bower."

"Autumn ile Adam'ın Karavan Maceraları'na Hoş Geldiniz..."

Titreyen parmağımla klavyeye bastım ve videoyu durdurdum. O kadar hızlı ayağa kalktım ki masaya çarptım, dizüstü bilgisayarımı, fincanımı ve tabağını sarsınca birbirine yapışan mıknatıslar gibi birleşen parçaları andıran düşüncelerimi hayal meyal bölen bir gümbürtü koptu. Hemen sırt çantamın üstüne fırlattığım ceketimi aldım, cebinden kuzgunun musluk haznesine bıraktığı gün aldığım gümüş bileziği çıkardım.

A^2BC.

Autumn Bower. Adam Cunningham.

Yavaşça yatağın ucuna oturdum.

O, bana çarpan ve ölüme terk eden kadın değildi.

O, Autumn Bower'dı.

Önceki gün fark ettiğim sarı saç dipleri. Sam'in hayatını nasıl alt üst edebileceğini çok iyi biliyormuş gibi ondan korkması.

Gözyaşlarım yüzünden bulanık gördüğüm açık avuçlarımda duran metal halkalara baktım.

Yıllarca ona yapmak istediğim tüm o dehşet verici şeyler. Ondan ölesiye nefret edişim. Ona karşı davranışlarım. Daha kısa süre öncesine kadar, ona bana bir şey borçlu olan kişi

oymuş gibi yaklaşmıştım. Ama o, ona söylediğim her sert söze, her dik bakışa, her tehdide ve onu mahvetme yeminine dayanmıştı.

Bir şekilde oraya gelmeyi başarmıştı. Ne zaman ya da nasıl olduğunu hatırlamıyordum ama o süreçte yollarımız kesişmişti. Uğruna savaştığı ve hak ettiği şeyi ona vermeyi reddeden bir geçmişten kaçma umuduyla Harper Stirling'in kimliğini çalmış olmalıydı: *bir hayat.*

Dahası, ben bunu neredeyse elinden almıştım. O kasabaya onu yok etmek için gelmiştim. Ama o aradığım kadın bile olmadığı hâlde, bununla ilgili tek kelime etmemişti.

...Yoksa etmiş miydi?

Düşündüğün kişi değilim, demişti, gümüş rengi gözlerinde bana meydan okuyan bir parıltıyla. Ama ben bu sözleri ciddiye almamıştım. Ne demek istediğini anlamamıştım.

Kayıp verdikten sonra hayatta kalmayı başarmıştı. Esaretten kurtulmuştu. Dehşetten ve ölümden. Bana karşı mücadele vermeye de hazırdı.

Bana.

Bir hayalete âşık olmuştum. Neredeyse hiç tanımadığım bir kadına. Bana gerçeği asla söylememiş olan bir kadına. Derisini delmeme ve arzuladığı acıyla sadakatimi ona vermeme izin vermişti ama bana ismini bile söylememişti.

Gerçek Harper Starling'e ne olmuştu? Autumn nasıl onun kimliğini çalmış ve kendisini *burada* bulmuştu?

Göğüs boşluğumda patlayan fırtınanın ortasında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ona karşı davranışlarım ve yapmama ramak kalan şey yüzünden suçluluk ve utanç içindeydim. Ondan asla vazgeçmeyeceğime söz vermeme rağmen, bana gerçekte kim olduğunu söylememiş olmasından dolayı ihanet ve öfke. Endişe ve umut. Arzu, hüzün ve pişmanlık. Derin bir iç çekerek bileziği sıkıca kavradım, başımı

önüme eğip bu fırtınadan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalıştım. Ama net bir çözüm bulamadım.

Tam o sırada, bilgisayarıma bir bildirim geldi. Bir tane daha. Ve bir tane daha. Kaşlarımı çatıp yataktan kalktım, masaya geri döndüm. Tartışma sunucusunu açtığımda, KnightofTruth sohbete bir mesaj yollamıştı.

Dedektif Avcıları, harekete geçme vakti geldi.

Ürperdiğimi hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sunucudaki diğer kullanıcılardan arka arkaya mesajlar gelmeye başladı. Sorular. Heyecan. Tahminler ve teoriler.

Hemen bir soru yazdım: *Ne için harekete geçme vakti?*

KnightofTruth bir başka soru fırtınası yaratan bir yanıt verdi.

Savaşmak için.

Sohbet bir anda karıştı. Aynı soru farklı ifadelerle tekrarlandı. *Neden?*

Belki de içgüdülerim, en azından bir kısmı, KnightofTruth'un vereceği yanıtı bekliyordu. Ama yine de, dört yıl önce bu kasırgayı başlatan araba gibi bana çarptığını hissettim. Doğruca göğsüme isabet eden, durdurulması imkânsız bir darbe gibiydi. Kaslarımı ve kemiklerimi ezdi, ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Sam ve Vinny öldü, dedi KnightofTruth. *Artık bu olayı açığa çıkarmanın vakti geldi.*

Carnage Burnu'na gidiyoruz.

SONSÖZ

BELİMDEKİ KILIFTAN TABANCAMI ÇEKTİM, omzumla demir kapıyı iterken ve ayağımla açık tutup eski içki fabrikasına girerken el fenerimi namluya çevirdim. Karanlıkta bir hışırtı duydum. Feneri duvara yapıştırılmış, esintide kıpırdayan naylonlara tuttum. Girdiğim resepsiyon odasının ortasına dizilmiş asılmayı bekleyen alçıpan paneller duruyordu. Havada keskin bir boya, malt ve yeni kesilmiş ahşap kokusu vardı. Fenerimi etrafa tuttum ama orada birisinin olduğuna dair bir iz göremedim.

Kapıyı bıraktığımda, çarparak arkamdan kapandı.

Yıllar önce, daha Carnage Burnu'nda yaşamaya başlamadan önce Lancaster İçki Fabrikası'na bir kere gitmiştim. Önce resepsiyon alanının ilerisinde, sağımda kalan tadım odasına ve perakende satış alanına gittim. Parlak tezgâhlar, yeni ışıklandırma ve armatürler vardı ama her şey neredeyse kasabanın başlangıcından beri burada olan bir binada tarihi hissedebileceğiniz şekilde özenle seçilmişti. Ne de olsa, Lukas Lancaster hiçbir işi yarım yapmazdı. Vasatlık, Lancaster ailesine ait bir özellik değildi. Hayran olduğum yanlarından biri de bu olmuştu.

Tanrı biliyordu ya onları çok uzun zamandır izliyordum.

İçeride kimse olmadığına karar verince, tekrar resepsiyon odasına döndüm, imbiklere uzanan koridora çıktım.

Bir geminin gövdesi gibi şekil verilmiş olan kubbeli tavanı kaplayan çıplak kirişlerin olduğu odaya girerken bina sessizdi. Esas üretim alanına bakan sahanlıkta durdum. Bakır imbikler vitraylı pencerelerden içeri sızan ay ışığını yansıtıyordu. Feneri beton zeminde gezdirdiğimde, her yerin temiz olduğunu, bana yol gösterecek tek bir iz bile olmadığını fark ettim. Ama bunlara gerek yoktu. Çünkü tırabzanlara yanaştığımda, fenerim aşağıdaki kıpırtısız cesedi aydınlattı.

"Bay Porter," dedim kendi kendime. Yukarıdan ona bakarken, şapkamı biraz geriye ittim. Başının etrafına yayılan kan birikintisi bir hâle gibi gözüküyordu. Kollarından biri çok garip bir açıda bükülmüştü. Başımı iki yana sallayıp cık cık ettim. "Kendinizi çok talihsiz bir durumda bulmuşsunuz." Cesedi incelemek için aşağı kata inmek üzereyken, fabrikanın girişinden gelen bir ses duydum. Tabancamı kaldırdım, bana yaklaşan bir el fenerine çevirdim. "Sam...?" Bir erkek sesiydi. "Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim ama..."

"Olduğun yerde kal. Ellerini havaya kaldır." Vinny Meschino. Sam'in drone operatörü ve yardımcısı. Ellerini havaya kaldırdı. "Yavaşça öne çık. Seni iyice göreyim." Dediğimi yaptı, serbest elimle koridorun hemen sonunda durmasını işaret ettiğimde durdu. Yüzünün bir tarafında yeni açılmış sıyrıklar vardı. Burun deliklerinin etrafında kurumuş kan lekeleri gördüm. Belli ki zor bir gece geçirmişti. "Burada ne işin olduğunu anlatmak ister misin, evlat?"

Yutkundu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sanki duvarlarda işine yarayacak bir yalan yazılıymış gibi koridorda etrafına bakındı.

Suçlu bir adam gördüğümde anlardım. O güne kadar çok suçlu adam görmüştüm.

"Bütün gece bekleyemem, evlat. Konuş."

"Sam'i bulmak için geldim," dedi en sonunda. "Burada çekim yapacaktık."

"Lancaster ailesinin izniyle mi?"

Yanıt vermedi.

"Demek hayır," dedim. Yüzüne bir panik ifadesi yayıldı.

"Bakın, ben Sam nereye derse oraya giderim, memur bey."

"Şerif."

"Şerif." Başını iki yana salladı, ellerini azıcık indirdi. "Özür dilerim, efendim. Birisi Capeside Oteli'nin otoparkında başıma vurdu ve ekipmanlarımı ve telefonumu çaldı. Kendime gelince, hemen arabama atlayıp Sam'i bulmak için buraya geldim. Bir şikâyette bulunabilir miyim?"

El fenerimi kemerimdeki halkaya geçirdim, silahımı indirip ona birkaç adım yaklaştım. Dudaklarımda güven veren bir gülümseme belirdi. "Bence birden fazla şikâyet dilekçesi yazmamız gerekecek evlat," dedim. Omzunu tutup babacan bir tavırla hafifçe vurdum.

Gözlerini bir daha kırpmaya fırsat bulamadan, parmaklarımı omzuna geçirdim ve var gücümle başını beton duvara çarptım.

Sert bir şekilde yere düştü. Yere değdiği anda, üstüne çöküp dizimi göğsüne dayadım ve adrenalin damarlarıma yayılırken tabancamı alnına çevirdim.

"Ne... neler oluyor?" dedi. Bilincini kaybetmek üzere olduğu için peltek peltek konuşuyordu. Kollarını ve bacaklarını yere sürttü.

"Tanrım. Başını biraz derde soktun sanırım, Bay Meschino." Altımda kıvrandı ama dizimi göğsüne biraz daha bastırınca direnmeyi kesti. "Bana burada olmanın esas nedenini söyle."

"N-Nolan. Nolan Rhodes. Sam... onu kaçırdı. Onu... size... teslim etmeden önce... konuşturmaya çalışacaktı."

"Rhodes şu anda nerede?"

"B-bilmiyorum."

Rhodes'a dair herhangi bir iz var mı diye fabrikayı gezmem gerektiğini kendime hatırlattım ama geride bir şey bırakacağını sanmıyordum. Ayrıca, Sam'in kendisine ait olmayan bir fabrikada bulunduğuna dair bir sürü kanıt vardı. Bir de şimdi arkadaşı gelmişti. İki adamın bir şeyler çevirdiği belliydi. Doğru ve yanlış söz konusu olduğunda, duyguların şiddetlenmesi kolaydı. Ahlaki ilkelerin sınavdan geçmesi. Müttefikliklerin bozulması.

"N-Nolan Rhodes... bir katil," dedi Meschino. "Harp... Harper Starling dediği kişi değil. Arthur Lancaster..."

"Ha, evet," dedim ciddiyetle. "Arthur Lancaster. Bunu daha önce de duymuştum."

"A-ama... Ballantyne Nehri kıyısındaki arazi..."

"Edebiyatta Sembolizm akımını bilir misin?" diye lafını kestim. Meschino'nun ceplerini yokladım. Hayır anlamına gelen bir sesle inledi.

"Bildiğini düşünmemiştim. Sembolizm akımı, sanatın sistematik bir şekilde 'duyuların dengesini bozarak' insanlığın temel gerçeklerini ortaya çıkarması gerektiğini savunur. Harika, değil mi? *Sistematik bir şekilde duyuların dengesini bozmak.* Düşünsene." Tabancanın namlusuyla şakağını hafifçe dürttüğümde korkuyla inledi. Derin bir iç çekip doğruldum, serbest elimle kemerimden bir bıçak çıkardım. "*Je suis un berceau, qu'une main balance, au creux d'un caveau:* Sessizlik, sessizlik!"* Meschino'ya bakıp sırıttım, kafa karışıklığının korkuya dönüşmesini izledim. Ruhun âdeta simyayla dönüşümüydü. Leziz bir karışımdı. En sevdiğim iksirdi.

"Lütfen... Bir ailem var. Bir k-kızım..."

* Paul Verlaine'in şiirinden: "Bir beşiğim burada. Bir elin salladığı. Bir mahzen çukurunda: Sessizlik, sessizlik!" -*ç.n.*

"Ne kadar yerinde. Yaşam. Ölüm. Zamanın döngüsel doğası." Tabancamla şapkamı yukarı ittim ve bakışlarımı etrafımızda gezdirerek dizimin altındaki yaralı adamın hafif hıçkırıklarının ötesinde bir ses duyabilecek miyim diye kulak kesildim. "Bay Rhodes'un dövmesi çok isabetli, öyle değil mi? Carnage'a gelmesi kaderinde yazılıymış. Tıpkı Harper Starling'in Lancaster Malikânesi'ne uyum sağlaması gibi, değil mi?" Bıçağın sapını Meschino'nun avucuna koydum. Bana direnemeyecek kadar güçsüz düşmüştü. Gözlerinde şaşkın bir ifade belirirken, hafifçe gülümsedim. Uzun süredir ilk kez içtenlikle gülümsemiştim. Parmaklarını bıçağın sapının etrafına sıkıca dolarken, kalbim ilk kez hızla atmaya başlamıştı. "Daha doğrusu, Autumn Bower demem gerekir."

Vinny'nin elini kaldırdım, bıçağın ucunu yüzüme doğrulttum. Gözleri gözlerim ile vücuduma yaklaştırdığım parlak bıçak arasında gidip geldi. "N-ne yapıyorsun?"

"Oyuncaklarımla ilgileniyorum."

Bıçağın ucunu üniformama ittiğimde ve köprücükkemiğimin hemen altını deldiğimde, beni durduracak takati kalmamıştı. Acı hissini kucakladım. "Biliyor musun, aslında sizi tebrik etmem gerek. Kadının gerçek kimliğinden haberim yoktu. Hiç araştırma ihtiyacı duymadım. Sadece, yaşlı adamın kaybettiği kızına çok benzeyen bir kadına zaafı olduğunu düşündüm. Ama sen ve Sam parçaları birleştirmeyi başardınız."

Bıçağı biraz daha etlerime sapladığımda, Meschino'nun şaşkınlığını dikkatle izledim. Yanma hissi yayıldı, okşayışı derimin altındaki sinirlerin dengesini sistematik bir şekilde bozdu. Ben sanattım. Hayata geçen şiir, Vinny'nin parmaklarının arasından kayan dünyayla ilgili algısına meydan okuyordu. Başını her iki yana sallayışı, her hayret dolu sözcüğü, giderek artan bir dehşet hissiyle aldığı her nefes, gizlemek için fazlasıyla zaman harcadığım bir karanlığı besliyordu.

"La Plume'u aradığınızı duydum," dedim, tabancamı Vinny'nin titreyen, kanlar içinde kalmış olan eline çevirerek. Ben tetiği çekerken, merhamet eylemem için yalvardı. Tuğla ve bakır yüzeylere çarpıp yankılanan tek bir ateş sesiyle yalvarışları son buldu.

"Onu buldun."

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, Harper'la (bu durumda, Harper OLMAYAN kişiyle), Nolan, Arthur ve Carnage Burnu'nun geriye kalan kadrosu ve ekibiyle vakit geçirdiğin için SANA teşekkür ederim sevgili okur. Yeni bir seriye başlamak her zaman çok heyecan vericidir; gerçekten de kasaba daha ilk andan beni içine çekmiş gibi hissettim. Carnage kasabasının bazı yerleri için azıcık Nova Scotia'nm yaşama ya da ziyaret etme ayrıcalığına eriştiğim ufak kasabalarından ilham aldım. Bu kasabalar toplumu sıkı sıkıya kenetlenmiş, renkli karakterleri ve sıradışı tarihçeleri olan şirin yerler. Merak etmeyin, cinayet işlenen yerler değil (en azından, ben cinayet işlendiğini duymadım!) ve kesinlikle gidip görmeniz gerek. Umarım Carnage Burnu'nda geçirdiğiniz zaman keyifli olmuştur ve benim kadar Harper ile Nolan'a âşık olmuşsunuzdur. Daha yolculuklarına yeni başlıyorlar ve ikinci kitabı yazmayı dört gözle bekliyorum!

İlk *Cellat ve Karakuş* film tartışmamızdaki *C&K* sorusuyla bu seriye ilham kaynağı olan Chris McKay'e teşekkür ederim: "Autumn'a ne oldu?" Bunu sormuş olmana minnettarım. O soru aklıma takıldı ve yazdığım en favori kitaplarımdan biriyle sonuçlandı. O yüzden, TEŞEKKÜR EDERİM!

Whalen Agency'den Kim Whalen'a kocaman bir teşekkür yollamak isterim. Dünyadaki bütün şampanyayı hak

ediyorsun. Konu ne kadar önemli ya da önemsiz olursa olsun, her zaman yanımdasm. Canla başla çalışıyorsun. Umarım benim için yaptığın her şeye ne kadar minnettar olduğumu biliyorsundur. Ayrıca, WME'den eksiksiz desteği için Mary Pender'a teşekkür ederim. Seninle çalışmak büyük bir keyif!

Ben hâlâ "Henüz size ne olduğunu anlatamam çünkü bilmiyorum" aşamasındayken bir riske girdikleri ve Carnage Mevsimleri'ni hayata geçirmeme yardımcı oldukları için Molly Stern, Sierra Stovall, Hayley Wagreich, Andrew Rein, Julia McGarry ve ekibe teşekkür ederim. HAHA. Çılgınca fikirlere her zaman destek verdiniz ve kitaplarımı okurlarımla buluşturmak için sahne arkasında sarf ettiğiniz çaba için sizlere gerçekten de minnettarım. Little, Brown UK'den Ellie Russell ve Becky West'in yanı sıra, Label Verso'dan (Fransa) Glenn Tavennec ve Benoit André'ye eserlerime bu kadar büyük bir destek vermeye devam ettikleri için teşekkür ederim. Carnage Burnu'nu deniz aşırı ülkelerde görmek için can atıyorum! Ayrıca, Macaristan'dan András Kepets'e her daim minnettar olacağım. Bunların onun yardımları olmadan mümkün olmuş olabileceğinden emin değilim!

Turning Pages Designs'dan muhteşem kişisel asistanım Val Downs'a. Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim! Hazırladığın grafiklerden sunduğun görünmez desteğe kadar, seninle çalışmak büyük bir keyif. İyi ki varsın. Jess Stamp'e teşekkür etmek isterim. Sadece harika bir arkadaş ve erken nabız yoklama ustası değilsin, aynı zamanda Facebook grubumun karışmasını da engelliyorsun. Bu yüzden sana minnettarım, haha!

KOCAMAN bir teşekkürü de eserlerimi okumaya ve tanıtmaya vakit ayıran ARC okurlarına ve sosyal medya destekçilerine yollamak isterim. Bu hikâyeleri okumak, tanıtmak ve başkalarına anlatmak için yaptığınız her şeye içtenlikle teşekkür ederim. Çoğumuz yıllardır benimle bu yolculukta-

sınız! Buna inanmak çok zor!! Gününüzün birkaç saatini karakterlerimle geçirmek için ayırmanız benim için çok anlamlı ve sizinle bu yolculuğa çıkmak benim için büyük bir şeref. Özellikle bu çılgınca yolculukta arkadaş olma şerefine eriştiğim Abbie, Chelsea, Lauren ve Kristie'ye teşekkür ederim; hayatıma kattığınız bu hız trenine minnettarım.

Harikulade sesli kitap anlatıcım imparatoriçe Samantha Brentmoor, sonsuz sevgin ve desteğin için teşekkür ederim. Sen dünyanın en havalı kadını ve bir kadının en iyi arkadaşısın ve arkadaşlığın için minnettarım.

Bir kez daha, tüm yazar arkadaşlarıma kocaman bir teşekkür yollamak isterim. Çok şanslıyım çünkü birisini unuturum korkusuyla hepinizi sayamayacağım kadar kalabalıksınız ama sadece bu kitabın yolculuğunda değil yayıncılığın iniş çıkışlarını yaşarken de hayatımda aktif bir rol alan birkaç kişiye özellikle teşekkür etmem gerekiyor. Santana Knox and H. D. Carlton. İnsan kırkayaklarım. İkiniz de vaktinizi cömertçe ayırıyorsunuz ve kocaman birer kalbe sahipsiniz. Sizi çok seviyorum. Yakınlarda yaşayan kız arkadaşlarım: Emma Noyes ve Stacia Stark: Şapkam Nerede?! Lyla Sage, sen bir tarikata katılmam için beni ikna edebilecek tek kişisin ve bunu söylemek için Zipfizz'den ödeme bile almadım.

Yazdıklarımı okumak, hatır sormak ve beni ziyaret etmek için her zaman vakit ayıran çok eski sevgili arkadaşlarım, Sanja Kajic ve Lynsey Wills, sizleri çok seviyorum. Her bir araya geldiğimizde, asla ayrı kalmamışız gibi hissediyorum ve çok mutlu oluyorum!

Bu kitap yazılmadan çok uzun zaman önce vefat etmiş olan büyükannem ve büyükbabam Cy ve Ethel. Yetiştirtilmemde büyük bir rol oynamışlardır. Demans ve Alzheimer hastalığına karşı verdikleri savaş incelik ve zorluk doluydu ama en çok da insaniydi. Bana etki yaratan bir hayat inşa etmenin ve

bireyliğin acı-tatlı kırılganlığının ne kadar önemli olduğunu öğrettiler. Bana açtıkları yola, tam zamanlı yazmaya geçmeden önce Alzheimer hastalığı ile ilgili araştırmalar yaptığım bilimsel bir kariyer izlememi sağladıkları için onlara sonsuza dek minnettar olacağım. Bence bu hikâyeyle gurur duyarlardı ama dürüst olmak gerekirse, müstehcen kısımlarından hiç hoşlanmazlardı, hahaha. Sorun değil çünkü *benimle* gurur duymuş olacaklarını biliyorum. Ben de onlarla inanılmaz gurur duyuyorum. Büyükanne ve büyükbaba, keşke sizlere büyüme çağımda verdiğiniz destek için ne kadar minnettar olduğumu daha sık söylemiş olsaydım. Her zaman aklımdasınız. Umarım artık bana ne kadar yol gösterdiğinizi ve sizleri ne kadar kalpten sevdiğimi ve özlediğimi biliyorsunuzdur.

Son ama bir o kadar önemli bir teşekkürü de ailemin harika erkeklerine yollamak isterim. İlginç bir bilgi: Kocam Daniel eşyaları itip benimle canlandırma yapmasaydı, Sam'in tırabzan sahnesinin akışını asla yazamazdım, HAHA. Sen olmasaydın, bunların hiçbiri mümkün olamazdı, Daniel. İster atıştırmalık getirmek ister ben bir son teslim tarihine yetişmek için uğraşırken sessizce yanımda oturmak ya da aklımı yitirmememi sağlamak olsun, (hiç kolay bir iş değil) bunları görüyorum ve ifade edemeyeceğim kadar takdir ediyorum. Seni çok seviyorum. Her açıdan muhteşemsin ve tesadüfi bir şekilde karşılaşmamız gerçek hayatta mutlu bir sona kavuştuğu için çok şanslıyım. Oğlumuz Hayden, inanılmaz iyi yüreklliğin, empatin, sarılmaların ve yanağımı beni mest edecek şekilde okşadığın için teşekkür ederim. Seni sonsuz seviyorum. Sen "sonsuzluk çarpı sonsuzluk artı birin yine sonsuzluk olduğu" kavramının en güzel örneğisin. Biliyorum ki bana bu kitabı ne zaman okuyabileceğini soracaksın. Önce babanı evcil bir rakun almam için ikna et, sonra konuşuruz. (Şaka şaka, yanıt hâlâ asla.)